

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOURBON & SECRETS

VICTORIA WILDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bourbon ve Sırlar

Bourbon ÇOCUKLARI Serisi

İkinci Kitap

VICTORIA Wilder

NiceGirlNaughtyEdits tarafından düzenlendi

Kapak illüstrasyonları: Loni Carr, The Whiskey Ginger

Kapak tasarımı: Echo Grayce, Wildheart Graphics Düzelti:

Amy Pritt

Copyright © 2024 by Victoria Wilder

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır.

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

İçindekiler

[Bourbon ve Sırları hakkında bir
not Bourbon'un Kuralları](#)

[Bölüm 1](#)

[5 Yıl Sonra . . . Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Sonsöz](#)

[Bourbon & Proof Teşekkürleri](#)

[Fiasco'dan henüz ayrılmak istemiyor](#)

[musunuz? Ayrıca Victoria Wilder](#)

[tarafından](#)

[Ayrıca Victoria Wilder](#)

[Yazar Hakkında](#)

Adanmışlık

Hayatınız boyunca mümkün olduğunca çok kez aşık olmanıza izin verildiğini keşfetmek. İster yeni bir sevgiliyle, ister eski bir arkadaşla. İster aynı kişiye, ister büyüdükçe birbirinizin yeni versiyonlarına. Aşık olun. Yüksek sesle yapın. Kendi hızınızda yapın. Acele edin. Rahatlayın. Anlık bir şehvetin, yavaş bir yanmanın ya da şimdilik mutlu olmanın tadını çıkarın. Toparlanın. Yine sonbahar. Ve eğer biraz daha fazlasını arzuluyorsanız...

Lincoln Foxx'un keşfiniz sırasında birkaç yaratıcı önerisi var. Biraz burbon da içerebilirler.

Bourbon & Secrets hakkında bir not

Bu hikaye bir kurgu eseri olsa da, içine dalmadan önce bilmeniz gereken bazı ağır konular var.

Aşağıda, spoiler veya kinaye olması amaçlanmayan, ancak ihtiyaç duymanız halinde içeride ne olduğuna dair bir uyarı niteliğinde olan potansiyel tetikleyicilerin bir listesi bulunmaktadır:

Sayfada şiddet ve ölüm, açıklayıcı kan, kadınlara yönelik şiddet, ölen ebeveynler ve aile hakkında tartışma, hastane içi sahneler, hayvan ölümü ve zulmü hakkında tartışma (sayfada değil), TSSB ile uğraşan ana karakterler, kaba dil, tükürük oyunu ve çok hoş açık kapı seks sahneleri.

Bourbon'un KURALLARI

Her burbon viskidir, ancak her viski burbon değildir. Burbonun burbon olarak adlandırılması için kurallar vardır.

1. Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiş olmalıdır
2. Püre en az %51 mısır olmalıdır
3. Yeni, kömürleşmiş meşe fiçılarda en az iki yıl bekletilmelidir.
4. Viski fiçıya 125 proof'tan yüksek giremez
5. Su dışında hiçbir şey eklenemez ve sadece gerektiğinde kanıtı azaltmak için

Fiasco, Kentucky'de, orada yapılan burbonla ilgili bir kural daha vardır:
Asla bir Foxx kardeşe aşık olmayın.

Bölüm 1

Lincoln

Her şeyi yanlış anlamışım.

Frene o kadar sert basıyorum ki çamur fışkırıyor ve en iyi arkadaşımın parlak mor kaslı arabasının yan tarafını yıkıyor. Kamyoneti parka çekip koltuğumda geriye yaslandım, hâlâ öfkeliydim. Avucumu direksiyona beşinci ya da altıncı kez vurduğumda ağır elime ve ön koluma yayılıyor.

"Siktir, siktir, siktir!"

Burnumdan hava emerek göğsümü dolduruyorum ve üç sayım boyunca tutuyorum. Adrenalin, olabildiğince uzağa gitme ihtiyacıyla damarlarımda dolaşıyor. Günün son ışıklarıyla etrafta koşuşturan atlarla dolu otlaklara ve düz araziye bakarak dalıp gidiyorum. Fleetwood Mac, rüzgârı dinlemek ve artık birini sevmemekle ilgili aynı sözleri tekrar tekrar yineleyip duruyor. *Lanet olası ironi*. Yumruğumu sıkarken, kırılmış, kanlı parmak eklemlerimin acısı beni irkiltiyor. Dirseğim ağrıyor, muhtemelen tekrarlanan darbeler yüzünden morarmış.

Çenesini yukarı kaldırdı ve sulu gözlerle son darbeyi indirdi. "Bu bozuldu. Bozulduk, Lincoln," diye homurdandı.

O daha tek kelime edemedi, hışımla yan kapıdan çıktım. Tek düşünebildiğim, artık tam olarak öyle olduğumdu. Kırılmıştım. Kendimi hiç bu kadar yaşlı ve kırılmış hissetmemiştim. Yumruğum ağır bir iniltiyle kamyonetimin yan tarafına çarptı. İkinci yumrukta, bir çukur bıraktım. Üçüncüsünde, parmak eklemlerim

yandı ve ardından sanki metal değil de ağır bir çantaymış gibi bir dirsekle devam ettim. Tanrıya şükür kızlar çoktan içeride ve üst katta uyuyorlardı.

Bir oyun planım yoktu. Buna hazırlıklı değildim. "Siktir!"

Kamyoneti kapattım ve kapıyı arkamdan çarptım, yan paneldeki göçüğü görmezden geldim. Şu anda duygularımla aram iyi değil. Geri dönemem.

Tırmıklanan at ahırlarının keskin kokusu havaya sinmiş durumda. Bugünkü nemin yoğunluğuyla birleşince, Fiasco yazının alışılagelmiş tatlılığını bastırıyor. Akşamın bu geç saatinde yarış pistinde ve ahırlarda hâlâ sadece antrenörler ve at sahipleri var. Etrafıma bakındığımda, ahırların en ucunda bir hikâye anlatan en iyi arkadaşımın ellerinin coşkuyla hareket ettiğini görüyorum. "Hads," diye sesleniyorum.

Arkasını döndü ve beni her zamanki sıcak gülümsemesiyle karşıladı. "Linc, burada ne yapıyorsun?"

Ama ben yaklaştıkça gülümsemesi çabucak kayboluyor. Beni çoğu insandan daha iyi okuyabiliyor. Bazen Olivia'dan bile daha iyi. Gözleri yumruklarımı iki yanımda birleştirmeme takılıyor. Boğazımı temizliyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Devamında hiçbir şey sormuyor. Sadece ben söylerken beni izliyor, içsel sorular soruyor ve neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var" bir kod görevi görür. Diğerine bir şeylerin ters gittiğini ve bunu çözmek için bir yere ihtiyacımız olduğunu söyleyen birkaç basit kelime. Bizim için arkadaşlık, hiçbir şey komik değilken diğerini güldürmek, küçük anları kutlamak ve diğerinin ne zaman bilgelik sözlerinden daha fazla alana ihtiyaç duyduğunu bilmek anlamına geliyordu.

Hadley, Olivia'nın arkadaşı olarak başlamış olabilir ama bir sebepten dolayı onunla daha yakın olduk. Ortaokuldan beri evimizin etrafında dolanıyordu, kimsenin istemediği uzun zamandır kayıp kız kardeş gibi. İşte şimdi de öyleydi - daha çok kız kardeşim gibi hissettiren en iyi arkadaşım.

"Leydi Brittany Christina Pink hala eyerlenmiş durumda. Onu alabilirsin." Arkamda, en yeni atlarından birinin bulunduğu ahıra doğru başını sallıyor.

Açık kahverengi yelesi ve kuyruğu onu çok güzel bir hayvan yapıyor. Koyu renk ata bir an hayranlıkla bakarken ona "Ben bir ata öyle demem," diyorum. Hızlı gidecek, ki bu mükemmel. Burbon ya da dövüş olmayan bir şeye ihtiyacım var.

Hadley beni tersledi. "O nihai üçlü. Bu onu Triple Crown galibi yapacak. Hissedebiliyorum." İşaret parmağını

göğsümü dürttü. "Onu tanrıça tarafından verilen adıyla çağıracaksın."

Gülümsedim. "Saçmalıyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ama yine de buradasın, bana kankam diyorsun ve yardımımı istiyorsun."

Atın eyerini çekiyorum. "Ben sana öyle demiyorum."

Gözlerini devirerek beni başından savdı. "Bu onu daha az doğru yapmaz." Kütük kayışlarını kontrol ediyor ve ellerini atın boynunun yanında gezdiriyor. "Çok hızlı." Ön kolumu sıkıyor. "Akıllı sür. Sana bir çanta getireyim."

"Teşekkür ederim," diyorum ellerimi saçlarımda gezdirirken. Konuştuğu birkaç adama doğru dönüp bakıyorum. "Hads, burada bu adamlarla iyi misin?"

Başını eğerek omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. "Oh lütfen, benden babamdan daha çok korkuyorlar. Yani, evet, ben iyiyim." Bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Al bunu." Parlak sarı sırt çantasını bana fırlattı. "Gizli bir hikâyeye mi ihtiyacın var? Yoksa seni görmedim mi?"

Çantayı omzuma aldım ve Lady'ye doğru bir adım attım. "Beni hiç görmedin."

Kolumu tekrar tutuyor ama bu sefer beni kucaklıyor. Beni iyice sıktıktan sonra bırakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bilmek istiyor muyum?"

Ona başımı hızlıca sallıyorum, sonra başka bir şey söylemeden ata yerleşiyorum. Bunu bilmek istemiyor. Gerçek şu ki, ben de bilmek istemiyorum. Bu bir sır. Başka bir sır. Ve günün sonunda, bu benim hatamış gibi geliyor.

Ilık rüzgâr yüzümü kırbaçlarken, güneşin alçaldığını fark ediyorum, sonunda lanet bir günde ufuk çizgisiyle buluşuyor. Hiç durmadan sürüyorum. Son gün ışığı Kentucky'nin bluegrass'ının düz arazisine ulaşıyor. Eyaletin bu kısmında genellikle çok fazla bulunmaz, ancak önümüzdeki iki mil boyunca, üzengilerde desteklenen botlarıma sürtünürken uzun ve kalındır. Ben ata binerken nem yeterince azaldı ve yapış yapış bir öğleden sonrayı nihayet nefes alabileceğim bir akşama dönüştürdü.

Kolaylıkla kardeşimin evine gidebilir ve ahırdaki atlardan birini alabilirdim, çünkü ailemin çok sayıda atı var. Ama o zaman orada ne yaptığımı açıklamam gerekirdi. Grant iyi olup olmadığını sorardı, kendisi zar zor hayatta kalsa bile. Küçük kardeşim eskiden olduğu kişinin bir kabuğu. Ace

bana halledilmesi gereken bir şeyden bahsetti. En büyük ağabey rolünü o kadar iyi oynuyor ki bazen nasıl arkadaş olunacağını unutuyor. Griz de takmam gereken maskeyi görürdü. Büyükbabam sanki gelecekte haber verme yeteneğine sahipmiş gibi her şeyi çözer. Bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyorum. Bunu kendim çözene kadar olmaz.

Fiasco'daki mağaralara ve kaplıcalara giden çok sayıda yürüyüş ve at patikası var ve gün batımında bunların tadını çıkaran çok sayıda insan olacak, bu yüzden sürmeye devam ediyorum. Hayatım boyunca yeterince kavgaya karıştım, karnıma yediğim sert bir yumruk ya da tekmenin en çok canımı yakmadığını biliyorum ama ciğerlerinizden en çok havayı alır ve bir daha asla o pozisyona düşmemeyi hatırlamanıza neden olur. *Nasıl oldu da bu duruma düştüm?* Sıkı bir göğüsle dizginleri daha sıkı kavriyorum ve daha hızlı hareket etmek için topuklarımı içeri çekiyorum.

Sonbahar mağaralarına yakın buradaki havanın farklı bir kokusu var. Fiasco hiç bitmeyen bir fırının kokusunu taşıırken, burada daha çok tuz ve yosun kokusu var. Her şeyin ham ve el değmemiş görünmesini sağlayan daha topraksı bir şey.

Atı durdurup aşağı atlıyorum ve onu daha iyi günler görmüş gibi görünen yaşlı meşe ağacına bağlıyorum. Doğal görünmeyen bir şekilde işlenmiş ve bükülmüş sarp kabuğuyla, sanki yıldırım çarpmış ve sonra asla eskisi gibi olmamış gibi kömürleşmiş görünüyor. Ben de böyle hissediyorum, *asla eskisi gibi olamayacağım*. Kontrol edebildiğim tek şey bundan sonra ne yapacağım. Başımı arkaya yatırarak nefes alıyorum, nefes verirken popom kıyıdaki uzun otlara çarpıyor. Kalan her şeyi öksürerek çıkarıyorum ve kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koyuyorum.

İnsanlar her zaman evliliğin emek istediğini, ayrılmanın olduğu kadar kalmanın da zor olduğunu söyler. Ve ben asla pes eden biri olmadım.

Kendimi hasta hissediyorum. Kapalı bir yumrukla göğsümü ovuştururken ellerim nemli ve gözlerim yaşlarla dolmadan önce bir, iki ve üçüncü kez vuruyorum. İyi bir koca olmadım. İyi bir baba, hatta bazı günler harika bir baba olduğumu biliyorum. Ama bir koca . . . Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ellerimi saçlarımin arasında gezdirirken parmaklarımı boynumda birleştiriyorum. Derin bir nefes daha çekiyorum, ellerimin topuklarını gözlerime gömüyorum. "SIKTIR GIT!" Gece havasına doğru, nefesimin izin verdiği kadar yüksek sesle ve uzun uzun bağıyorum.

Siktir et. Gözyaşlarımin düşmesine izin veriyorum. Aşağıdaki küçük kasabamı oluşturan ışık kümelerine bakarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Evim olarak bildiğim tek yer orası. Büyüdüğüm ve

kızlarım da büyüyor. Lavanta tarlalarından ailemin içki fabrikasına kadar uzanan düz araziye bakarken bekliyorum. Bedenim öfkemden kurtulana, gözyaşlarım kendiliğinden kuruyana ve zihnim berraklaşana kadar bekliyorum. Bundan sonra olacaklar için bir plan yapabilecek kadar netleşene kadar - gerçekleşmesi gereken konuşmalar, kırmam gereken küçük kalpler. Dakikalar gibi geliyor ama dolunay alçakta asılı duruyor ve gökyüzünü pembe bir tonla yıkıyordu. Saatlerdir burada olduğumun tek göstergesi bu. Büyük planda, sahip olduğunuz hayatın yarın farklı olacağına karar vermek hiç de uzun değil.

Atıma binmeden önce bir mesaj gönderdim.

LINCOLN

Sabah Lady'yi ahıra götüreceğim.

HADLEY

Leydi Brittany Christina Pink safkan bir attır. Eğer ona bir şey olursa, sikine tekmeyi basarım.

İç çekerek ellerimi Lady'nin kaba yelesinde gezdiriyorum. "Buraya nasıl geldim, kızım?" Burnundan çıkan koku muhtemelen "*Biliyorsam ne olayım*" demek istiyor. Uzaktaki şaleleden gelen statik sesler, boğa kurbağalarının derin böğürtüsü ve cırcır böceklerinin aralıklı cıvıltısı ile birlikte benim soundtrack'im. Fiyasko'nun bu kısmı beni herhangi bir aile gecesinden ya da kimya laboratuvarında geçirdiğim saatlerden daha fazla sakinleştiriyor. İnsanların benim hakkımda asla varsaymadığı tek şey bu. Burayı seviyorum. Başka bir yerde olmak gibi bir arzum yok.

Fiasco'yu bu saatte hareketli bulabileceğiniz tek zaman, burbon ve havai fişek vaat eden bir festival veya parti olduğu zamandır. Ama bu gece, her zaman olduğu gibi sessiz. Evime giden ana yolda muhtemelen kimseye rastlamayacağım, ama şehir merkezini atlamaya karar veriyorum, at sırtında ormanın içinden ve arazimin uzunluğunu kucaklayan mısır tarlalarından geçiyorum. Uzakta, arka verandamı aydınlatan dış ışığı görebiliyorum. Ve yaklaştıkça, eşiği geçer geçmez buranın evim gibi hissettirmeyeceğini biliyorum.

Metal takırtıları başımı sola çevirmeme neden oldu. Kimsenin burada olması için bir sebep yok. Komşumuzun ve benim arazilerimin sınırında bulunan eski ahır son demlerini yaşıyor. Bir hortum ya da kasırga daha olursa kolayca yıkılır. O kadarına bile gerek olmayabilir. Harap yapının uzak tarafı boyunca

Lark'ın kurbağa yavrularını aramayı sevdiği küçük bir dere. Olabildiğince تنها bir yer.

Gözlerimi karanlığa dikerek Lady'nin dizginlerini yavaşlatmak için çekiyorum, küçük su akıntısının yanındaki hareketleri fark ediyorum.

"Seni gerçek orospu çocuğu" diye bağırılması sessizliği bozuyor. Sesi sinirli olmanın ötesinde çok kızgın çıkan bir kadın. Daha düşük bir tonda "siktir git" diye devam etmesi ise zehirle karışık ve gülümsememi geri çekmeme neden oluyor.

Bacağımı eyerin üzerinden sallıyorum ve botlarım vıcık vıcık bir sesle ıslak zemine çarpıyor. Küfürler ve kollarına sıçrayan sular yaklaştığımı duymamasını sağlıyor.

Boğazımı temizlediğimde hareket durdu. "Orada her şey yolunda mı?" Yirmi adımdan daha az bir mesafeden sesleniyorum.

En az on saniye süren bir sessizlik boyunca sırtı bana dönük bir şekilde olduğu yerde donup kaldı.

"Özel mülke izinsiz giriyorsun," diyorum yaklaşırken, gecenin bu saatinde birinin neden burada olduğunu anlamaya çalışarak. Gözlerim ışık eksikliğine, özellikle de bu geceki ayın büyüklüğüne fazlasıyla alıştı. Ama ayağa kalkıp döndüğünde aslında izinsiz girmediğini anlıyorum.

Faye Calloway. En büyük kızı. Ailesi mısır tarlasının kenarından çiftlik evlerinin diğer tarafına kadar her şeye sahip. İzinsiz giren benim.

"Buraya ait olmayanın sen olduğundan oldukça eminim," diyor, komşu dostluğundan eser kalmayacak kadar ısıarak.

Sarı saçlarından kopan parçalar başının üstündeki dağınık düğümden çılginca kaçıyor, yüzüne koyu renkli bir şey bulaşıyor. Ağlamaktan oluşan makyaj mı? Yoksa çamur mu? Bakışlarım aşağıya doğru inerken, sıırıslıklam olmuş kollarını ve bacaklarından aşağı süzülen su damlalarıyla ıslanmış atletini inceliyorum. Daha geçen hafta yerel haberlerde gördüğüm polis akademisi mezunu düğmeli kıza hiç benzemiyor. Karşımdaki o kişiden eser yok. Bu versiyon ellerini şortunun ön kısmına sürüyor, göğsünü dışarı itiyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. Onu hazırlıksız yakaladığım gerçeğini gizlemeye çalışıyor ve her ne yapıyorsa, bir izleyici içermiyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bir şey söylemesini bekliyorum. Ama o sessiz kalıyor ve ben yaklaştıkça beni izliyor.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?" Teknik olarak komşu olabiliriz ama Faye'i sadece tatillerde ya da yazları ve okul tatillerinde kasabaya gelirken ya da kasabadan ayrılırken rastgele görürdüm. O okula gittikten kısa bir süre sonra yan daireye taşındık. Onu tanıımıyordum. Ama bu önemli değil. İnsanları tanırım. Ve bir şeyler ters görünüyor. Cevap vermeyince, "Yaralandın mı?" diye sordum.

Ellerini kalçalarına koyarak başını geriye doğru eğiyor ve kendi kendine gülerken gökyüzüne bakıyor. "Neden? Geceleri etrafta dolaşıp kurtaracak kadın aramak gibi bir alışkanlığın mı var?"

Alaycı ses tonu beni bir gülümsemeye zorluyor. "Bu gece yapılacaklar listemde yoktu, yani hayır." Telefonumu elime alıp el fenerini açarak ona doğrulttuğumda bir nefes veriyorum. Her yerinde gördüğüm şey beni biraz şaşırtıyor ama çoğu insan gibi sarsmıyor. "Bacaklarının her yerinde kan ve çamur var," diyorum ışığı daha yükseğe tutarken.

Neler olduğunu tam olarak nasıl açıklayacağını düşünürken ağzı bir karış açık kalıyor.

Işığı dikkatle aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Boynunda biraz kan kaçırmışsın." Neresi olduğunu göstermek için yüzüme dokunuyorum. "Ve yanağında."

Gözlerinden gelen ışığı engellemek için elini kaldırıyor. Küçük dere boyunca tekrar çömelerek ellerini ıslatıyor ve kırmızı çizgileri siliyor.

Kardeşim Grant kısa bir süre önce polisti. O kurallara ve onları koyanlara saygı duyar ama ben gerektiğinde kuralları esnetmeyi severim. Bu bazen işleri kirli, bazen de kanlı hale getiriyor. Aynı şeyi yapabilecek birini yargılamak umurumda değil, ama bu karanlıkta, açıkça yarım yamalak bir şeylerin peşinde bulmayı beklediğim biri değil.

Işığı kısıyorum ama ona odaklanmaya devam ediyorum. "Bunun Fiasco PD'ye katılmak için yaptığınız mülakat sürecinin bir parçası olmadığını varsayıyorum?"

Bir irkilmeye yer değiştiriyor. Çenesi düşüyor, sanki bu gözlemi duymak fiziksel olarak canını acıtıyormuş gibi. Asıl soru şu: Baş belada mı? Yoksa bir mısır tarlasının kenarında kan ve çamura bulanmış bir şekilde belanın kaynağı mı?

"Oraya nasıl geldiğini soracak mısın? Yoksa sadece bana bakmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor ve sırtarak ağırlığını değiştirip gömleğinin eteğine uzanıyor. Meydan okumak için bir kaşımı kaldırıyorum. O gidiyor-

dikkatini dağıtmaya çalışıyorum, ama her ne yapıyorsa ona alet olmak istemiyorum.

Aptalca bir adım daha yaklaşımadan önce küçük bir kahkaha atıyorum. Aramızda sadece birkaç metre varken, gözlerim bacaklarından aşağıya, çamurlu pembe Converse spor ayakkabılarına ve tekrar yukarıya doğru geziniyor. Şu anda onu bir polis olarak hayal etmek çok zor. "Hayır, gerçekten umurumda değil," diyorum umursamazca. Vücuduna bakıyorum ve sonra bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ve inan bana, bakmıyorum."

Daha yakına kayıyor, yakınlığı ön kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Omuzları geride, dik durarak ve sahte bir kabadayılık havasıyla kendini sertleştirmek için gerçekten çok çaba sarf etmesine rağmen, dudağını endişelendiriyor.

Çok az tanıdığım bir kadınla ilgili fark ettiğim tüm küçük şeyleri görmezden geliyorum. Ben kadınlara bakmam, sözünden dönecek bir adam değilim. *Ama ya bu söz çoktan verilmişse?* Geri adım atıp sol elimi kaldırarak "Evliyim." diyorum.

"Bundan emin misin?" diye karşılık veriyor.

Böyle basit bir yumruk tepki vermem için yeterli. *Hayır, bundan emin değilim.* Sadece birkaç adım daha attıktan sonra onun alanına girdim ve onu sıkıştırdım.

Bu kadar hızlı hareket etmemi beklemediği için boğazından kesik bir feryat çıkıyor. Ama geri çekilmedi. Hatta sanki öfkemi hoş karşılıyormuş gibi hafifçe öne eğildi. Benden kısa ama narin ya da kırılgan değil. Doğru bir yumruk atmayı bilse, çok sağlam bir yumruk atardı.

Ama aşağı baktığımda hatamı hemen anladım. Neredeyse ayak parmağıma kadar, boğazını temizlerken kolu benimkine değişiyor. Ona bu kadar yaklaşm a m a l ı y d ı m . Yanağındaki küçük güzellik izine odaklanabilmem için yeterli ışık var. Ve gözlerinin benimkiler arasında gidip gelişini ve sonra ağzıma düşüşünü fark etmemek için. *Lanet olsun.* Öfke ve kaotik duygular beni görmeyi hiç planlamadığım birine baktırdı.

"Bununla bir sinire mi vurdum?" diye alay ediyor kısık bir sesle.

Çok yakın.

"Yapma," diye uyarıyorum. Bu gece beni zorlamanın sırası değil.

"Evine git."

Kendini neye bulaştırdıysa, yakınımnda olmasına ihtiyacım yok. Buradan gitmem gerek. Ondan ve bu boktan durumdan uzaklaşmalıyım.

Ona sırtımı dönüp ata doğru ilerliyorum.

"Arka cebin," diye sesleniyor. Çamurlu atletini çıkarıp, karanlık bir alanda bile hayal gcme hiçbir şey bırakmayan şeffaf bir styenle bıraktığı için izlerimde duruyorum, dönüyorum. Hazırlıksız yakalandım ve lanet bir sapık gibi vücudunun kıvrımlarını ve göğüslerinin kabarıklığını taramamak imkansız geliyor. Kotumun arka cebini yokluyorum ve avuç iim büyüklüğündeki ağır metal parçayı çıkarıp başparmağımı oluklarına sürtüyorum. Katlanmış bir sustalı olduğunu biliyorum ama yine de soruyorum, "Bu ne?" nk benim olmadığı kesin.

Sonrasında yaptığı şey, benim engelleyemeyeceğim kadar hızlı oldu. Tankını bir eldiven gibi eline geçirdi ve bıçağı geri aldı. "Eğer biri gelip sorarsa, beni hiç görmedin." Aynı fikirde olmamı beklercesine kaşlarını kaldırıyor.

Bu saçmalık için havamda değilim. Bu gecenin bu kadar çabuk kötüleşmesi neredeyse komik. Ama ben glmyorum.

"Ya da ne?" Az önce parmak izlerimi, bu gece birinin canına okuyacak bir silah olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerine koyduğumun farkında olarak alkışla karşılık veriyorum. Asıl soru, ne kadar? Tehdit mi? Saldırı mı? Cinayet mi?

Bıçağı tuttuğmda ağırdı. Cebime soktuğnu hissetmeliydim. Onun ekmeğine yağ sürdüm ve tam da onun mazereti oldum.

Bir adım geri atıp benden uzaklaşıyor ama ne yeterince uzak ne de yeterince hızlı.

Onun için çok kötü, kardeşlerimle çok uzun yıllar greştim. Bu ve antrenman partnerleri aracılığıyla stres atmak reflekslerimi geliştirdi. Ona tekrar ulaşmak için bir buçuk adım atmam ve kollarımı ortasına dolayıp onu vücuduma doğru çekmem sadece birkaç saniye sürüyor. Gğs benimkiyle çarpışırken ağzından bir nefes kaçıyor. nce düşünmem gereken bir hareketti çünkü göz açıp kapayınca kadar ne yaptığımı unutmuştum. Bu saatte dışarıda olmamın nedenini ve hayatımın artık tanımadığım bir şeye benzemesine neden bu kadar kızdığımı. Bana doğru bastırılmış bu pratik yabancıya bakıyorum ve bir nefes veriyorum. Gğs kabarıyor, benimki kadar hızlı hareket ediyor.

"Beni tehdit eden insanlarla aram iyi değildir," diyorum, yüzüne birkaç santim uzakta konuşurken sesim alçak çıkıyor.

Daha yakına eğiliyor, nefesimi tutmama neden olacak şekilde ağzıma bakıyor. Bir anda dudakları dudaklarıma yapıştı. Bunu beklemiyordum. Ama geri ekilmiyorum, dudaklarımı onun için ayırıyorum. Dili alaycı bir şekilde benimkine değiyor ve içime doğru sallanıyor. Bir dakika boyunca, ben

Onu öperken diğer her şeyi unutuyorum. Her şeyi. Önceden tahmin edilemezliğin içinde kaybolup, bu konuda yanlış olan her şeyin yaklaşmasına ve sis gibi etrafımıza yerleşmesine izin veriyorum.

Gök gürültüsünün gürültüsü uzaklarda yankılanıyor ve çalan bir çan gibi, sanki ilk hamleyi yapan o değilmiş gibi geri çekiliyor ve tökezliyor. Parmakları dudaklarına gidiyor, sanki benimkinin bıraktığı izleri bulacakmış gibi.

Faye sağ eline bakıyor, hâlâ tankıyla örtülü ve aptalca tuttuğum sustalının etrafında kenetlenmiş. "Beni hiç görmedin." Şimşek kısa parlamalarla ufku aydınlatıyor. Bir uyarı. Fırtına gelmiyor, burada. Üzerimizde beliriyor.

"Beni hiç görmedin," diye tekrarlıyor. "Ve bu senin tarzın olduğu sürece, bunun bulunmasına asla gerek kalmayacak." Bıçağı havaya kaldırıyor.

Tepeye çıkmış olabilecek her türlü cazibeyi bastırıyorum. İçimde akıp giden öfke, bir adım öne çıkıp elimi boynuna güzelce ve sıkıca kelepçelerken ona hızla ulaştığımda ortaya çıkıyor. Eğer oynamak istiyorsa, o zaman oynayacağız. Ama şimdi, benim kurallarımına göre.

Özgüvenini sağlam tutmak için mücadele ediyor. Ben ortaya çıkmadan önce ne yaptığının ayrıntılarını bilmek istemiyorum. Bu duruma gelmek için neler yaşamış olabileceğini ya da dengesiz bir sosyopat olup olmadığını tahmin etmekle ilgilenmiyorum. Tek bir şeyi önemsiyorum: Ailemi. En azından geriye kalanları.

Parmaklarımı boynundan çekmeye çalıştıkça ben daha sıkı sıkıyorum. Yağmur damlaları sanki o anı noktalamak istercesine düşmeye başlıyor.

"Ailemin yanında bulaştığın şeylerin hiçbirini istemiyorum." Ben de bir talepte bulundum: "Şehri terk et. Ve geri gelme."

Sözcükleri çıkarmakta zorlanırken genişleyen gözleri benimkileri arıyor. "Öylece bırakıp gidemem-"

Gök gürlüyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve parmaklarımı tekrar sıkıyorum, hızla atan nabzını hissetmekten zevk alıyorum. Artık beni ciddiye alacak kadar korktuğunun kanıtı.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Yoksa bu şehirde tanıdığım her polise sorular sordururum. Kardeşim Fiasco PD'den ayrılmış olabilir ama o bir K9 birimiydi. O ve köpeği hâlâ bir şeyleri nasıl bulacaklarını biliyorlar, özellikle de nereye bakacaklarını biliyorlarsa. Aramaya başlamalarını ister misin?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve bir sonraki anda bizi doyuran yağmurda kayboluyor. Tehdidimin ciddiyeti

Kaşlarının çatılışını izlerken aklından geçenleri.

"Bırak Foxx," diyor çenesini sıkarak, parmakları onu serbest bırakmam için benimkileri çekiyor.

Ona ters ters bakıyorum. "İnsanlar benim iyi biri olduğumu sanıyor. Aile babası. Ama ben insanların istediğim şeye inanmalarını sağlamakta çok iyiyimdir." Eğilip fısıldıyorum, sadece mısır sıralarının arasından esen rüzgârı bastıracak kadar yüksek bir sesle, arkamızda çıplak bir şekilde duran yapıyı bükerek. "Bunu söylediğimde bana inanın. Benimle dalga geçilmesinden hoşlanmam. Senin ya da az önce yaptığın şeyin geri gelmesini istemiyorum. Bu yüzden gideceksin. Ve ben de sırrını saklayacağım. Seni hiç görmedim. Seni tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum. Anlatabildim mi?"

"Crystal," diye homurdanarak elimden kurtulmaya çalışıyor.

Onun uzaklaşmasını izlerken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Zihnim daha önce neden kaçtığıma geri dönerken boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. Uyku kolay gelmeyecek, gerçekliğin ağırlığı omuzlarıma çökerken bunu zaten biliyorum. Evime doğru giderken yağmur yüzüme vuruyor. Evin arka tarafındaki çıkıntı şimdilik atı kuru tutacak. Onu bağlarken, eyerini çıkarırken ve bahçedeki leğeni taze suyla doldururken, zihnim az önce olan her şeyi yeniden canlandırmaya devam ediyor. Bu günün bitmesi gerekiyor ve yarın daha net düşünüyor olacağım. Arka kapıya bakıyorum. Olivia ve ben bundan sonra ne olacağını sabah konuşabiliriz. Merdivenleri hızla çıkarken sakın bir nefes alıyorum.

Mutfak ışıklarının hâlâ açık olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor.

Kahretsin. Karımı görmek istemiyorum.

Ama eşikten adımımı attığımda Liv'in şarabının keskin ve ekşi kokusu ve ardından kırılan bir bardağın botumun altında çıkardığı çıtırtı duraksamama neden oluyor. Bacaklarının ahşap zemine yayıldığını görmeden önce aklıma gelen son iki şey bunlar.

"Liv? Liv!" Yere yığılmış bedenine doğru koşarken bağırıyorum, kalbim boğazımda. Etrafına dökülen şarapla birlikte ayağım kayıyor ve dizlerim parkeye çarpıyor. Hareket etmiyordu. Sanki bir şey bana neler olduğunu söyleyecekmiş gibi etrafıma bakıyorum.

Hiç kan yok. Silah izi yok. Hap ya da şişe yok. Bir şey onu düşürmüş.

Omuzlarını kaldırıyorum ve vücudunu kendime çekiyorum. "Livvy, hadi." Uzun bacakları gevşiyor ve başı sağa doğru yatıyor.

Şaraptan ıslanmış saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak titrek bir sesle konuşuyorum. "Livvy. Hadi, konuş benimle."

Yüzüm ıslak, burnum tıkalı, bu yüzden ambulans çağırırken sadece ağzımdan nefes alabiliyorum. Ona odaklandığımda gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Gözleri açıktı. Boş boş bakıyorlar, herhangi bir tanıma ya da hareketten yoksunlar. Gözlerini kırpmıyor. Bana bakmıyor ya da ona söylediğim hiçbir şeyi duymuyor. *Şu anda çok ağır.*

Bir nefes çekiyorum, ciğerlerimi havayla doldurmaya çalışıyorum ki ona uyanmasını söylemeye devam edebileyim. "Konuş benimle Liv. Yapma bunu." Ellerim titreyerek nabız arıyorum. Panikten başım dönüyor, boynuna dokunuyorum ama hiçbir şey yok. Sayacak tek bir atım bile yok. *Bu gerçek olamaz.*

"Liv, hadi ama. Onları bırakamazsın. Bir yolunu bulacağız. Onları bırakamazsın."

5 Yıl Sonra . . .

Bölüm 2

FAYE

PEMBE KESİNLİKLE BENİM RENGİM. Pırıltılı danteli, siyah peruğu, abartılı kedi göz kalemini, koyu kırmızı dudağı ekleyin ve ben fanteziyim. Dikkat dağıtıcı. Bir gösteri. Ve bu gece iyi bir gösteri yapmak için can atıyorum. Yılın bu zamanında herkes Gatsby tarzı bir pin-up kızını sever. Bu gecenin seyircisi her zamankinden daha kabadayı ama yılbaşı gecesi burleski için beklenen de bu. Bu seyirciler arasında iffetlisinden ahlaksızına kadar herkes eğlenmek için burada.

The Gin Fizz kabare tarzı bir burlesk gösterisine ev sahipliği yapıyor. Menüde akşam yemeği, kokteyller ve biraz da ağır alay var. Nashville'deki mavi yasalar son b i r k a ç yıldır yoğun bir şekilde uygulanıyor olsa da, bu hala seksi bir gece. Pastiler bir zorunluluktur, göğüs altı örtülmelidir ve kırımın uyluğumla buluştuğu o mükemmel hilal ancak "kazara" ortaya çıkabilir.

Derin ve sessiz, davul sesi başlıyor, trompet devreye girdiğinde daha da yükseliyor. Sessizleşmeden önce bir noktalama işareti. Saksafon ve trompetten gelen bluesy, alaycı sesler herkesin dikkatini çekiyor. Bunun gibi şarkıları severim. Seyirciyi daha fazlası için istekli bırakıyor.

Çenemi eğiyorum ve ön sıradakilere çapkınca gülümsüyorum. Lacivert takım elbiseli ve beyaz gömlekli iri yarı adam da en az benim kadar kostüm giyiyor. Sadece eğlenmek için burada olan ama saklayacak çok şeyi olan birinin dış görünüşü. Kare çene hattı ve

Yüzündeki simetri ona hoş bir görünüm kazandırıyor ama yüz hatlarında akılda kalıcı bir şey yok. Tahmin etmem gerekse ellili yaşların ortalarında derdim ama yaşını zaten biliyorum. Doğum tarihi onu kırk dokuz yaşında gösteriyor. İkizler burcu. Güne başlamak için limon suyu ve zerdeçal, bitirmek için de bir bardak brendi içmeyi seviyor. Çoğu insan bunların hiçbirini sadece birkaç bakışla bilemez, ama ben çoğu insan değilim. Görünüşe göre Bay Brock Blackstone da öyle.

Aylar süren gözetim ve planlanmış tesadüfi karşılaşmalar onu bu gece Gin Fizz'e getirdi - yanlış kahve siparişi, bir park cezası anlaşmazlığına tanıklık ve benim en sevdiğim genç kız tuzakları, "Çok kayboldum, nerede bulabileceğimi biliyor musunuz ..." Hepsi onun buraya düzenli olarak gelmesini sağladı. Sonra numaramı istedi ve "isteklerinde" giderek daha cesur oldu. Ve bu gece, yeni yıl arifesinde, Blackstone sanki gece yarısı onu öpecek olan benmişim gibi bana gülümsüyor. Aşırı hevesli ve ben de onu tam olarak bu noktada istiyorum. Yaklaşan iş seyahatiyle aynı şehirde sahne alacak olmam inanılmaz bir tesadüf olacak.

Doğru hissettiğim işleri kabul ediyorum. Yerel polise yardım etmekten, bir kadının kocasını yalan söylerken ya da başkasının yatağında yakalamasına yardım etmeye kadar her şey. Özel dedektiflik, derinlere inmek ve araştırma yapmak demektir. Birbiriyle bağlantılı olmayan detaylara odaklanmak. Sorular sormak ve cevaplardaki tutarsızlıkları bulmaya çalışmak. Arada bir, üzerinde biraz et olan bir şey için çağırırım.

Blackstone'un derinliği var ve gizli faaliyetlerden etkileşime ve işi kolaylaştıran teknolojiye kadar tüm açılardan çalışıyorum. Bu yüksek bir bütçe, ama FBI bir adamı istediğinde, onu yakalamak için kullanabileceği yollar sonsuz.

Flört etmek insanları savunmasız hale getirir. İnsanları rotasından çıkarma kapasitesine sahiptir ve bir şişede ya da hapta bulunandan çok daha yüksek bir tür kafa olabilir. Ön sıradaki herkese gülümsememe rağmen, özel ilgimi çekecek olan Bay Blackstone'dur. Çünkü ona verdiğim kafa için sürekli geri geliyor.

Nakarat başlıyor ve ben de diğer dört dansçıyla birlikte yavaşça dönüyorum; bump and grind ustalaşması en kolay hareket. Doğru yapılırsa ve göz teması ile birkaç aksesuar eklerseniz, unutulmaz o l u r s u n u z .

Korsenin düğmelerini teker teker açıyorum ve üzerimde yüksek kesimli, saten bir şort ve payetli bir balconette sutyen kalıyor. Çıplak olmak beni fazlasıyla rahatlatıyor.

Burleske eğildiğimde. Daha önce hiç bilmediğim bir özgüven etrafımı bir hale gibi sarmıştı. İnsanların nefes nefese kalmasına ve daha uzun oturmasına neden olan bir şey var. Daha çok konuşuyor ve gevşiyorlar. Ve ben bu gücü seviyorum. Bana iyi hizmet ediyor.

Seyirciler dantel ve satenlerin soyulması ve koparılması karşısında yuhalıyor ve bağırıyor. Beşimizden üçü hâlâ örtülü ama ikimizin üzerinde kupsuz bir sutyen ve her bir meme ucuna bantlanmış siyah X harfinden başka bir şey yok. Akşamki ev sahibimiz şöyle diyor: "Görünüşe bakılırsa bu gece X işareti var. Kim küçük bir hazine avına hazır?"

Tüylü boamı Blackstone'un boynuna dolayarak bacağımı omzunun üzerinden geçiriyorum. Kalçam göğsüne yaslanırken dizimin arkası oraya yaslanıyor. "Tekrar merhaba," diyorum alçak ve nazlı bir sesle.

Burlesk, komik ve bazen komedi, ama her yönden seksi olmak içindir. Spot ışıkları henüz bana ulaşmadı, bu da bir planı devreye sokmak için mükemmel bir zaman.

"Merhabalar," diyor yavaşça, büyüleyici bir güneyli ağzı olduğuna inandığı ses tonuna güvenerek. Gözümün ucuyla meslektaşım gülümsüyor ve arkasına yaslanıp beni süzüyor. O izlerken tüylerim diken diken oluyor ve Blackstone elini normalde saygıdeğer birinin cesaret edemeyeceği kadar yukarı kaldırıyor.

"Bu gece gelmene çok sevindim." Yalandan gülümsüyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Bu benim bir süre için buradaki son gösterim." Bacağımı tekrar tekmeleyip kırırdatarak dönüyorum ve kucağına oturuyorum. "Eğer önümüzdeki bir ay içinde burbon turuna çıkmayı planlıyorsanız, Kentucky'de olacağım."

Eli kalçamda gezinirken bana dikkatle bakıyor, işaret parmağı çorabımın hemen üzerinde, jartiyerin tutturulduğu yerde küçük bir daire çiziyor. Eğer bu bir gösteri olmasaydı ve ben bir rol oynamıyor olsaydım, böyle bir adam asla bana dokunacak kadar yaklaşmazdı, oyalanmak şöyle dursun. Ama sahnede ve ışıklar altında, ben Rosie Gold'um. Ve bu gece, Rosie Gold'un Blackstone'un dikkatini vermesine ihtiyacı var, böylece nereye gideceğini bilecek.

Sahne ışığı bana yöneldiğinde şehvetli hareketlerle eğiliyor, vücudumun hatlarını uzatıyor ve boynum yeterince geriye gidene kadar göz temasını kesmiyorum. Eğer gözlerini benden ayırmazsa, Blackstone vücudumu çok iyi görecek. Bunu umuyorum. Yere uzanıp ellerimi dikiyorum, yavaş ve yumuşak bir sırt dönüşü yapıyorum.

Bu, üzerimde bir tür silah saklamadığım tek iş zamanıdır.

Ritimle eş zamanlı olarak, her dansçı kalçalarımıza bağlanmış konfeti patlatıcılarını çıkarır ve davulcu ilk zile vurduğunda onları patlatır. Seyirci tam zamanında kendini kaybediyor. Şarkı sona ererken yüksek sesli ıslıklar, alkışlar ve kedi sesleri yükseliyor. Püsküller alkışlarla birlikte sallanıyor, sunucu sahne isimlerimizi art arda anons ediyor.

"Bu güzel kadınları son bir kez alkışlayalım. Ve Midnight Proof'ta sahne almak üzere Fiasco'ya gelecek olan Rosie Gold için ekstra özel bir alkış."

Gülümser ve kalabalığa el sallarım. İşte bir geceyi böyle bitirirsiniz.

Ben aceleyle yeşil odaya dönüp üstümü değiştirirken DJ devralıyor. Gösteriden sonra Blackstone'la buluşmaya niyetim yok. Fiasco'ya kadar daha fazlası için aç olmasını istiyorum. Yavaşça nefes veriyorum, hiçbir şeyi fazla düşünmemeye çalışıyorum. *Fiasco*, geride bırakmak için elimden geleni yaptığım *bir* yer.

"Kasabayı terk et ve geri gelme."

Performansından sonra dairemin kapısından içeri girmem sadece yirmi dakika sürüyor. Teknik olarak benim olmasa da, çok kullanışlı. Beş yüz metrekarelik stüdyo sıkışık ama kirası Nashville'in bu mahallesi için makul. Herhangi bir şehirde uzun süre sıkışıp kalmayı sevmiyorum, bu yüzden kiraya vermek benim için sorun değil. Yerleşmek sorumsuzluk gibi geliyor. Evim olarak gördüğüm tek yer beş yıldan biraz daha uzun bir süredir evim değil.

Fiasco, Kentucky'ye ilk taşındığımızda, sığırları mısır ve atlarla değiştirmişiz gibi hissettik. Tüm bunlar Wyoming'e ilk geldiğimizde yaşadığımızdan bir alt sınıf gibi görünüyordu. Ama annem hayatında yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu fark ettiği bir dönemde çiftliği miras bıraktı.

Onu ve keşke söyleyebilseydim dediğim onca şeyi düşündüğümde gözlerim doluyor.

Önce fiçı yarışçısı, sonra da at eğitmeni olmuş ve hamile kalana kadar rodeo turlarına katılmış. Yirmi iki yaşındayken ve önünüzde koca bir dünya varken, hamile kalmak endişe edilecek bir şey değildir. Ta ki olana kadar. Kendisini ya da beni sahiplenecek kimsesi yoktu, bu yüzden yeni bir yerde yeniden başladı. O zaman, onun yeni başlangıcı

Wyoming'e gitti ve orada kız kardeşimin babasıyla tanıştı. Anneme bir yüzük verdi ve ona "baba" dememi söyledi. Orada bir süre mutlu olduk. Ama o zaten yan kasabada başka bir kadınla birlikteydi. Bir karısı ve iki çocuğu daha vardı ve onlar da ona baba diyordu.

Aşık olduğu erkekler hakkında hiçbir zaman iyi içgüdüleri olmadı. Anılarım aklımdan çıkarken telefonum çalıyor.

BLACKSTONE

Nereye kaçtın, Rosie?

Ne istediğini biliyorum-erkekleri anlamak o kadar da zor değil. Mesajla yanıt göndermek yerine, bu özel durum için kayıtlı klasörümdeki resimleri filtreliyorum. Bir mağazanın soyunma odasında çektiğim bir fotoğrafı seçiyorum. Kostümülerim için iç çamaşırı denerken tam da bu senaryo için birkaç fotoğraf çekmek için mükemmel bir zamandı. O gün siyah peruğum yoktu, bu yüzden görüntüyü dudaklarımdan başlayarak kııptım ve belimin hemen altında bitirdim. Parlak bir gülümseme ve bolca göğüs dekoltesi gösteriyorum. *Mükemmel*.

Telefonu bir kenara atıp yapılması gerekenleri gözden geçiriyorum. Eşyalarımlın çoğu toplanmıştı. Her mevsim için bir kapsül gardırop hazırlama ve hiçbir yerde çok uzun süre kalmadığım için kıyafetleri sınırlı tutma konusunda iyiyim. Hayatım söz konusu olduğunda verimliliği seviyorum - bu kontrol edebileceğim ve basitleştirebileceğim bir şey. Gözetleme ekipmanlarıml, kostümülerim ve burlesk dekorlarıml kamyonetimin kapalı kasasında saklanıyor. Makyaj malzemelerimi ve mücevherlerimi son spor çantasına atıyorum.

E t r a f ı m a baktığımda, hayatımı toparlamanın ne kadar kolay olduğunun acı verici bir şekilde farkında olmamak zor. Birkaç saatten az bir süre sonra sanki hiç burada olmamışım gibi görünüyor. Telefonumun vızıltısı beni bir kez daha kafamın içinden çekip çıkarıyor. Yalnızlık böyle tuhaf bir şey; insanı en tuhaf zamanlarda vuruyor. Çoğunlukla yalnızken ama etrafıml beni tanımayan insanlarla çevriliyken ya da böyle zamanlarda, taşınmaya hazır olduğumda ve buradayken tek bir unutulmaz iz bırakmadığımı fark ettiğimde. Telefonun kaotik titreşimi devam ediyor - bu bir arama, mesaj değil.

Gülümseyerek cevap veriyorum. Del, Fiasco'ya döndüğümde beni görmekten mutlu olacak bir avuç insandan biri olacak. "Del, birden ona kadar derecelendirirsen, Marla beni gördüğünde ne kadar sinirlenecek?"

Kesik bir kakhaha atıyor. "Nasılsın, evlat?"

Mikrodalğanın üzerindeki saate bakarken "İyiym," diye cevap veriyorum. "Geç oldu, her şey yolunda mı?"

Uzun duraksama gülümsememi siliyor. "Ah . . . Faye, bunu sana söylemenin iyi bir yolu yok ama eve gelmen gerekiyor."

Küçük tezgahın üzerine zıplıyorum. "Planladığım gibi orada olacağım-
"

Zaten farkında olduğu bir gerçek, çünkü bu onun Beni Blackstone davasına çeken FBI'dı.

"Maggie tutuklandı." Kız kardeşimin bu sefer ne halt ettiğini sormama fırsat vermeden, "Çok fena dayak yemiş," diye ekliyor.

"Ne?" Tezgahtan kaydım. "Kimdi o?" Eğilip dinlerken suçluluk ve öfke göğsümün etrafında dönüyor.

"Bu sefer 'sarhoş ve düzensiz' olduğu için yakalandı. Ama iyi görünmüyor. Kimin yaptığını söylemiyor." Yüksek sesle nefes veriyor. "Tıbbi müdahaleyi reddetti ve sonunda bayıldı."

"Şu anda biriyle görüşüyor mu?" Boğazımdaki kuruluğu yutuyorum. "Bunu yapmış olabilecek biri var mı?"

"Hiç sanmıyorum. En azından onun getireceği biri değil. Ama onu bilirsiniz; detaylar konusunda pek açık sözlü değildir."

Aslında, bilmiyorum. Gerçek şu ki, kız kardeşimi artık tanımıyorum. Aynı şekilde o da beni tanımıyor. Ve ikimiz de bunun için birbirimize kızıyoruz. Fiasco'dan ayrıldığımda, ona yaptığım açıklama en iyi ihtimalle zayıftı. Annem ne yapmam gerekiyorsa onu yapmamı söyledi. Nelerden vazgeçtiğimi biliyordu. Ne yaptığımı. Ama Maggie bilmiyordu.

Beni gördüğüne sevinmeyecek. Annemizin anma töreninde benimle neredeyse hiç konuşmadı ve bu neredeyse üç yıl önceydi. Ama Fiasco'ya dönmek Maggie, ben ya da duygularımızla ilgili değil. Eski yaraları sarmak ya da anıları tazelemek için de değil.

Neredeyse boş olan odaya bakıyorum. "Birazdan yola çıkarsam sabaha orada olurum." Dudağımı ısııyorum, şimdi daha da tedirginim. "Uyardığın için teşekkürler, Del."

"Yakında görüşürüz evlat," diyor, sesi rahatlamış geliyor.

Rahatlama dışında her şeyi hissediyorum. Fiasco'ya dönmemle kumar oynuyoruz ve Del de ben de bunu biliyoruz. Orada insanlarla karşılaşacak kadar uzun süre kalacağım. Dedikoduların dolaşması için. Onu tekrar görmek için. Sinirlerimi silkeliyorum. Odaklanmaya devam etmeliyim. Plandaki bir değişikliğin, kim olduğuma ya da ne olacağıma dair güvenimi kırmasına izin vermeyeceğim.

İnşa ettim. Bir iş için orada olacağım ve o iş biter bitmez yeni bir yere gideceğim.

Bölüm 3

FAYE

Kamyonetimin camını indirip soğuk havayı içime çekiyorum, o sırada boğazıma ve tenime mis gibi bir koku yerleşiyor. Dağlardan sahil şeritlerine, şehirlerden banliyölere kadar Birleşik Devletler'in her yerinde bulundum ama Kentucky'deki küçük kasabalarda farklı bir şeyler var. Özellikle Fiasco, düz arazisi, sessizliği ve unutmayı tercih ettiğim anılarıyla aynı anda hem büyük hem de boğucu hissettiriyor. Eve döndüğümde midemde bastırmaktan başka çaremin olmadığı sinirler ve açlık sancıları savaşıyor.

Restoran olarak da kullanılan bir benzin istasyonunun dışındaki kırmızı neon tabela, güneş henüz ufukta belirmeden sabahı aydınlatırken bile hâlâ güzel ve parlak bir şekilde parlıyor. Cadde boyunca sıralanan siyah demir aydınlatma direkleri yeni görünüyor. Ve her bir ışıktta *Bourbon & Horses'un 100. yılını kutluyoruz* yazılı tabelalar asılı. Tanıdık bir logo - bir 'F'nin etrafına sarılmış bir tilki kafası - kasabanın yeşil alanının ortasında yanıyor.

Kışın bile havanın parmaklarınızın arasında dolaşmasını özledim. Ve rüzgar kuzeybatıdan esmeye başladığında, hava yeni pişmiş, kakao kokulu kruvasanlar gibi kokuyor. İşte o zaman beni vuruyor. Fiasco'nun neden bu lezzetli kokuları taşıdığına dair bir hatırlatma. Burbon. Özellikle de Foxx burbonu.

Derin bir nefes alıyorum, ilkbahar ve yazın taze krem şantinin ipuçlarını taşıdığını ve her neyse onunla karıştığını hatırlıyorum.

Evin önündeki çiçek tarhları otlarla kaplıydı. Şu anda, kışın tam ortasında, komşular sonbahardan kalan yaprakları yakarken ve ateş çukurlarında Noel ağaçlarını anarken, koku hafifçe değişiyor, rüzgâr yanmış şeker kokuyor ve hayatın daha az karmaşık olduğu zamanların nostaljisini yaşıyor.

"Pasta pişirip akşam yemeğinde yiyemeyiz," dedim kız kardeşime ters ters bakarak. "Annem bu gece ahırdarken beni görevlendirdi."

Maggie tezgâhın üzerine zıpladı. "Sence tay da kısrak gibi bembeyaz mı olacak?"

Ona omuz silktim. Kız kardeşim ve annem atlara karşı aynı düzeyde sevgi beslerdi. Annemin eğittiği atlar ve onların güvenini nasıl kazandığı hakkında saatlerce konuşabilirlerdi. Buzdolabını açtım ve kalan yemeklere baktım. Tavuk gri görünüyordu ve erişteler fazla kızarmıştı. "Fıstık ezmesi ve jöle yapalım," diye önerdim iç çekerek.

Annem bütün hafta boyunca geç saatlere kadar çalışmıştı, bu da akşam yemeğini kendi başımıza halledebileceğimiz anlamına geliyordu.

"Fıstık ezmesi ve jölenin her ikisinde de şeker var. Ekmek de var, o da kek gibi zaten. Bir kek yapalım ve akşam yemeğinde onu yiyelim," dedi Maggie kutu karışımını çıkarırken.

On bir yaşındayken bile harika fikirleri vardı.

"İyi ama ben 'en eski kartı' kullanıp çikolata yapacağım." Kendi kendime gülerek yumurtaları ve tereyağını çıkardım.

"Yessss!" Yumruğunu havaya kaldırdı. "Vanilyalı krema ile. Ve eğer daha sonra söylemeyi unutursam, bu şimdiye kadarki en iyi akşam yemeğiydi."

Onu işaret ederken gülümsemekten kendimi alamadım. "Pisliği temizliyorsun."

İşıl işıl bir gülümsemeyle beni selamladı. "Ben hallederim. Bulaşıkçılar zaten iki dilim alıyor."

Annem kızmadı bile, ertesi sabah kahvaltıda bir parça yedi ve her lokmanın tadını çıkarırken koltuğunda dans etti. Şu anki gerçekliğimden çok uzaklaşmış gibi hissettiren anılar karşısında boğazımdaki kalınlığı yutkunarak bastırıyorum; bazen onların yaşanıp yaşanmadığını bile merak ediyorum.

Gün ışığı ve yarım on yıl sonra, Fiasco hatırladığımdan daha büyüleyici. Çevre düzenlemesi ve detaylara gösterilen özen, burayı unutulmuş küçük bir kasaba olmaktan çıkarıp bir destinasyon gibi hissettiriyor.

Sonunda polis karakoluna girdiğimde, sabah ışığı buranın ne kadar değişmiş olduğunu gösterecek kadar parlaktı. Ben ayrılmadan önce, birkaç blok geride ve yarı büyüklükteydi. Fiyasko Po-

Bit Departmanı yenilendi. Sanırım bunun için vergilerden daha fazlası ödeniyor. Fiyasko'da en büyük iki işletmemiz vardı; burbon ve at yarışları. Her ikisini de işletenlerin buranın bu hale gelmesinde parmağı olduğuna eminim. Bu bina eskiden postaneydi, ancak şimdi girişin hemen üzerinde asılı olan tabelalara göre polis departmanına, 911 memurlarına ve hatta bir FBI saha ofisine ev sahipliği yapan son teknoloji ürünü bir tesis. Son tren ile ilk tren arasındaki o sessiz zaman diliminde Grand Central Station'ın daha küçük bir versiyonu gibi görünüyor.

"Affedersiniz, kız kardeşimin kefaletini ödemek için geldim. Maggie Calloway," diyorum resepsiyon görevlisine. Cevap vermeyişinde hiç de dostane bir tavır yok. Gözlerini dikmiş yargılayan bakışları, tavrının neşeli görünen tek kısmı. Taranmış ve şekillendirilmiş saçlarıyla uyum içindeler. Ağzına bir kürdan atarak bilgisayarına dönüyor ve yazmaya devam ediyor.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu?" diye sesleniyor tanıdık bir ses resepsiyonun arkasından. "Faye Calloway istasyonuma giriyor. Sonunda o randevuya evet demek için mi buradasın?"

Kafamı kaldırmadan kim olduğunu anlıyorum.

"Cortez." Siyah saçlarını ve gözlerini, sadece on kat daha yakışıklı olan yüzünü inceliyorum. İnsanların taklit etmesi için estetik cerrahlarına götördükleri türden bir kemik yapısına sahip. Koyu renk saçlar, parlak bir gülümseme. "Hâlâ atıştırmalık gibi görünüyorsun," diyorum gülümseyerek. İkimiz de flört etmekte her zaman çok iyiydik.

Alex Cortez, birlikte polis akademisindeyken pantolonumun içine girmişti. İlkini asla unutmazsın. *Ve tekini*. Ama flört etmekle kimyamız uyuşmuyordu ve bunu hemen anladım.

"Hey, bebeğim," diyor ön masanın etrafından dolanıp kalın kollarını bana dolayarak. Bu lakap benim seçtiğim bir lakap değildi. "İnanılmaz görünüyorsun."

Göğsüne bakıyorum ve rozetinin olmadığını ve tezgâhın arkasından bize bakan diğer memur gibi tam haki üniforma giymediğini fark ediyorum. "Çalışıyor musunuz yoksa ...?"

"Yükselmeye karar verdim ve yerelde kalabildim." Bu yanıtla birlikte gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyor. "Montgomery County'deki FBI biriminin dörtte birine bakıyorsunuz. Bir saha ofisi açmak istediler ve Fiasco PD'de bunun için yer olduğu için, sivil kıyafetlerden FBI'a geçişim beni hücre çukurundan bir ofise taşıdı."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Del beni Blackstone'un gözetimine dahil etmişti, bu yüzden yaptığım şeyin FBI'nın filtresinden geçtiğini biliyorum. Sadece buradayken bağlantımın kim olacağını düşünmemiştim. "Yani Del ile mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Göz kırparak onaylıyor, "Evet, hanımefendi. Daha çok Del'in bu dava için boşa kürek çekerken bana bir özel dedektif önererek yaptığı bir iyilik gibi. Sonra sizin adınızdan bahsetti. Gözetiminizi paylaştı. Çalışmalarınız oldukça etkileyici."

İltifatın benden çektiği gülümsemeyi maskeleyemeye çalışıyorum.

Cortez sesinde bir hafiflikle, "Hep sonunda birlikte çalışacağımızı ummuştum," diyor. Kolumu sıkarken kaşları çatılıyor. "Erken gelmişsin." "Maggie?" diye sormadan önce yüzüme bakıyor.

Başımı salladım, dudaklarımı büzdüm. "Del aradı ve dün gece alındığını söyledi. Durumu nasıl?"

Tezgâhın arkasına geçti ve bilgisayarına bir şeyler yazdı. Ehliyetimi, kefalet senedimi ve sosyal güvenliğimi önüne atıyorum.

"Üçüncü vardiyanın ortasında ayılmıştı. Akşamdan kalmalığı için ona bir şey veremeyeceğimi söylediğimde her zamanki neşeli halini takındı," diye anlatıyor.

Alaycılığına bir kakhaha atarak karşımdaki adama bakıyorum. Tanıdık ama farklı biri. Bir arkadaş. Belki bir noktada daha fazlası. Ama yıllardır katılmadığım bir hayattan bir yabancı. Sol parmağında yüzük yok.

"Evli değilim, eğer aradığınız buysa."

Gülümsüyorum ve onun kahverengi gözlerinin de beni incelediğini görüyorum.

Boğazını temizliyor ve bir an önce var olan mizah, "İçeri girdiğinde oldukça kötü olduğunu duydum. Ama itilip kakılana kadar sarhoş olduğunu sanmıyorum."

Maggie herkesin tanıdığı Calloway kardeş, annem öldüğünde çiftliği devralan kişi. İyileşmek için sadece mısır tarlalarına ve çiftlik hayvanlarına değil, terapiye de ihtiyacı olan bir kadının yanında kalan ve onunla ilgilenen kız. Fias- co halkı buna saygı duydu ve ben ayrıldığım için kötü adam oldum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok, yaptığım anlaşmalar hakkında. İşleri yoluna koymak için yaptığım şeyler. Ama şu anda kız kardeşim hiç de iyi değil.

Şiddet size kişisel olarak dokunmadığında sindirilmesi daha kolaydır.

"Kimin sorumlu olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sormak zorundayım.

Birkaç not alıyor ve sonra bir an için uzaklaşıyor. Karakolun arka tarafına doğru ilerleyip imzalamam gereken bazı evrakları diğer memurlardan birine verirken onu izliyorum. Geri döndüğünde bilgisayara dönmek yerine masanın etrafından dolaşıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Bekleme odasını geçip koridorda ilerlediğimizde boğazını temizledi. "Dinle, Faye." Ardından gelen küçük iç çekiş beni söyleyeceği şeye hazırlıyor. "Kız kardeşin tam bir bela. Fiasco'da aksini düşünecek pek fazla insan bulamazsın. Ve belanın bela bulma eğilimi vardır."

Aynı fikirde değilim ve bu benim soruma cevap değil. "Bela pek çok anlama gelebilir Cortez. Ne yapmak için işe alındığımı unutma. *Bu* çok fazla belaya benziyor."

"Yeterince adil. Yanlış bir şey söyledim," diyerek geri çekildi.

"İzin ver kız kardeşimle işleri halledeyim ve ilk performansımdan önce yerleşeyim." Bu etkileşimi sıradanlaştırmak için daha yakına eğiliyor ve telefonumu çıkarıyorum. Duyulabilecek mesafede kimse yok ama Blackstone'la ilgili hiçbir şey herkesin malumu değil. "Buluşmak için burası dışında bir yer planlamalıyız, tabii ki."

Gülümsüyor, cevap vermesi birkaç saniye alıyor. "Beni içmeye mi davet ediyorsun, Faye?"

Onu görmezden geliyorum, çünkü flört etmeyi ne kadar sevsem de Cortez artık bir meslektaşım. Kabul ediyorum, beni çıplak görmüş bir meslektaşım ama buradaki diğer tanıdık her şey gibi bu da geçmişte kaldı. Bu bir iş ve ben onun bu kategoride kalmasını istiyorum.

Kapı vızıldayarak açıldı. Kız kardeşim duvara yaslanmış, sokakta yanından geçsem tanıyamayacağım birine benziyor. Ona doğru koşmamak için neredeyse her şeyimi vermem gerekiyor ve planlarımın değişmemiş olabileceğini, ancak şimdi ayarlanmaları gerektiğini doğrulamak için bir saniye gerekiyor. Herhangi bir tehlike içindeyse onu tek başına bırakmamın imkânı yok. Saçları ya ıslak ya da yağlı ve siyah kazağı boynundan gerilmiş ve omzundan sarkıyor. Sol kulağında bir altın halka var, diğeri ise takılmamış. Açık mavi dar kot pantolonunun dizinde büyük bir yırtık var, kirli ve biraz da kanlı. Yine de tüm bu karmaşa, sağ gözünün neredeyse şişmiş olması, mor ve mavilerden oluşan kötü bir ombre ve şişmiş ve kızgın dudaklarıyla birlikte gölgede kalıyor.

Kırmızı çizgiler boynunun önünden aşağıya doğru akıyor ve kazağın yakasında kayboluyor. Sanki biri önünü pençelemiş gibi. Duygularımı kontrol altında tutmak için sertçe ısıyorum.

"Tanrım, Maggie," diyorum nefes verirken.

"Onu ben aramadım," diyor Maggie, kelepçelerini çözen memura bakarak. "Onu kim aradı? Çünkü ben aramadığıma eminim."

Gelmemiş olabilir ama ben yine de koşarak geldim.

"O ben oluyorum evlat," diye araya giriyor Del arkamdan. Gülümseyerek arkamı dönüyorum ve uzun zamandır gecikmiş gibi hissettiren bir sarılma için onun açık kollarına doğru süzülüyorum. Birine sarılmak iyi hissettiriyor - uzun zaman oldu.

"Faye," diye mırıldanıyor ve beni bir kez daha sıkıyor. Geri çekildiğimizde parmak eklemiyle çeneme dokunuyor. "Çok uzun zaman oldu, evlat." Omzumun üzerinden Maggie'ye bakıyor. Kollarını kavuşturmuş, sanki tüm bu eski değişime katlanmak işkenceymiş gibi. "Kefaletle Faye'in gözetimine verildin. Ocak ayının sonunda mahkemeye çıkmak zorundasın. Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, o zamana kadar tutuklanma."

Cortez yere bakarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Cortez, sen hâlâ bir pisliksin," diye karşılık veriyor Maggie. "Onu gördüğüne seviniyorsun çünkü hâlâ ona takıntılısın." Gözleri adamın kasıklarına kayıyor. "Aş artık bunu dostum, sen *onun* kirazını patlattın. O hayatına devam ediyor."

Siktiğimin Maggie'si.

Onu işaret ediyor. "Dikkat et. Daha buradan çıkmadan kendini kelepçelenmiş olarak bulmasan nasıl olur?"

"Çok sıkıcasın. Belki de bu yüzden arkadaş bölgesine düştün," diyor ve ona bu raundu kazandığını düşündüğünü gösteren bir gülümseme gönderiyor. Geldiğimiz yerden koridora doğru yürüyor ve omzunun üzerinden "Faye, artık eve gidebilirsin" diye bağıyor.

Benden bu kadar çabuk uzaklaşmak istemesi neredeyse komik. Gülmek ve nefesimin altında ona pislik demek, bu kelimelerin nasıl acı verdiğini düşünmekten daha kolay. Del ve ben onu binanın önüne kadar takip ettik.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Del sessizce soruyor. "Sen ve buradaki güzel çocuk FBI arasında?"

"Sadece biraz tarih. Sorun olmayacak." İstasyondan geçerken Cortez'e tekrar bakıyorum ve ona el sallıyorum.

"Seni görmek güzel, Faye," diye sesleniyor. Polis karakolunda bu saatte az da olsa bir dinleyici kitlesi var, ama yine de çok fazla insan var.

Yardım etmek için burada olduğumu bilmelerine gerek yok.

Tam kapıları itip istasyondan çıkarken telefonum elimde titriyor.

BİLİNİYOR

İrtibatta
olacağım.

Tekrar içeri bakıyorum ve Cortez'in telefonunda bir şeyler yazmasını izliyorum. FAYE

Numaramı hiç istemedin Cortez.

BİLİNİYOR

FBI hatırlıyor mu?

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Maggie gitmişti. "Kahretsın, hangi cehenneme gitti?"

Del beton basamakların sahanlığında yanımda dururken bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen kahvaltı için. Arabası karakolda. Onu buraya getiren her neyse onunla uğraşırken herhangi bir ağaca ya da telefon direğine takılmadığından emin olmanın iyi olacağını düşündüm."

Buradayken kardeşimin koruyucusu olmayı planlamamıştım. Aslında, Fiasco'ya gönderileceğimi öğrendiğimde Maggie ve benim için bir planım yoktu. Bunu düşünmeme bile izin veremezdim; gittiğim için benden nefret ediyordu ve bu yüzden onu affedemezdim.

"Bir süredir yanlış insanlarla takılıyordu. Başlarda yanlış kişilerle. Ama şimdi ..." Başını sallıyor. "Şimdi, kurtulamayacağı bir şeye bulaştığından eminim. Zarar görmeden değil. O yüzden size ne söylerse söylesin, yardımınıza ihtiyacı var."

"Evet, bunun kolay bir şey olmayacağını anladım. Böyle bir dayakla olmaz," diyorum parmaklarımı bileğimde gezdirerek.

Boğazını temizledikten sonra şöyle diyor: "Burada çok fazla taş var. Buna hazır mısın, evlat?"

Blackstone'la olan ilişkimden bahsediyor ama ben sadece bir parçasıyım. Özel dedektifler hikayenin sadece bir kısmını bilirler, tamamını değil. Ama kendi adıma, ben hazırım.

"İnsanlar yalana inandığı ve bu dedikodu biz gerekeni yapmadan önce Blackstone'a ulaşmadığı sürece her şey yolunda gidecektir."

"Akıllı ol. Eğer bir şey doğru gelmiyorsa, bekleyin."

Başımı salladım. Del kızını görev sırasında kaybetmiş. Bir ipucunu takip etti, ihtiyacı olan desteği alamadı ve onu olay yerinde kanlar içinde buldu. Bir yıl sonra kasabadan ayrıldım ama olan biteni bildiğimden emin oldu. Kimler tutuklandı, kimler öldü, Fiasco'ya gelen kaos rickhouse yangınlarıyla sonuçlandı ve eminim daha da fazlası. Polis teşkilatına katılma planlarımdan vazgeçmişim ama Del bir şekilde iyi olduğum ve eğitimini aldığım şeyi gözden kaçırmamamı sağladı.

Konu başlığında bir e-posta açtım: Polis olmadan polis olmanın yolları

Faye, Louisiana'da her zaman özel dedektif arayan birkaç isim var. Departmanları uğraştıkları bazı işler için çok küçük. Öğrendiklerini biraz kullanabilirsin. Annen bir kafede çalıştığından bahsetmişti. Bir fincan kahve ve bir dilim turta servis ediyorsun. Marla gurur duyardı. Ama ne olursa olsun, dikkatini verdiğini biliyorum. Çoğu kişiden daha fazla. İkimiz de biliyoruz ki şeytan her zaman ayrıntıda gizlidir :) Yakında konuşuruz, evlat.

-Del

Derin bir nefes alıyorum ve yolun iki tarafındaki kaldırımları tarıyorum. Onu bir blok ötede, bir kaldırım satışının önünde bulmam birkaç dakikamı alıyor.

"Maggie," diye bağıriyorum aceleyle yaklaşırken.

Döner tabladan bir kamyoncu şapkası alır ve yürümeye devam eder.

Ciddi misin?

"Kimseden seni aramasını istemedim," diye sesleniyor. "Seni burada istemiyorum."

Arkasından hızla yürüyorum. "Bu çok hoş. Ama burada olmak için davete ihtiyacım yok."

Kısa bir süre durdu, ben de tökezleyerek sırtına çarptım. Döndüğünde bana saf bir kızgınlıkla bakıyor. "Evine git, Faye."

Buraya onunla laf dalaşına girmeye gelmedim. "Burası evim. En azından bir süreliğine."

Bana göz kırptıyor, sanki söyleyeceğimi düşündüğü onca şey arasında bu en sonuncusuymuş gibi. Şapkasını geriye doğru eğdiğinde, sadece gözünün etrafını değil, yüzünün sağ tarafını da kaplayan morluğu tekrar görüyorum. Bu bir yumruk ya da tokattan daha fazlası. Bu bir dayak.

Sessizce, "Canını kim yaktı?" diye sordum. Yıllar boyunca pek çok hırpalanmış yüz gördüm. Gerektiğinde bazılarının oluşmasına kendim de katkıda bulundum ama söz konusu olan aileniz olunca durum değişiyor.

"'Ne yaptın Maggie' demek istemiyor musun?" diyor, kelimeleri sertleştirerek.

"Hayır. Bir kadının bunu gerektirecek bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

Gözlerinin dış kenarları yeşilden çok mavi. Tıpkı anneminki gibi. Herkes ona gözlerinin ne kadar güzel olduğunu söylerdi. Hatıralarımı silkeliyorum.

Ayrıntıları sormaya hakkım yok ama yine de soruyorum. "Ne işle uğraşıyorsun?"

Maggie ellerini kabarık ceketinin ceplerine sokuyor ve bir anlığına bana bakıyor. Elimde olmadan yüzünde bana kız kardeşimi hatırlatacak bir ifade ya da yumuşama arıyorum.

Daha sessiz bir şekilde, "Neden birdenbire umursamaya başladın?" diye sorar.

Gözlerimi kırpmış olsaydım, gözlerinin camlaşmasını kaçırabilirdim. Ya da nefes verirken omuzlarının nasıl çöktüğünü. Ona soracak kimsesi olmaması benim için bir kayıp değil. Hâlâ tek ortak noktamız bu. İkimizin de kimsesi yok.

Ama bir minibüsten gelen korna sesi ikimizi de içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğine geri döndürüyor ve gözlerini açıp saatine bakmasına neden oluyor. "Bekle, bugün günlerden ne?" diye aceleyle sordu.

Konuşmadaki değişim aniden oldu ama cevap verdim. "Pazartesi."

"Şeftalili ve kremalı Fransız tostı" diyor, bir an omzumun üzerinden bakıyor, sonra yanımdan geçip gidiyor.

Tam olarak nereye gittiğini biliyorum.

Bloğun sonunda ve iki benzin büfesini geçtikten sonra, kapının zili açılırken çalıyor. Sanki paslanmış ve hâlâ çalınıyor olmasına sinirlenmiş gibi ses çıkaran bir zil. Etrafa baktığımda, ahşap paneller Hooch's'u eski hissettiriyor. Tıpkı Noel müziğinin her yıl yaptığı gibi nostaljik hissettiriyor. Misafirperver, tanıdık ve dudaklarım kolay bir gülümsemeye dönüşüyor. Kabinlerin vinilleri, hatırladığım kızıl turuncudan koyu kızıl renge güncellenmiş. On yıllardır sponsor olunan beyzbol takımlarının ve yerel festivallerin ödülleri ve gazete yazıları hâlâ duvarları süslüyor. Masalar yenilenmiş ve yerleşim düzeni değişmiş ama uzun tezgah tamamen aynı. Meşe fiçı ahşabı, Fiasco'nun benzin istasyonu restoranının uzunluğu boyunca uzanan hardal rengi Corian'ı çevreliyor.

Bir elinde kahve sürahisı, diğer eli kalçasında duran kadına doğru ilerlerken başımızı çeviriyoruz. Marla Hooch pek fazla insanı sevmez. Turistler, şehir dışından gelenler, hatta sezonluk ziyaretçiler bile Hooch's'ta kollarını açarak karşılanmıyor. Bunun için kasabalı olmanız gerekir. Buraya girdiğinizde bir hoş geldin vagonuyla karşılaşmayacaksınız.

"Ne olacak tatlım?" Marla Maggie'ye sorar.

Çalıntı şapkasının kenarını kaldırmadan, "Kahve ve spesiyal" diyor.

"Merhaba Marla," diye gülümsüyorum. "Ben de aynısından alayım."

Atışımı yapmak zorundaydım.

Marla'nın dinlenen kaltak yüzü birinci sınıf. Her zaman öyleydi. Bana yan gözle bakıyor, beni zar zor onaylıyor - bu biraz acıtıyor. Büyürken bu tezgâhta çok zaman geçirmiştım ve ziyaret etmediğim için bana kin besleyecek biri varsa o da Marla Hooch olacaktı. Boktan bahşişler ve akşam yemeğinde telefonlarını kapatmayı unutan insanlar yüzünden kin tutardı.

Maggie kendi kendine gülüyor. "Gerçekten sana kahvaltı getireceğini mi düşünüyorsun?"

Kız kardeşime bakmak için başımı çeviriyorum. Birlikte büyüdüğüm kişi değil, ama bazı açılardan da öyle. Benden biraz daha uzun, daha zayıf. Sarışınlığı benimkinden daha koyu. Belli ki röfle yaptırmak için zaman ayırıyor ama kökleri uzamaya başlayalı epey olmuş. Şapkasının kenarı yüzünü gölgeleyecek kadar alçak ama Marla'nın bile ne olduğunu sormamasına şaşırdım.

Marla bir elinde yemek tepsisi, diğerinde tek bir fincanla sallanan mutfak kapısından içeri giriyor. Fincanı Maggie'nin önüne koyarak ona findık kahvesi gibi kokan sıcak bir fincan doldurur. Sürahiyi arkasındaki sıcak tabağa geri koyduktan sonra tezgâhın etrafından dolaşıp masalara doğru ilerliyor. Bana huzursuzluk hissi veren köşedeki kabin. Genelde poker oynayanlar emekli itfaiyeciler ve polisler olurdu, bazen de tıka basa dolu bir grup liseli olurdu ama bugün Wheeler Finch ve Waz King var.

Finch & King at yarışçılığının en ünlü markasıdır. Yetiştirme ve eğitmeden yarış ve kumara kadar sektörün her alanında parmağı vardır. Wheeler Finch'e saygı duyulur. Belki bundan da fazlası. Saygı duyuluyor. Ve bu sadece inanılmaz miktarda parası olmasından kaynaklanmıyor. Ya da herkesin bunu bilmesini sağlaması da değil. Diğer insanların zengin olmasına yardım ettiği basit bir gerçek.

At işinin her parçasının Wheel-er Finch ile bir temas noktası vardır. Ve King kardeşlerin Fiasco'ya geldikleri gün, bunun başladığı gündü. Tullis ve Waz King üçlü taç kazananlarının yetiştirilmesine yardımcı olan at eğitmenleriydi - at eğitimi, jokeyler ve her yıl başarılı olan ekipler kurmak. King kardeşler atları sağlarken, Wheeler Finch sponsorlar, pist dışı bahisler ve para kazanma kabiliyeti olan diğer tüm parçalarla işi birbirine bağlıyordu. Wheeler'ın işleri nasıl yürüttüğü ve King'lerin diğer antrenörleri nasıl manipüle ettiği hakkında her zaman söylentiler olmuştur. Finch & King Racing bir güç merkezidir.

Benim için önemli olan tek şey, Tullis King'in anneme bir bakış atması ve istediği şeyin o olduğuna karar vermesiydi. Ve hayatlarımız asla eskisi gibi olmadı.

Marla'nın gülümsemeden masalarına iki tabak bırakmasını izliyorum. Hayranı olmadığını biliyorum ama Fiasco'da bazı insanlarla ters düşmezsiniz. Finch ve King o insanlar.

Geri döndüğünde önüme küçük boş bir bardak koyuyor ve buraya adım attığımdan beri ilk kez terleyen sürahidenden su doldururken gözlerimin içine bakıyor.

"Nasılsın Marla?" diye sormadan önce bir iç geçirdim.

"Kulağa bir şey isteyen birinin sorusu gibi geliyor, gerçekten bilmek isteyen birinin sorusu gibi değil." Bir kaşını kaldırıyor.

Tanrı aşkına. "Tamam o zaman. Bir kahve alabilir miyim?"

"Suyumuz var," diyor ve mutfaka doğru dönüyor. Bir kahkaha attım. *Bu lanet kasaba.*

"Sana söylemiştim," diyor Maggie fazlasıyla eğlenerek.

İkisi de en başta *neden* gittiğimi bilselerdi, belki de bu konuda bu kadar hıyar olmazlardı. Kız kardeşimin boşluğuna doğru eğilip kulağının dibinde durmadan önce köşedeki kabine tekrar göz gezdiriyorum. "Bir aylığına buradayım."

Maggie pek tepki vermeden bana bakıyor.

Mesafemi korumayı, Midnight Proof'ta manşet olmayı ve Blackstone'la ilgili olarak ne yapmak için işe alındıysam onu yapmayı planlamıştım. Ama bu daha önceydi. O yüzden devam ediyorum. "Buradayken küçük bir dairede kalma planlarım vardı ama artık yok. Bana neye bulaştığını söyleyene kadar eve geri taşınacağım."

Marla, burbonla ıslatılmış şeftalilere batırılmış ve üzerine bir tabak dumanı tüten Fransız tostı koyarken Maggie bir kahkaha attı.

krem şanti, tezgahın üzerine. "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı.

Kahvaltının kokusu bile ağzımı sulandırıyor ve midemi bulandırıyor. Gece buraya gelirken bir paket badem yedim ve o zamandan beri hiçbir şey yemedim. Doğal olarak daha kalın bir kızım, ancak makroları takip ediyorum ve her üç saatte bir yiyorum, böylece kıvrımlarımın tam olarak nerede kalmasını istediğimi yönetebiliyorum. Aşırıya kaçmak bir şeydir, ama yemek yemeyi unutmak, bu benim karakterime tamamen aykırı.

Onunla burada tartışmayacağım. Tezgâhtan uzaklaşırken "Evde görüşürüz Maggie," diyorum. Bilerek kimseyle, özellikle de koridordaki iki güçlü adamla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Tam çıkarken cebim bir mesajla titriyor.

Maggie omzunun üzerinden, "Odan artık bir spor salonu," diye sesleniyor.

Tam bir *pislik*.

Bana doğru dönen başları görmezden geliyorum, burada hoş karşılanmamanın verdiği hisle omuz silkiyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

BLACKSTONE

Rosie Gold, görünüşe göre seni bu hafta sonu Midnight Proof'ta göreğim. Beni oyalayacak küçük bir şeye ne dersin?

Bölüm 4

Lincoln

"Pek çok insan kesirleri ve kimyayı seksi bulmaz, ama şuradaki fiçılarda son bulan şeye 'kalp' denmesinin bir nedeni var. Sıcaklıktaki değişimler o devasa püre ve maya kabından gelen şeyi yoğunlaştırıp gözenekli hale getirdikten sonra geriye kalan şeydir." Az önce geldiğimiz odanın yan tarafını işaret ediyorum. Kahretsin, bu konu hakkında konuşurken bile içim kalkıyor.

Fotoğrafçı bana gülümsüyor ve ben sadece o bakıştan bile onun tüm dikkatini üzerime çektiğimi anlıyorum. Ve bunun burbonun yapılış şekliyle hiçbir ilgisi yok. Ancak tekrar meslektaşına odaklandığımda, *The New York Times* muhabirinin yüzündeki ekşi ifade beni endişelendiriyor. "Bay Foxx, her şey iyi ve güzel-"

"Lincoln," diye araya giriyorum ve elimi göğsümün üzerinde tutuyorum.

Markamızı nasıl yarattığımızla ilgili kişisel hikayelerle ilgilenmiyormuş gibi ağzı ince bir çizgi oluşturuyor. "Lincoln. Burbonun arkasındaki bilim hakkında her şeyi duydum. Matematiği, mısır ve buğday yüzdelerini ya da bir mayşeyi diğerlerinden ayıran her şeyi. Bana söyleyeceğin yeni bir şey yok ki zaten diğer birkaç usta damıtıcıdan duymadım ya da birkaç web aramasıyla bulmadım." Kayıt cihazı olarak kullandığı telefonunu kapatarak cebine koydu. "Bu, Doğu Yakası'nın dört bir yanında açılan damıtım tesisleriyle ilgili bir haber ve açıkçası, üzerinde çalıştığım konu, harika bir bour- bon'un Kentucky'de yapılmak zorunda olmadığı."

Derin olmayan bir nefes alıyorum, çünkü şimdi bu adamın yüzüne bir fiske vurmak istiyorum. En az sözleri kadar küçümseyici bir hareket bu. Hemen yanımda duran ağabeyime bir bakış atıyorum. *New York Times*'ın Fiasco'nun etrafında dolanması için pek çok neden var - belayı üzerimize çektiğimiz biliniyor. Ama bugün ailemin onlarca yıldır yaptığı işin özüyle ilgili: bour- bon. Ve özellikle de Foxx Bourbon'un bunu en iyi nasıl yaptığı. Sadece diğerlerinden farklı değil, aynı zamanda toplamının ancak parçaları kadar inanılmaz olduğu. O parçalar benim ailem. Bu bizim mirasımız.

Konuyu onun da anlayacağını bildiğim bir şekilde açıyorum: "Haklısın, tıpkı harika bir pizzanın her yerde yapılabilmesi gibi, harika bir burbon da ABD'nin her yerinde yapılabilir. Ya da simit, bu konuda."

Kaşlarının çatılmasına bakılırsa, sanırım tam olarak nereye varmak istediğimi biliyor. Ama bir noktaya değinmek istiyorum, o yüzden devam ediyorum. "Eğer Kuzeybatı Pasifik'te ya da Colorado'nun dağlarında büyüdüyseniz, muhtemelen en iyi dilime sahip pizzacıları sayabilirsiniz. Bulunduğunuz yerleri karşılaştırıyorsunuz."

Parmağımı oynatarak yukarı kaldırıyorum. "Ama bir uyarı var. New York ve New Haven, hatta Boston bile, herhangi birinin harika pizza olarak gördüğü şeyleri değiştirecektir. Buna degecek simitler de dahil.

Gerçek en iyinin ne olabileceğine dair doğru bir karşılaştırma yapabilmek için en iyiyi denemiş olmanız gerekir. Ve belki de yerel şehrinizin ya da restoranınızın yetenekleriyle övünmek isteyen birisiniz, ama kendinize karşı dürüst olacaksınız, ister odun ateşinde ister elde pişmiş olsun, pizzanın en iyisi olduğunu bilirsiniz."-Başımı muhabire doğru eğiyorum, sonra

"Nerelisin?"

Yıllanmış fiçilerin bulunduğu sıranın aşağısına doğru yürüyorum ve uzun bakır viski hırsızını alıyorum. Açılmış fiçiyi daldırıp tadına bakmak için bir porsiyon çıkarıyorum. "Tıpkı burbonumuz gibi." Her birinde küçük bir örnek bulunan iki bardağı hem muhabire hem de fotoğrafçıya uzatıyorum. Bardağımı ışığa doğru kaldırırken, bu özel yeniden servisin daha derin tonlarına hayran kalıyorum. Onlar geldiğinde, çöpe attığı bir avuç altın karamel ambalajı olduğunu fark ettim, bu da çift fiçinin daha kolay tatlı bitişini tercih ettiği anlamına gelebilir. Kaba davranıp yutmadan önce dilini kaplamasına izin vermesini söylemeyeceğim, ama bunu yaparsa, tadı o şekerleri yapan karamel kadar zengin olacaktır. "Bu su. Kentucky yapımı burbonu en iyi yapan şey, her şeyden öte Kentucky'deki fiçilerin içinde burbonun kimyasıdır."

"Sadece Foxx Bourbon değil mi?"

Bu sorunun etrafında dans etmeyi seviyorum. Ona gülümsüyorum. "Herkesin farklı bir damak tadı vardır. Çoğu insan bizimkilerden bir şişe içtiğinde daha fazlasını isteyecektir. Daha fazlasını denemek ve çok yönlülüğü deneyimlemek için." Bardağımdakini yudumluyorum ve bir an için tadını çıkarıyorum. Harika bir burbon yapıyoruz. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor ama pragmatik davranabiliyorum. "Burbonda çok fazla eski kan var - buradan çok uzakta olmayan ve Foxx Bourbon'dan çok önce burada olduklarından bahsetmeyi seven pek çok marka var. Ama eski alışkanlıklarla çalışıyorlar ve yeni tüketiciler ve uzmanlarla değişmek için mücadele ediyorlar." Ace'e bir bakış atıyorum, çünkü o da tıpkı o eski markalar gibi güvenli oynamayı seviyor. Ama biz sadece markamızın bir sonraki evrimi kadar harikayız. Tekrar Murray'e döndüğümde, sorusuna doğrudan cevap verirken benden alıntı yapabileceğinden emin oluyorum. "Ama biz büyüdük, geliştik, yine de Foxx Bourbon en iyisi."

Tam fotoğrafının geri kalanını çekerken ona göz kırpıyorum.

"Kentucky'de," diye açıklıyor, telefonunu tekrar cebinden çıkarıp ekrana dokunarak.

"Kentucky en iyi burbonu yapar. Foxx da Kentucky'de en iyisini yapar" diyorum, tam fotoğrafçı fotoğrafımı çekerken.

Tekrar Ace'in durduğu yere bakıyorum. Onun ısırmaya çalıştığı eğlence ağzımın kenarını tekmelememe neden oluyor. Bu konuşmanın nereye varacağı konusunda endişeliydi ama ağabeyimin bazen unuttuğu şey, benim bunu halledebileceğim. Onunla aynı iş yaklaşımına sahip olmayabilirim ama hedeflerimiz hep aynı: aileyi korumak ve markayı inşa etmek. Ve bu sırayla.

"Bu alanın birkaç fotoğrafını çekmemizin bir sakıncası var mı?" diye soruyor görevli, hâlâ telefonunda bir şeyler yazarken.

"Hiç de değil." Bakışlarım fotoğrafçıya kayıyor, uzun siyah saçları bir tarafa itilmiş, fotoğraf makinesi çantası diğer tarafa sarkıyor. Duvara yaslanıp doğru kareyi yakalamak için nasıl pozisyon değiştirdiğine bakıyorum. Art arda deklanşörlerden sonra kamera ekranını inceliyor ve ben de onun mekânda kendinden emin bir şekilde hareket edişini kaydediyorum.

Ondan biraz daha bahsetseydim ve mesleğini sorsaydım, bu gece ona bir içki teklif etmenin kolay olacağını bilecek kadar kibirliyim. Bir kadının dikkatini çekmek hiçbir zaman sorun olmamıştır. Sorun benimkini korumak. Yabancılarla geçirdiğim nankör anların peşinden koşuyor, bir yandan zevk alabileceğim cepler bulmaya çalışırken bir yandan da

Kendimi bir babadan başka biri olarak tanımlamak. Ya da bir koca. Ya da dul.

"Fiasco civarındaki yerlerde Foxx dışında başka burbon var mı?"

Yaklaşırken bana bu soruyu sessizce sormasına gülümsüyorum. Kamerası, mekânın arka tarafına dizilmiş burbon fiçilerine odaklanarak tıklıyor.

"Raflarda pek çok burbon markası var. Bazılarının daha özel şişeleri var."

Murray boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar çekmeye çalışıyor.

Bu makaleyi kapatmanın tam zamanı olduğunu düşünüyorum ve en eski şişelerimizden bazılarını koğuşa taşımaya başlıyorum. "En sevdiğim yıllardan birkaçını çıkarsam ve düzgün bir tadım yapsak nasıl olur?"

İki saat sonra, Murray Ackroyd'un içgüdülerini dinleyip istifa etmeye karar vermeden önce New York'ta polis memuru olarak toplam yirmi dört saat geçirdiğini öğrendim. Kardeşim Grant bugün geç saatlerde kooperatifte olmasaydı bu gerçeği bilemeyecektim. Kızarmış fiçiler hâlâ Grant'in hafta sonu iş yükünün bir parçası. Geçtiğimiz yıl sattığımız en iyi, en çok aranan burbonlardan bazılarını teslim etmiş olabilir, ancak kardeşim hala rutinlerinden hoşlanıyor. Haftayı ekibin geri kalanıyla birlikte kooperatifte bitirmek de bunun bir parçası.

Laney, köpekleri Julep ile yanlarından geçerken "Hey, kovboy," diye bağırır.

Grant tam bir gülümsemeyle ona döner. "Hemen geliyorum, tatlım." Muhabirin elini sıkar. Laney'e doğru işaret ederek, "Patronum geceyi bitirmeye hazır," diyor.

Murray bir kahkaha atar ve başını sallar. "Memnun oldum Grant."

Kardeşim omzuma vurarak, "Bu gece küçük çiçeklerimle takılacağım, değil mi? Julep'le biraz vakit geçirmek istediler, belki onu da yanımda getiririm. Lily, Laney'ye nasıl köpek annesi olunacağını öğrenmesi gerektiğini söyledi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum." Gülümseyerek başımı sallıyorum ve ellerimi arka ceplerime sokuyorum. Kızlarım proje yapmayı sever - bir kuş barınağı inşa etmek, yol kenarında yabani çiçek satmak ve sonuncusu Fiasco'da yaşayan herkes için bir dostluk bileziği icat etmek. Ama içimden gelen sesi dinlersem, içimden bir ses bana köpek alma konusunu tekrar tartışmaya açmak isteyeceklerini söylüyor. "Ne istersen benim için sorun değil. Akşam 7 gibi gel."

Belirli bir planım yok, sadece dışarıda bir geceye ihtiyacım var. Ailem kızları oraya buraya götürmeyi teklif etme konusunda çok iyi. Bu bana kendi başıma bir şeyler yapma şansı veriyor ki bu da tek başına bir ebeveyn olarak neredeyse imkansız.

Fotoğrafçıya tekrar bakıyorum. Tam benim tipim; güzel, rahat ve hevesli. İstedğim tek etkileşim türü bu - yüzeysel. Flört etmek için bir gece ayırmak, etrafta dolaşmak ve sonra hayatıma geri dönmek.

Murray küçük bir gülümsemeyle, "Gördüğüm çoğu yazı veya sosyal paylaşım Kovboy Sürümü'nün bu ülkedeki çalışkan erkeklere bir selam olduğunu varsayıyordu, ama sanırım bunun arkasındaki gerçek nedeni az önce keşfettim" diyor.

Eğer onları etkileyecek biri varsa, bu ben değilsem, baldızım Laney olurdu. "En iyi şeylerin arkasında genellikle bir kadın olmaz mı? Evde içimdeki en iyi şeyleri ortaya çıkaran iki küçük çocuğum var."

Sevgiyle başını sallayarak onaylarcasına gülümsüyor. "Editörümü bu makalenin tonunu ayarlamaya ikna edebilirsem, baskıya girmeden kısa bir süre önce bir doğruluk kontrolörü takip edecek." Kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İkna olmam için genellikle çok şey gerekir, Lincoln. Ama tarihi takdir ediyorum. Sebepleri besleyen hikâyeler." Başını püre kutularına doğru eğerek ekliyor: "Burada yaptığınız şeyin ardındaki bilimden bile daha fazla."

Sadece vücut dilinden bile bir iyilik ya da istek geleceğini anlıyorum.

"Kardeşin Grant eskiden Fiasco PD'ydi," diyor ben soruyu beklerken. "Ten- nessee ve Kentucky sınırında yaşanan tüm bu kaos hakkında konuşabileceğim, hâlâ polis teşkilatında çalışan biri yoktur herhalde, değil mi?"

Bu, bir hevesle gündeme getirebileceğiniz türden bir konuşma değil. Murray'ın gizli bir amacı olduğu açık. Fiasco'nun küçük bir parçası Kentucky'nin güneydoğu sınırı boyunca uzanıyor, Tennessee eyalet sınırını güzelce ve sıkıca kucaklıyordu.

"Son zamanlarda o hat boyunca çok fazla kargaşa var. Atların kaybolduğuna ve kalıntılarının dağılmış halde bulunduğuna dair raporlar var" diyor ve telefonunu tekrar cebine koyuyor. "Gerçekten rahatsız edici şeyler. Özellikle de atların yaşadığı bir yerde."

Küçük kasabamızın koruyucusu olsam da, benimle ya da Foxx Bourbon ile ilgisi olmayan şeylerden uzak duruyorum. Bu

o şeylerden biri.

"Ben Fiasco'da büyüdüm, Murray. Herkes herkesi tanır. Mutsuz bir evlilikten kimin ayrıldığı ya da kimin kaybolduğu hakkında bir sürü dedikodu dolaşıyor. Biraz bilgi için Teasers'ı deneyebilirsin. O ekipten Fiasco PD'den alacağınızdan çok daha fazlasını alırsınız. Özellikle de kardeşimden." Grant bu adamla konuşmazdı, hiç şansı yoktu.

"Yeterince adil," diyor gülerek ellerini kaldırarak.

Fotoğrafçı konuşmaya kulak misafiri olarak kendi kendine gülümser.

"Şehirde Midnight Proof adında bir içki dükkânı var. Ellerin de en iyi Foxx burbonlarından var. Aynı zamanda en iyi arkadaşımın mekânı. İlgilenir misin?" Davetimi, bana katılmak isteyen herkes içindir.

Murray, "Zamanım kısıtlı," diyerek reddediyor. "Ama zaman ayırdığın için teşekkürler Lincoln." Elimi sıkıyor ve fotoğrafçıdan özel çekimler talep etmeye başlıyor.

Direktifini başıyla onaylıyor ve ardından tıklamaya başlıyor. Bana dönüp bakmadan hemen önce kamerasının ekranına gülümsemesini izliyorum. Ve o bakışta her şeyi doğru okuduğumu anlıyorum. Güzel, rahat, istekli ve en önemlisi sadece bu gece için burada.

Bölüm 5

FAYE

"ROSIE-MOTHERFUCKING-GOLD," diyor sıcak bir kahkaha ve ellerini çırparak. Hadley Finch'e gülümsememek mümkün değil. O bir arkadaş değil. En iyi ihtimalle bir tanıdık, aynı okula gitmiş, aynı kasabada yaşamış biri, ama ortak noktalar burada bitiyor. Fiasco'daki herkes onun kim olduğunu biliyor. Ve at yarışı izleyen herkes onun soyadını biliyor-Finch. Kentucky'de -özellikle Fiasco'da- insanların ciddiye aldığı iki şey vardı: atlar ve burbon. Hadley her iki dünyanın da içindeydi.

"Hadley, benimle çalıştığın için teşekkürler," diyorum parlak bir gülümsemeyle, Midnight Proof'un arka merdivenlerinden inerken. Doğrusu başlamak için sabırsızlanıyordum. Yerleşmekle geçen birkaç gün ve kız kardeşimin aktif olarak benden kaçmaya çalışmasını ya da beni açıkça görmezden gelmesini izlemek, buradaki ilk gecemden sonra eğlenceli olmaktan çıktı.

"Faye, şaka mı yapıyorsun?" Binanın içine doğru ilerledikçe daha yüksek sesle konuşuyor. Piyano tuşlarının melodisi üzerine trompet ve saksafon sesleri yükseliyor. "Bana çok fazla iş getireceksin. Cortez bu iyiliği teklif ettiğinde seni internetten araştırdım. Ve kahretsin, o anda sana aşık olmaya başlayabilirdim."

Onun coşkısına kıkırdadım. Hadley hakkında pek bir şey hatırlamıyordum, çoğunlukla dedikodulardan ve yabancı olmanın getirdiği rastlantısallıktan ibaretti. Ama etrafında olmak eğlenceli görünüyordu ve o kolay, rahat

bulmak her zaman çok ferahlatıcı olmuştur. Koridordan aşağıya, kalabalık içkili mekâna doğru bakıyorum. Bardak şingirtıları ve hoş bir sohbet uğultusu beklenti dolu sinirlerimi harekete geçiriyor.

"Soyunma odası olarak kullanabileceğiniz bir yerim var." Beni takip etmem için el sallayarak uzun koridorda ilerliyor, tuvaletleri ve ofis olarak kullandığı bir alana benzeyen yeri geçiyor. "Küçük bir yer ama sadece caz grubum ve ara sıra gelen şarkıcıları ağırlamak zorunda kalıyorum."

Küçük alana bakıyorum ve önceki dairemnden çok da küçük olmadığını görüyorum. "Bu mükemmel. Genelde hazırlıklı gelirim. Sadece birkaç kostüm ilavesi ve hazır olacağım."

"Kostümlerinizi ve aksesuarlarınızı burada saklamaktan çekinmeyin." İki giysi çantası ve makyaj çantamla örtülü kollarıma başıyla işaret ediyor. O kapıya yaslanırken ben de eşyalarımı asıyor ve ceketimi çıkarıyorum. "Cortez bana senin sadece onun için bir oluşumda çalıştığına dair güvence verdi. Burada tehlikeli bir şey olma ihtimali yok." Bu cesur bir iddia. İşlerin ters gitme ihtimali her zaman vardır. Buna hazırlıklı olmam gerektiğini biliyorum. Ama bunu neden söylediğini anlamadım, kızın içini rahatlatmak için. Bu büyük bir istekti. Bir yanıt arıyor ama ben daha yanıt veremedenden ekliyor: "Burası benim için önemli. Normalde soyadıyla ilişkilendirilen şeylerden ayrı bir yer. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

Anlamak için başımı salladım. Kalçasına kadar uzanarak Bıçaklarımdan birini tutan askıyı takarken eteğimin yırtmacının onun görebileceği kadar yukarı çıkmadığından emin oluyorum. Ayrıca çantamda avuç içi büyüklüğünde bir şok tabancası ve makyaj masasına koyduğu makyaj çantasının içine sıkıştırılmış bir sustalı bıçak var. Güvenlik hazırlıklı olmak demektir.

"Bir arkadaşına yardım ediyorum. Sizin ya da bir başkasının göreceği tek şey eğlenmek için burada olduğum." Bu bir yalan değil, sadece gerçeğin tamamı değil. Kimseye bir şeylerin ters gitmeyeceğine dair söz veremem. Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

"Harika. Caz grubu yaklaşık bir saat içinde setinize başlayacak. Yerleştikten sonra gelip bir göz atın; su, içki, neye ihtiyacınız olursa. Barmenler personelin bir parçası olduğunuzu biliyor. Bu gece burası tıklım tıklım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca şehirde pek çok insan olacak; yılın bu zamanlarında deniz depresyonu sert vurur ve insanlar kaçmaktan ve burbon ülkesini ve eğlence faydalarını keşfetmekten başka bir şey istemezler." Bir an tereddüt eder. "Beklentim-

"Perşembe gecesi çok fazla yerli yok ama insanlar burada sahne alacağınızı duyacaklardır." Ne demek istediğini anladım ama söylemesine izin verdim. "İnsanlar konuşacak. Seni görmeye gelecekler."

"Umut bu, değil mi?" Kendinden emin bir gülümsemeyle, düşüncelerinin az önce ortaya çıkardığı endişeyi biraz olsun hafifleterek söylüyorum. "Beni nasıl işe aldığınızı görmezden gelebilirsiniz - Cortez'den gelen talebi unutun ve bana sadece ücretli bir çalışan gibi davranın. Ve ben de çok iyi bir iş çıkaracağım." Önce odaya bakıyorum, büyüklüğüne ve bir gösteri için ne kadar mükemmel olduğuna dikkat ediyorum. Ona, "Kimseye bir açıklama borcum yok, Hadley. Ama Hırdavatçı Bay Dugan, Kütüphaneci Prue ya da hatta bir Foxx buraya geldiğinde bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyorsan-

"Bay Dugan burada asla görülmezdi." Yine de Foxx kardeş hakkında hiçbir şey söylememesini anlamıyorum.

Çenemi bir santim kadar yukarı kaldırıyorum. "Beni kimin gördüğü önemli değil, çünkü ne yaptığım, nasıl dans ettiğim ve insanların beni izlediklerinde ne görecekləri konusunda kendime fazlasıyla güveniyorum. Fiasco'dan ayrıldığımda olduğum kişi değilim ve insanların bunu fark etmesine izin vermekle ilgili bir sorunum yok. Ve size kalırsa, ben tamamen sizin yeni eğlencenizim."

Kocaman gülümsüyor. "Pekala, tamamdır." Tek bir alkışla küçük odadan uzaklaşıyor ve koridorun aşağısından sesleniyor: "Dikkat et Fiasco, Rosie Gold bu gece başları döndürmeye ve pantolonları şişirmeye hazır!"

Eskiden sevdiğim bir kasabaya geri döndüm, ama neden ayrıldığımı hala bilmeyen, beni geriye dönüp bakmaya zorlayan insanlarla dolu bir kasabaya. Onu gittiğim her yere taşıdım. Rosie Gold olduğum zamanlar *hariç* her yere. Burlesk dansı yaparken farklıydım. Dans etmek sadece bir hobiydi. Yetişkinliğe adım atmak hobilerle uğraşarak hayatımı kazanmak anlamına geliyordu, bu yüzden dansı geride bırakıp polis teşkilatına katılmayı planladım. Bir hayata başlamayı. Ama sonra hayat kendi ekseninde dönmeye başladı ve artık evlenmek ya da çocuk sahibi olmak gibi beklentiler yoktu. Keşfetmek yerine sta- bilitayı seçme baskısı yoktu. Bir maaş çeki kazanmam gerekiyordu, hepsi bu. Ve birden, olasılıklar sonsuz gibi geldi.

Bir rol oynamak ve Rosie'ye yaslanmak kolaydır - vücudunu alay etmek, girmek ve istediğini elde etmek için kullanmaktan çekinmeyen bir kadının kendine güvenen fantezisi.

Bara yaslanıyorum, etrafı inceliyorum ve koreografi yolumu bulmaya çalışıyorum. Barmen bana bir soda dolduruyor ve ben Midnight Proof'u haritalandırırken yudumluyorum. Ana mekânın ortasında asılı duran avizeler sıcak bir şekilde aydınlatılmış ve her şeyi yeterince ışıkla yıkıyor. Mükemmel bir sofistike karışım, kadife kırmızısı perdeler ise burayı bir içkili mekândan çok bir tiyatro gibi hissettiriyor. Tam da Gatsby dönemine ait bir içkili mekandan bekleyeceğiniz türden bir ortam. Deri koltuklar ve ferforje metal aksanlarla birleşince ortaya masalsı ama bir o kadar da güzel bir ortam çıkıyor. Salon tarzı oda, seyirciyle kolayca çalışabileceğim ve biraz daha eğlenebileceğim anlamına geliyor.

"İş başında içki mi içiyorsun?" Cortez yanıma doğru eğilirken söylüyor.

Sodayı ona doğru eğiyorum. "Düşünüyorum." Ne giydiğini görmek için gözlerim aşağı kayıyor. Kalçalarına dar gelen bir kot pantolon, kahverengi botlar ve spor ceketinin altına sıkıştırılmış beyaz yakalı bir gömlek. Hazırlanmak için biraz zaman harcamış olsa bile, yine de tam olarak görevde olmayan bir polis gibi görünüyor. "Bu gece burada olacağını fark etmemiştim," diyorum kaşlarımı merakla kaldırarak.

"Bu adamı görmem lazım ama daha da önemlisi, kiminle el sıkıştığını tam olarak bilmem lazım" diye açıklıyor. İki kadının Cortez'in yanından geçerken ona ilgiyle bakışlarını izliyorum. "Mükemmel bir dünyada, sen de o özel etkinlik için davet listesine girersin, Faye." Gözetimim Blackstone'un bu ay özel bir etkinlik düzenlediğini belirledi; bu da FBI'nın hemen dikkatini çekti. Bu özel davete ev sahipliği yapmak için kiraladığı malikâne ilçe sınırının hemen dibinde.

Cortez'in bakışları başka yöne kayıyor ve bir şey fark etmiş gibi mırıldanıyor.

"Ne?" Benimle daha fazlasını paylaşıp paylaşmayacağını merak ederek soruyorum.

"Ace Foxx onunla dirsek dirseğe göreceğimi düşündüğüm kişi değildi," diyor Cortez dik dururken. "O kadar da şaşırdığımı söyleyemem. Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı. Aralarında herhangi bir telefon görüşmesi ya da e-posta hatırlıyor musun?"

Atticus Foxx'un kuyruğunda tanımadığım başka bir adam ve onun arkasında, kimsenin yapmaması gerekenden çok daha uzun süredir yakından izlediğim kişi var.

Brock Blackstone bir dolandırıcıdan başka bir şey değil. ABD'deki en büyük müzayede evlerinden birini işleten bir adam. O, insanlara ihtiyaç duydukları şeyleri sağlama konusunda ustalaşmış bir satıcı. Christies ya da Sotheby's'in antika gibi şeyleri açık artırmaya çıkarması gibi.

uities and priceless jewelry to fine art and historical land markers, Blackstone Auctions da aynı şeyi yapıyor. Ancak Blackstone'un özel müzayedelerinin biraz daha fazla ilgi görmeye değer olduğunu kısa sürede keşfettim.

Başımı salladım. "Ben olsam işaretlerdim."

Düşündüm de, Foxx Bourbon dünya çapında en çok aranan burbon markası. Bu markanın başında Blackstone gibi birini görmek şaşırtıcı değil. Sadece bunun için önceden hazırlık yapmamıştım. Bu bir sorun. Hazırlamalıyım. Bourbonları çok değerli. Nadir bulunan burbonların yeniden satışı, etiket fiyatının birkaç yüz dolar üzerinden on, hatta yirmi bin doların kuzeyinde bir yere kadar değişiyor. Blackstone Auctions dünyanın her yerinde müzayedeler düzenliyor, ancak FBI'ın hedefinde olan, şirketin başındaki kişinin özel müzayedeleri. Bu müzayedeler için ne tedarik ettiği ve kimin için tedarik ettiği, öğrenmem gereken şey. Cortez tam olarak ne aradıkları konusunda ağzını sıkı tutuyor, sadece her türlü bilgiye ihtiyaçları olduğunu söylüyor.

"İşin içinde Foxx olduğuna dair bir işaret olsaydı Cortez, ben bu işe karışmazdım." Bardan uzaklaşıp Blackstone ve küçük grubunun yerleştiği yerden uzaklaştım. Beni ne kadar kızdırsa da bir anlaşma yapmıştım. Fiasco'ya herhangi bir süre için geri döneceksem Foxx ailesinden uzak durmam gerekiyordu. Bir anlaşmamız vardı ve ben burada bulunarak anlaşmayı çiğniyordum.

"Ne demek gidiyorsun?" Maggie inanamayarak sordu. Frankfort'taki Polis Akademisi'nden döneli sadece birkaç hafta olmuştu. Ondan önce lisans eğitimim için uzaklardaydım. Eve sadece tatillerde dönüyordum. Bacaklarımı esnetmek ve evden uzakta kendime ait bir hayatım olması iyi hissettiriyordu. Ama burada olmayı özlemiştim. Onun da beni özlediğini biliyordum ama artık okulla meşguldü. Kentucky Üniversitesi onu evde yaşamaya devam ettiriyordu ama ders çalışmadığı zamanlarda arkadaşlarıyla dışarı çıkıyordu. Ben burada olmasam da iyi olacaktı.

"Gerçekten ne yapmak istediğim konusunda tereddütlerim var ve kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Bir daire buldum ve buradan biraz uzaklaşacağım." Titreyen ellerimi kontrol etmeye çalışarak çamaşır sepetindeki giysileri katladım. Ona yalan söylemek zorunda kaldığım için kendimi kötü hissediyordum. Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Planlarımı sürdürmek istiyordum ama bu artık mümkün değildi. Eğer her şeyin gömülü kalmasını ve Lincoln Foxx'un anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesini istiyorsam, o zaman gitmem gerekiyordu. Beni bu şekilde gitmeye zorladığı için ondan nefret ediyordum.

"Faye," dedi Maggie sessizce. Odamda hareket edişimi izlerken gözleri yaşardı. Hareket etmeyi bırakırsam ağlamaya başlayacaktım ve bunu yapamazdım.

Şu anda. "Annem üzgün. İşe gitmek için yataktan kalkmadı ve ben endişeliyim. Sanırım-"

Ama ben onun sözünü kestim. "Yapamam-" diye düzeltiyorum kendimi. "Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğim konusunda fikrimi değiştirmeye hakkım var Maggie. Ve bir polis memuru olmak, bunun gerçekliğinden daha iyi geldi." Bunları söylemenin verdiği acıyla yutkundum. "Annem anlıyor. Sen neden anlayamıyorsun?"

Duruşunu genişletti. "O zaman buna mı devam ediyorsun? Hayatının son on yılında bahsettiğin kariyerinle ilgili fikrini mi değiştirdin? Bana söyleyecek başka bir şeyin olmadığına emin misin?"

Bir seçim yapmıştım ve sevdiğim insanları korumak anlamına gelseydi bunu tekrar yapardım. Ve eğer bu aynı zamanda kız kardeşime yalan söylemem anlamına geliyorsa, o zaman yapardım.

Kare h

Lincoln

Altın kordonumu parmağımda döndürüyorum. Onu sadece kızlarımın yanındayken takıyordum. Uzun zamandır olması gerektiği gibi bir anlamı yoktu - birini sevmek için verilmiş bir söz. Bozulduğunu fark etmediğim bir söz. Ve ben buna kızamadım bile. Çok kızdığım birinin yasını tuttum, aramızda söylenmemiş o kadar çok söz vardı ki. Bir aile laneti, bir trajedi, Olivia'nın başına gelenlere kim ne derse desin, fark etmez. Bizi kırmak için ne yaptığını bilerek yaşadım. Ve beni de öyle bırakmış gibi hissediyorum.

"Bunu düzeltmek gibi bir arzum yok. Seni sevmeyi uzun zaman önce bıraktım." Bunu üzgünmüş gibi söyledi, ama sanki benim bilmem gerekiyormuş gibi... O kadar iyi saklamıştı ki, en başından beri böyle bir şeyi olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Şimdi, bana verilen rollerden herhangi birini oynamadığımda yüzük çıktı - yalnız dul, bekar ebeveyn, sevgi dolu baba veya Kentucky'nin en çok aranan usta damıtıcısı. Uyumlu Foxx kardeşten başka biri olmam gerektiğinde ve hoşluklara ya da kurallara uymak yerine istediğimi almam gerektiğinde.

GRIZ

Yakın zamanda partin hakkında konuşmayı düşünüyor musun?

Büyükbabam bir şey hakkında heyecanlandığında ısrarcıdır. Çoğu konuda ısrarcıdır. Sadece sizin fikriniz gibi görünmesini sağlayacak bir şekilde sunar. Ve konu burbon olduğunda, her zaman heyecanlıdır. Küçük kardeşim özel üretim burbonunu piyasaya sürdüğünden beri, Griz hem Ace'in hem de benim aynı şeyi yapmamızı bekliyordu. Beklentileri aşmak Ace'in işidir. Benden her gün harika bir burbon çıkarmam bekleniyor ve şimdi de benim istisnai bir şey yapmam gerekiyor. Bundan heyecan ya da ilham duymuyorum. Aksine, sinirleniyorum.

Ne yapabileceğime dair bir fikrim var ama bu pek hoş karşılanmayacak. Büyükbabam açık fikirli ama Ace kurallara uyma konusunda kararlı. Burbondan başka bir şey çıkarmak istemiyor. Özel fiçılarda bitirilmiş burbon ya da Foxx Bourbon'un sunduğu özden uzaklaşabilecek herhangi bir şey yok. Bu nedenle fikrimi sunmak için doğru zamanı bulamıyorum, bu yüzden Griz ne zaman sorsa sorusunu görmezden geliyorum.

Boğazımı temizleyerek aynaya bakıyorum, duştan gelen buğuyu tek bir hareketle siliyorum. Gözlerimin etrafında hatırladığımdan daha fazla çizgi var. Kafamda hâlâ bir sürü saç var. Bu Foxx erkeklerinin lehimize olan bir özelliği. Griz'in bile hâlâ gür saçları var. Gerçi artık neredeyse bembeyaz, kalın bıyığına uyuyor. Bir zamanlar en çok o ve ben birbirimize benziyorduk. Saçlarımız iki kardeşimin saçlarından daha koyu kahverengiydi ve yeterince uzadığında dalgalı olurdu. Belki de yeni bir görünümün zamanı gelmiştir. Jiletle boynumun etrafını temizliyorum ama temiz bir tıraş yerine saat beş yönündeki gölgemi bırakıyorum. Kışın ortasındayız ve hava zaten soğuk.

"Baba, işin bitmek üzere mi? Bornozumu almam lazım." Lily kapıyı çalıyor, birkaç saniye bile geçmeden daha yüksek sesle tekrar çalıyor. "Beni duyabiliyor musun? Yine aynada kendine mi bakıyorsun?"

Tanrım, bu çocuk.

Kıkırdayarak havluyu belime sarıyorum ve kapıyı açıyorum. "Bornozun neden benim banyomda?"

Gözlerini deviriyor. Dokuz yaşında olmakta çok iyi. "Sende daha iyi kuvvet var."

Ona gülümsedim. "Sana yeni banyo bombaları aldım."

Gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda parlıyor. "Yaptın, nerede?!"

"Sadece rafa ekledim." Köşeye doğru başımı salladım. Bir kız babası olmak benim için zor değil. Banyo bombaları beni böyle gülümsetiyorsa, onlar banyoya geçene kadar memnuniyetle istedikleri kadar satın alırım.

bir sonraki saplantı. Kızlarım kısa ömürleri boyunca yeterince gözyaşı döktü ve yeterince üzüntü yaşadı. Onlara verilenden daha iyisini hak ediyorlar.

İçeri giriyorum ve bu gece için bir kot pantolon seçiyorum.

"Rahat vanilya kreması ve pırıl pırıl razzleberry. Baba, razzleberry gerçek bir meyve değil, değil mi?"

Beni bulduğunda gömleklerimi karıştırıyordum. "Hiç sanmıyorum Lil," diye bağıriyorum dolaptan.

"Gerçek bir meyve olduğu yazmıyor." Bana aramayı göstermek için telefonumu kaldırıyor. "Oh, sana mesaj gelmiş. Ace Amca Midnight Proof'ta birkaç pislikle içtiğini söylüyor." Gözleri irileşiyor, dudakları içe doğru kıvrılıyor, az önce ne dediğini fark ediyor. "Ben sadece elçiyim."

Kaşlarımı çatarak telefonumu almak için elimi uzatıyorum. "Mesajlarımı okuma lütfen. Lanet cüzdanına borçlu olmalısın."

"Teknik olarak Ace Amca'nın borcu var."

Gözlüklerimi taktım ve ekrana baktım. "Lily, telefonumun şifresi var."

Başını sallayarak bana gülümsüyor. "Doğum tarihim biliyorum baba."

Buna nasıl gülmem ve alkışlamam? Ama baba şapkamı birkaç dakika daha çıkarmıyorum. "Lark'ın değil de senin doğum günün olduğunu nereden bildin?"

Dolabın arkasına doğru yürür ve küçük taburenin üzerinde durarak koyu renk gömleklerin olduğu sıraya uzanır. "Bilgisayar şifren için Lark'ın doğum gününü kullanıyorsun. Ve tüm kapıların şifresi için de senin doğum gününü."

"Ciddi misin?" Ben deadpan.

"İşte! Bunu giy." Bana siyah bir elbise gömleği verdi, sonra tabureden atladı. "Bunu giydiğinde çok yakışıklı görünüyorsun."

"Elektronik cihazlarımdan uzak dur ufaklık," diye sesleniyorum arkasından.

Merdivenlerden indiğimde Lark kanepeye yayılmış, Netflix'te geziniyordu. İki kez bakıyorum çünkü on bir yaşındaki kızım her geçen gün daha da genç bir kıza benziyor - saç örgüleri ve elbiseleri spor tişörtler, yüksek çoraplar ve dudak parlaticısıyla değiştirilmiş. Dürüst olmak gerekirse göğsümün ortası ağrıyor.

"Lark, ağzımdan çıkacak birkaç kelimeden nefret edeceksin ama yine de söyleyeceğim." Saate bakıyorum. Grant

her an gelebilir. "Kız kardeşinin de hoşuna gidecek bir şeyler izlemelisin."

"Hadi, Daaad," diye inliyor. "Neden ben yapmak zorundayım? Lily şu anda burada bile değil." Hızla doğrulup mutfağa doğru ilerlerken bana ters ters bakıyor.

Büyük kızım bana ölümcül bir bakış atarken dondurma kabını ve iki kâseyi çıkardım. Bunun birkaç yıl daha olmayacağını sanıyordum ama Lark on iki yaşına basmak üzere ve benim tatlı kızım hızla ateş püsküren, kaotik duygulara sahip bir ejderhaya dönüşüyor. Ayrıca artık şakalarımı gülmeyi de reddediyor. Ya göz deviriyor, ya ofluyor, ya da en sevdiğim, görmezden geliniyor.

"Bu yıl doğum gününde ne yapmak istediğine karar verdin mi?" Nefesimi tutuyorum, bekliyorum ve sadece birkaç arkadaşıyla takılacağını söylemesini umuyorum.

"Softbol takımımından bazı kızlarla ve belki geçen seneki sınıfımdan birkaç kişiyle bir spa partisinde yatıya kalacağız. Bu seneden de birkaç kişi. Belki."

Tanrıya şükür. Birkaç arkadaşla idare edebilirim. "Pekala, bu spa partisini kim planlıyor?"

Bana gülümsüyor ama bu muzip bir gülümseme. Daha o cevap vermeden neyle karşı karşıya olduğumu bilmediğimi söyleyen bir gülümseme. "Belki Hadley Teyze sana yardım edebilir?"

Kahretsin. Ona yan gözle bakıyorum ve iki kaşık alıp birini ona uzatıyorum. Kaşlarımı kaldırarak havada daireler çiziyorum. "Bana yardım et' ne demek? Bunun neye benzeyeceğini açıklamam gerekecek. Ve kaç kişiden bahsediyoruz?"

"On beş falan." Maskelemeye çalıştığım dehşet dolu bakışıma bakıyor.

Ama şimdiden kafamı sallamaya başladım.

"O kadar da çok değil baba. Muhtemelen uyumayacağız bile. Belki yüz maskesi ve kendi dudak kremimizi yapmak gibi şeyler de yapabiliriz."

"Lark, bu *tüm* softball takımı. Birkaç arkadaş değil," diyorum beynimin izin verdiği kadar sakın bir şekilde. "İki tane seçebilir misin?"

Derin bir nefes veriyor ve soru gülünçmüş gibi başını öne eğiyor. "Baba . . ."

Açıkçası yanlış bir soru-gerçekte ne tür bir ebeveyn olduğunuzu ikinci kez tahmin etmenizi sağlamak için ergenlik çağındaki bir çocuğa bırakın.

"Softbol arkadaşlarım gerçekten en iyi arkadaşlarım ama bazılarını davet edersem hepsini davet etmem gerekir. Bu da yaklaşık yirmi kişi eder."

"Bu beni kazanmıyor. On beşe ne oldu? O sayıyı daha çok seviyordum."

Gözlerini deviriyor, ama bu benim-babam-çok-suçlu anından dolayı tavşan deliğine düşmesine izin vermek yerine, dondurma küvetinin üstünü açıyorum ve onu oyundan çıkarmaya çalışıyorum.

"Gel, denemeden önce bunun zehir olup olmadığını söyle. Sen daha gençsin, hayatta kalma ihtimalin daha yüksek."

Küçük bir gülümseme belirir.

Onu yakaladım.

Yeni kabı kazıyor ve çikolatalı fıstık ezmesinden kocaman bir parça çıkarıyor.

Neredeyse dondurma Lark'ın ağzına düştüğü anda Lily mutfığa koşar, tüylü çoraplarının içinde bir metre kadar kayarak tezgâhtan bir kol boyu uzaklaşır. "Baba, lütfen, lütfen, lütfen, dondurma alabilir miyim?"

"Elinde bir Oreo var."

Ağzına atıyor ve artık boş olan ellerini havaya kaldırıyor. Çiğnerken yanakları doluyor ve bana çift başparmak işareti yapıyor. Bir kahkahayı bastırıyorum çünkü onun yaşındayken ben de tam olarak böyle yapardım.

Lark bir kaşık daha alıyor ve "O zaman parti için on beş olur mu?" diyor.

Kendi çocuğum tarafından dolandırılıyorum. "Beni dolandırdın, değil mi?"

Bir lokma dondurmanın üzerine gülümsüyor. "En iyisinden öğrendim."

"Mhmmm, nasıl olduğunu anlıyorum." Kaşığımı yalayarak lavaboya bırakıyorum. "Bu gece yatma vakti saat dokuz," diyorum üst dolaptan şekerlemeleri alırken. "İkiniz de yoğun bir hafta geçirdiniz. Eve geldiğimde hâlâ uyanık olmanızı istemiyorum."

"Eve ne zaman geliyorsun?" Lark kız kardeşiyle kaşık tokuştururken soruyor.

"Geç. Ve kesinlikle dokuzdan sonra."

"Randevuya mı gidiyorsun?" Lily sesini yükseltti. Bu soru beni duraksattı, çünkü bana daha önce hiç böyle bir soru sormamışlardı. Bir fırsat yakalayacağım-

Bir arkadaşımın annesinin hala bekar olup olmadığını sormasıyla ilgili geçici bir güncelleme, ama kusma suratları yapıyorlar ve başka bir şey söylemiyorlar.

Boğazımı temizliyorum. "Hayır, sadece yeni bir arkadaşla tanışıyorum."

Ve gerçek bu. Biriyle çıkmakla ilgilenmedim. Flörtler, içkiler ve bazı sıradan karşılaşmalar bu kadar. Hayatın daha fazlasına izin veren kısımlarını zaten yaşadım. Aşık olmak, evlenmek, çocuklar ve sonra yavaş yavaş aşk t a n düşmek. O n d a n sonra bile sonu iyi bitmedi.

Soyadımı bilen herkes bunu da istemez. Aptalca ama bir Foxx'a aşık olan hemen hemen her kadının sonunda öldüğü gerçeğini görmezden gelmek çok gerçekçi geliyor. Yeni baldızım Laney hariç, o da büyük bir yangından, bir rickhouse patlamasından ve bir seri katilden zar zor kurtuldu. Umuyorum ki soyadımızı taşımak ve lanetten kurtulmak için kefareti ödemiştir.

Kızlarımın hayatlarına neden kimsenin girmeyeceğini bilmelerine gerek yok. Bu benim istediğim bir şey değil.

"Ne yeni arkadaş?" Grant oturma odasından mutfığa doğru yürürken soruyor.

"Grant Amca!" Lily bağırarak kanepeye atlıyor ve kendini onun sırtına fırlatıyor.

"Asla eskimiyor," diyor gülümseyerek, Lark ona beşlik çakıp parmaklarını birleştirirken.

"Bir noktada Midnight Proof'a gideceğini varsayıyorum?" Diğer botumu bulmak için etrafıma bakındım. "Evet, neden?"

"Hadley, Laney'i bu gece onunla barmenlik yapması için kandırdı." Bana çok iyi bildiğim bir bakış attı - bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. "Karıma göz kulak ol lütfen."

Kardeşim hayatındaki insanlara karşı her zaman sahiplenici olmuştur, ancak Laney dünyasına girdikten sonra bunu bir adım öteye taşıdı. Küçük kardeşimi yeniden aşık ve mutlu görmek güzel bir duygu. Buna şahit olabileceğimden emin değildim. Foxx ailesi olarak zor yıllar geçirdik. Bu Grant'i anladığım kadarıyla mahvetmişti, çünkü ben de bunu yaşıyordum.

Lily'yi başından öperken ona "Ben hallederim," diyorum. "Laney de kendi başının çaresine bakabilir, bunu biliyorsun." Lark'ı işaret ediyorum. "Parti hakkında sonra konuşuruz. Benim için kardeşine iyi davranır mısın?"

Gülümsüyor ve omzumu sıkıyor. Foxx erkeklerinin bir duygusu. Kucaklaşmayız ama birimiz diğerini gördüğünde gururlandığında ya da mutlu olduğunda, bu her zaman sıkı bir omuz sıkmadır. Lark dikkatini veriyor. I

Hala ona sarılıyorum ama yine de omzumu sıkmasına bayılıyorum.

"Bir şeyler içmeye gelmek ister misin?" diye soruyor fotoğrafçı. Tam da bu nedenle adını bilerek görmezden geldiğim güzel bir esmer.

Bu işin daha fazla uzamasına izin vermek gibi bir niyetim yok; bir şeyler ters gidiyordu ve bu kadın büyük bir yayın organıyla bağlantılıydı. Yerel dedikodular neyse de, *New York Times* ile olan ilişkisinin bir tehlike işareti olduğunu bilecek kadar akıllıyım. Murray'in hikayesini etkilemesi için pek çok yol var. Güzel bir kadın ama bir gecelik eğlence, olası komplikasyonlara değmez.

"Yarın erken kalkacağım ve yola çıkmadan önce barın arkasındaki arkadaşım ile konuşmam gerekiyor." Bu çoğunlukla doğru olsa da, henüz eve gitmeye hazır değilim. "Ama beni şımarttığın ve bu gece bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Sıkı dudaklı gülümsemesinden ve başını sallamasından bu kadar kolay kovulmayı planlamadığını anladım. Ho- tel barda bir içki içmek istiyordu, bu da Fiasco'yu ya da bugün daha önce bahsettiğim speakeasy'yi görmeye gerçekten hiç niyeti olmadığı anlamına geliyordu. Onu üst kata çıkarmak ve etrafta dolaştırmak zahmetsiz olacaktı. Em, sık, durula, yeniden turba. En son ne zaman gerçek ateşi andıran bir şey hissettiğimi hatırlamakta zorlanıyorum, düşünmeye yer bırakmayan, sadece tepki veren ve yönlendiren türden bir kimyayı bir kenara bırakın. Sağduyuyu silip süpüren ve iki insanı nefessiz bırakıp daha fazlasını isteyen o dans. Evet, bu gece bunların hiçbiri olmayacak. Yanağına bir öpücük konduruyorum, hesabı ödüyorum ve bu güzel arkadaşlık için teşekkür ediyorum.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra, merdivenlerden aşağı indim ve Midnight Proof'un çift meşe kapısından içeri girdim. Beni avizelerin sıcak, loş ışığı ve setlerini başlatan caz üçlüsünün sesi karşılıyor. Boğucu kalabalık ve tanıdık yüzler, fotoğrafçıyla geçirdiğim akşamlarla ilgili aklımda kalan tüm düşünceleri silip süpürüyor. Eve gitmek daha akıllıca bir seçim olurdu, ama Ace bana iki kez daha mesaj atıp, arkadaşlarından şikayet e t t i .

bu gece tutmak. Ace'in sinirlerini bozan insanları etkilemekte her zaman daha iyiyimdir.

Bara doğru ilerlerken en iyi arkadaşımın bana geniş gözlerle gülümsediğini fark ediyorum. "Burada ne işin var?" Odanın öbür ucundaki Ace'e bakıyor. "Şimdiye kadar ikinizin de yatma vaktinin geçtiğini düşündüm."

Onu tersledim. "Onun yaşıyla dalga geçtiğini ta oradan duyamaz."

Burbon ve atlar hakkında konuşmak için şehre gelen çeşitli insanlarla bu gece speakeasy tıklım tıklım. Rahat bir ortamda iş yapmak daha iyi anlaşmalar sağlar.

Barın aşağısından baldızıma doğru bakıyorum. "Aşağıda ne yapıyorsun?"

İki kez baktı. "Linc! Beni kontrol etmen için seni kocam mı gönderdi?"

Ona gülümsüyorum. "Asla!"

Gülerek içki siparişini bitirdi. Hadley bilmiş bilmiş bana bakıyor. "Boktan bir randevu mu?"

"Randevu değil. Sadece dikkat dağıtmak için." Omuz silkiyorum.

Bana donuk bir bakış atıyor, daha fazla ayrıntı istiyor. Tüm söyleyeceğimin bu olduğunu anladığında, bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Al, bu gece sana bir Manhattan var," diyerek kokteyli bana uzatıyor. "Kapıdaki Brady'ye gösterinin beş dakika içinde başlayacağını söyler misin?"

Parmak eklemlerimi bara vuruyorum. "Tamamdır." Çift kapıya ulaştığımda ışıklar sönmeye başlıyor. Fedai Brady'ye doğru eğildim. "Hadley gösterinin başlamak üzere olduğunu söylüyor, o yüzden daha fazla giriş yapmayalım."

Bana başıyla selam veriyor ve yapması gerekeni yapıyor.

Caz grubu biraz daha yüksek sesle, tanıdığım ama adını asla koyamadığım bir şeyler çalarken orada oyalanıyorum. Alçak bir riffle bas başlıyor ve birkaç dakika sonra da trompet devreye giriyor. Sırtımı siyah kadife perdelerle örtülü tuğla duvara yaslayarak etrafıma bakıyorum, yüksek top masalarına ve localara dağılmış çiftleri ve arkadaşları izliyorum, hepsi coupe, rocks veya şampanya bardaklarında bir şeyler yudumluyor. Tam oda sessizleşirken kardeşimin başka bir takım elbiseyle eğlendiğini fark ediyorum. Bu öyle bir sessizlik ki, bir kış fırtınasının habercisi gibi. Geldiğini bildiğiniz ama henüz bulutları yarmamış bir fırtına.

Sessiz sesler fısıldayarak şarkıcının ve yakalanması zor burlesk gösterisinin başlamasını bekliyor. Bu akşamki eğlencenin bu olduğunu unutmuşum. Hafta içi bir gecede normalin üzerinde dolu olan salonu açıklıyor. Hadley tuttuğu "smokeshow burlesque dansçısından" bahsedeli aylar olmuştu. Bu gece ilk gösteriydi.

Manhattan'ımı yudumluyorum - çavdar viskisi her zamanki sek burbonumdan güzel bir değişiklik. Midnight Proof'a geldiğimde Hadley'nin ya da o gece hangi barmen içkimi hazırlıyorsa onun benim için içkimi seçmesine izin veriyorum.

Vermut dilimi kaplıyor ve çavdar güzelce yumuşatıyor. Müziğin başlangıcı ve içkimle karışık loş ışık vücudumu rahatlatıyor. Ama sonra yüksek sesle çalan ve aniden sona eren bir trompet beni kendime getiriyor. Odanın ortasında tek bir spot ışığı yanıyor ve altında siyah trençkotlu bir kadın duruyor. Koyu renk saçları bir çeşit tül ve ışığı yansıtan pembe taşlarla bir tarafa tutturulmuş. Dramatik sesler ve ışıklandırma her şeyi güçlendiriyor. Kadının silüetine sabitlenmiş durumdayım, paltosunun altında nasıl kıvrıldığını ve eğildiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Gözlüklerimi düzeltiyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. Ama o döndüğünde, bir anlığına sahip olduğum memnuniyet hissi altımdan sökülüp alınıyor.

Bir zamanlar mavi sandığım yeşil gözleri, her iki yanında noktalara kadar uzanan lekeli koyu bir makyajla çerçevelenmiş. Yanağının kıvrımının hemen üzerinde, hafifçe sağda duran küçük bir güzellik izi daha da doğrulayıcı. O izi biliyorum. Tıpkı saçlarının siyah değil, doğal sarı olduğunu bildiğim gibi.

Faye *lanet* Calloway.

Öfke içimde alevleniyor, tıpkı bir kibritin kırmızı fosfor boyunca sürüklendiğinde tutuşması gibi. Bu, bir elementi bir milisaniye içinde diğerine dönüştüren kimyasal bir reaksiyon. Bu güçlü duygu uzuvlarım boyunca, sırtımdan aşağıya doğru alev alıyor, sikimi karıncalandırıyor ve tenimin her santimini aşırı ısıtıyor.

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Fiasco'da ne işi var? Evimin yanındaki mısır tarlasının kenarında, hiç olmaması gereken bir öpücükten birkaç dakika sonra lanet olası bir cinayet silahıyla şantaja uğradığım geceyi hatırlayarak elimi yanımda esnetiyorum. Karımın itiraf ettiği onca şeyden sonra o tarladaki öpüşmemiz intikam gibi gelmeliydi.

O gece bana. Ama *bu* bir geri ödeme gibi gelmemişti. beni kızdırdı.

Müzik eski bir tona evriliyor ve ardından grubun solisti açılış nazaratını söylüyor. Tüm salon şarkıcının sözlerindeki duyguyu paylaşıyor olmalı, *kendini çok iyi hissediyor* ... çünkü Faye kemeri ceketinden çözdüğü anda yuhalama ve ıslık sesleri yükseliyor. Kemerin her iki ucu da kendi taraflarında asılı, bileklerini dramatik bir şekilde salladığı için sallanıyor. Saten eldivenlere bürünmüş parmakları uzun paltoyu kavırıyor ve bir süre daha kapalı tutuyor. Saniyeler sonra ses daha da yükseliyor, daha da yükseliyor ve o kadar eforsuz ve baştan çıkarıcı bir şekilde paltosunu çıkarıyor ki başka tarafa bakamıyorum. Üzerinde tozlu pembe dantel ve satenden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey yok. Sahne ışıkları hareketlerini takip ettikçe şeffaflaşıyor ve parılıyor.

Lanet olsun. Vücudumun ona tepki verdiğinin tamamen farkında olarak yer değiştiriyorum.

Aletim sertleşiyor ve yüzüm kızarıyor, burada olduğu için çok kızgınım. Sonra fark ettim ki ziyarete gelmemiş. Burada çalışıyor.

Kalçalarının ve kalın uyluklarının salınışını izlerken salyalarım akararak ona uzun uzun bakıyorum. Ve belinin bir kum saati gibi nasıl kıvrıldığını. Kalabalığın içinde ilerlerken başka bir şeye ya da kimseye bakmak imkansız, kalçaları davulun ritmiyle ileri geri hareket ediyor. Sonunda yutkundüğümde, tüm odanın onun her ayrıntısına odaklandığını görmek için etrafıma bakıyorum. O tamamen yeni bir tür odak noktası. Başları ve bedenleri döndüren türden. Ben de dahil olmak üzere ondan başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye dikkatini veren tek bir kişi bile yok.

Faye, Ace ve arkadaşlarının oturduğu yerin önünde durur. Üç adam, her biri bir elinde bir bardak burbonla kayıtsızca onu izliyor. Gözleri Faye'in vücudunda geziniyor ve eminim akıllarından onunla ilgili bir sürü düşünce geçiyordur. Benim de aklımdan bir sürü şey geçiyor.

Önlerindeki masaya tünemiş, gözleri kardeşimin daha önce bahsettiği pisliklerden birine kilitlenmiş, eldivenli bir kolunu başının üzerine kaldırıyor. Acele etmeden saten eldiveni dirseğine kadar çekiyor ve sonra bir parmağı ağzındayken dişlerini kullanarak geri kalan kısmını çıkarıyor.

"Ne diyorsunuz çocuklar?" Faye, seyircilerin duyabileceğı kadar yüksek bir sesle gruba sesleniyor ve ateşli şarkıyı kesiyor. "Hissediyor muyuz

iyi mi?" Bazı yuhalamalar ve ısıklar duvarlarda yankılanıyor ve ben lanet olası bir aptal gibi gülümsüyorum. Mükemmel bir şekilde seksi bir şekilde gülümsüyor. Her yüz ifadesi ve hareketi bir amaç için.

Elleri kalçalarıyla buluşuyor, göğsü dışarıda ve zaten zar zor görünen elbisenin ipini biraz çekerek şeffaf pembenin dış katmanını çıkarıyor. Pembe saten bir sütyen ve şortla kalakalıyor. Avizelerin ve spot ışıklarının yansıması altında teni parıldıyor. İki sıra kristal boynunu sarıyor ve sanki su damlacıklarıymış gibi köprücük kemiğinden aşağıya doğru sıcıyor, gevşekçe göğsüne doğru damlıyor ve ağız sulandıran her bir göğsü çerçeveleyiyor.

Bardan gelen yüksek sesli bir ısık boğazımı temizlememe ve gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Suratıma bir tokat yemiş gibi hissediyorum. Gitmeliyim. Eve gitmeli ve bu duygularla sabah yüzleşmeliyim. Ama yerimden kıpırdamıyorum. Hareket edemiyorum.

Odadaki hareketlerini takip ediyorum. Faye gülümsüyor ve Ace'in dirseklerini ovuşturduğu adamlardan birinin yanına oturuyor. Müzayede evleri olan ve bugün erken saatlerde içki fabrikasında özel bir tura çıkmış olan bir pislik. Adamın etli eli Faye'in sırtının alt kısmında duruyor, yüzgeçleri bir yabancıya dokunmak için saygın bir yol olarak kabul edebileceğimden daha aşağıda yayılıyor.

Daha yakına eğiliyor ve ona bir şeyler fısıldıyor. Gülümsüyor, başı geriye doğru eğilirken boynu ondan uzaklaşıyor ve kucağına yayılıyor. Ama başı tamamen arkaya eğildiğinde benimle göz göze geliyor. Kısa bir süre ama vücudu geriliyor ve birkaç vuruş daha dikkatini üzerimde tutarken kaygısız, çapkın ifadesi düşüyor.

"Burada olmaman gerekiyor ve bunu sen de biliyorsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Beni neyin daha çok kızdırdığını çözemiyorum: şehrim geri dönmüş olması mı yoksa onu izlemeden duramamam mı? Ellerini vücudunun ortasında gezdirirken sikim seğiriyor, sonra tempo değişince ayağa kalkıp sandalyelerle sahne arasındaki açık alanda ilerliyor. Tüm salonla alay ediyor ve evdeki tek bir koltuğun bile kuru ya da yumuşak olmadığına bahse girerim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak gözlerim bir kez daha vücudunda geziniyor. Omuzları geriye doğru itilmiş, pembe satenden kaçmak için zorlanan dolgun göğüslerinin şeklini vurgulayarak onları mükemmel bir şekilde destekliyor. Başparmağım ağzımın yolunu buluyor ve onunkinin nasıl bir his olduğunu merak ederek dudaklarımda gezdiriyorum -acil, pelüş, iştah açıcı. Pürüzsüz teni, poposunun arasında kırışmış ve

Dönerken kışının kıvrımı parmakları sürüklemek ve dişleri sıyırmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor.

Ne sikim düşünüyorum ben?

Şarkıcı tekrar nakarata başlıyor ve Faye önce sağ jartiyerinin kemerini çözüp sonra da "Tüh!" dercesine ağzını kapatırken salonda daha fazla ıslık sesi yankılanıyor. Diğer tarafını açtığında gözleri bu kez sırtarak benimkilerle buluşuyor. İşte o zaman bana doğru ilerlemeye başlıyor. *Sakin cüret etme.*

Yanımdaki fedai Brady'nin "Lanet olsun, bu tarafa geliyor" dediğini duyuyorum. Elinin tersiyle göğsümü dürtüyor.

Bana doğru yürüyor, göz kırptıyor, *lanet olası göz kırptıyor.* Ve sonra dikkati Brady'ye yöneldi. Çizgi bekçisi gibi görünen ve benden 15 santim daha kısa olan lanet olası adama. Yutkunuyor ve Faye'e bakıyor. *Tanrım, onu aptallaştırdı.*

"Merhaba yakışıklı," diyor tatlı, yansıtılmış bir sesle, Kentucky twang'i yüksek ve gururlu. "Bana yardım eder misin?"

Ama cevap vermesine izin vermedim. "Fermuar var mı, yoksa bıçağa ihtiyacım olacak mı?" Araya giriyorum. Sesim beni duyduğunu bildiğim kadar derin ve yüksek.

Gözleri kayıyor ve benimkilere sabitleniyor. Aramızdaki alışveriş basit. *Sana dokunmayacak, o yüzden benden bu iyiliği istesen iyi edersin.*

Omzunun üzerinden kalabalığa bakıyor. Odadaki spot ışıkları çeşitli masaları aydınlatıyor ve herkesin kiminle oynamayı planladığını görebilmesi için yeterince parlak hale getiriyor. *Benimle.* Dudaklarında dans eden bir gülümsemeyle arkasına dönüyor ve elini ön kolum boyunca kaydırıp parmaklarını parmaklarımın etrafında kenetleyerek beni boş bir taburenin beklediği bara doğru yönlendiriyor. Oraya vardığımızda bana yaklaşıyor, parmaklarını gömleğimin orta kısmında gezdiriyor, sonra beni tabureye doğru itiyor ve tam o sırada trompet yüksek bir nota veriyor. Kalabalık o kadar gürültülü değil ama bu hareket birkaç ıslık ve yuhalamayı teşvik ediyor. Geri adım atarak bacağını yavaşça kaldırıyor, topuklu ayağının topuğu tam kemerimin üstüne geliyor. Öne doğru eğildiğinde ellerimi kıpırdatmıyorum, "Biraz yardım et Foxx" derken ayağı beni itiyor.

Nerede olduğumuzu görmezden gelmek imkansız, ama vücudum Ona dokunma beklentisi. Caz grubu benim yaptığım gibi sadece enstrümantal bir ara çalışıyor. Topuklarında toka yok. Ayakkabısının üstündeki tüylü kabarıklık hoş bir dokunuş - o bir tanrı-

Baştan aşağı pin-up kızı. Önce arkasını, sonra da önünü çıkarıp yana atıyorum. Birkaç kişinin adımı haykırdığını duyuyorum ve Hadley ya da Laney -ikisinden biri- barın arkasından tekrar ıslık çalıyor.

Ayak bileğinden başlayarak, parmaklarımı ve iki elimin avuç içlerini baldırından yukarıya, doksan derecelik açının parmaklarımı uyluğuna doğru zorladığı dizine doğru kaydırıyorum. Avuç içlerimin bacaklarının yanları yerine altından geçmesine izin veriyorum ve açık pembe file çorapları yavaşça çekiyorum. Parmaklarım bacağından aşağıya doğru yuvarlanarak pürüzsüz teninde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Ona böyle dokunmak bu kadar iyi hissettirmemeli. Ve insanların onu izlemesi beni iki kez düşündürmeli, ama düşündürmüyor.

Bacaklarını değiştiriyor ve diğerini yapmam için işaret ediyor. Aynı hareketi tekrarlarken, bu sefer elimde olmadan yüzüne bakıyorum, bacağından aşağı kaydırduğım ağla aynı renk pembeye boyanmış dolgun alt dudağına odaklanıyorum. Birinin gözlerinin içine bakmakta sorun yaşamadığım için dikkatimi yukarı çevirdiğimde, yüzünü buruşturuyor ve dudaklarındaki şakacı ifade yerinde durmakta zorlanıyor. Parmaklarım teninde gezinirken kalbim hızla çarpıyor. Ve üst yanağındaki güzellik izini, boğazının yutkunmak için nasıl çalıştığını ve beni izlerken göğsünün nasıl genişlediğini kataloglarken nefesim kesiliyor.

Parmaklarımı çektiğim anda aramızdaki trans bozuluyor ve tekrar karakterine bürünüyor. Artık topuklu ayakkabıları olmadan daha da kısa olan gözleri bir süre daha üzerimde oyalandıktan sonra küçük dairesel sahneye doğru kayıyor. Çoraplarını boynuna doluyor, her iki bacağını da göğüslerine dayıyor. Trompet, bas ve şarkıcı "iyi hissediyorum" sözlerini uzun uzun söyleyerek şarkıyı bitirirken, saten sütyenini yana atıyor ve sadece göğüslerinin arasındaki ten vadisini ortaya çıkarıyor. Fileli çorapları stratejik bir şekilde üzerinden sarkarken, ışıklar kesiliyor ve arkasında alkışların yankısını bırakıyor. Başparmağımı parmak uçlarıma sürüyorum. Az önce sikilmiş gibi hissediyorum. Ve bu memnuniyet kalıcı değil.

Bu çok farklı bir duygu, karanlık bir mısır tarlasının kenarında ona rastladığım gece yaşadığımın aynısı. Sadece şimdi, kir ve kanı saten ve file çorapla değiştirmiş. Zaman hiçbir şeyi değiştirmemiş, o hâlâ tehlikeli.

O alanda ne yaptığını anlamak kolaydı, özellikle de kimin kayıp olduğunu öğrendikten sonra.

Ve neden bir mazerete ihtiyacı olduğunu. Geri dönmesinin sebebi her neyse, onu bulacağım. Ama bu gece değil.

"Lincoln." Ace'in derin sesi beni yanına çağırırken araya giriyor. Boğazımı temizliyorum, kafam hâlâ bir kadınla meşgul.

Barın önünden geçerken gülümsüyorum ve Hadley "Gösteri hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ona etkilenmemiş bir bakış atarak tekrar kardeşime odaklanıyorum. Az önce kıyafetlerini alenen, baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarmasını izlediğim kişiden odağımı uzaklaştıracak herhangi bir şey şu anda ihtiyacım olan şey. *Lanet olsun.*

"Sizi Brock Blackstone ile tanıştırmak isterim," diyor Ace ben yaklaşıırken.

İsmini ve işinin bizimkini nasıl desteklediğini hatırladığımda elimi uzatıp onunkini sıkıyorum.

"Evet, doğru. Blackstone Müzayedeleri. Bazı dikkat çekici şeylerin sizin işiniz aracılığıyla açık artırmaya çıkarılıp satıldığını duydum."

Elimi sıkarken, *onun* sırtında gezinen parmakların aynısı olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Teninde gezinen aynı el. "Beklediğinizden çok daha fazlası," diye cevaplıyor Blackstone. "Özellikle benim özel müzayedem ikinizin de ilgisini çekebilir. Elde ettiğim ..." Merakla duraklıyor. "Çok güzel şeyler. Ve daha pek çok alanda işadamları için yararlı olan pek çok şey."

Odanın etrafına bakınıyor. "Lafı açılmışken, o goril şey nereye uçup gitti? Bana müsaade eder misiniz?"

Manhattan'ımın kalanını geri atıyorum ve onun bara doğru ilerleyişini izliyorum. Ace yanımda duruyor, burbonunu içiyor. "Bu gece burada ilginç bir kalabalık var, sence de öyle değil mi?"

Ona yan gözle bakıyorum. "Eğlence dahil mi?"

Bir kahkaha atıyor ve bir yudum daha alıyor. "Farklı görünüyor."

Ve tıpkı birkaç yıl önce yaptığım gibi, yine aynı kişi hakkında "Fark etmedim" diyerek kardeşime yalan söylüyorum.

Bölüm 7

FAYE

GEÇEN BİR RÜZGÂR, sanki pencereyi açık bırakmışım ya da dışarıda uyuyakalmışım gibi kollarımı ve bacaklarımı üşütüyor. *Kahretsin.* Sessiz seslerin fısıltısı beni uyandırıyor. Hemen gazozların cızırtısı ve şekerli kirazların kokusuyla saldırıya uğruyorum. Gözlerimi kısarak açmadan önce dinliyorum. Boynum tutulmuş ve yana doğru eğilmiş, başım ise altına sıkıştırdığım yastığa zar zor tutunuyor.

"Gözlerinin köşelerinde elmaslar var," diye fısıldadığını duyuyorum. "Lark, yüzünde nasıl böyle elmaslar var? Yapıştırıcı olmalı, değil mi?"

Midnight Prooftaki o ilk geceden bu yana birkaç gün geçti. O zamandan beri iki gösteri daha yaptım ve geceleri geç saatlere kadar devam etmeye alıştığım için kendimi rahat hissediyorum. Neyse ki, soyadı Foxx olan hiç kimse sürpriz bir şekilde ortaya çıkmadı. Ama neden daha fazla rahatlamadığımı anlayamıyorum.

Sakarın kokusu yaklaştıkça verandadaki salıncak sallanıyor ve eğiliyor. *Kahretsin, hava soğuk.* Kapalı verandada bile. Burada uyumayı planlamamıştım ama dün geceki gösteriden sonra kafamı boşaltmak için oturdum. Lincoln Foxx'u tekrar görmek konusunda çok düşündüm -neden bunun önemli olmayacağını varsaydığımı bilmiyorum. Yıllar önce yaptığı tehdidi ciddiye almıştım ve bu beni kızdırmıştı. Ama kendime karşı dürüst olursam, bu bir çıkış yoluydu. Yaşadıklarımın sonrasını nasıl burada kalıp her şey yolundaymış gibi davranabilirdim bilmiyorum.

o gece oldu. Mükemmel planlarımın bu kadar sulandığı ve lekелendiğı bir yerde planlarıma nasıl sadık kalabilir ve nasıl bir hayat kurabilirdim?

Hayatımdaki tüm bu karmaşayı, onun başka bir gösteriye gelmemesini neden önemsemediğimi düşünürken uyuyakalmışım. Şimdi sabahın serin havası tenimi yalayıp geçerken ürperiyorum, çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor. *Üzerime sardığım battaniye nerede?*

"Kolunda dövmeleler var. Neredeyse gövdesine kadar," diyor sessiz bir ses. Kolumu saran sarmaşık ve çiçeklerin üzerinde gezinen bir parmağın en hafif dokunuşunu hissediyorum. "Çok güzel," diye fısıldıyor kendi kendine. Sonra fısıltıyla "LARK" diye bağıyor.

İnsan çalar saatine bakmak için gözlerimi açıyorum. Başını evin önüne doğru çevirmiş, bu yüzden onu izlediğimi görmüyor. Kirli sarı kıvrıkcık saçları babasınıninkilerle tam bir tezat oluşturuyor. Zamanın onları da yaşlandıracığını fark etmemiştim ama onu Lincoln'un kızlarının en küçüğü olarak tanımak zor değil. "Lark, gel de elmasları gör."

"Onlar yapay elmas," diyorum, sesim beklediğimden daha halsiz çıkıyor.

Bir çığlık atıyor ve sundurma salıncağı gelişigüzel sallanırken patlayan taş paketi ikimizin de üzerinde patlıyor. Kollarıma tutunarak kış üstü verandanın zeminine düşmekten kurtuldu. "Crocs ve taşlar, bayan. Ödümü kopardınız."

Güneş doğal çok oldu ama hava soğuk. Kentucky'de mevsimler uçlarda yaşamayı sever. Yazlar nemli ve ılıktır, kışlar ise sistemde şok etkisi yaratmayı sever. Bu sabahın bir ısırığı var.

"İyi mi?" diye sorduğumda sesim çakıl yutmuşum gibi çıkıyor. Kimsin sen? Ve verandamda ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkıyor ve parlak pembe kabarık paltosu neredeyse beni kör ediyor. "Benim adım Lily Bernice Foxx," diyor tüm edasıyla.

Sokağın karşısında oturması yeterince kötü değil, bir de yavruları meraklı. Fiasco'nun böyle olduğunu unutmuşum. Sıcak karşılama kılığına bürünmüş asgari kişisel sınırlar.

"Ve burası da Maggie'nin verandası."

Diğer sarışının elinde tuttuğı benimkine çok benzeyen bardaktan gelen boş bir emme sesi verandada yankılanıyor. "Az önce suyumu mu içtin?"

Kız gülümser ve cevap olarak bir şey söylemek yerine ön kapıya bakar ve doğruca eve girer.

Bir avuç dolusu küçük taşa bakan Lily'ye dönüp bakıyorum. "İkiniz de buranın sizin eviniz olmadığının farkındasınız, değil mi?"

Lark dışarı çıkıyor, kapı ardına kadar açılıyor ve bana yeni bir bardak su vermeden önce arkasından çarparak kapanıyor.

Lily parmaklıklara tünedi. "Sen Maggie'nin kardeşisin."

"Faye Rose Calloway," diye tam isimle cevap veriyorum, tıpkı onun yaptığı gibi. Kollarımı başımın üzerine doğru uzatarak uykunun sisinden kurtulmaya çalışıyorum. Buraya geldiğimden beri verandadaki salıncakta ilk kez uyuyakalmıyorum ama ilk kez uyanıp içeri girmiyorum. Burası annemin en sevdiği yerlerden biriydi - Maggie ve ben yazları sadece üçümüzün olduğu tembel pazar günlerinde onunla birlikte burada uyurduk. Şimdi bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Lily nefesini tutuyor ve göbek adımı fısıldıyor, "Rose."

"Seni hatırlıyorum," diyor Lark kız kardeşine yan gözle bakarken. Verandanın korkuluğuna tünemiş olan kız, Foxx'un tüm özelliklerini taşıyor

-Mavi gözler, kendinden emin bir duruş, çenesinde küçük bir çukur ve ürkütücü derecede tanıdık gelen bir kaş çatma. Saç rengi ve soluk teni anne tarafından geliyor olmalı. Onun görüş açısını takip ederek mısır sıralarına doğru ilerliyorum. "Güzel tişörtmüş bu arada," diyor.

Ne giydiğimi hatırlamadan atletime bakıyorum. Sonra diyorum ki, "Ben de seni hatırlıyorum. İyi bir zevkin olmalı. Bu en sevdiklerimden biri." Gömleğimi çekiştiriyorum. "Freddie Mercury muhteşemdi."

Avucundaki taş koleksiyonuna odaklanmış olan Lily'ye bakıyorum. "Bunları sen mi buldun yoksa satın mı aldın?"

Başını sallayarak her birini havaya kaldırıyor. "Akik, kalsit ve selestit bulmaya çalışıyorum." Daha büyük bir tanesini havaya kaldırıyor. "Jeotlar benim favorim. Bunu bir mücevher dükkanında buldum."

"Çok güzel," diyorum bana uzatırken. Elimde ters çeviriyorum. Mor kristallerin sarı iç kısmı keskin, ama dışı pürüzsüz, kahverengi ve gri.

"Bu negatif enerjiyi uzak tutmaya yardımcı olur. Bilim öğretmenim Bayan Davis, taşların böyle bir güce sahip olmadığını söylüyor. Onların 'basınç ve zamanın' ürünü olduğunu söylüyor ama bence cebinde bunlardan birine ihtiyacı var." Ellerini sallayarak gülümsüyor. "Çok fazla negatif enerji var."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Lily elimdekine başıyla işaret ediyor. "Bunu bana annem vermişti."

Lark mırıldanıyor, "Bu onun için çok iyi oldu."

Küçük pembe bir taş ona doğru fırlatılır. "Hey, atti- tude takımının kaptanı, şunu tut ve ovala."

Lily'ye geri atıyor, ama ikisi de kızmak ya da üzerinde durmak yerine hafifçe gülüyorlar ve Lily onu çantasına geri koyuyor. Kız kardeşimle aramızın böyle kolay olduğu zamanları hatırlıyorum. Kızmak, kavga etmek, yoluna devam etmek. O zamanlar her şey çok basitti.

Lark, "Mısır tarlasına beyzbol sahası yapan adamlarla ilgili filmi izledin mi hiç?" diye soruyor.

Soru beni şaşırttı. Telefonuma baktım - sabah saat onu biraz geçiyordu, bu da beş saatten az uyuduğum anlamına geliyordu. Ama neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Kevin Costner, çiftlik sahibi olmadan önce Iowa'da bir çiftçiydi ve bir beyzbol sahası inşa ediyordu, eğer bunu yaparsa tüm zamanların en iyi beyzbol oyuncusunun gelip sahada oynayabileceğine inanıyordu.

"Yaptım. Aslında birkaç kez. Senin için biraz eski bir film gibi görünüyor." Çenesini dizlerine dayayarak tarlaya bakışını inceliyorum. "Beğendin mi?"

"Bazı kısımları," diyor. "Bir şeye inanırsan, içgüdünü dinlersen, sonunda işe yarayacaktır."

Bu sözleri *hissediyorum-içgüdülerinizi dinleyin*. Çocuklarla bu tür konuşmalar yapmak pek sık karşılaştığım bir durum değil. Çok fazla çocukla bir arada olduğum bir hayatım yok ve kesinlikle birinin bu kadar sert bir şey söylemesini beklemezdim.

"Annem de bana böyle derdi." Ona bakıyorum. "Doğru hissettireni yapmamı ve her şeyin yoluna gireceğini." İşlerin onun için nasıl çözüldüğünü düşünürsek, bunun ne kadar ironik olduğunu anlamıyorum. Bizim için.

"Anneni sevdim. Shelby," diyor kolunun ucuyla oynarken gülümseyerek. "Atlar hep onu dinlerdi ve Griz'i o kadar güldürürdü ki kıpkırmızı olurdu."

Maggie kapıya yaslanıp araya giriyor, "Hey, küçük Foxx hanımları, smoothie ister misiniz?"

İkisi de dikkatlerini birbirlerine yöneltiyor ve sonra Lily yüzünü saklayıp kusma sesi çıkarmadan önce bana bakıyorlar.

"Ne tür bir smoothie?" Merakla soruyorum, tepkisine kıkırdıyorum.

Maggie bir kahkaha atar ve "Siktir git, Faye" der. Smoothie'sinden bir yudum alır ve sonra mırıldanır, "Bu teklif

sen."

Çantamı ön kapıdan içeri bıraktığımdan beri Maggie'den duyduğum en fazla kelime bu ve burada kalma konusunda ciddi olduğumu anladı. İki katına çıktı, gerçekten bir pislik olmaya meyletti. Belki de sessizlik daha iyiydi.

Lily boğazını temizliyor. "Bu beş dolar Maggie," diyor başını bile kaldırmadan.

Lark bana fısıldıyor, "Smoothie istemezsin. Yeşil ve ayak gibi kokuyor."

Maggie oflayıp puflayarak ekrandan uzaklaşıyor ve ben de bir kez daha gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yirmili yaşlarının ortasındaki bir kadının öfke nöbetleri geçirmesi hiç de eğlenceli değil.

"İkinizin de okulda olmanız gerekmiyor muydu?" diye bağılıyor içeriden.

Aralarına baktım.

Bu konuda daha fazla soru soramadan, bir kamyonun kapısının gürültüyle çarpmasıyla üçümüzün de kafası araba yoluna doğru savruldu. "Lark ve Lily Foxx. Şaka yapıyor olmalısınız. Otuz dakika önce ikinizi de okula gitmek için otobüse binerken izledim. Sonra benim iki kızım la aynı yaşlarda iki kız gördüm. Birinin pembe kabarık bir ceketi vardı ve kendi kendime bu Lily Bernice Foxx olamaz dedim. O şu anda okulda. Yanındaki diğer, daha yaşlı ve olgun olan kim olabilir? Kesinlikle kız kardeşi Lark olamaz. Bu imkansız olurdu."

Alaycı ses tonu beni gülümsemekten alıkoyuyor ve sanki benim de başım beladaymış gibi midem bulanıyor. Geçen gece onu gördüğümde hissettiklerimin aynısı.

Lark mırıldanıyor, "Başımız çok büyük belada."

Lily bağılıyor, "Baba, bazen kendi kurallarını kendin koymalısın demiştin. Biz de öyle yapıyoruz."

Bana zar zor bakıyor ama dikkati kızlarının üzerindeyken bundan faydalaniyorum ve gözlerim geziniyor. Gün ışığında, Lin- coln Foxx yakışıklılığın da ötesinde. Kırk yaşlarında dans eden çoğu erkek için lüks sayılabilecek simsiyah saçları var. Onu hep daha sinekkaydı tıraşlı olarak hatırlardım ama şimdi favorileri kirli sakala karışıyor. Nabızı atan herkes onun kendine olan güvenini hissediyor ve en güzel Foxx olduğunu kabul etmekten daha fazlasını yapıyor. Ve bir şekilde kendini geliştirmiş. Koyu çerçeveli gözlüklerin ardındaki açık mavi gözler onun dikkatini daha da çok çekmemi sağlıyor. Geçen gece ona neden siktirip gitmesini söylemedim?

yanımda. Ama şu anda, baba modunda ve sinirli bir şekilde, son derece seksi. Kötü yaşılanıyor olması onun için çok daha uygun olurdu.

Hayatım boyunca pek çok şüpheli şey yaptım ve ahlaki açıdan gri kararlar verdim. Bir gün bunların hesabını vermek zorunda kalacağımı biliyordum. Karma'nın Wrangler, siyah gömlek ve koyu renk yün palto giyerek varlığını görmezden geleceğini fark etmemiştim.

Bir ürperti kollarımdan aşağıya ve bacaklarıma doğru ilerliyor, dışarıda olduğumu ve kış havasına uygun giyinmediğimi yeniden fark ediyorum. Lincoln Foxx'u uzun uzun düşündüğümde hissettiğim varsayılan duygu nefret ve kızgınlığın bir karışımı oluyor. İkimiz de birbirimizi köşeye sıkıştırdık. O gece orada olmasından nefret ediyorum. O gecenin beni ne hale getirdiğinden nefret ediyorum. Bunu görmesinden, kabul etmesinden ve sır olarak saklamasından nefret ediyorum. Karşılaştığım onca boktan insan arasında kin beslemeyi seçtiğim kişinin muhtemelen en onurlu olanı. Sinir bozucu derecede uygunsuz.

Bakışları kısa bir an için bana kayıyor ve evet, nefret ve kızgınlık bana geri yansıyor. "Neden buradasın?"

Verandanın etrafına bakıyorum. "Burası teknik olarak hâlâ benim evim. En azından yarısı. Neden buradasın?"

Alaycı bir kahkaha atarak elini boynunun arkasına götürüyor ve soruyu kendi kendine daha sessiz bir şekilde tekrarlıyor. "Neden buradayım?" Her iki kızına da bakıyor. "Gidelim," diye ısıyor verandanın basamaklarının dibinden.

Ama Lark araya giriyor, "Baba, lütfen bir gün izin alabilir miyiz?" Elleri dua eder gibi birbirine kenetlendi. "Hepimizin akıl sağlığı günlerine ihtiyacı var."

Eğlencemi gizlemeye çalışıyorum. O haklı. Hepimiz haklıydık ama babasının bunu yutacağını sanmıyorum. Özellikle de beni burada onlarla konuşurken gördükten sonra.

"Neye gülümsediğini bilmiyorum." Benimle konuştuğunu fark ettiğimde gözlerim onunkilerle birleşiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu işi hallettikten sonra," diyor kızlarını işaret ederek, "seninle biraz sohbet edeceğiz."

Bu cüret karşısında gülümseyerek başımı hayır anlamında sallıyorum. "Hiç sanmıyorum, Foxx-"

Sanki sözlerim komikmiş gibi sırtarak karşılık verirken gamzeleri kıvrılıyor. Verandanın zeminine bakarken, elleri kayıyor

ceketinin ceplerine soktu. "Lily ve Lark, arabaya binin." İçlerinden biri yeniden başlar. "Oh, c'mo-"

"Şimdi," diye beni birkaç santimetre daha uzun oturtacak kadar sert bir ses tonuyla karşılık veriyor. Kızlar aceleyle merdivenlerden iniyorlar ama Lily durup dönüyor ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Sessizce, "İşte. Bunun sana cesaret vermesi gerekiyor. Sakın kaybetme, tamam mı?" Gri taşı yanıma fırlatıyor. Zıplayıp ters döndüğünde, düzensiz mor kristaller yüzleri yukarı bakacak şekilde yere düşüyor.

O uzaklaşırken dudaklarımı birbirine kenetliyor, yüzümdeki eğlenceyi uzak tutmaya çalışıyorum ama dikkatimi başka yöne çevirdiğimde babasının onaylamayan bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hiçbir yere gitme," diyor beni göstererek.

"İzinsiz giriyorsun," diye karşılık veriyorum. Bunlar beş yıl önce o mısır tarlasında ona söylediğim sözlerin aynısı. Gözlerinin faltaşı gibi açıldığını fark etmedi.

Başını sallayarak ellerini kalçalarıyla birleştiriyor. "Sen lanet olası bir şeftalisin," diye mırıldanıyor.

Bu adamı kızdırmak neden bu kadar tatmin edici geliyor? "Evcil hayvan isimlerini sevmem, Foxx." Ona burnumu kıvırıyorum. "Özür dilerim."

Derin sesi bir oktav daha alçalıyor. "Gitmeni istiyorum."

Kucağıma düşen battaniyenin yere düşmesine izin vererek a y a ğ a kalkıyorum. Kırılmış Queen atlet göbeğimin hemen üstüne denk geliyor ama altında bir çift minik uyku şortundan başka bir şey yok. Ondan daha aşağıda dizlerime kadar uzanan bir çift tüylü çorap var ama o kadarını anladığımı sanmıyorum. Bakışları çıplak tenimin olduğu her yere takılıyor -kollarıma, sonra belime ve kalçalarıma. *Çok tahmin edilebilir.*

"Bundan emin misin, Foxx?" Bacaklarına ve kemerine doğru bakıyorum, bakışlarımdan onu daha da sinirlendirmek için oyalanmasına izin veriyorum.

Kabaca yutkunarak omzunun üzerinden cipe baktı. Ama o tarafa yürümek yerine merdivenlerden yukarı fırlıyor ve tam önümde duruyor. "O iki küçük kız benim bütün dünyam. Düzgün göğüslerin ve diri kalçaların olması, onların yakınında olmasını isteyeceğim türden bir insan olmadığını unutacağım anlamına gelmez." Önümden aşağıya ve yukarıya bakıyor, gözlerimle buluşuyor ve beni yakıp kavuruyor. "Yani evet, eminim."

Keşke sözleri bu kadar acı olmasaydı.

"Benim nasıl bir insan olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum pek de sağlam olmayan adımlarla yanından geçip ön kapıya doğru ilerlerken.

arkamdan kapattım.

Kapıya yaslanırken nefes nefese kaldım. Hayal kırıklığına uğramış, kızgın ve ... incinmiş. Kahretsin, incinmiş hissetmekten her şeyden daha çok nefret ediyorum.

Kendimi toparlamaya çalışarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve doğruca banyoya giriyorum. Bulanık gözlerle duşu açıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve istemeden düşen bir damla gözyaşını sopayla uzaklaştırıyorum. Düşük basınçlı spreyin içine girdiğimde, sıcak suyun içeri sızmasına ve onun sözlerini bastırmasına izin veriyorum - sen onların yakınında olmasını istediğim türden bir insan değilsin. Tanrım, ne bekliyordum ki? Ona şantaj yaptım, o da bana bir daha gelmememi söyledi.

Maggie banyo kapısına vurarak, "Sıcak suyun hepsini kullanma!" diye bağırdı.

Burnumun kenarını sıkıp derin, topraklayıcı bir nefes çekiyorum. Buraya geri dönerken ne düşünüyordum ki?

Bölüm 8

Lincoln

TOPLUM bana burbon için çok erken olduğunu söyleyecek ama ben iki orta parmağımı coşkuyla havaya kaldırıp botlarımın üzerinde dönerek evrene 360 derecelik bir *siktir* çekmek üzereyim. Bugünle ilgili tek bir *lanet* şey bile istediğim gibi gitmiyor.

"Baba, bu yol okul yolu değil," diyor Lily arka koltuktan temkinli bir şekilde, Hooch'un yanından geçip içki fabrikasına doğru giderken başı dönüyor.

"Siz ikiniz haftaya kanunları çiğneyerek başlamak istediniz, bu yüzden sizi ikna edebilecek tek bir kişi olduğunu düşündüm."

Uzun çakıllı yola girdiğimde Julep'in bizim gelişimizi sabırsızlıkla beklediğini görüyorum. Grant ona kızların geleceğini söylemiş olmalı. O köpek Lark ve Lily'yi sürüsünün bir parçası olarak görüyor.

"Biz yasaları çiğnemedik," diye karşılık veriyor Lily.

"Okula gitmeniz kanunen zorunlu ve siz ikiniz bugün bunu yapmamayı planlıyordunuz. Bu yüzden"-omuzlarımı silkiyorum-"şimdi bunu Grant Amca'yla konuşabilirsiniz."

Bu onu çabucak sakinleştirir. Grant emekli bir polis olabilir ama gerektiğinde hala göz korkutucu kurallara uyun konuşmasını yapabiliyor. Bunu bana hala yapıyor.

Okuldan kaçmak kardeşlerim ve benim çocukken sürekli yaptığımız bir şeydi. Otobüse binerdik ve otobüs kapılarını açar açmaz

Otobüs nöbetçisi öğretmenin dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulur ve okulun arazisini çevreleyen ormanın kenarına kadar giderdik. Ebeveynlerimiz hala hayattayken, genellikle önce büyükbabamızın evinde dururduk. Kulübesinin arkasındaki soğutucuda her zaman birkaç Ale-8 ve bir kancaya asılı içki fabrikasının anahtarını bırakırdı.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Lark, anıyı benden uzaklaştırarak. Dikiz aynasından geriye bakıyorum. "Onun adı güzel."

"Kim?" Neden bahsettiğini anlamadan soruyorum. "Faye. Çok güzel," diyor Lily, yeni cilalanmış tırnaklarını karıştırırken. "Onları daha yeni yaptırdın, karıştırma." Boğazımı temizliyorum. "Ve sen Birini sadece isminden dolayı sevemezsiniz."

"Neden olmasın?" Lily aceleyle söze karışıyor, aynı anda Lark da araya giriyor: "Ayrıca bizimle konuşması hoşuma gidiyor."

"Ne?" Güldüm.

Lily sanki kız kardeşi araya girmemiş gibi devam ediyor: "O da gerçekten çok güzeldi."

"Güzel . . ." Nefes verirken söyledim. "Bunu tanımlamak için düşünebileceğim daha çok kelime var-"

Lark araya giriyor, "Tırnakları hançer gibiydi."

"Muhtemelen onları silah olarak da kullanıyordur," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Dikiz aynasından tırnaklarına bakan Lark'a bakıyorum. Kahretsin, kızlarım güzel bir kadın tarafından bu kadar kolay kazanılıyorsa, ebeveynlik şeklimi yeniden değerlendirmem gerektiğini hissediyorum. "Bir insanı sırf görünüşünü beğendiğin için sevemezsin."

Bunu söyler söylemez, arkasından ne geleceğini biliyorum. Lark gözlerini kısarak bana bakıyor ve *"sen bir aptalsın"* diye bağırıyor. Sonra şu anda sadece müzik kaynağı olarak kullandığı cihazında geziniyor. "Üzerinde havalı bir Queen tişörtü vardı. Üzerinde 'Katil Kraliçe' yazıyordu."

"Uygun," diye mırıldanıyorum.

"Onunla eşleşen bir güzellik işareti var." Lily yanağının sağ elmasını işaret ediyor. "Sanki ruh ikiziyiz."

Yüce İsa.

"Pek çok insanın yüzünde güzellik izleri var, Lily."

Julep yanımızda koşarken cipi yavaşlatıyorum. Lark, Julep'i selamlayabilmek için arka camını açıyor. "Julep, bugün en sevdiğin iki kişiyle daha takılacaksın."

Lark arkasına yaslandı ve dikiz aynasından bana baktı. "Baba, iyi birine benziyordu."

"O değil."

Lily bu kez alkışla karşılık veriyor. "Nereden biliyorsun?"

Ona Faye'in kızlarımın inandığı gibi "iyi" bir insan olmadığına dair kapsamlı bir liste sunmayı planlamıyorum.

"Biliyorum işte."

"İnsanlar bizimle böyle konuşmaz. Ya annemle ilgili üzgün bakışlar ya da seninle ilgili süslü sesler" diyor Lily. Tam olarak ne demek istediklerini bildiğim için midem bulanıyor. "İzci kızların annelerinin lanetin bizim için ne anlama geldiği hakkında konuştuklarını duydum." *Bunu* duymak beni sinirlendiriyor. Fiasco dedikoduyu sever, ama bu kasabadaki insanlar ailemizin neden bu kadar çok trajedi ve kayıpla uğraşmak zorunda kaldığına dair bir neden bulmak istiyorlardı. Bu çok saçma bir şeydi: *Foxx'un sevdiği her kadın sonunda ölüyordu*. Ama çocuklarımın yanında bu konuyu açmak cevapsız kalmayacaktı.

Lark yan camdan dışarı bakıyor, üzgün ve düşünceli görünüyor ve yapmak istediğim tek şey onun iyi olduğundan emin olmak. Eğer burada bir tür motivasyon anı yakalayamazsam, pişman olacağım.

"Hey," dedim, dikiz aynasından bana bakmasını sağlamaya çalışarak.

Ayna. "Lark."

Bana annesini hatırlatan bir yan bakış atıyor ve boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum.

"Şimdi beni dinle." Radyoyu kapattım ve frene bastım. "Siz Foxx kızlarısınız." Kaşlarımı kaldırıp daha uzun oturuyorum. "Bu güçtür, sevgilim. Ne bu kasabada ne de başka bir yerde sizin kadar güçlü, akıllı ve güzel olan tek bir kişi bile yok."

Lark'ın çenesi bu onaylama karşısında titriyor ve benim de kendimi toparlamam için her şeyi yapmam gerekiyor. Anneleri hakkında sık sık konuşuruz. İyi şeylerden. Olivia'yı sevimli ve nazik yapan şeylerden. Ondan bir şekilde almalarını umduğum şeyler, çünkü o şeyler ben değilim. Güçlü ve sadık, akıllı ve bilinçli olacaklar ama beni karıma aşık eden şeyler, kızlarımın bir şekilde özümsemesini umduğum şeyler.

Lily iki kolunu havaya kaldırıp parmaklarını açarak bu sözleri tekrarlarken Lark bana başıyla bir selam veriyor. "Biz Foxx kızlarıyız."

Lark gülümser. "Güzel. Biz Foxx kızlarıyız."

Arabayı kardeşimin garaj yoluna kadar çekip park ediyorum ve koltuğumda dönüyorum. "Pekâlâ, Foxx kızları." İkisinin arasına baktım. "Artık okulu asmak yok, bu güzel yeni komşuyu görmek için bile olsa."

"Gördün mü? Az önce ona güzel dedin," diye karşılık veriyor Lily kıkırdayarak.

Lanet olsun.

Grant evinin ön kapısını açıyor. Küçük kardeşimi böyle gülümseten sadece üç şey var: baldızım, varil yapmak ve kızlarım.

"Benim küçük çiçeklerim yabani otlara mı dönüşüyor? Bugün neden okulu astık?" diye bağıyor, biraz fazla eğlenerek.

"Bu kulağa hiç de sert sevgi gibi gelmiyor," diyorum ona.

Lily aceleyle cipten çıkıp ona en yeni taşlarını ve mücevherlerini anlatırken kollarını kavuşturuyor. "Pekâlâ Grant Amca, en sevdiğini seç."

Kardeşim küçük, opak beyaz bir kristali işaret ediyor.

Lily onu avuçluyor ve ben yaklaşıırken "Baba, bugün burada ne kadar kalacağız?" diye soruyor.

Grant başka tarafa bakma numarasına kanıyor. İşte o zaman kızım taşı cebine atıyor ve ben de eşlik ediyorum.

"Bu öğleden sonra." Onay için Grant'e bakıyorum. "Tamam mı?"

Başını sallar. "Bana uyar. Bugün tamamen seninim, benim küçük çiçeklerim."

Adam dikkatini tekrar ona çevirdiğinde genişçe gülümsüyor. Kapalı yumrukları hâlâ dışarıdayken, "Tamam, şimdi. Bir el seç."

Kadının sağ elini seçmesi bir saniyesini alır. Başlangıçta taşı kapattığı eli, ama açtığında taş yerinde yoktur.

Bir kahkaha attı. "Lil, bunu nasıl yaptın?!"

"Pekâlâ." Gülümseyerek alkışlıyorum. "Şimdi, yeni favorim Foxx nerede?" Onu kızdırmanın en kolay yolu baldızım Laney ile flört etmek.

"Bugün yine Hadley'e yardım ediyor. Üçünüz de birbirinizin kıcını karıştırdığınız için bunu bildiğinizi sanıyordum."

"Bu senin için yeni bir bölge mi, küçük kardeşim?" Kızlarım duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Karının kıcında olmakta sorun mu yaşıyorsun? Sana yol göstermemi ister misin?"

Koluma sert bir yumruk attı ve ardından omzumu sıktı. Tehditkâr bir şekilde karnıma yumruk atıyor. *Biliyorum, bunu hak ettim.* Tahmin ettiği gibi kaburgalarımın tam altına sıkı bir yumruk indirdiğinde nefesim kesiliyor. "Bunu hak ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Nefes almak için bir dakika beklerken ellerim her iki dizimde, belimden eğiliyorum. Birkaç saniye sonra "evet" deyip başımı sallıyorum.

Bir nefes daha üfleyerek gövde mi gerdim. *Siktir, acıyor.* "Öğle yemeğinden sonra sana mesaj atarım. İki saat önce içki fabrikasında olmalıydım. Ace'in huysuz kıcı beni görmek istediğini söyledi ve ben hâlâ orada değilim."

Grant'e en büyük ağabeyimizin mesaj duvarını göstermek için telefonumu çeviriyorum.

ACE

Hemen buraya gelmen gerek.

İsteğe bağlı değil, buraya gel.

LINCOLN

Neden? Hadley yine sana bok mu atıyor?

ACE

Ben de Maggie'yi görmek istiyorum. Lütfen gelirken onu da alın. Cevap vermiyor.

"Kim sıçtı batırdı?" Grant okuduktan sonra sorar. "Biliyorsam ne olayım."

"Faye Calloway'in Midnight Proof'un yeni burlesk kızı olduğunu duydum. Dürüst olmam gerekirse polis olmamasına hâlâ şaşıyorum. Del onun hakkında izlenmesi gereken biriymiş gibi konuşurdu."

İzlenmesi gereken biri, tamam mı? İzlememeye çalışmak cehennemden farksız. Kışın ortasında lanet olası bir verandada ne giyiyordu?

"Geçen gece oradayken onu yakaladın mı?" Kardeşimin sormasının bir sebebi var. Grant asla pasif bir meraklı değildir. "Laney onun inanılmaz olduğunu söyledi. Daha doğrusu, 'tam bir şov kızı, bir kıza aşık oldum, Hadley de Faye'in onu azdırdığını söyledi' dedi."

Elimi ağzıma götürerek gülümsememi gizliyorum. "Tanrım, şu ikisi." Yalan söylemeden önce boğazımı temizliyorum. "Bunu gerçekten düşünmemiştim ama evet, oradayken onu gördüm."

Gözlerini bana diyor ve sonra kollarını kavuşturuyor. "Hmm, bu ilginç. Yan odada Maggie ile mi kalıyor?"

Kibar olmaya çalışıyorum. "Neden bana soruyorsun?"

"Her şeyden önce yan dairede oturuyorsun. Ve ikincisi, garip davranıyorsun." "Tuhaf mı davranıyorum?" Kendimi işaret ederek söylüyorum.

"Evet, bundan bahsetmemen garip. Buradaki güzel kadınlar hakkında hep bir şeyler söylüyorsun. Lanet olsun, hâlâ her fırsatta Laney hakkında pislik gibi davranıyorsun." Bana vurdu.

"Senin ve karının konuşacak daha heyecanlı şeylere ihtiyacınız var." Arabama doğru geri döndüm. "Ben gidiyorum. Lark, Lily, biraz sonra görüşürüz," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

"Yalan söylediğini anladığımın farkında mısın, Linc?"

Cevap vermiyorum, bunun yerine arabama binerken kocaman bir gülümsemeyle onu tersliyorum.

Lily orta parmağını açıkta sallarken yakalayınca gözleri açılıyor. *Kahretsin.* Onu duymamak için podcast'imi açıyorum, ama başparmağıyla işaret parmağını yukarı doğru birbirine sürttüğünü ve ağzından, "*Orta parmak on dolar, baba!*" diye çıktığını dikiz aynasından izliyorum.

Lanetli bir çantayı asla kabul etmemeliydim.

Calloway'lerin verandasına çıktığımda ilk dikkatimi çeken şey bangır bangır çalan müzik oldu. Kapıyı çalıp bekledikten sonra kendimi içeri atmak daha kolay oldu. Faye'e geri döneceğimi söyledim ama şu anda daha önemli olan şey Maggie'yi içki fabrikasına getirip Ace ile iş konuşmak.

Ağzı mısır gevreğiyle dolu olan Faye koridorda dönüyor ve beni görünce olduğu yerde duruyor. Bir çığlık atmasını bekliyordum ama onun yerine başını yana eğdi ve "Uzak duramadın mı Foxx?" diye bağırdı.

Buna gülmemek için çok irade gerekiyor. Gitmeden önce ona söylediğim onca şeyden sonra -ki sert olduğunu biliyorum- o da bana alaycı bir şekilde karşılık veriyor. Bu neden hoşuma gidiyor bilmiyorum ama beni hazırlıksız yakalıyor. *Tekrar.*

Bir eliyle kâseyi tutarken diğer eliyle kaşığı tutmaktan vazgeçiyor. Boşta kalan elini parlak renkli goblen cübbesinin cebine sokarken mısır gevreği sütü sıçırıyor. Bu hareket kemeri gevşetiyor ve boynundan göbeğine kadar uzanan pürüzsüz ten vadisini görece kadar açılıyor. Sadece bir deri kayması ve içimdeki bir şey canlanıyor. Aynı Mid'de olduğu gibi-

gece kanıtı. Tıpkı o mısır tarlasında kısa bir an için olduğu gibi. *Kahretsin, burada ne halt ettiğimi unuttum.*

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Dudaklarında beliren sırıtış, tam olarak nereye baktığımı bildiğini gösteriyor. Telefonunun ekranına dokunuyor ve müzik kesiliyor. "Bana ne kadar ilgisiz olduğunu tekrar söylemek ister misin?"

Tam başka bir şarkı çalarken ağırlığını değiştiriyor. Onun bu hareketi bana zengin renkli çiçeklerle kaplı olsa da neredeyse şeffaf olan bornozunu daha iyi görmemi sağlıyor. Her ayrıntıyı kataloglamamak için içimdeki her şeyi kullanmamı gerektirecek kadar görebiliyorum. Onu izlediğim gece çalan müzikle aynı tonda. Midnight Proof odanın her tarafına yerleştirilmiş hoparlörlerden geliyor, bir trompet yükseliyor ve ardından Nina Simone'un boğucu sesi birine büyü yapmaktan bahsediyor. Şarkı seçimine sırtıyım çünkü dikkatimi çekme konusunda gerçekten çok iyi. Aşağı baktığımda kalçasına sarılı bir şey görüyorum. "Bacağına bağlanmış bir bıçak mı o?"

Kaşlarını çatıyor. "Seni gördüğüme sevindiğimi mi sandın Foxx?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. Bu kadınla geçirdiğim birkaç dakikanın hiçbir önemi yok, çünkü ne zaman bir şey söylese ya da yapsa, beni merkezden uzaklaştırıyor. Beni tahrik ettiği kadar sinirlendiriyor da.

Gözlüklerimi burnumun kenarına doğru itiyorum ve elimi çenemde gezdirip ağzımı siliyorum. "Maggie nerede?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Müzik eşliğinde, "Birinin evine öylece girip bir şeyler talep edemeyeceğinin farkında mısın-" diye bağıyor.

Ama işte burada tamamen yanılıyor. Ona birkaç santim yaklaşmam birkaç hızlı adımdan fazla sürmüyor. Gözlerimi aşağıya kaydırıyorum, teninin tonunu ve vücudunun benimkine bu kadar yakın kokusunu alıyorum - sıcak, dumanlı vanilya. Göğsü en küçük bir kıpırtıyla inip kalkıyor.

"Hakkımdaki ilk şeyi bilmiyorsun," diyorum ona, sesim istediğimden daha hırçın çıkıyor. Dikkatim büzülmüş dudaklarına kayarken çenesi geriye doğru eğiliyor ve orada kalıyor. "Çünkü bilseydin, istemediğimi bilirdin. Tehditleri iyi karşılamam. Ve unutmam." Buna karşılık söyleyecek bir şeyi olup olmadığını görmek için başımı yana eğiyorum. Ama sessizlikle karşılaştım. "Ve ben en uzak şeyim

"Seni gördüğüme çok sevindim." Daha yakına eğilerek, ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum. "Tekrar söylüyorum, Peach. Seni burada istemiyorum."

Ben bir adım geri atarken o hafifçe sallanıyor. Bu, olması gerekenden daha tatmin edici bir yeniden hareket.

"Maggie," diye bağıriyorum, gözlerim hâlâ Faye'in üzerinde. "Eğer buradaysan, benimle gelmen gerek. Ace seni görmek istiyor."

Maggie birkaç saniye sonra koşarak merdivenlerden iner. "Ben buradayım. Ne haber, Linc?"

Aynı anda Faye "*Linc*?" diyor. Elimde olmadan Maggie'nin yüzüne serpiştirilmiş mor ve yeşil renklere tepki veriyorum. Üst dudağında dikey olarak uzanan bir yara kabuğu ve ön kollarındaki sararmış renk tonunda iyileşmiş gibi görünen daha fazla çürük.

Tanrım. "Ne oldu böyle?" Aceleyle dışarı çıktım.

Değiş tokuşu izleyen kız kardeşine bakıyor. "Yanlış insanlara reklam verdim." Göğsüme bakarken gözleri doluyor, kendinden geçiyor. "Gerçekten iyi gidiyordum. En iyi serilerimden biri oldu."

Maggie'nin kumarla ilgili sorunları var. Kardeşlerim ve ben bunu biliyoruz, ama bizim işimize dokunmadığı sürece, biz kimiz ki karışalım?

"Bunun bir ilgisi var mıydı-?" Sözümü kesti, "Hayır. Öyle bir şey değil."

Ama Faye kız kardeşini incelerken, söylediklerinin çoğuna inandığından emin değilim. Eğer bu onun bizim için yaptıklarının bir sonucuysa, o zaman bunu düzeltmeyi planlıyorum.

Maggie kollarını belime doluyor ve alnını göğsüme yaslıyor. Bu tipik bir davranış değil. Genelde Maggie Calloway'e sarılmam ama son birkaç yıldır ailemin bir parçası oldu, kızlarıma iyi davrandığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden ona biraz rahatlık göstermek hiç de doğal gelmiyor. "Bu ne zaman oldu?" Faye'i izlerken soruyorum.

Kollarını kavuşturmuş, oldukça kızgın görünüyor. "Devam et, Linc'e söyle. İkimiz de biliyoruz ki bana ne ya da kiminle ilişkin olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyorsun."

Ancak Maggie kız kardeşini onaylamak yerine geri çekilir ve yüzü nemli bir şekilde "Ace beni görmek istiyor mu?" diye sorar.

Başımı salladım ve dudaklarımı büzerek gülümsedim.

"Maggie. Bir yere gitmene gerek yok," diyor Faye hışımla, kız kardeşi ön kapıdan içeri girerken. Şaşkın bir bakışla

"Sen ve ailen kız kardeşimi neye bulaştırdınız?" diye soruyor.

"Bunun seninle konuşmam gereken bir konu olduğunu sanmıyorum." Başımı kapıya doğru eğdim. "Eğer senin bilmeni isteseydi, tahminimce sana söylerdi."

Bir motorun gürültüsü dikkatimizi çekiyor ve Faye pencereye koşuyor. "Az önce kamyonetimi mi aldı?"

Bir kahkaha attım. "Evet." Anahtarlığımı parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Kız kardeşin bazen biraz serseri mayın gibi oluyor, bu da bir örnek."

Lastiğin sırtından kalkan toz ve toprağa bakıyor, sonra gözleri ateşle dolu bir şekilde benimkilere kayıyor.

"Onunla yatıyor musun?" Başımı geriye attım. "Ne?"

"Beni duydun, Foxx. Duydun. Sen. Sikiyorsun. Benim. Kardeşimi mi?"

Ciddi olamaz. "Ciddi olamaz mısın?"

Son birkaç yılda nasıl bir itibar kazandığımı biliyorum. Ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Şu ana kadar. Maggie'ye karşı korumacı hissettiği için mi soruyor, yoksa etrafımda dönen dedikoduları dinleyecek kadar uzun süredir mi burada, yoksa sadece beni kızdırmak mı istiyor bilemiyorum.

Bir süre ona bakıyorum, kızlarımın da fark ettiği yanağındaki güzellik izine hayranlıkla bakıyorum. Parmaklarımın ucu elinin kenarına değdiğinde dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor. "Gerçekten ciddi misin?" Ama öyle olmalı, çünkü bir yanıt beklerken gözlerini kırpmıyor.

Aradığı şeyi vermediğimde boğazını temizliyor. Alt dudağını yalayarak, "Soruya cevap ver, Foxx." dedi.

"Olsam fark eder miydi?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Az önce ne yaptığını fark edip kendini düzeltmeden önce gözleri ağzıma düşüyor. Bu basit hareket daha fazlasını istememe neden oluyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda "Evet," diye kekeliyor.

Hay sikeyim. Beklediğim cevap bu değildi. İçimde bir şeyler kıpırdıyor, kesinlikle tahrik edici, ama sıcaklık ve merak dolu başka bir şey. Artık bunun hâlâ onun üstünlük sağlama yöntemi olup olmadığını söyleyemiyorum. Savunmasız hissediyorum. Ben geri adım atarken o öne eğiliyor, elleri gömleğimi kavlıyor. Bunu yapmayı planladığını sanmıyorum çünkü gözleri yumruklarının tişörtü kavradığı yere kayıyor.

"Yapma," diye homurdandım, sesim kısıktı.

Ses tonum onu bu her neyse ondan koparıyor. Ve elleri gevşediğinde bunun için kendimden anında nefret ediyorum. Arkasını dönüyor, merdivenlere yönelmeden önce bir an duraklıyor.

Arkasına bakmadan seslendi: "Eğer gitmemi istiyorsan, kardeşinle konuşmam gerek. Maggie kamyonetimi çaldığına göre, beni sen bırakacaksın."

Ve nedense onu bekledim. On dakika sonra, ona cipimin kapısını açtığımda bana dik dik bakıyordu. Kapıyı arkasından kapattığımda teşekkür etmek yerine telefonunda yazmaya devam ediyor, sadece beni terslemek için duraklıyor.

Foxx Bourbon'a giden özel yola girdiğimizde, "Uzun zamandır buraya gelmemiştim" diyor. İçki fabrikasına yaklaştığımızda her şeyi anlıyor. Arazi her zaman büyüktü, ancak içki imalathanesi ve ofislerden rickhouse'lara, dış avlulara ve eğlence alanlarına kadar birden fazla binaya ulaştık.

"Sen geldiğinden beri çok şey değişti..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Uzakta." Ana yol boyunca lastiklerimin altında çtırdayan çakılların sesinden, şişelerimizden birini rafta ya da keyifle içilirken her gördüğümde duyduğum gurura kadar bir şey hep aynı kalıyor. Burada yaptığımız işle ilgili her şeyi seviyorum.

Yan penceresinden dışarı bakıyor, rüşvet evlerinin yanından geçip memleketimizin düz ve sessiz manzarasına doğru. "Bunu yapmasaydın ne yapardın?"

Soru beni şaşırtıyor ama ona doğru cevap vermekte bir sorun görmüyorum. "Başka bir şey yapmayı asla hayal etmedim. Kardeşlerimin asla anlayamadığı tek şey buydu. Her zaman bildiğim şeyden daha fazlasını nasıl isteyemediğimi." Ona bakıyorum. Dikkati, geçtiğimiz arazinin her bir parçasına sabitlenmiş durumda. "Bir noktada, ikisi de kısa bir süre için başka bir şey yaptılar. Sonunda geri döndüler. Ama ben bir istisnayım. Ben her zaman ne istediğimi biliyordum. Son gününe kadar her günümü burada geçireceğimi biliyordum. Her şey ..." Düşüncenin bir an için oyalanmasına izin veriyorum. Buraya geldiğim onca gün nasıl hissettiğim ve nasıl davranmam gerektiği konusunda savaş verdiğimi düşünmek istemiyorum. "Buraya gelmek beni her zaman iyi hissettiriyor."

Sonunda bakışlarını bana çevirdiğinde, onun dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bu kadarını paylaşmak istememişim. Hiçbiri sır olmasa da, yine de öyle hissettiriyor. Daha önce kimseyle paylaşmadığım özel ve savunmasız bir şey. Onunla paylaşmanın neden doğal geldiğini bilmiyorum.

"Ben de öyle hissediyorum," diyor sessizce. Tam başka bir şey söyleyeceğini düşünürken kapıyı açıyor ve aceleyle dışarı çıkıyor.

Adımlarını kesmek için ona yetişiyorum.

Duruyor ve iç çekerek bana doğru dönüyor. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum."

Bu çekimin alakasız olduğunu düşünüyorum. Bir anlaşmamız vardı. Annesi vefat ettiğinde ve anma töreni için eve geldiğinde

-Bir parçam onu en başta gitmeye zorladığım için kendimi canavar gibi hissediyordu ama o zorladı ve bir anlaşma yaptık. İnsanların sözlerini tutmalarını beklerim.

"Gitmeni istiyorum, Faye. Dediğim gibi, unuttuysan diye söylüyorum, bana kara posta gönderdin. Senin hayatında neler olup bittiğini bilmiyorum, aynı senin benimkinde neler olup bittiğini bilmediğin gibi. Ama senin deliliğini değer verdiğim insanların yakınında görmek istemiyorum."

Söylediklerime karşı kendini sertleştirmeye çalışmasını izliyorum. Gözleri benimkileri arıyor ama bir şey söylemeden önce omzumun üzerinden bakınca dikkati dağılıyor. Dönüyorum ve Griz'in golf arabasına tünemiş, kız kardeşiyle konuştuğunu görüyorum.

Büyükbabam ve Maggie arasındaki sevgi gözden kaçmıyor; ikisi arasında anlık bir dostluk vardı. Maggie ve Faye'in annesi öldükten sonra bile bu böyle kaldı.

"Fiyasko'daki Faye Calloway mi o?" Griz golf arabasından seslenerek onun konuşmasını böldü.

Yaşlı adama doğru yürürken ona gülümsüyor. "Griz, nasılsın?" Bunu bana verdiğinden çok daha sıcak bir şekilde söylüyor.

Onu kucaklıyor ve sonra gerçek Griz tarzında bir dönüş yapmak için kolunu kaldırıyor. Zoraki dönüşünü tamamladığında, "Tıpkı Shelby'ye benziyorsun." diyor.

Bu iltifatın ona ne yaptığını izliyorum. Omuzları gevşiyor ve kolayca gülümsüyor; sanki tanıdık birinden nazik bir şey duymaya ihtiyacı varmış gibi. Ve bunun beni neden boktan hissettirdiğini bilmiyorum.

Griz bana bakıyor. "Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, tıpkı onun yaptığı gibi dünyalara bahşiş veriyor ve isimler alıyorsun gibi görünüyor."

Charlea 

FAYE

Kız kardeşim ve Foxx erkekleri arasındaki dinamik ilginç ve en iyi ihtimalle beklenmedikti. Çok fazla odaklanırsam rahatsız edici. Onlar öylece içine dseceğiniz türden bir aile değil. Onlar Kentucky kraliyet ailesinden. ABD'nin en kârlı pazarlarından birinde söz sahibi olan i adamları. Aynı kasabadan olmamız ve Lincoln Foxx'un komşusu olmamız nedeniyle sadece tanıdık olabilirler. Annemin anma törenine katıldılar, ama kasabanın çoğu da yle. O gün konuştuğum insanları zar zor hatırlıyorum.

Griz'in Maggie'nin kollarını çevirip çürüklerini şefkatle incelemesini izlerken merak *ediyorum*: *Neden umursuyor? Maggie'nin elini sıkarken bir şeyler fısıldıyor ve gözlerini yere indirip özür diler gibi bakıyor. Bu sadece tanıdık değil; ailevi bir his. Ve ben etraftayken hiçbir zaman onların ailesinin bir parçası olmadık.*

"Faye," diye sesleniyor Griz bana, başını kaldırarak. "Sen ve Maggie'nin bu akşam yemeğe gelmenizi istiyorum. Bunca yıldır kendinle ne yaptığını duymam gerek."

"Griz, çok naziksin ama bu akşam için planlarım var."

Bıyıkları seğiriyor, belki de gülümseme versiyonu. "Pekala. Yakın bir zamanda o zaman?" diyor göz kırparak.

Lincoln araya giriyor, "Faye de bana yakında nasıl gideceğini anlatıyordu."

Gözlerimi devirmekten kaçınarak boğazımı temizliyorum. "Beni yanlış anlamış olmalısın, Foxx. Midnight Proof'taki misafirliğim en azından Ocak ayının sonuna kadar sürecek." Bunu alaycı bir gülümsemeyle noktalıyorum. "Bir süre daha burada olacağım."

Griz arkamdan önce Lincoln'e sonra da Maggie'ye bakıyor. Buradaki ten uyuşmazlığı, nasıl çözeceğimi bilemediğim nedenlerden dolayı çok yoğun. "Sanırım buraya tadım yapmaya gelmediniz?"

Lincoln başını sallayarak "Ace ofisinde mi?" diye sorar.

"Salon," diyor Griz ona, başını kapıya doğru eğerek. Neler olup bittiğini takip etmedim ama biraz araştırırsam Griz'in Foxx Bourbon'un günlük işleriyle ilgilenmese bile burada olup biten her şeyden haberdar olduğunu görecekim. Yaşlı adam Lincoln'ün omzunu sıktı. "Akşam yemeği için iyi bir şişe getirdiğinden emin ol, tamam mı?"

Mag- gie binaya doğru yürürken Lincoln ona başıyla selam verir ve omzuna vurarak alkışlar.

"Faye, bu bir grup toplantısı değil. İşimiz bittiğinde Ace'in gelip seni bulmasını sağlayacağım," diyor Lincoln yanıma yaklaşırken. Ona bakmıyorum ya da söylediklerini onaylamıyorum. Onun ya da kardeşinin neye *ihtiyacı olduğu* beni ilgilendirmiyor. İlgilendiğim tek şey Ace Foxx'un neden kız kardeşimi işe aldığı ve Blackstone gibi bir adamla dirsek temasında olduğudur.

Maggie omzunun üzerinden, "Faye bir yerde istenmediği zaman bunu kabullenmekte zorlanıyor," diyor ve sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak aramızda bolca boşluk bırakıyor.

Sözleri yakıyor. O da Lin-coln da beni burada istemiyor ama ben ikisini de daha rahat hissettirmek için burada değilim. Bir iş yapmak ve hoşuna gitse de gitmese de tekrar gittiğimde iyi olacağından emin olmak için buradayım.

Tadım odasının ana merdivenlerinden inen insan grubunu iterek geçiyorum ve etrafa bakarken buranın zenginliğini takdir etmemek mümkün değil. Foxx Bourbon logosunu andıran ferforje aydınlatma armatürlerinden devasa mekânın her yanını saran burbon kokusuna kadar. En üst kata ulaştığımda ofis alanı boştu. Bu bana etrafa bakmak ve yönümü bulmak için bir saniye veriyor.

"Bu bir grup toplantısı değil' sözünün hangi kısmını anlamadınız?"

Bacakları ne kadar uzun olursa olsun, onu görmezden gelip özel katta etrafa bakarken Lin-coln'dan hâlâ bir metre kadar öndeyim. Duvarlar Foxx Bourbon'un hikâyesini anlatan fotoğraflardan oluşan bir kolajla kabartılmış. Arka bahçedeki kaçak içkiyi dünyanın en çok aranan burbon markalarından birine dönüştüren dört kuşak Foxx erkeği.

"Beni görmezden gelerek istediğini elde edemezsin," diyor arkamdan yeniden imzalanmış bir ses tonuyla.

Koridorun sonunda durup sağ tarafımdaki boş köşe ofise bakıyorum. Lincoln yüzünde sinir bozucu bir sırıtışla önümde duruyor.

"İstediyimi elde etmenin pek çok yolu var Foxx," diyerek dudağımı ısırarak ona yaklaşıyorum. "Erkeklerin kolayca manipüle edilebileceği tüm yolları düşünmeli miyiz? Yoksa benim göstermemi mi tercih edersin?" Parmaklarımı köprücük kemiğimde gezdirip göğsümü onun dikkatini çekecek kadar dışarı çıkarıyorum.

"Bu senin işine yarıyor mu?" diye soruyor, etkilenmemiş bir şekilde.

Önce kasıklarına, sonra da imalı bir gülümsemeyle yüzüne bakıyorum. "Sen söyle. Biraz ilgimi çekti-" Duvarın ortasında asılı duran ve garip bir yerleştirme gibi görünen tilki taslağıyla iç içe geçmiş büyük siyah demir 'F' harfine bakınca sözlerimi yarıda kesiyorum.

"Bunun kapalı bir toplantı olduğunu söyledim," diyor tekrar.

Ama etrafından dolanıyorum ve logoyu yukarı kaldırıyorum. Duvar kayarak açıldı. Büyük *ikramiye*. Tam içeri girerken Maggie'nin şöyle dediğini duydum: "Benden daha fazla alıcı bulmamı istemiştin. Ben de öyle yaptım. Bu isteğin hiçbir parametresi yoktu, Ace."

Odaya girdiğimde Lincoln arkamda, bu gizli mekânın ihtişamından çok etkilenmiş gibi görünmemek için elimden geleni yaparken tartışmalarını bölüyorum. Bunun beni şaşırtmasından nefret ediyorum. Şaşırmamalıydım. Foxx ailesi kusursuz zevkleri ve sunduklarındaki zenginlikle tanınıyor. Bu, mülkün tamamında hissediliyor ve burada daha da yükseliyor. Koyu renkli duvarlar, deri sandalyeler ve bir kanepe en uzak duvarı kucaklıyor. Uzak köşede bir poker masasının karşısında bir tür karnaval makinesi ve onun arkasında geniş olduğu kadar uzun bir şömine var.

Ace ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor ve birinin burada tam olarak ne yaptığımı ilgili bir şey söylemesini bekliyor. Fiasco'da yaşayan ya da oradan geçen herkes Atticus Foxx'un

tehdit etmek şöyle dursun. En büyük kardeş ve sorumlu olan o, ancak her biri kendi yöntemleriyle emredici ve korkutucu.

"Faye Calloway," diyor kardeşine bakarken sakince. "Uzun zaman oldu."

Daha uzun duruyorum ve dikkatimi ona odaklayarak onun temposunu ve ses tonunu taklit ediyorum. "Öyle."

Buradaki diğer insanlar kot pantolon, polo ya da tişört giyerken onun neredeyse tam takım elbise giymesi bilinçli bir karar. Ace'in sıradan bir yanı yok, bu da ona Lincoln'e olduğundan daha farklı yaklaşmam gerektiği anlamına geliyor.

Gülümsüyor, yere bakıyor ve sonra beni şaşırtarak şöyle diyor: "Geçen gece iyi bir gösteri yaptın. Kariyer için beklediğimden farklı bir yol izledin."

Küçümseyici sözüne gülümsedim. Öyle demek istese de istemese de, durumu açıklığa kavuşturmakta bir sakınca görmüyorum. "Bak Ace, bunu yetişkin erkeklerle açıklamam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Ama sen ve şuradaki" - Lincoln'e başımı sallıyorum. Kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor-"günümüzde çoğu kadının hayatlarını erkeklerin beklentilerine göre yönlendirmediğini bilmelisiniz. Belki bunu fark ederseniz, *bizim* seçimlerimize daha az şaşıır ve kendi seçimlerinizin daha çok farkında olursunuz."

Ellerini birleştiriyor ve devam etmeden önce kısa bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Oldukça geniş bir hayran kitleniz var."

Onu izliyorum çünkü Blackstone'dan bahsettiğini biliyorum. Tek umudum ağzını açıp Blackstone'a gerçek adımı nasıl bildiğini ya da daha kötüsü, şu anki kariyer yolumun eğitimini aldığım yoldan ne kadar farklı olduğunu anlatmaması.

Lincoln'ün, kardeşinin kendini beğenmişliğiyle eşleşen yarım bir gülümsemenin kaçmasına izin verdiğini görüyorum.

"Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim," diyor Ace, dikkatini Lincoln'e kaydırarak. "Sen ve Blackstone, yani" diyor bana dönüp bakarak.

"Brock Blackstone ve ben ..." Duraksıyorum ve sırtıyorum.

"Arkadaşız." Lincoln kısık bir kahkaha attı.

Ona bakıyorum, poker masasına yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturmuş. Başımı yana eğiyorum. "Söylemek istediğin bir şey mi var Foxx?"

"Nasıl oldu da Midnight Proof'ta çalışmaya başladın?" diye soruyor, ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyor, onunla ve kardeşiyle aynı ortamda çalışıyorum.

"Menajerim aracılığıyla Hadley ile çok gösterili bir anlaşma yapmıştım," diye yalan söylüyorum. "Ama kız kardeşimin tutuklandığına dair bir telefon alınca gelişimi öne çektim-"

Maggie başı dertte bir genç gibi, "Evet, o benden değildi," diye homurdanıyor. "Onu hiç aramadım."

Ace ona bakar. "Bunun ... ile bir ilgisi var mı?"

İkisinin arasına bakıyorum. "Tam olarak neyle? Ona bu soruyu sormanızı gerektirecek kadar neye bulaşmış olabilir?"

Maggie dikkatini bana çevirdi. "Seni ilgilendirmez, Faye."

Ama Lincoln, dikkatini dağıtmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını birbirine sürterek araya giriyor. "Tarım araziniz Foxx Bourbon tarafından kiralandı." Bana bakıyor ve ekliyor: "Yetiştirilen ve hasat edilen mısır artık bizim işimizin bir parçası. O araziyi kız kardeşinizden kiraladık. Hepsi sınırın üstünde ve ona iyi ödeme yapıyor. Mısır tarlanız burbonumuzun yapımına yardımcı oluyor."

Hepsi bu değil, biliyorum. "Bu çok hoş." Kaşlarım çatık, kız kardeşime bakıyorum. "Kira sözleşmelerini benim rızam olmadan imzalaman ilginç ama bunu başka bir zaman ele alabiliriz."

Beni tersliyor, orta parmağını sanki gerçek bir cevapmış gibi havaya kaldırıyor.

Onu görmezden geliyorum. "Başka ne var?"

Ace gülümsüyor ve gömleğinin ön kolundan, orada olduğundan bile şüphelendiğim bir parça tiftik koparıyor. "Bu senin bildiğin tek kısım."

"Ace," diye araya giriyor Lincoln. Kardeşini buraya getirmesi beni şaşırttı. Bana göre hava hoş.

O bunu bilmiyor ama ben eninde sonunda öğreneceğim.

Ace kahverengi deri koltuğa oturur, bacaklarını iki yana açar. Her iki kolu da yanlardan sarkıyor, bilekleri uçlarından sarkıyor. Evli değil; parmakları burbon bardağının kenarını hafifçe kavrarken sol elinde yüzük yok. Bu işle evli olduğunu anlamak zor değildi. Hepsi öyle.

Koltuğunda yayılma şekli korkutucu değil; aksine, bunu oldukça eğlenceli buluyorum. Bazı erkekler kendilerini daha büyük hissetmek için yer kaplamaya ihtiyaç duyar. Özellikle de kendilerini tehdit altında hissettiklerinde. Kendinden emin bir yarım gülümsemeyle ağzını yukarı kaldırdığı anda bir ses çıkarıyor.

"Kız kardeşiniz ikincil piyasada sattığımız nadir burbonlara alıcı bulmak için yeteneklerini kullanıyor. Maggie bizim için yapabildiklerinde olağanüstü." Kız kardeşimin aklına koyduğu bir şeyde olağanüstü olması zorlama değil. Maggie her zaman zeki olmuştur.

Kendi kendine gülümseyen kız kardeşime bakıyorum. Gururlu görünüyor, ki şu ana kadar birinin yaptığı şey hakkında iyi hissettiğini görmenin ne kadar ödüllendirici olduğunu fark etmemiştim.

"Maggie'nin bilgisayar ekranının arkasında nasıl çalıştığına bakılırsa, kimsenin onu Foxx Bourbon ile ilişkilendirmesi mümkün değil. Bırakın şiddet eylemleriyle sonuçlanacak herhangi bir alışverişi."

"Birlikte çalıştığın insanlardan bazıları şiddet eğilimli olsa bile mi?" Ben de karşılık verdim.

Maggie araya girer, "Oh, hadi ama. Faye, şu anda ciddi misin?"

Ace sakın bir şekilde, "Maggie pistlerde vakit geçiriyor ve daha da fazla para harcıyor. Bunun çürüklerini açıklayabileceğini düşündüm." Kız kardeşim ona dönüp baktığında devam ediyor. "Son tutuklanmanı göz önünde bulundurursak, anlaşmamızı değiştirmek için iyi bir zaman olabilir."

Maggie, Ace'in sözünü bitirmesine zar zor izin veriyor, gururu buharlaşıyor. "Ne tür bir geçiş?"

Ama bu kez Lincoln cevap veriyor. "Başını belaya sokmayacağın bir geçiş Maggie. Kız kardeşini Fiasco'ya geri getirmeyecek ve şiddeti ön kapıma çok yaklaştırmayacak türden bir geçiş."

Ace ona bir daha bakmadı bile. Onun yerine dikkatini bana veriyor. "Faye, ortağım hakkında konuşmalıyız. Onun gibi biriyle nasıl bir ilişki içinde olabileceğini bilmek istiyorum."

"Başka zaman," diye cevap veriyorum. Zaten çok fazla şey söyledim.

Telefonum arka cebimde vızıldıyor ve dikkatimi konuşmadan uzaklaştırıyor. *Şeytandan bahset.*

BLACKSTONE

Ay sonunda hoşuna gideceğini düşündüğüm özel bir toplantı düzenliyorum Rosie.

Cortez'in olmasını beklediği şey buydu. Blackstone'a erişim sağlayacak bir davet, ama bunun ötesinde, FBI'nın ne elde etmeyi umduğunun ayrıntılarını bilmiyorum.

ROSIE GOLD

Sahne alacak mıyım, yoksa bu kişisel bir davet mi?

BLACKSTONE

Bir fark var mı, Rosie?

Özel bir etkinliğin nelere yol açabileceğini düşününce tüylerim diken diken oluyor. Kafamı kaldırdığımda Lincoln'ün çenesinin gergin olduğunu görüyorum, bir kolu telefonunu tutarken diğer kolu bilardo masasına dayanmış. Ama şu anda en az endişelendiğim kişi o. Blackstone odak noktası ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

Zaten yarı çıplak fotoğraflar gönderdim ve erişim ve bilgi edinme çabası içinde biraz dans-gerous bir adamla dalga geçtim. Ve şimdi, ateşin içine doğru yürüyeceğim.

"Affedersiniz," diyorum ve Lincoln'ün yanından geçip uzun koridordan geçerek geldiğimiz yoldan çıkıyorum. Merdivenlere varır varmaz bir mesaj gönderdim.

FAYE

Davetiyeyi
aldım.

Cortez cevap bile yazmadı. Telefonum çalmaya başladı.

Daha ben merhaba bile demeden, "Bir sonraki adımlarımızı konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Daha çok oradayken ne aradığımı anlamam gerekiyor."

Boğazını temizliyor, daha sessiz konuşuyor. "Bu akşam benimle Bottom of the Barrel'da bir şeyler içmek için buluş. Sana her şeyi anlatamam ama bu çok iyi, Faye. Kahretsin, gerçekten çok iyi."

Arkamı döndüğümde Maggie kollarını kavuşturmuş önümde duruyordu.

"Tamam, sekiz gibi orada görüşürüz o zaman."

Ben aramayı bitirirken kaşlarını kaldırıyor. "Plan mı yapıyorsun? Bu senin için güzel olmalı."

"Bana kızma. Geçen hafta benimle konuşmak için her fırsatın vardı ama sen bir çocuk gibi davranıp ben yokmuşum gibi davranmaya karar verdin. Yani hayır, başın belaya girdiği için üzülüyorum..." Yaptığı şey için doğru kelimeleri arıyorum. "...işvereniniz ya da Foxx ailesi sizin için her neyse. Kendin için kazdığın çukurdan seni ben çıkarmayacağım."

Duraklıyor ve sonra bana gülümsüyor, sanki kelimelerimi daha dikkatli seçmeliymişim gibi. "Çukur kazmak hakkında bir iki şey biliyorsun. Değil mi, Faye?"

Gözlerim Lincoln'e kayıyor, o da bana doğru bakarak yaklaşıyor.

"Siktir git," diye ısııyorum arka cebinden sarkan anahtarlarımı alırken.

"Bu senin için daha kolay olurdu, değil mi? Bokunu göm, git, herkese siktir olup gitmesini söyle, böylece hayatınla ilgili ne istiyorsan onu yapabilirsin" diye sesleniyor arkamdan.

Yolumda durdum ve ona döndüm. "Kapa o lanet çeneni, Maggie."

"Neden? Sinirine mi dokundum?" Bir kahkaha attı. "Annemiz aylarca ağladı." Başını sallayarak dişlerini sıkıyor. "Aylarca. Ve sen onu ziyaret etmedin. Zar zor aradın. Ve sonra sanki hiç var olmamışsın gibi. Yani evet, belki de buradaki diğer herkes senin geri döndüğün gerçeğine bu kadar hayran, ne için? Zavallı, boktan kız kardeşini kurtarmak mı? İnsanlar sana tekrar ilgi gösterecek diye kıyafetlerini mi çıkaracaksın-"

"Bu kadar yeter," diyor Lincoln arkamdan, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda durarak. Bunu beklemiyordum. Ve bundan hoşlandığım için nefret ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Güzel." Bakışları Lincoln'e ve sonra tekrar bana kayıyor. "Buraya geleli bir hafta bile olmadı ve şimdiden bir erkeğin altına girdin. Belki de anneme daha çok benziyorsundur."

Bölüm 10

FAYE

BEŞ YIL ÖNCE . . .

"Anne, bıçağı yere bırak," diye bağıryorum. Ciğerlerime tam bir nefes çekemiyorum, bu yüzden boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Diğer her şeyi görmezden gelerek, mutfağa girdiğimde beni anında saran duygu dalgasını durduruyorum. İçgüdülerim hemen devreye girdi.

Koyu kırmızı kan ellerine damlıyor ve bileklerinden aşağıya doğru akıyor, hava onu karşılama şansı buldukça daha da hafifliyor. Damlıyor ve sonra muşamba zemine garip bir şekilde yığılmış bedenin üzerinde kayboluyor. Adamdan nefret etmiş olabilirim ama bunu hiç hayal etmemiştim. Bu geri alınamaz.

Ellerimi kaldırıp tehdit olmadığımı gösteriyorum. Henüz bir rozetim olmayabilir ama yardım etmek için burada olduğumu görmesi gerektiğini biliyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, kaşları öfke ve belki de kafa karışıklığı içinde kıstırılmış. Her abartılı nefes alışında göğsü inip kalkıyor, benimkiyle eşleşiyor.

Bunları düşünecek zamanım yok. Doğru erkekleri sevme konusunda boktan olabilir, ama annem naziktir ve gözleri ve kolları açık sever. Bana her zaman içgüdülerimi takip etmemi ve ruhumu mutlu edecek bir yol bulmamı söylerdi. Ama onun bu kızgın ve sarsılmış halini daha önce hiç görmemişim. Pembe gözlükleri çıkarmak ya da onun bu versiyonunu tanımak istemiyorum. Ama farkına bile varmadan her ayrıntıyı katalogluyorum. Dışarıdaki rüzgarın alçak ısıltısı. Lavabodaki bardaklar, tezgâhtaki viski, arka perdeli kapının kilidi açık, üzgün değil ama

Korkmuş ve şokta. Unutmamı imkansız kılacak zihinsel fotoğraflar çekiyorum.

"Anne, bana bak," diyorum kararlılıkla.

Hafif sersemlemiş bir halde bana bakıyor. Dudağının yarıldığı yerde bir kan lekesi var. Saç parçaları boynuna yapışmış. Shelby Calloway pek çok şey olabilir ama bir katil bunlardan biri olmayacak. Bunun doğru olabilmesi için onu çok seviyorum.

Yaklaşıyorum ve sıcak su vanasına kuvvetle vuruyorum. Hareket etmiyor; sadece buharlaşmaya başlayan su akışına bakıyor.

Cesedin etrafında dolanıyorum ve ona diyorum ki, "Yardım çağıracağım-"

"Hayır!" diye bağılıyor, beni işaret ederken transını bozuyor. Onun siyah Sanki bu anın etrafındaki karanlık içine akıyormuş gibi rimeli yüzünden aşağıya doğru akıyor.

Tullis'e karşı kendini korudu, ama asla aşk gibi görünmedi. Ben evdeyken, daha çok "çıkır" gibi geliyordu. Tutku kılığına girmiş tartışmalar ve gaz lambaları. Eğittiği atlar, birlikte yaşadığı partnerinden daha sadık. Acaba o da yapıyor mu? Ama işini seviyor, Finch & Kings Racing için safkan at yetiştiriyor. Eğer Tullis King'den ayrılırsa, kendini işsiz bulacak. Bu doğru değil ama bu kasabada erkeklerin yaptıklarının çoğu yanına kâr kalmıyor. Wheeler Finch ve King kardeşler Waz ve Tullis'i kızdırmamak gerektiğini herkes bilir. Ve şimdi onlardan biri çiftlik evimizin kapısında kanlar içinde boğuluyordu.

Kahretsin, hala yaşıyor.

Lavaboda yığılı bardaklar, içlerine su dolunca takırdıyor. Annem bıçağı bırakıyor ve öne doğru eğiliyor, ağırlığı kollarına binmiş, gözleri kapalı bir şekilde çiftlik lavabosunun üzerinde duruyor. "Bu ... değil. O tehlikeli, Faye."

Arka cebimden telefonumu çıkardım. "Anne, yardım çağırmam lazım yoksa kan kaybından ölecek."

"Polisin benim sözüme inanacağını mı sanıyorsun? O adamların Finch & Kings'in maaş bordrosunda olmadığını mı düşünüyorsun?" Gülüyor ama panik içinde. "Sana söz veriyorum, yardım çağırırsan o polis karakolundan çıkmayacağım," diyor başını sallayarak.

Fiasco polis departmanının bir parçası olmak istiyorum ama o haklı; Tullis'in arkadaşları var, o ve kardeşinin çok fazla etkisi var. Yüksek mevkilerde bu işi farklı yöne çekebilecek çok fazla insan var. Başına gelecekleri hak etmiyor.

Tullis'e tekrar bakıyorum, vücudu garip bir şekilde orada yatarken göğsü zar zor yükseliyor.

Gövdesinin altına sıkıştırdığı kolunun hareketsiz kalışını izliyorum. Parmakları sanki bir beyzbol topu tutuyormuş gibi yukarı doğru kıvrılıyor. "Bir eğitim kazası," demişti. Bir atın elinin üzerine basması ve kemiklerin yerine oturmaması. Onun hikayelerinden nefret ederdim. Her zaman yarı gerçek gibi görünürlerdi.

Her zaman çok fazla adım sonrasını düşünme konusunda iyi olmuşumdur ve geçen her dakika dedektifler ve bölge savcısı tarafından incelenecek ve *m e r c e k* altına alınacaktı. Yardım çağırmak için ne kadar uzun süre beklersek, hikâye kaza ya da nefsi müdafaadan hesaplanmış ve önceden planlanmışa dönüşür.

Kafamda evirip çeviriyorum, kalbim hızla çarpıyor ve saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşuyor, onun bakışlarını kaçırmamasını ve az önce her ne olduysa onunla oynamasını izliyorum. O, yanlış insanlara güvenme ve onları sevmeye konusunda defalarca yakayı ele vermiş bekâr bir anne. Onu bu noktaya getiren bir döngü bu. Ve artık durması gerekiyor. Onu ve Maggie'yi her şeyden çok seviyorum ve sevdiğim insanları her şeyden çok korurum.

Tekrar Tullis'e bakıyorum, kanlar içinde yerde yatıyor. Boynunun her iki yanında iki kesik var ve kan artık daha yavaş akıyor. Göğsü hareket etmiyor.

Boğazımı temizliyorum, kararımı veriyorum. İhtiyacım olan şeyler ahırda.

Annemin sakinleşmek için bir şeye ihtiyacı olacak.

Ayakkabılarını çıkarmam gerekecek.

Cüzdanını topla ve telefonunu kapat.

Kilosunu hesaba katıyorum.

Bunun ağırlığı . . .

Bunu düzeltebilirim. Ne yapılması gerektiğini bilecek öngörüye, eğitime ve bilgiye sahibim. Ve bu çirkin bir şey. Olduğumu sandığım ve olmayı planladığım kişinin her parçasını değiştirecek. Ama tüm bunlarla daha sonra ilgileneceğim.

Mavi plastiğin üst köşelerinden tutup çekiyorum. Her bir yumruğumda sıkıca topladığımda çıkan ses çıtırıyor ve odaklanmak için tüm gücümü kullanırken nefesimi tutuyorum. "Görevine odaklan ve dağılma." Bedeni her basamaktan aşağıya ve arka yürüyüş yolumuzun kaldırım taşlarına çarparken bu sözleri kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Islak çim, muşambanın sürüklenmesini beklediğimden daha kolay hale getiriyor.

"Anne, beni dinle." Ama bana bakmıyor bile. Önüne bakarken yüzünde bitmek bilmeyen gözyaşları var. "Birazdan döneceğim," diye sesleniyorum.

Hava durur, fırtına öncesi sessizlik.

Elimin tersiyle alnımı ovuyorum ve gözlerime damlayan teri siliyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var. Küreği bırakıp öne doğru eğiliyor, ellerimi dizlerime dayıyorum. En azından yaz mevsimiydi ve toprak hâlâ devam eden yoğun yağış nedeniyle ıslaktı. Eşyalarını kazabildiğim kadar derine gömmeliyim. Telefonu ve ayakkabıları kazdığım çukurun kenarında, göz hizamda yanıma yığılmış durumda. Adli tıp dersimi düşünüyorum ve mutfağı düzgün bir şekilde temizlemek için ihtiyacım olan kimyasalları listeliyorum. Kıyafetlerimizin yakıldığından ve vücutlarımızın iyice temizlendiğinden emin olacağım.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, duygularım kabarıırken başımı kaldırıyorum. Çilek rengi ay gökyüzünü pembe bir tonda aydınlatıyor. Bunun daha geniş bir sorumluluk duygusu getirmesi gerekiyordu. Yaz Gündönümü ve çilekli ay sadece yirmi yılda bir olur. Yapabildiğim tek şey bir kahkaha atmak. -Ay'ı suçlamak daha kolay olurdu. Yerçekimi ve çekimi gelgitleri yönlendirebilir ama iradeyi zorlayacak ya da seçimleri etkileyecek kadar güçlü değildir. Yaptığı şeyi geri alamazdı. Kahretsin, istediğim hayat bu değil. Gözlerimi kısarak kapattım ve cesede tekrar bağırdım. "Siktir git!"

Annemin istediği hayat da bu değildi. At yetiştiriciliğinden hep istediği bir şeymiş gibi bahsederdi ama onun için hedef her zaman bir sığınak inşa etmektir; yetiştirdiği atların hayatlarını açık arazide sürdürebilecekleri bir yer.

Karanlık mısır sıralarına bakıyorum, kendimi çamurlu çukurdan çıkarıyorum ve küreği Tullis'in kanlar içinde yığıldığı tarafa fırlatıyorum. İyi yanları da vardı, eminim. Annem onun bir parçasına aşık oldu ve o benim pusulam. Benim gerçek kuzeyim. Kendimi sarmalda bulduğumda beni her zaman merkeze koyan kişi. Ama şimdi, onun için öyle olmak zorundayım.

Elimi şortumun ön tarafına silerek bileğim ve parmaklarım boyunca biriken çamur ve teri uzaklaştırıyorum. Her iki avucumda da kalp çizgimin ayrıldığı yerde birer kabarcık oluşmaya başladı bile. Acaba yara izi bırakacaklar mı? Gökyüzü uzaktan gürlüyor, geceyi daha da uçucu hissettiriyor, yapacak daha çok şey olduğunu bana yeniden hatırlatıyor. Küreği Tullis'in kalçasının altına sıkıştırıyorum ve vücudunu hendeğe yuvarlamak için kaldıraç olarak kullanıyorum. Çıkardığı sesi unutabileceğimden emin değilim - çamurla buluştuğunda çıkardığı gümbürtü ve gıcirtı.

Üç kül blokunu fırlatırken, ona her çarptıklarında gözlerimi kapatıyorum. Islak toprağın onu reddetmesine ve onun ölümden dirilmesine ihtiyacım yok. Bu Pratik Büyü değil - kız kardeşim büyülerle kurtarmaya gelmeyecek ve bir şerif gerçeği gömmeme yardım etmek için at sırtında gelmeyecek. Annem ve kız kardeşim ailemizdeki hayalperestler, ben ise gerçekçiyim. Eğer biri Tullis King'i bu mısır tarlasının kenarında bulacak olursa, bunun büyüleyici ya da büyüleyici bir yanı olmayacaktır.

İki saat sonra, yağmurdan sırlıklam olmuş ve hayatımın bu kadar çabuk değişmesinden dolayı sersemlemiş bir halde, hâlâ o merdivenlerde oturan annemin yanına dönüyorum. Ona Lincoln Foxx'tan ya da şantaj ve ültimatomdan bahsetmedim. Ama az önce bir cesedi, onunla birlikte kendim için planladığım hayatla birlikte gömdüm.

"Gitmek zorundayım. Bu geceden sonra," diyorum ona, gözlerim buğulanırken zorlukla yutkunarak. "Telefonunu alacağım ve gitmiş gibi göstereceğim. Senin de bir miktar para çekip gitmiş gibi göstermen gerekiyor."

"Faye . . ." Ağzını kapatıyor. "Bu değil-"

Ama sözünü kestim ve sözlerini bitirdim. "Hayır, anne, bu iyi değil. Burada olanların hiçbiri asla iyi olmayacak ..." Konuşmayı kesiyorum ve başımı kısa bir süreliğine onun omzuna yaslıyorum. "Maggie neden gittiğimi anlamayacak. Ama senin her şeyi yoluna koyman gerekecek. İkinizin de iyi olacağına dair bana söz ver." Ona yalvarırken bile yapamayacağını biliyorum. Bu geceden sonra hiçbir şey için söz veremez ama yine de bunu duymam gerekiyor.

"Söz veriyorum" derken sesi çatlıyor.

Bölüm 11

Lincoln

Odunlar yarılp tamamen tutuşurken yüksek sesle çatırdıyor. Sandalyeye doğru eğilerek, ateşin sıcaklığının kenarı boyunca uzanan botlarıma sızmasına izin veriyorum.

Bu konuşmanın bir kavgaya dönüşeceğini biliyordum, bu yüzden akşam yemeğinden sonra içki fabrikasında değil de evde yapıyoruz. Başparmağımı alt dudağıma sürterek Ace'e bakıyorum ve bundan hoşlanmadığı çok açık. Konu markamızı ileriye taşımaya gelince o herif pek hoşlanmıyor.

Ace, bu tartışmaya odaklanmamı sağlayacak kadar yüksek bir sesle, "Bitmiş bir çift namlu yapmayacağım," diye bağıyor. "Cevabım hayır."

Hiçbir şey söylemeden koltuğumda kayıyorum ve Grant'a bakıyorum. Önce o konuşuyor. "Neden olmasın, Ace?"

"Çünkü biz öyle değiliz. Foxx Bourbon burbonumuzla tanınır. Gerçek burbonumuzla, her yerde satılan saçma sapan burbonlarla değil."

Oturup dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. "Herkes çift fiçı varyasyonu yaptı. Yine de burbon."

Ace cevap vermeden önce bir dakika boyunca alevlere bakıyor. "Kuralları esnetiyor."

"Aynen öyle." Onu işaret ediyorum. "Eğilir, kırılmaz." Son zamanlarda fikirlerimin ne kadar boktan olduğunu duymaktan bıktım.

"Konseptini sunmak istedin. Şimdi bunu yaptığına göre, sana hayır diyorum." Ayağa kalkıp bar arabasına doğru yürüyor ve Grant'in geliştirdiği Cowboy Edition burbonundan iki parmak dolduruyor.

Grant, "Bunun senin kararın olduğunu sanmıyorum, Ace," diyor.

"Gerçekten mi Grant? Bu işi kaç yıldır yapıyorsun, bir yıl mı oldu? Ve tüm cevaplar sizde mi?"

Grant bana dudak bükerek gülümsüyor ve ben de az sonra ne olacağını biliyorum. Gitme lüksüne sahip. Çekip gidebilen ve ilişkiye girmeyeceğini söyleyebilen biri olma lüksü. Benim böyle bir lüksüm hiç olmadı. Asla.

"Tamam. Siz ikiniz çözün." Ateşin etrafındaki koltuğundan kalkıp içeriye, oturma odasında gülüşen ailemizin geri kalanına bakıyor. Geri döndüğünde, içeri girmek için sürgüyü açmadan önce benimle göz göze geliyor. "Biliyorum benim fikrim burada onunki kadar önemli olmayabilir" -Ace'e başıyla selam veriyor- "ama bu akıllıca bir fikir. Meşemizden başka bir şeyde işlenmiş hiçbir karışımımız yok. Eğer yeni şeyler denememezsek, daha iyiye gidemeyiz. İkimiz de biliyoruz ki her şey hep aynı kalırsa yaşam olmaz. Benim oyum sana, Linc."

Hadley'nin hazırladığı yanmış şekerli eski moda biranın tadına bakıyorum. Normalde sevdiğimden daha tatlı ama soğuk bir gecede ve daha da soğuk bir tartışmada sıcak ve rahatlatıcı.

"Daha iyisini yapabilirsin," diyor Ace, düşüncelerimi bölerek. "Hepimizin yapabileceğinden çok daha iyisini yapabilirsin, Lincoln. Harika burbon yapıyorsun. Tahıl kombinasyonlarını mükemmelleştirdin. Kolay yolu seçme ve her şeyi sonla ilgili hale getirme."

Nefesimi veriyorum ve bu konuşmanın ağabeyimle beni nereye götürebileceği konusunda anında sinirlenmemeye çalışıyorum.

Ace bana Cowboy Edition'dan tadımlık bir bardak uzatıyor. "İşte iyi burbonun tadı böyle bir şey" diyor.

Damağımı kaplarken, Grant'ın en çok satan yeni karışımımızda çavdar yerine seçtiği küçük arpa ayarlamasını tadabiliyorum. Fıçıların yıllandırıldığı yer ahşabın farklı şekilde genişlemesine neden olmuş. Şekerler öyle bir şekilde parçalanmıştı ki tadı gerçekten çok güzeldi. Grant'ın kaybını kendi başına atlatmak için zamanı vardı ve hayatını yeniden anlamlı kılacak şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Bu burbon bunu yapmasına yardımcı oldu. Benim böyle bir boşluğum yoktu.

Hadley sürgüyü açıyor. "Bunu daha fazla yapamam," diyor dramatik bir şekilde. "Gerçekten ölebilirim." En yüksek sesle, en sinirli iç çekişini yaparak Grant'in az önce bıraktığı büyük boy sandalyeye çöküyor.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Ace ona tereddütle "İyi misin?" diye sorar.

Başını ona çeviriyor ve gülümsüyor. "Evet, baba, gayet iyi."

"Tanrım," diye oflayıp pufluyor ve ayağa kalkıyor. "Kes şu saçmalığı."

Arkama yaslanıyorum ve en iyi arkadaşşıma çok iyi bildiği bir bakış atıyorum.

"Ne?" Gülüyor. "Bana öyle bakma."

"Bu gece daha da abartılısın," diyorum ona. Hepimizi güldüren ve neşelendiren hep o olmuştur. "Her şey yolunda mı?"

Koyu kestane rengi saçlarının bir kıvrımını büküyor ve içeride neler olup bittiğine bakıyor. "Midnight Proof harika. Son zamanlardaki en büyük baş ağrısı, her zamanki gibi, daha çok babamla ilgili." Hadley'nin babası Wheeler Finch, safkan atlar ve yarışlar söz konusu olduğunda kendini çok zengin ve çok ünlü bir adam haline getirdi. Eğer yarış dünyasının bir prensesi varsa, o da Hadley Jean Finch'tir. Atlara olan sevgisi ve babasının jockeylerden antrenörlere, kısraklardan aygırlara kadar en iyiyi bulma tutkusu arasında Finch ailesi Kentucky'nin güç timsalidir. Milyarlarca dolar kazandıran at yarışları ile yoğun bir etki seviyesine ulaşan bir endüstri.

"Senden ne yapmanı istiyor?"

Kollarını kavuşturuyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşuyor. Grant'in bunu öğrenmesi halinde, o meşhur yüksek atına binip eski polis arkadaşlarıyla bu konu hakkında konuşmaya başlayacağını biliyor. Ailede emniyet teşkilatından birinin olmasının olumsuz yanlarından biri de bu. İşten ayrılmış olsa da, ahlaki üstünlüğü hepimizden daha yüksek.

"Atlarım benim atlarımdır. Bu her zaman böyleydi. Şimdi bana sahip olduğum her şeyin onun hakkı olduğunu söylüyor. Ve canı ne zaman isterse o zaman ona yardım edeceğini söylüyor."

"Eminim çok iyi gitmiştir."

"Evet, ağladım." Bana yan gözle bakıyor. "Ona atlarımı Midnight Proof'a yaptığım gibi satın aldığımı, barındırdığımı ve onlara baktığımı söylediğimde hayal kırıklığı yüzüne vurdu." Yanaklarını şişiriyor ve hava üflüyor. "Damızlıktan para kazanmak istiyor

atlarımın sahip olduđu potansiyel. Benim olduđunu dűşündűđűm her şeyi bastırmak istiyor. Bu hiç adil deđil."

Katılıyorum. "Hayır, bu adil değil. Buna hakkı yok."

Kapı kayarak açılır ve Lily, peşinde Lark'la birlikte dışarı fırlar. "Baba, bugün saat yirmi beşte yuvarlanacak."

Hadley gözünün kenarını siler ve babası hakkındaki konuşmayı bir kenara bırakıp kucağına oturmaya karar veren Lily'ye odaklanır. "Yirmi beş ne?"

"Dolar," diye cevaplıyor Lily.

"Hâlâ için ödeme yapıyorsun. Siz buna ne diyorsunuz?" Hadley soruyor.

Lark, "Lanet cűzdanı."

Lily bana bakarken ona hatırlatıyor: "Her küfür için beş dolar. Babam kelime seçimlerini yumuşatmak yerine gűnde yirmi beşte sınırlamaya başlamak zorunda kaldı."

"Benim bir kusurum var," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum, ellerimi havaya kaldırarak.

Üçü de sinir bozucu bir gülümsemeyle bana bakıyor ama Hadley'nin yüzűnde bir gülümseme beliriyor. "Sadece bir tane mi?"

Gözlüklerimi orta yüzgecimle burnumun köprüsűne dođru itiyorum, gördűđűnden emin olmak için.

"Baba, orta parmağın ne anlama geldiğini biliyoruz," diyor Lark açık yüreklilikle. "Bunu Grant Amca'ya her zaman yapıyorsun ve on dolar olduğunu biliyorsun."

"Neden bahsettiđin hakkında hiçbir fikrim yok." İkimi bitirirken bardađıma gülűmsűyorum.

Julap Laney'i dışarıda takip eder, önce Lily'nin yanında durup onu sevdikten sonra Lark'ın yanına gider.

"Baba, bütün yavru köpeklerin sağır doğduğunu biliyor muydun?" Lark soruyor.

Ađzından çıkan bazı şeylerin rastlantısallıđına gülűmsűyorum. "Bunu bilmiyordum."

"Sizce köpekler insanları bu yüzden mi bu kadar çok seviyor? Onlarla konuştuğumuz için mi?" Lily özellikle kimseye sormuyor.

"Mantıklı olurdu," diyorum Lark'ı izlerken. Ve bir sonraki adımın ne olacağını neredeyse tahmin edebiliyorum. Sadece bu sefer hangisine soracağımı merak ediyorum.

"Yayla inekleri aslında insanlarla köpeklerin kurduđu türden bir bađ kuruyor, ki bu çođu inek için tipik bir durum deđil." diyor Lark, koltuđuna tűnediđi bacaklarını altına katlarken

Sandalyem. "Maggie, Faye ile Kentucky'ye taşınmadan önce Wyoming'de yaşadıklarını ve her yerde inekleri olduğunu söyledi."

Hadley bana gülümseyerek, "Sığır. Muhtemelen Wyoming'de onlara sığır derlerdi ve yayla ineği olduklarından şüpheliyim."

Lily havaya vuruyor. "Bence köpekler ineklerden daha sevimli, Lark." "Kimse sana sormadı, Lily."

Boğazımı temizliyorum. Lily'ye bakmadan önce Lark'a "Uslu dur," diyorum ki ikisini de kastettiğimi anlasın.

"Lily'ye katılıyorum," diyor Hadley son kütük de çatlayıp alevi yakaladığında. "Atları tercih ederim ama seçim yapmak zorunda kalsaydım, her gün bir inek yerine bir köpek seçerdim."

"Ben de," diyor Laney Julep'in başını okşarken.

Lark bana bakıyor ve ben de gözlerimi kısıyorum.

"Burada neyi kaçırıyorum? Bu neden bir konuşma?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Laney, lütfen bana tatlı getirdiğini söyle."

"Tatlı getirdim," diyor gülerek, burbon bardağını devirirken, sonra bir süre bana bakıyor. "Çikolatalı mus bombaları. Üzerinde çalıştığın burbonlardan biriyle güzelce eşleşebilirler, değil mi?"

Ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. "Belki."

"İstediğin şey için bastırmaya devam et, Linc," diyor Hadley'e bir yudum alması için bardağını uzatırken. "Burbonu herkesten daha iyi biliyorsun. Burada yeni bir çocuk olabilirim ama *bunu* biliyorum." Bunu yıllardır burada olmayan birinden duymak iyi hissettiriyor.

Lark ojelerini karıştırıyor ve şöyle diyor: "Baba, eğer seçmek zorunda olsaydın. Hangisini seçerdin?"

Ben cevap veremedim Lily, "Varsayımsal olarak, tabii ki" dedi.

Bu hiç de varsayımsal gelmiyor. "Elbette," diye tekrarlıyorum, ikisine de peşlerinde olduğumu belirten bir bakış atıyorum. Kızlarımı tanırım. Bu yılki doğum günü dilek listelerini, tıpkı Noel listelerinde olduğu gibi, üstlerine hem bir inek hem de bir köpek karalayarak, resimler ve köprülerle birlikte alacağım. Beni yıpratacaklar. Büyürken Griz'e de sayısız kez aynısını yaptım. Azimlerinin nereden geldiğini çok iyi biliyorum.

"Yayla inekleri büyük boy açık hava köpeklerine benziyor. Ve eğer Julep gibi bir köpekse, o zaman ikisini de söylemek zorundayım. Seçim yapamam."

"Ciddi misin?" Lark gözleri parlayarak, gerçekten şaşırdığını söylüyor.

Sürgülü kapı açılıyor ve Griz dışarı bakıyor. "Az önce şu çikolatalı muslardan üç tane yedim. Kalanını bitirmeden önce hepinizin buraya gelmesini öneririm."

Lark ve Lily, Griz'in yanından aceleyle geçerken ikinci kez söylenmesine gerek kalmıyor. Hadley "İkisi de mi?" diye sormadan önce bir kahkaha atıyor.

"Ne? Bu varsayımsal. Onlara bir köpek ya da inek almayacağım."

Laney ve Hadley birbirlerine bakıyorlar, kaşlarını kaldırdıkları ve kaçırmış olabileceğim diğer yüz ifadelerinin konusu olduğum belli olan sessiz bir değiş tokuş.

"Lark küçüklüğünden beri doldurulmuş bir dağ ineğiyle yatıyor. Gerçek bir Dottie istemesine şaşırmadım."

Hadley, "Aman Tanrım, Liv'in ona o doldurulmuş ineği aldığı zamanı hatırlıyorum." diyor.

Ben de hatırlıyorum. "Hâlâ Dottie ile yatıyor. Ama bunu sana söylediğimi ona söyleme." Eğer kızlarım hayvanlar ve bir köpek ya da ineğin onlara ailemizin kardeş olmadığını hissettirebileceği tüm yollar hakkında düşünmek istiyorlarsa, onları şımartacağım. Gerçek şu ki, onların bir hayvanı kaybettiğini görmeye dayanamam, bu yüzden henüz pes etmedim. Köpeklerin belki on ila on beş yılı vardır, eğer şanslıysak, ve sonra bir inek, kim bilir. Olivia'nın yasını tutmalarını izlemek, bir ömür boyu tanıklık etmek için yeterli bir üzüntüydü ve hala da öyle. Onlara sevecekleri ve kaybedecekleri başka bir şey veremezdim. "Biz iyiyiz. Sadece üçümüz."

Bölüm 12

FAYE

İlçenin dört bir yanından insanları Bottom of the Barrel'a getiren şey PENNY DRAFTS ve country müziktir, ancak bu güneyli çocukların bir insanı varil ağacından dans pistinde hareket ettirebileceğini bildiğim için bir Cumartesi gecesi buraya gelmek için sabırsızlanıyorum.

Meteoroloji uzmanının tüm ilçeye kar yağacağı yönündeki vaadi bu gece kimsenin buraya gelmesine engel olmadı. Mekan tıklım tıklım dolu ve caddenin karşısındaki kilisenin otoparkına kadar taşmış. Sahanlığa geldiğimde botlarımı çıkarıyorum ve fedaiye gülümsüyorum. Benden on yaş daha genç olmasına rağmen ona kimliğimi gösterip doğruca bara yöneliyorum.

Duş almam ve giyecek bir şeyler bulmam sadece birkaç dakikamı aldı. Kıyafetlerim derme çatma yatak odamın her tarafına dağılmıştı ama onları bir düzene sokmuştum. Bu gece için hareketli bir etek ve en sevdiğim mor süet kovboy çizimleri gerekiyordu. Bu iki şeyin herhangi bir kombinasyonu, böyle bir yere gelirken üniforma gibidir. Ve ben de buna uymak istiyordum.

Foxx İçki Fabrikası'ndan ayrıldığımdan beri Maggie'yi görmedim, ki bu benim için sorun değil. Bugün onunla tekrar karşılaşmak istemiyorum. İkimiz de birbirimize yeterince şey söyledik. Bana kalırsa, bir pisliğin onu dövmesini hak etmiyordu, ama eğer oynadığı oyunları oynamaya ve başını belaya sokan aynı çevrelerde dans etmeye devam etmek istiyorsa, onu durdurmayacağımdan eminim.

Meşe bara yaslanıyorum ve barmene gülümsüyorum. Dövmeleri her iki kolunu da kaplıyor ve özgüvenini haykıracak şekilde boynunu sarıyor. Gurur duydukları yerlerini göstermekte sakınca görmeyen kadınları severim; ister temiz tenli ister mürekkeple süslenmiş olsunlar. Bir barda ya da kulüpte çalışan herkes size ne kadar çok ten gösterilirse o kadar iyi bahşiş alınacağını söyleyecektir ve bundan çekinen insanlar belli ki daha önce bu tür bir iş yapmamışlardır.

"Merhaba, ne içersin?" diye sordu. "Şimdilik sadece su."

Başını sallıyor ve bir bardak çekip suyla dolduruyor ve ağzına bir limon yerleştiriyor.

Telefonum çalıyor. Blackstone'dan bir mesaj *daha*.

BLACKSTONE

Hayal kırıklığına uğradım, Rosie Gold bu gece Midnight Proof'ta değil. Benden hoşlandığını sanıyordum ama son zamanlarda kendimi pek özel hissetmiyorum.

Ona giydiğim kıyafetin resmini gönderdim. Belki bu onu oyalar. Ama birkaç saniye sonra cevap verdi.

BLACKSTONE

Güzelmiş. Ama sadece resimlerden sıkılmaya başladım, Rosie. . .

Lanet olsun. Müstehcen resimler ve müstehcen mesajlar birini ancak bu kadar tatmin edebilir ve artık sabırsızlanmaya başladı. Blackstone süründürme faktörünün her yönüne sahip olabilir ama benim daha fazlasını sunmam gerek.

"Gördüğüm kadarıyla ucuz bir randevu olacaksın," diyor Cortez yanıma kayarken.

"Bu bir iş Cortez. Bunu biliyorsun." Ona çapkınca bir gülümseme veriyorum, bir zamanlar buna randevu deseydi nasıl da umursamayacağımı düşünüyorum.

Eğilip mesaj alışverişine bakıyor. "Görünüşe göre birileri talepkar davranıyor."

"Bana oyunun sonunun nasıl görüldüğünü söylerseniz onu oyalamayı başarabilirim."

Cortez bir dakika boyunca bana bakıyor ve bir cevap vermiyor. "Pekâlâ. Konuşalım o zaman." Kalabalığa doğru başını sallıyor. "Hadi, dans pistine yakın bir yerde yüksek bir tepem var."

Barmen boş şişesine karşılık ona yeni bir Corona kırıyor, sonra benim içkimi de alıp, sıraya dizilmiş ve iki adımlı bir karıştırma kombinasyonu ile hareket eden insanlarla dolu devasa dans pistine taşıyor.

"Dans pistini daha büyük yapmışlar," diyorum sandalyemi çekip ben zıplarken elimi tutarken.

Cortez bana en arkayı işaret ederek, "Yandaki sinema salonunu satın aldılar, buranın arka tarafını patlattılar, boyutunu iki katına çıkardılar. Belki iki katından bile fazla."

Odanın sol tarafına bakıyorum, tam kadro çalan bir grubun enerjisiyle uğulduyor. Dans pistinin arka tarafında, sanayi tipi garaj kapıları açık. Dışarıdaki serin havaya rağmen, içeride bu kadar çok insan hareket halindeyken burası oldukça sıcak. Ceketimi çıkarıp etrafa göz gezdirirken, gözüm pistte kıvrımlı, küçük bir esmeri hareket ettiren gözlüksüz Foxx'a takılıyor. Sanki ondan kaçamıyorum. Peki bu da kim? Midem sanki lanet bir rollercoaster'a binmişim gibi inip kalkıyor. Şu anda Foxx büyüklüğünde bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım yok.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Cortez gözüme çarpan şeyi takip ediyor. Lincoln'ü gördüğü anda anladım. Bana dönüp bakmadan, "Foxx'la aranızda bir şey yok, değil mi?" dedi.

Bakışlarımla buluştuğunda kaşlarım çatılıyor. "Olsa bile bu bilgiyi bilmen gerekmezdi, değil mi Cortez?"

Birasının ağzına doğru gülümsüyor ve sonra bir yudum alıyor. "Dirseklerini sürtmenden nasıl endişe duyabileceğimi anlayabilirsin" - kot yeleğimden dışarı fırladığını bildiğim göğüs dekolteme bakıyor- "ya da Foxx kardeşlerden biriyle *başka şeyler*."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Söylemesi aptalca bir şey, ama yeniden harekete geçmeyi deniyorum. Ne isterse düşünebilir. Ben daha çok bu işi yapmak ve tek parça halinde çıkmakla ilgileniyorum. "O özel etkinliğe adım atmayı planladığımı düşünüyorsan daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacağını biliyorsun."

Başını sallayarak biraz daha yaklaşıyor, böylece grubun sesinden bağırmak zorunda kalmıyor. Müzik bluegrass bir parçadan Dolly'nin "9 to 5" şarkısının cover'ına geçiyor.

"Blackstone'un Fiasco'ya gittiğini biliyorduk ama Foxx Bourbon ile bir tür bağlantısı olduğu gerçeği ... Şöyle diyelim, bu onun uğraşmasını beklediğim işadamı değil.

O buradayken. Bu konuda sana her şeyi veremem, Faye. Sana ihtiyacımız olan şeyleri bilebilirsin ama bunun ötesinde elim kolum bağlı."

Cortez garsona işaret verdiğiinde telefonum yanımda çalışıyor.

BİLİNİYOR

Biriyle mi çıkıyorsun?

Nedense sinirlerim yerine göğsümdeki bir girdap beni Lincoln'un az önce dans ettiği dans pistine doğru baktırıyor. Artık orada değildi. *Nereye gitmişti?* Alanı taradım. Onun yerine kenarda, korkuluklara yaslanmış ve meraklı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

FAYE

Yanlış numara.

Başımı kaldırıp ona dudak bükerek alaycı bir gülümseme veriyorum.

BİLİNİYOR

İlginç bir seçim. Cortez. FBI. Senin hakkında bildiğim küçük sırrı düşünürsek tehlikeli görünüyor.

FAYE

Dediğim gibi, yanlış numara.

BİLİNİYOR

Tabii bu gerçek bir randevu değilse. Fiasco'da gerçekte ne yaptığını söylemek ister misin, Peach?

Sinirlerimi yutuyorum ve Lincoln'un bu düşünceyle koşmasını engellemek için ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

"İki tekila, iki misket limonu ve bir soda alacağım," diyorum garsona, o duymadan hemen önce.

Cortez kıkırdıyor. "*Sadece su içeceğimden* bekarlığa veda partisi düzeyinde bir siparişe neyin dönüştüğünü bilmek ister miyim?"

Sakin gülümsemem, bakanlar için ne söylediğimi maskeliyor. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama sana karşı çok açık olacağım."

Garson kız içki siparişimizi getirene kadar sessizlik içinde bekliyoruz. Hiç vakit kaybetmeden ilk shot'ı alıyorum ve ardından limonu sodanın içine sıkıyorum. Bir yudum alıp baloncukların dilimi kaplamasına izin veriyorum. Sarsılmaktan nefret ediyorum. Misket limonu tekilanın ısırığını dengeliyor ve telefonumu cebime atıp mesajlarımın diğer ucundaki her kimse, beni saldırganlığımı bir tekila ile gidermeye itmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Cortez sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve beni izlerken birasından bir yudum alıyor.

"Blackstone'la olan bu davada harcanabilir bir piyon olmayacağım." İkinci kadehi geri tepiyorum. "Ve saygılarımla, tüm hikâyeyi bilmediğim bir duruma gireceğimi düşündüğün için siktir git. Elin kolun bağlı mı?"

"Faye, aramızdaki anlaşma bu değil. Sen-"

"Blackstone'un özel etkinliğine katılabilmem için ilgisini çekmemi istiyorsan, anlaşmamızı değiştireceksin."

Başını elinin üzerine koymuş, bana uzun uzun bakıyor. "Lütfen bana bekâr olmadığını söyle, yoksa cidden seninle evlenmeye çalışacağım, Faye Calloway."

Gözlerimi devirerek dikkatimi kısa bir an için beni izlemekten Hadley'i dans pistinin kendi bölümünde döndürmeye geçen Lincoln'e veriyorum.

"Konuyu saptırıyorsun. İlişki durumum tartışmaya açık değil Cortez. Ve senden istediğim tek şey cevaplar." Başımı eğerek ona bakıyorum. "Ve bir dans."

Bölüm 13

Lincoln

Hadley'nin kolunu kaldırıp kısa bir tur attırırken ona, "Dışarıda bir gece geçirmek için ilk tercihim bu olmazdı," diyorum.

"Evet, bazen sadece boktan bir Morgan Wallen cover'ına eşlik etmen gerekir." Gülüyor, birleşik hareketimizden ayrılıyor ve etrafımızda uyum içinde hareket eden sıra dansına katılıyor.

Faye ve Cortez'e kilitlenmiş olan görüş alanımı takip ediyor, Cortez onu yüksek tepelerinden zaten kalabalık olan dans pistine doğru yönlendiriyor. Faye bir dakikasını bile boşa harcamadan onları dansa kaldırıyor -başkasının yönlendirmesine nasıl izin vereceğini bilemezmiş gibi görünüyor. Hadley daha ağzını açmadan sözünü kesip konuyu değiştiriyorum.

"Griz bana son kitap kulübünden ilginç bir dedikodu anlattı."

Kaşlarını oynatıyor. "Öyle mi? Benimle ilgili olduğunu varsayıyorum."

En iyi arkadaşşıma gülümsüyorum, elimi ona uzatıyorum ve o öne ve ortaya gelene kadar arkamdan dolaştırıyorum. "'Vahşi' Hadley Jean Finch hakkında konuşmaya bayılıyorlar."

"Ben *çılğınca* bekâрім, Linc. Ve sen de herkes kadar iyi biliyorsun ki 30'lu yaşların ortalarına doğru bekâr olmak, bir insanın aslında keşfetmeye *meçbur* olduğu anlamına gelir." Koro yavaşlarken başını omzuma yaslıyor. "Son zamanlarda çok fazla 'keşif' mi yapıyorsun?"

Bilinçli olarak yapmıyorum ama Faye'i yine kalabalığın içinde, sadece bir avuç metre ötede buluyorum. Bana dönüp bakmamak için kendini zor tutuyor. Boğazımı temizliyorum, kısa boylu sarışınla ilgili düşüncelerimi bastırıyorum. "Biraz oldu."

"Daldır-kaydır rutininizden sıkıldınız mı?"

Hadley'nin özel sorgulama tarzına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Dikkatini kendi elini tutan ve onu başka bir dönüşe yönlendiren ele kaydırıyor.

"Sürekli bunu giymeyi bırakırsan kızlar annelerini daha az hatırlamayacaklar, biliyorsun."

Boş yüzük parmağıma bakıyorum. "Artık takmıyorum." "Pekala. O zaman bu gece biriyle bir şeyler keşfetmen için iyi bir gece. sıkıcı bile değil." Sonra beni kalabalığın içine doğru çekerken "Beni sonra öldürebilirsin" diye mırıldanıyor. Gitar tellerinin belirgin bir şekilde koparılması "Shivers "ın cover'ına giriş yaptığında şarkı değişiyor ve herkes daha da gürültülü bir hal alıyor. Bu bir country şarkısı bile değil, ama grup bir şekilde Ed Sheeran şarkısına twang katıyor ve birdenbire pist dolup taşıyor. "O bir profesyonel, Linc. Biraz hava atsan iyi olur," diyor Hadley ve onu bir dizi dönüş ve geçişte yönlendirmeme izin veriyor.

"Cortez!" Hadley bağırıyor ve kendini bir şekilde bizden birkaç adım ötede duran Faye ve Cortez'e doğru atıyor. "Gel benimle dans et, seni seksi orospu çocuğu." En iyi arkadaşım bu geceyi çok daha eğlenceli bir hale getirdi.

Sonunda Faye'i tam olarak görebiliyorum. Bana kolundaki çiçek dövmesini hatırlatan kısacık eteğiyle çok iyi görünüyor. Ağız sulandıran göğüs dekoltesini çerçeveleyen kot yeleği de ekleyin.

Faye Hadley'e gülümsüyor, en iyi arkadaşım odanın bu tarafına, "Bu geceki randevunun bir örneğine ihtiyacım var, Faye. Sen de benimkine gel."

Bana baktığında, boynunun hızla yanaklarına doğru ilerleyen pembeleşmiş bir renk aldığına yemin edebilirim. Bu fikri hemen "hayır teşekkürler" diyerek kapatıyor. Yanımdan geçip gidiyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hadley kafasını arkaya atmış, Cortez'in ona söylediklerine gülüyor, ben de Faye'in kalabalığın içindeki yolunu takip ediyorum. Telefonunu botundan çıkarıyor ve banyoya giden dar koridora yöneliyor.

Ben bara yaslanırken barmen yanıma yaklaşıyor. "Ne alırdınız?"
"Bourbon. Neat."

"Tercihiniz var mı?" diye soruyor tatlı bir gülümsemeyle.

Telefonum çalarken ona "Satıcının seçimi," diyorum. Kimden geldiğine bakarken bar taburesine oturuyorum. Barmenin ne koyacağına dikkat etmeyi bırakıyorum ve onun yerine Faye'in mesajını açıyorum.

ŞEFTALİ

Ben seninle oynayana kadar bu seni idare eder.

Bu iyi olmalı. Bu mesajın bana gönderilmiş olması mümkün değil ama ilgimi çeken şey ekteki video mesajı. Mesajı tıklayıp açtığımda, ekranımda Faye'in göğüs dekoltesinin yakınlaştırılmış bir görüntüsü beliriyor, telefon geri çekilip resme gülümsüyor, sonra arkasını dönüyor, belinden yeterince eğiliyor, böylece kalçalarının üst kısmının kıcıyla birleştiği yerde iki mükemmel kırıksıklığı görebiliyorum. *Hay sikeyim. Beni.* Ağzım sulanıyor ve elimi çeneme ve ağzıma sürüyorum. Umarım bu Cortez için değildir.

Eteğinin kenarlarını kaldırıyor, bu gece giydiğinin aynısını. *Bunu banyoda mı yapıyor?* Sonra külot olarak giydiği ipi aşağı sıyrıyor. Her parçam evet diye bağılıyor. Sikim kalçamı dürtüyor, bunu benim de gördüğümünden emin olmak için. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için soluma bakıyorum, ama omzumun üzerinden bakan biri yerine, Faye koridorda bara doğru yürüyor, öfkeyle etrafına bakınıp birini arıyor. O kişinin ben olduğumdan oldukça eminim ve anında eğlenceyle aydınlandım. Bunu yanlış kişiye gönderdiğini biliyor. Beni zaten ona bakarken görünce iki kez baktı ve yanıma geldi. *Kahretsin, çok güzel.*

Elini uzatarak, "Telefonunu bana ver," diyor.

Ona bakarken başımı yana eğiyorum, telefonumu arka cebime koyuyorum ve burbonumdan bir yudum alıyorum. "Neden sana telefonumu vereyim ki?"

Bana daha da yaklaşıyor, açılmış bacaklarımın arasına sıkışıyor. Bu kadar yakın vücudunun bana bir şeyler yapmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Belki az önce izlediğim küçük teaser yüzünden, belki de sadece o, ama sinir bozucu bir şekilde tahrik oldum. Yaklaşıyor. Yanakları

Dudakları kulağımın hemen yanında oyalanırken nabzım tepki olarak yükseliyor. "Ver. Bana. Telefonunu. Telefonunu."

Bir kahkaha attım, o da geri çekildi. Çok öfkeli. "Böyle bir şey olmayacak," diyorum burbonumu yudumlarırken, başka bir gülümsemenin kaçmasına izin vermemek için. "Bana göndermemen gereken bir şey mi gönderdin? Hepsi bu mu?"

Şimdi de ters ters bakıyor. "Çoktan izledin mi?" Cevap vermemi beklemeden alaycı bir şekilde, "Çok heveslisin, Foxx" diye mırıldanıyor. "Şaşırdığımı söyleyemem." derken dikkati kucağıma kayıyor.

Lanet olsun, bu kadın. Dans pistine dönüp baktığımda Cortez'in Hadley ve birkaç kişiyle daha güldüğünü görüyorum. "Ben daha çok bunun kimin için yapıldığıyla ilgileniyorum." Cortez'e doğru başımı sallıyorum. "Onun için değildi. Bu sadece iş, değil mi?"

Parmağımı eteğinin kemerine sokuyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Gözleri açılıyor ve dudakları aralanarak bir nefesin kaçmasına izin veriyor. Bunu beklemiyordu ve ben onu şaşırtmaktan çok fazla zevk alıyorum. Onu zorlamaktan. "Böyle bir videoyla kiminle dalga geçiyorsun?"

Soru, istediğimden daha sahiplenici geldi.

Gözleri benimkilerde, somurtuyor. Bir şeyi ısırarak için hiç o alt dudağı ısırduğım kadar istek duymamıştım.

"Oh, sorun nedir, Foxx? Kiskandın mı? Yoksa herkesin düşündüğünden daha mı namuslusun?"

Neden onun ağzından tahrik oluyorum? Çok uzakta değil ama bunu bilmemeli. "Hayır, Peach. Kıskaç değilim." Biraz önce onun bana yaptığı gibi kulağına eğildim. "İkimiz de biliyoruz ki, eğer seni isteseydim, sana sahip olmama izin verirdin." Parmağımı eteğine takılı tuttuğum için geri çekilemiyor. Parmağımın boğumunu kemerinin altındaki deri parçası boyunca ileri geri gezdiriyorum. "Yapmaz mıydın?"

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendiriyor, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Barmene el sallayarak elimi belinden kaldırıyor. Barmen yaklaşırken parmak uçlarında duruyor, sonra bir şey söylemek için eğiliyor. Ama geri dönüp bana gülümsediğinde, gözlerinde hınzır bir parıltıyla, sadece bir içki sipariş etmediğini ya da hesabı kapatmadığını anlıyorum.

"Faye, ne yaptın-"

Barmen gümüş bir üçgen çıkarıp bir metal parçasıyla vurmaya başlayınca sözüm kesiliyor. *Lanet olsun.* Kulak mesafesindeki herkes

bunun bir içkinin parasının ödendiği anlamına geldiğini bilir.

"Bu tur Lincoln Foxx'un!" diye seslendi. Etrafındaki kalabalık ve barın tüm uzunluğu ısıklık çalmaya ve alkışlamaya başladı.

Az önce Faye'in bulunduğu sağ tarafıma baktığımda, onun gittiğini ve çoktan kapının yarısına kadar geldiğini fark ediyorum. "Hey!" diye bağıyorum.

Durdu, omzunun üzerinden baktı ve sonra tüm vücudunu çevirdi, beni tersledi ve lanet telefonumu tutarken kapıya doğru geri geri yürüdü.

Kredi kartımı yere atıyorum. Barmene "Beş yüz dolar olsun," diyorum ve kalabalığın arasından geçip ön kapıdan çıkıyorum. Binanın solundaki otoparka mı yoksa caddenin karşısına mı gittiğini anlamak için bir an etrafıma bakıyorum ama barın kapısı arkamdan kapandığında ortalık sessiz. Bu da onu bulmakta sorun yaşamayacağım anlamına geliyor. Biz geldiğimizde burada olan kuyruk çoktan kapıdan içeri girmişti ve dışarıda sadece sigara içen bir kişi ve bir fedai vardı. Birkaç saniye sonra bir kadın kahkahası duyuyorum ve bar ile bina arasındaki küçük sokağa doğru dönüyorum. Aynı yönden sıcak nefesin bulutlu dumanları yükseliyor. *İşte buradasın.*

Köşeyi döndüğümde alçak ve seksi bir ses tonuyla "Bundan hoşlanabileceğini düşünmüştüm," diyor. "Tabii ki. Orada olacağımı söylemiştim zaten."

Köşeyi dönüp araya girerken botlarım kaldırıma sürtünüyor.

Beni gördüğünde kafasını kaldırıyor ve gözleri açılıyor. Ama sonra kiminle konuşuyorsa onu güldürüyor. *Kiminle konuşuyor bu?* "Ama dalga geçmek en iyi kısmı." demeden hemen önce mırıldanıyor.

Tüm vücudum bu sözleri bir okşayış gibi hissediyor, özellikle de gözleri üzerimdeyken. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp ıslatması ve kızartması, bunun benim için söylenmiş olup olmadığını düşünmeme neden oluyor. Telefonu kulağından çekmeye başlıyor, böylece diğer uçta konuşan derin sesi duyabiliyorum.

Elimi kaldırıp "Kapatma" dedim.

Yapmayacaktım, dedi. Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ediyorum.

Boğazını temizliyor. "Evet. Hâlâ buradayım."

O telefonda kime yalan söylediğini bilmiyorum, umurumda da değil. Bu benim sorunum değil. Benim sorunum önümdeki 1.80 boyundaki sarışın. Onu düşünmeden edemiyorum, hatta belki de

Kabul etmek istediğimden daha uzun süre. Uzaklaşmalı ve kendi hayatıma odaklanmalıyım. Ama aramızdaki ince çizgiler, bunun bir çekim mi, öfke mi yoksa açıklanamayan ilkel bir ihtiyacın bizi bir araya getirmesi mi olduğunu anlamayı zorlaştırıyor.

Yaklaşıyorum, sırtı arkasındaki tuğla duvara çarpana kadar hareket etmeye devam etmesi için onu zorluyorum. Eline baktığımda parmakları hâlâ telefonuma sarılmıştı.

Daha sonra söylediği şey, bu oyunu hemen şimdi bitirmemi gerektirecek her türlü sağduyuyu ortadan kaldırıyor. "O zaman bana ne yapmamı istediğini söylemen gerekecek," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde telefonuna bakarak.

O yeşil gözler benimkilere kilitlenmişken, parmaklarımı telefonumun etrafına sarana kadar elimi ön kolundan bileğine doğru kaydırıyorum. Telefonu ondan almaya çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor. Geri adım atarak, telefonu belimin arkasına götürüp arka cebime sokana kadar onu kendimle birlikte çekiyorum.

Sonunda gitmesine izin verdiğinde, sanki ondan istediğim tek şey buymuş gibi elinin bir hareketiyle bana sırtını döndü. *Hay sikeyim.* Öyle olmalı. Telefonumu geri aldım. Bara geri dönüp arkadaşımı bulabilirim. Ama öyle değil. Bakışlarım tekrar onun üzerinde gezinirken elimi çenemdeki kirli sakalda ve ağzımın üzerinde gezdiriyorum, artık bana hiç ilgi göstermiyor. Uzaklaşmanın mantıklı bir seçim olması için binlerce neden var. Ama ben mantıklı ve beklentili, şövalyece ve nankörce davrandım. Şu anda sadece onu istiyorum.

Siktir et.

Uzanarak kolumu vücuduna doladım ve onu kendime çektim. Sırtı önümle birleştiğinde nefesini içine çekiyor. Vücudumu onunkine bastırıp ağzımı telefonunu tuttuğu yerin karşı tarafına götürdüğümde her türlü his tamamen yok oluyor.

Dudaklarım boynunda geziniyor, o da karşılık olarak kıcını tekrar sikime sürüyor. Sokağın sonunda yürüyen bir çift gülerken onu kendime daha sıkı sarıyorum. *Lanet olsun, bu pervasızlık.*

Parmaklarım yeleğinin üst düğmesiyle oynarken, "Bana durmamı söyle," diye fısıldıyorum.

"Devam et," diyor bana sessiz, nefesli bir ses tonuyla.

Düğmeyi açıyorum ve parmaklarım teninin pürüzsüz sıcaklığı boyunca kayıyor. Nefesi kesiliyor. Avuçlarım ve parmaklarımla göğsünün olabildiğince büyük bir kısmını kavırıyorum. Geriye yaslanıyor, düş-

Başını omzuma yaslıyor, parmaklarım meme ucuyla oynayıp koparıırken dudaklarım yanağını okşuyor. Parmaklarımın ucuyla yuvarlarken, kalçalarının her sallanışında sikimi sıyırarak kıcını bir o yana bir bu yana sürterken ağzı açılıyor ve yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Devam et" demeden hemen önce küçük bir inilti çıkarıyor. "Lütfen, durma" diye fısıldarken nefesi kesiliyor.

"O külot hala kapalı mı?" Tenine doğru soruyorum. Başını sallıyor ve beklentiyle bir mırıltı çıkarıyor.

Ağırlığımı değiştirerek bizi duvara ve iki bina arasındaki gölgelik alana yaklaşıtıyorum. Eteğinin arkasını kaldırmak için elimi kalçasından aşağı doğru sürüklüyorum. Parmaklarım sadece onun sıcak, pürüzsüz tenini buluyor. "Bana bunun iyi olduğunu söyle, Peach."

"Sakin durma," diyor nefes verirken. Artık boğuk bir ses duymuyorum ya da telefonunun ışığını görmüyorum, ama hala diğer kulağına bastırıyor. Onu kimin duyduğu umurumda değil. Umursadığım tek şey onu boşaltacak kişinin ben olduğumu bilmek.

Sikim o kadar sert ki, kalçalarımın her yuvarlanışında kot pantolonumu ıslattığını hissedebiliyorum. Parmaklarımı tam da "randevusu" sırasında ceketini çıkardığında dokunmayı çok istediğim yerde gezdiriyorum. O deri şeridi, kıcının kıvrımı, kalçasının üst kısmıyla birleştiği o mükemmel nokta. *Hay sikeyim*. Teni yumuşak ama parmak uçlarım amına yaklaştıkça soğuktan çakıl taşları gibi oluyor.

Duruşunu genişletiyor ve ağırlığını bana veriyor. İki parmağımı bacaklarının arasına ve amının tüm uzunluğu boyunca kaydırmadan önce kıcını bir tutam kavıyorum. Şimdiden sırlıklam olmuş durumda ve bu his karşısında iniltimi tutmam gerekiyor. İki parmağımı amının dudakları arasından klitorisine doğru ileri geri kaydırırken mırıldanıyor. Daha parmaklarımı içine sokmamıştım bile ama şimdiden kollarımda titriyordu.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" Kulağının altındaki deriyi ısıırıyorum. "Bence hoşuna gitmekten daha fazlası var. Bence sana daha fazlasını vermemi istiyorsun. Daha fazlasını istiyor musun?" Bileğim yarığına sürtünürken klitorisinin etrafında daireler çizerek alay ediyorum. "Parmaklarım için yalvar bana, Peach."

"Hayır," diye ısıırıyor.

Ona sürtünürken sikim seğiriyor. Gerçeği ortaya çıkarmak için klitorisini ve meme ucunu çimdikliyorum.

"Oh lanet olsun. İyi, lütfen," diye sızlanıyor, geriye doğru eğiliyor. "Lütfen ne?" Boynu boyunca söylüyorum.

"Siktir g i t, Foxx. Ne olduğunu biliyorsun."

Daha iyi bir aç1 için elimi döndürüyorum ve orta parmağımın içine girmesine izin veriyorum. Ve *lanet olsun*, bunu bir kez yaptığımda, onun titreyen nefesinin tadını çıkarırken hissediyorum.

Vücudu içime gömülürken nefes verirken "*Daha fazla*," diyor. Alçak sesle güldüğümde bana tekrar küfrediyor.

"Daha fazla, ne?" "Sen bir pisliksin," diyor.

Bir parmak daha ekliyorum ve daha derine batırıyorum. İzin verdiğim yalvarışlar içinde eriyor, bana yaslanıyor ve daha yüksek sesle duymam gereken küçük, sessiz bir ses çıkarıyor. "Pek nazik davranmıyorsun," diyorum alaycı bir şekilde.

Ben hızımı artırmadan aynı yavaş ve derin tempoyu sürdürürken ofluyor. "Şu anda iyi bir kız istemiyorsun, Foxx."

"O zaman ne istiyorum, hmm?"

"Birinin sana iyi bir çocuk olmanı ve sana söyleneni yapmanı söylemesini istiyorsun." derken küçük bir inilti boğazını tırmalıyor.

Ceza olarak yavaşlıyorum. "Böyle mi düşünüyorsun? Senin övgüne ve kontrolün sende olmasına ihtiyacım olduğunu mu?" Parmaklarımı içeri itiyorum ve uçlarını tam o noktaya vuracak kadar hareket ettiriyorum. Ona istediğini vermem için kıvranırken daha fazlası için dolu ve istekli.

Daha sert ittiğimde, sadece bir kez, nefesini içine çekiyor. "Lütfen, oh lanet olsun. Lütfen, bana daha fazlasını ver, yoksa kendim yapacağım." Boştaki eli ön kolumu kavıyor ve tırnaklarını koluma geçiriyor.

Kıkırdayarak, bu fikirden ne kadar hoşlanmadığımı ona hareketlerimle anlatmadan önce yanaklarımı onunkilere yaslıyorum. Parmaklarımı dışarı kaydırıyorum, duruşunu daha geniş bir şekilde tekmeliyorum ve arkadan amını tokatlayacak kadar öne doğru eğiyorum. Hızlı tokatla irkildi ve ben onu tekrar yukarı çekmeden önce küçük bir kıkırdama çıkardı. Vücudunu çeviriyorum, sırtı duvara yaslanana ve gözleri bana bakana kadar onu birkaç adım duvara doğru hareket ettiriyorum. Bir kolu boynumun arkasına dolanırken, eli ön kolumu kavıyor. Dişlerini o güzel alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Şu anda kendine dokunmana izin yok. Az önce bunu yapmam için bana yalvardın." Eğilip burnumu boynunda gezdirdim. "Yani sana ne verirsem onu alacaksın."

Beni izliyor, şehvet ve ihtiyaç soğuk havaya vuran sıcak nefesimiz kadar görünür. Bacağını kaldırıp dirseğimin kıvrımından geçiriyorum ve diğer elimle iki parmağını ağzıma alıyorum

ve sonra başparmağımın pedini yalıyorum. Klitorisinin etrafında daireler çizerek parmaklarımın oynamasına izin verdim.

"Baş belası," dedi gülümseyerek ve hafif bir iniltiyle. "Seyirci istemiyorsan ya da tutuklanmak istemiyorsan, sana önerim parmaklarımı ıslatırken sessiz ol."

Ondan sonra başka bir şey söylemedi. Onun yerine, parmaklarımın onu sikmesinin keyfini çıkarıyor. Boynumun arkasındaki tutuşu sıkılaşıyor, ama henüz bitirmesine hazır değilim. Parmaklarımı çekiyorum ve klitorisini yeterince ovuyorum, dokunuşuma karşı kıvrandığı noktaya kadar onu çok yaklaşıtıyorum. Bakalım bunu ne kadar ıslatabilecek.

"Foxy, dur, ihtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Üçüncü bir parmak onun damlayan amına giriyor. Çıkardığı müstehcen sesler beni de onunla birlikte pantolonumun içine boşaltacak. Fısıltılı nefeslerle adımları söyleme şekliyle karıştığında, zar zor dayanıyorum. Kokusunu alabildiğim tek şey o ve bu o kadar güzel ki. Tüm duyularımı ele geçiriyor.

İçine doğru kayıyorum, bacağına daha yukarı kaldırıyorum ve parmaklarımı içine sokarken açığı tam istediğim yere geliyor, olmasını istediğim şeyin baskısını hissediyorum.

"Lincoln-" Nefesi kesildi. Ağzı açık kalıyor, sırtı duvardan uzaklaşıyor, amımı titriyor ve elimi doyuruyor. Benim yüzümden çözülürken sikim ısınmak ve az önce hazırladığım şeyin içine doğru kaymak istiyor.

Ama böyle bir şey olmayacak. Bir barın dışındaki ara sokakta olmaz. Kulağının hemen altındaki deriyi emiyorum, nabzı tehlikeli bir şekilde hızlı atarken dişlerimi boynunda gezdiriyorum. Ve kendime engel olamadığım için ıslak tenine doğru fısıldıyorum: "Sinirliyken ve benim için inlerken sesin çok güzel çıkıyor."

Gülümsemesini görmeden önce hissedebiliyorum.

Geri çekilerek, duvara yaslanmış, saçları dağınık, boynu dişlememden kızarmış, eteği yukarı kalkmış, yeleginin düğmeleri yarı açık ve göğsü kabarmış, derin göğüs dekoltesiyle alay ederek ne kadar mükemmel bir şekilde perişan olduğuna bakıyorum. Onu görünce inlemekten kendimi alamıyorum. Az önce içinde olan parmaklarımı ağzıma götürüp yalayarak temizliyorum ve o şaşkın bir ifadeyle izlerken güzelce kokluyorum.

Sokakta yürürken yankılanan sesler, ikimizi de içinde bulunduğumuz arzu balonundan çıkarıyor. Birkaç kişiden fazlası bardan dışarı dökülüyor ve onun elinin sikime dolanmasını ne kadar istesem de, kendi elimle yetinece im.

"Hadi gidelim." Kendini toparlarken elimi uzattım. Gecenin bu saatinde onu böyle bırakmayacağım. Hayatta olmaz.

Aracına ula tı ımızda ne yapmam gerektiğini düşünürken elimi tutarak arkasından geliyor. Eğer onu  persem, bu i  burada bitmeyecek. Ve bitmesi gerekiyor.

Ama kamyonetine yakla tı ımızda elimi bırakıyor ve benim yerime karar veriyor. "Bundan sonrasını ben hallederim."  n mde yürüyor, başını yana çevirip sesleniyor: "Sinirlendi inde de çok güzelsin Foxx. Bu sefer benim için inlemeni sa layamamam çok kötü."

 çimi çekerek elimi sa larımlın önünden geçiriyorum ve ceketimin cebinden gözlüklerimi çıkarıyorum, bir saniye durup onun yerinden kalkıp otoparktan çıkışını izliyorum. Kendi kendime gülüyorum ve başımı arkaya e ip gökyüzüne bakıyorum. "Bu sefer" dedi. Sanki bir dahaki sefer olacakmı  gibi. Bu düşünceyle sikim se iriyor, beynime karşı  alı ıyor.

Ne halt ediyorum ben?

Bölüm 14

FAYE

KAPI SALLANIYOR ve son on beş dakika içinde üçüncü kez sözümü kesiyor. Maggie, anahtarlarım parmaklarının ucunda sallanırken bana şöyle bir bakıp ön kapıdan fırlıyor. Bu özel setin aynalı top anahtar zincirine gömülü küçük bir etiket de var ve gittiği her yerde takip ediliyor. Sezon dışı olduğu için yarış pistlerinde çok fazla zaman geçiriyor, ama ona ne zaman bir soru sorsam, "Siktirip gitme vaktin gelmedi mi?" diye cevap veriyor. Ya da en azından aynı duygunun bir versiyonu.

"Nereye gidiyorsun Maggie?" Arkasından bağıyorum. "Onun senin değil, benim kamyonetim olduğunun farkındasın, değil mi?"

Beni tersledi ve az önce söylediklerimi görmezden gelerek yürümeye devam etti.

Gözlerimi kapatıyorum ve benden bu kadar nefret etmesinin ve gitmemi istemesinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Güneş yüzümü ısıtırken, Fiasco'da Ocak ayının getirdiği o soğuk acıyı da alıp götürüyor. Kamyonetimin motoru çalışana kadar dikkatim kız kardeşimin garaj yolundan çıkışına kayıyor. *Pislik* herif.

Zihnimi meşgul edecek daha pek çok şey olmasına rağmen, düşüncelerim o ara sokağa geri dönüp duruyor. Blackstone her şeyin sadece başlangıcını duydu. Lincoln külotumun hâlâ kapalı olup olmadığını sorduğu anda telefonu yüzüne kapattım.

Sağlıklı düşünemiyordum. Ve kesinlikle Blackstone'a odaklanmamıştım. Ve şimdi, bir kez daha, yıllar önce şantaj yaptığım seksi, görünüşte karşı konulmaz bekâr babanın parmak darbesini tekrar oynatıyorum.

Yanaklarım kızarıyor ve bu utançtan değil. Tatminden. Parmaklarından bu kadar sert boşalmam ve bana müstehcen şeyler fısıldaması oldukça sinir bozucu. *Parmaklarımı ıslatırken sessiz olmanı öneririm.* Hayatım boyunca hiç böyle boşalmamıştım.

Belki de bu kadarı yeterliydi. Susuzluk giderilmişti. Eylem tamamlandı. Yine de, elini siyah saçlarının arasında gezdirip gözlüklerini çıkarmayı unutarak dışarı çıktığını görmeyi umarak evine bakıp duruyorum. *Tanrım, böyle gözlüklü bir adamın nesi var?*

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıp düşüncelerimden sıyrılıyorum çünkü tüm bu etkileşim, şu anda telefonunun arka planında çalışan bir yansıtma uygulamasını başarıyla yüklemiş olmamın beklenmedik bir teselli ödülüydü. Açık olan her şeye tam erişimim var. Şanslıyım ki bu adam telefonu aldığından beri tek bir gün bile tek bir uygulamayı ya da web sayfasını kapatmadı.

Başka bir e-posta klasöründe gezinirken, Lincoln'un telefonunda göze batan çirkin bir şey bulmadığım için rahatlıyorum. Uygulama klasörlerinde hiçbir düzen yok, sosyal medya hesapları sıfır ve mevsimsel yükseklerin mısır üzerindeki etkileri hakkında pek çok açık makale ve hakkında ilk şeyi bilmediğim formül formatlarında periyodik tablo element harfleri var.

Müstehcen sayıda fotoğrafa göz gezdiriyorum. Lark ve Lily onun telefonunu çalmayı seviyor ve sık sık fotoğraf patlatma özelliğini kullanıyorlar. Binlerce beklenmedik, yüzü kırılmış selfie, softball maçlarından ata binmeye, okulun ilk günlerinden birlikte dolu dolu bir hayatın rastlantısallığına kadar birçok fotoğraf var. Elimde olmadan üzerinde durakladıklarım ise üçünün ekrana sıkıştığı selfie'ler.

Böyle bir aşkı taklit etmek mümkün değil; onu görmek sabah güneşiyle hiç ilgisi olmayan bir şekilde içimi ısıtıyor. Ya vardır ya da yoktur. Çocuklarla ilgili gri bir alan yok. Bunu biliyorum, hissediyorum çünkü bu benim hiç sahip olduğum bir şey değil. Annemle vardı. Ama sırası geldiğinde gülümseyen ya da oturup defileleri ya da gösterileri izleyen bir baba? Bu benim için hiç var olmadı.

Rüzgâr hızlanıyor ve pelüş battaniyeyi kucağıma çekiyorum. Annemle bu verandanın basamaklarında birkaç dakika oturmak için neler vermezdim. Ona kızgın olduğumu ya da keşke

Başka seçeneği olmadığını düşünmeden önce işlerin ne kadar kötüye gittiğini biliyordu. Kulaklığını çıkarıp eski odanın dolabında bulduğu kışlık şapkayı taktım ve Lincoln'ün telefonunu aramaya devam etmek için kendimi daha rahat hissettim.

Tam kulaklıklarımı takarken tiz bir çığlık beni durduruyor. Bir an sessizce oturup tekrar duyup duymayacağımı görmek için bekliyorum. Rüzgâr çiftlik evinin cam bölmelerine çarparak tanıdık bir çingirak sesi çıkarıyor ve kollarımdan aşağıya doğru bir ürperti yayarak tüylerimi diken diken ediyor. Cesaretimi toplayıp bacaklarımı açıyorum ve ayağa kalkıyorum. Bu kolayca evin içinde esen rüzgâr da olabilirdi. İçeride her şey yeni görünüyor olabilir ama buranın kemikleri aynı. Ayağım nereye düşerse düşsün, ikinci basamaktaki gıcırta hâlâ inliyor. Ama eğer öyle olmasaydı ...

Maggie'nin gidişini izledim, yani o değildi. Bir başka zayıf inilti daha duyuldu, ancak bu sefer sesin yeni inşa edilen ahırdan geldiğini tespit edebiliyorum.

Sesi tekrar duyduğumda, bunun bir hayvan olmasını umuyorum, *biri* değil. Verandanın merdivenlerinden inip çakıllı araba yolunda ilerlerken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Şok tabancamı belimdeki kemere sokarak, ahırın dışındaki ekim bankının yanında duran küçük bir el küreğini alıyorum. Artık burada çok daha fazlası var. Bu kez ahırın kapısını kaydırarak açtığımda bir havlama sesi duyuyorum. İyi yağlanmış rayları sayesinde umduğum gibi sessiz bir giriş oldu ama bu, odanın tam ortasında toplanmış iki küçük bedenin aynı anda başlarını çevirip bana bakmalarını ve her ikisinin de kesik bir çığlık atmasını engellemedi.

Lily elini göğsüne götürerek, "Boklar ve parıltılar, Faye," diyor.

Lark rahatlama bir kahkaha atıyor. "Babam bunu söylediğini duymadığı için şanslısın Lil."

"Babam olmadığı için şanslıyız demek istiyorsun," diye karşılık veriyor.

Saman ve çamur kokusu her yere sinmiş. Ben gittiğimde annemin üç atı vardı. Hala öyle kokuyor ama artık burada at olmadığını biliyorum. Maggie'nin burayla ilgili değiştirdiği pek çok şeyden biri.

"Baban neden kızsın ki?" Muhtemelen bilmediklerini söyleyerek devam ediyorum. "Benimle takılmak dışında mı?"

Yaklaşıp üzerinde toplandıkları şeye baktığımda soru retoriğe dönüşüyor.

"Onu burada tutabilir miyiz?" Lily yavru köpeği kollarının arasında kaldırarak soruyor. Açık kahverengi rengine kafasındaki siyah lekeler de eklenince küçük maskeli bir haydut gibi görünüyor. "Lütfen, lütfen, Faye?" Devam ederken kelimeleri birbirine karıştırıyor. "Evlat edinme kampanyasındaki son köpekti. Bütün arkadaşları alındıktan sonra onu geri getireceklerdi. Soğuk günlerde hayvan sahiplendirme kampanyası yapmamalılar. Soğuk havayı geride bırakılmakla ilişkilendirecek. Eğer onu eve götürmezsek bu bir tür hayvana zulüm olur."

Buna ne demem gerekiyor? "Şey... Sanmıyorum-" Ama önce Lark'ın, sonra da küçük kız kardeşinin umutlu bakışlarına bakınca sözlerim kesildi.

Lily'nin gözleri sulanarak, "Onu bulmam gerekiyordu. Bunu biliyorum." Yavru köpek onun elinden kurtulmaya çalışırken başını öpüyor. Vücudu kıpırıyor, çırpınıyor ve kaçıyor, çırpınarak ayaklarıma doğru koşuyor. Ne tür bir köpek olursa olsun, büyük olacak. "Aşıları yapıldı. Yemeğimiz ve suyumuz var. Biraz daha fazlasına ihtiyacı var, o yüzden bir damlalık bir şey alıyor. Zaten anne içgüdülerim var, gördün mü?" Kendisine doğru eğilen köpeğin başını okşuyor ve kıkırdayarak dengesini bozuyor.

Lark'a bakıyorum ve ne düşündüğümü biliyor olmalı, çünkü ben daha "Onu neden burada tutmak istiyorsun?" diye sormadan kollarını kavuşturuyor ve sinirli bir şekilde iç çekiyor.

"Babam bunun bir aşama olduğunu söylüyor," diyor Lark. "Başka bir şeye geçeceğimizi ama-" Bu kez gözleri sulanıyor ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeden onları yakalıyor.

Köpek karnının üzerine yatıyor ve botlarımın bağcıklarını çiğnemeye başlıyor.

"Ama bu doğru değil. O şimdi burada, değil mi?" Gözlerinin kenarını silerken söylüyorum.

İkisi de bana bakıyor ve ne söyleyeceğimi bekliyorlar. Ve bir dizi nedenden ötürü bunu kabul etmek için aklımı kaçırmış olmam gerekirken, "Adı ne?" diye soruyorum.

Lily "Kit" demeden önce bir süre kız kardeşine bakıyor.

İKİ GÜN sonra ve yaklaşık iki yüz dolar değerinde köpek malzemesi aldıktan sonra, tasmayı Kit'in koşum takımına takıyorum. Elimden geldiğince köpek eğitmeye çalıştığım, Midnight Proof'taki bir sonraki performansımı planladığım ve Blackstone'u gözetlemeye devam ettiğim için evden biraz olsun çıkabildiğim için mutluyum. Ana Cadde'nin kaldırımında yürürken bacaklarımı esnetmek ve gün ışığından geriye kalanların tadını çıkarmak bir ödül gibi geliyor. Bu sabahki rüzgâr hafifledi ve güneş parlak, kış öğleden sonrasında bile sıcak tutuyor.

Kit'e ne kadar süre bakacağıma dair ayrıntıları henüz kararlaştırmamıştık. Fiyasko'daki zamanım eninde sonunda bitecekti ve sonra kızlar devralacaktı. Daha erken olmasa da. Bir aydan fazla kalmayı planlamamıştım ama nereye gideceğimi de düşünmemiştim. Bilmediğim için kendimi endişeli hissetmeliyim. Sonraki adımlarımı hep bilirim. Ama Fiyasko'dan sonrasını düşünemiyorum; nedense düşünemiyorum.

Kit bir havlama sesi çıkarıyor ve nereye gittiğimizi biliyormuş gibi adımlarını yavaşlatıyor.

"Köklerim biraz karanlık görünüyor, değil mi?" Teasers'ın önünde durduğumuzda ona söylüyorum. Büyük resimli pencereden bakıyorum. Mekânın adı bir güzellik salonundan çok bir striptiz kulübünü andırıyor ama burası ilçede insanların fünden maniküre kadar her şeyi yaptırmak için geldikleri tek yer.

Ön çift kapının yanındaki su kabı ve küçük ödül kovanı Kit'in tasmağını binaya bağlı demir halkaya bağlamamı sağladı.

"Burada kal, güzel kız." Ona sert bir bakış attım. "Ve uslu dur. Eğer benim için biraz kestirirsen, aldığımız o nefis kemiklerden birini sana vereceğim." Kaldırım kuru ve güneş ışığı ısıtmış olmalı, çünkü uzaklaştığım anda uzanıp sırt üstü yuvarlanıyor ve beni kıkırdatıyor.

Teasers'a girdiğimde Dolly Parton'ın kanunlarını ortaya koyarken çıkardığı tiz yankı ve fön makinelerinin uğultusu kapıdaki zili bastırıyor. Yanan saç ve aseton kokuları hafif, ama ortam beni on bir yaşındaki birçok saç kesimine ve korkunç bir perma işlemine geri götürüyor.

"Vay anasını Romey, sen de benim gördüğümü görüyor musun?"

Kalın bir kedi gözü ve 1950'lerin pin-up'larını utandıracak bir ön çıkıntıyla süslenmiş tanıdık yüze gülümsüyorum. Ben yapamadım

Maeve'in kaç yaşında olduğunu söylemedim, sadece onunla tanıştığım günden beri aynı görüldüğünü söyledim.

Romey'nin ağzı, ambrosia'ya benzeyen bir şeyi ısırırken açılıyor.

"Maeve, hi-" Ellerimi tutup kollarını açtığında ve beni bir gösteri midillisi gibi döndürdüğünde kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Hanımlar!" diye bağıyor ve kalabalık dükkân sessizleşiyor. "Bakın kış rüzgarları neler sürüklemiş ..."

Kaşlarını çattığında dudaklarımı büzerek gülümsüyorum. Bu surat her şeyi anlatmıyorsa *neredeydin lan sen? Varlığınızla bizi onurlandırmanız çok hoş*. Birkaç kişiyi şaşırtacağımı ve karşılaşmanın riskli olacağını biliyordum, bu yüzden şimdi biraz daha olumlu karşılandığıma göre buna eğilebilirim. Teasers'a adım atmak yara bandını yırtıp atmak gibiydi.

"Merhaba, hepinizi görmek güzel." Derin bir nefes aldım. Tüm gözler üzerimde ve kalabalığı idare etmek en güçlü yanımdı. Ancak genelde müzik, tüyler ve payetler bana yardımcı olur.

Maeve parmaklarıyla saçlarımı karıştırırken, "Burada ne yaptığınızı soracaktım ama saç dipleriniz doğal kabul edebileceğimden biraz daha uzun görünüyor," diyor. "Kalın bir röfle, bir cila, belki dudağının üstündeki o küçük tüylere yardımcı olur diye düşünüyorum. Tabii buraya Maggie'yi görüp görmediğimizi sormaya gelmediysen." Kaşlarını kaldırıyor ve ellerini uzun zamandır gördüğüm en iyi Wonder Woman duruşuyla kalçalarına koyuyor. Sadece bu seferki Carhartt pantolon, kovboy çizmeleri ve üzerinde Kentucky's Finest yazan bir bluz giyiyor: Göğsünde *Kentucky'nin En İyisi* yazıyor. Ufak tefek ama tavrı bunu telafi ediyor.

"Dükkân gerçekten harika görünüyor Maeve. Eğer vaktiniz olursa, ben de yenilenmek isterim," diyorum sıcak bir gülümsemeyle.

İçeri girdiğim andaki cırtlak sesler kesildikten sonra yeniden hareketlenen mekâna bakıyorum.

"Pekala Faye, mimoza mı istersin, kanlı mı, yoksa sadece köpüklü su mu?"

Kendisini takip etmem için beni dükkânın arka tarafına doğru dürtmekte olan Romey'e göz kırpıyorum; burada dört adet çiçekli sandalyenin yanında küçük, hoş bir bar düzeneği bekliyor. Birkaç genç kuaför bu küçük gösteriyi görmezden gelip çalışmaya devam ediyor ama ben buradaki diğer insanlara dikkat ediyorum.

Bazı tanıdık yüzler: Fiasco'nun kütüphanecisi Prue, kasaba konseyinin sekreterleri Tonya ve Darla ve Mary,

Fiasco İlkokulu'nda öğle yemeği yardımcısı olarak çalışıyordu. Şimdiye kadar hepsi yarı emekli olmuştur ve annemin yaşından çok da uzak degillerdir diye tahmin ediyorum. Onlar onun arkadaşlarıydı.

Salon, buraya son gelişimden bu yana pek çok yeni ekipmanla yenilendi. Kırsal bir hava ile modern. Bazı güzel çiçeklerle beyaz yıkama ve siyah ferforje demir gerekli yerlerde kullanılmış - aynalar, duvarlardaki aplikler, kahve ve bar istasyonunun etrafı. Hatırladığım küçük kasaba salonundan çok farklı.

"Burbon yok mu?" Ben tsk. "Fiasco'nun ana kuralını çiğniyorsun, Romey."

Bana gülümsüyor. "Fiasco hakkında ne biliyorsun ki artık, sevgilim?" Bu iğneleme beklenmedik değildi. Omuzlarımı ve gövde mi saran deri kayışlara bakıyor, birinin silah tutacağı tipik bir yer, ama basit bir beyaz termal gömlek ve iyi oturan kot pantolonla eşleştirilmiş sinirli bir şeyin saf kontrastı için hoşuma gidiyor. Botumun yan tarafına sıkıştırılmış küçük bir bıçağım, işaretleyici mürekkepli biber spreyim ve çantamın gizli cebinde küçük bir şok tabancam olduğunu bilmesine gerek yok.

Romey omzumun üzerinden bir şeye baktıktan sonra boğazını temizliyor - muhtemelen kız kardeşi ona saçmalamayı bırakmasını söylüyor. "Mimoza biraz burbon, biraz portakal ve üstüne prosecco ile kirli de olabilir." Bir mason kavanozu bardağı çekerken göz kırpmıyor.

İnsanların sorulara cevap vermesini sağlamanın en iyi yolu, kendileri hakkında konuşmaya ya da dedikodu yapmaya başlamalarını sağlamaktır. Bu bir taktik değil, Fiasco'dan ayrılmadan çok önce öğrendiğim küçük bir sağduyu parçası.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım Maggie'ye olanları duydun?"

"Tatlım, kız kardeşin bir süredir yanlış kalabalıklarla oynuyor. Bu yeni bir şey değil." Bunu başka birinden tekrar duymaktan nefret ediyorum.

Konu kız kardeşim olunca her şey karmakarışık oluyor. *Eğer gitmemiş olsaydım.*

Maeve arkamdan geliyor ve kolunu benimkine doluyor. "Bir süredir yoktun, tatlım." Bir süre durakladıktan sonra, ben sandalyesine otururken ince siyah şalı üzerime örtmem için bana uzatıyor. "Maggie değil-" Nefes nefese kaldı. "Kız kardeşinin kumar sorunu var. Ve arkadaşlık ettiği kişiler. . şey, hiç şaşırmadım ..."

Maggie hoş karşılanmadığımı bilmem konusunda kararlı, ancak büyük planda bunun bir önemi yok. O incindi ve ben böyle bir şeyin tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

"Kim?" diye sorduğumda kendimi destekliyorum.

Prue araya giriyor, "Başlangıç olarak Waz King. Birkaç hafta önce onları tartışırken gördüm." Onun adını duymak midemi bulandırdı. King soyadını taşıyan hiç kimseye güvenmezdim, hele de kız kardeşimle ilişkilendirilmişse.

Neden onunla herhangi bir şekilde ilişkisi olsun ki? Kardeşi Tullis'i beş yıl önce bir mısır tarlasına gömdüm. Kız kardeşimin Waz King ile tartışmak bir yana, onunla takılması için hiçbir neden olmamalı.

Kahretsin, Maggie.

Romey ekliyor, "Kız kardeşin o lanet dizüstü bilgisayarı olmadan hiçbir yere gitmiyor. Onun da Shelby gibi eğitmen olmak istediğini düşündüğümde bu çok şaşırtıcı..."

Maeve mor renkli kremi boya fırçasıyla karıştırıyor ve saçlarımı ayırmaya başlarken işe koyuluyor. "Yıllardır gerçek bir randevuya çıktığını sanmıyorum. Kız kardeşin çok güzel ama vay canına, hiç kazanan seçmiyor. Birkaç yıl önce rodeodan biri vardı. Sanırım ona bir numara yapmıştı. Jimmy Duggan'ın ona birkaç kez çıkma teklif ettiğini biliyorum ama Jimmy Duggan onun için fazla iyi. O çocuk olsa bile-"

Romey kız kardeşinin sözünü kesti, "O bir erkek Maeve. Artık yirmili yaşlarında."

Kalçasını sallayıp kız kardeşine ters ters bakıyor. "Bana göre kırklı yaşlarına gelmemiş herkes hâlâ çocuktur."

Romey bana sırtıyor. "Maggie'den bu kadar bahsettiğimiz yeter. Ben daha çok şu burlesk kadın hakkında duyduğum dedikodularla ilgileniyorum. Rosie Gold, değil mi?"

Aynadaki dikkatiyle karşılaşmadan gülümsüyorum.

"Midnight Proof'ta bir performans katılman gerekebilir. Tüm bu vızıltıların ne hakkında olduğunu görün," diyor alaycı bir tonla.

Bir süre sonra saçlarım tazelenmiş ve uzun zamandır olmadığı kadar iyi görünüyordu. "Maeve, inanılmaz görünüyor. Beni araya sıkıştırdığın için teşekkür ederim."

Başımın tepesine aşırı miktarda saç spreyi sıkıyor, tam o sırada dışarıdan gelen yüksek sesli havlama sesleri hepimizin dikkatini çekiyor.

Romeo, "Köpeğiniz dışarıda sevginin tadını çıkarıyor," diyor.

Dükkânda sessiz bir uğultu var; saç kurutma makinelerinin ve "Jolene "in sesi, gelecek ayki Sevgililer Günü kutlamaları için yapılan son planlar ve kimin kimi aldattığı söylentileri hakkındaki dedikodulara karışıyor. Ama konuşmalar aniden kesildi ve tahminimce tam olarak kim olduğumu izliyorlardı. Ön ana pencereden, koyu renk yün paltosu ve mükemmel gülümsemesiyle Lincoln Foxx, ellerini ceplerine sokmuş, kızlarının aşırı hevesli bir köpek yavrusu tarafından yalanmasını izliyor.

Bu konuda hiçbir söz hakkım yok, ama vücudum sanki bana tekrar dokunuyormuş gibi yüzgeçlerinin yapabildiği her şeyi hatırlıyor. Yüzüm ve boynum sıcak hissediyor. Nefes alarak sandalyeden kalkıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Yemin ederim bu adam her yıl daha da yakışıklı oluyor," diyor Romey yanımda.

Maeve eline vuruyor. "Daha kırkına bile gelmedi." Bana doğru eğiliyor. "Onun hakkında bir sürü söylenti var. Ve bence kötü bir şey değil. Şu anda hayatını tek başına sürdürüyor olması utanç verici."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

Romey ağzına bir Modjeska atarak, "O bekâr," diyor. "Ama yalnız değil. Yanında o tatlı kızlar var."

"Dul," diye düzeltiyor Maeve.

Romey önce ona, sonra da bana kızgınlıkla bakıyor: "Biri diğerini gerçek dışı yapmaz." Omuz silkerek başını yana eğiyor.

"Ben-" Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum. "Gündemimizde bu yok."

Romey, "Genelde hiç öyle olmazlar canım," diyor.

İşin komik tarafı, kendi sözlerime inanmak istiyorum. Fiasco'dan ayrıldığımdan beri verdiğim her kararın bir amacı vardı; iyi düşünülmüş bir plan ve bir işi tamamlamak ya da hayatımda hesaplanmış bir zevk kırıntısını korumak için bir yol. Ancak buraya döneli birkaç gün oldu ve planlar birdenbire eksik ve dolambaçlı yollarla dolu gibi hissettirmeye başladı. Çok özel biri birkaç adım ötemde duruyor, gözlükleri ve sinsî gülümsemesiyle içimi eritiyor ve beni klişeleşmiş bir aptala dönüştürüyor. Onun yanındayken sessiz, gömülü bir parçam canlanıyor. Ve en kötüsü de, bu hissi seviyorum.

Maeve, salona gelen Lark ve Lily'ye gülümsüyor. Lark EarPods'unu takmış, eski bir NSYNC tişörtü giyiyor.

Orijinal turnedeki bir konserde aldığımı eminim. Lily onun arkasında, üzerinde "Hufflepuff State of Mind" yazan Hufflepuff State of Mind. Onlara gülümsememek elde değil.

Maeve, "Kızlar, sizi birkaç dakika bekleteceğim. Burada bir işi halletmem gerekiyor, sonra manikürlere başlayabiliriz. Belki Romey siz beklerken ikinize de küçük bir kokteyl hazırlayabilir." Lincoln'e gülümsüyor ve kutsal cehennem, haklılar. Bu adam istediği her odanın oksijenini çalabilir. O gülümsemiyor bile ama odadaki neredeyse her yüz ona doğru sırtıyor.

Lincoln sorar, "Maeve, bugün de boyalı ayak parmakları gibi bir gün olabilir.

Bunun için zamanınız var mı?"

Koluna dokunup, "En sevdiğim Foxxes için mi? Kesinlikle."

Maeve yanından ayrılırken yüzünü bir gülümseme kaplamaya başlıyor. Bana bakıyor ve gülümsemesi daha da genişliyor, sanki beni yapmamam gereken bir şey yaparken yakalamış gibi - ki açık olmak gerekirse yapıyordum. Kıçını kontrol ediyordum. Onu daha da lezzetli kılan o lanet olası Wranglers'ın içindeki kendinden emin adımlarını düşününce yüzüm ısınıyor ama başka tarafa bakmak yerine pervasızca vücudunun aşağısına bakıp tekrar yukarı çıkıyorum.

"Aman Tanrım," diye atıldı Lily. "Faye, koşum takımına bayıldım." Gülümsüyorum, onun onayladığı birini seçtiğim için kendimi iyi hissediyorum.

Gözlerim değiş tokuşu izleyen Lincoln'e doğru kayıyor. *Kahretsin, bunu hemen anlayacak.*

Lark bunu fark eder ve "Faye bize hangi renk koşum takımı almamız gerektiğini sordu - yani, almalıydı..." diye ekleyerek örtbas etmeye çalışır. Kit için hangi koşum takımını alması gerektiğini."

Lincoln bana bakıyor ve sessiz kalıyor. Yaklaştığında, kızlarının Maeve'e yeni tırnak renklerini sormalarını izlerken, sessizce küçük bir kelime söylüyor. "Şeftali."

Belki bana birkaç kez sebepsiz yere böyle seslendiği için, belki de kibrinin yakınlığından, ama ceketinin sırtıma sürtünmesini ve sesinin - sessiz ve sadece benim için- bedenimi karıncalandırmasını görmezden geliyorum. "Adımı şimdiden unuttun mu?"

Tezgâha yaklaşp Romey ile hesabı kapatıyorum. Bana tekrar yaklaşırken gözleri onu takip ediyor. *Ne halt ediyor bu?*

Eğiliyor, eli etrafımda dolanıyor ve kalçama dokunarak fısıldıyor, "Unutmaya çalıştığımı söyledigimde bana inanın. Ama

çıkardığın o sesler . . . Benim için o kadar güzel boşaldın ki ..." Küçük bir kahkaha atıyor ve midem bulanıyor. "Bu bir erkeğin unutacağı bir şey değil." Birkaç santim daha yaklaştığında, bir ürpertiye bastırmak zorunda kalıyorum. "Yani hayır, adını unutmadım. Bunu benim için gerçekten zorlaştırıyorsun."

Ona bakmak için dönüyorum, mavi gözleri bir tepki arıyor. Eğer giysilerimin altını görebilseydi, tepkimi de görürdü - yatıştırıcı bir el arayan kaz yumruları, sert ve koparılmaya hazır meme uçları, karıncalanan ve külotumun tam ortasında ıslak bir nokta bırakan amım.

Tüm bu alışverişi keyifle gülümseyerek izleyen Maeve ve Romey'ye dönüp bakıyorum. *Tanrım.*

"Teşekkürler hanımlar," diyorum ikisine de, Lincoln bir kez daha dengemi bozmamış gibi davranarak. "Rosie Gold müthiş bir gösteri sunuyor. Şehirdeyken onu yakalamaya çalışmalısınız," diyorum gülümseyerek ve onlara göz kırpıyorum.

Lily el sallıyor. "Hoşça kal Faye," diye sesleniyor arkamdan.

Lark babasıyla benim aramda bakışırken bana temkinli bir gülümseme veriyor. Bunların hepsini o da gördü. Bu iş çok karışıyor. Onun çocukları var. Etrafımda olmalarından hoşlandığım çocuklar. Benden nefret etmemeleri fikri, olması gerekenden çok daha fazla önemsedığım bir şey. Ve onların ne düşündüğünü önemsemek, Lincoln'le yaptığımız şeyi daha önemli hissettiriyor. *Bunu başka bir zaman inceleyebilirim.* Olay yerinden kaçıyormuş gibi görünmeden ceketimi giymek için acele ediyorum.

Salondan çıktığımda rüzgâr yüzüme çarpıyor, saçlarımı dağıtıyor ve Kit'in tasmağını açmak için mücadele etmeme neden oluyor, ancak ben onu çekip kurtaramadan kapı açılıyor.

"Köpeğin var mı?" Lincoln arkamdan sordu. Beni takip edeceğini bilmeliydim.

"Ona bakıyorum. Sadece bir süreliğine, ben buradayken." "Bakmak mı?" dedi, kaşları çatılmıştı.

Fiasco'da kalıcı olmadığımı bildiğinden, beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

Bir huff attım. "Evet, evlatlık. Neden içeri giriyorsun Foxx?"

Bana gülümsüyor ama bu alaycı bir gülümseme. "Telaşlandın mı? Peach, seni kızdırıyor muyum?"

Yüzümdeki saçları tekrar tarıyorum. Tasmanın bağını çözemiyorum. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"Oh lütfen, Foxx."

Mırıldanıyor, "Evet, geçen sefer bunu biraz daha az küstahça söylediğini hatırlıyorum. Bu kadar istekli ve muhtaç görünmen hoşuma gitmişti."

Tam kalçalarını sıkıştırırken, bir kornanın üçlü bip sesi ikimizin de dikkatini çekiyor. Kit de çılgınca havlıyor, tam o sırada Griz golf arabasıyla endişe verici bir hızla yanımıza yanaşıyor.

"Şehirde golf arabalarını böyle sürebiliyor musun?" O durduğunda gülerek söylüyorum.

"Fiasco PD'nin bana aksini söylemeye çalıştığını görmek isterdim," diyor. "Faye, seni yakaladığıma sevindim. Kitap kulübümdeki kızlardan biri burada olduğunu söyledi. Cuma akşamı benim evimde yemeğe ne dersin?" Gözleri şu anda yanımda duran Lincoln'e kayıyor. "Büyük torunlarım şu anda orada mı? Yoksa etrafta dolaşıp kadın mı arıyorsun?"

Lincoln son soru çok saçmaymış gibi gözlerini kısarak ona bakar. "Terapi sonrası manikür günü," diyor büyükbabasına.

"Bugün zor bir gün müydü?" Griz ona sorar.

"Ne hakkında konuştuklarına bağlı," diyor Lincoln. Bu tartışma için burada olmamam gerektiğini hissediyorum ama bana bakıyor ve "Biz terapi yanlısı bir ekibiz" diyor.

"Bu iyi bir fikir. Ben de o ekibin bir parçasıyım." Bunun kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum ve kelimelerimin üzerinde tökezleyerek geri dönmeye çalışıyorum. "Yani, terapi yanlısı. Senin ekibinde değilim. Ekibini seviyorum."

Alt dudağını yalıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Sorun değil Peach, ne demek istediğini anladım." Boğazını temizliyor ve Griz'in de bunu duyduğunu fark ediyor.

"Bu senin köpeğin mi?" Griz, sanki onu ben eğitmişim gibi oturan yavru köpeğe doğru başını sallarken soruyor.

Gülümseyerek ona tekrar bakıyorum. "Evet, öyle. En azından şimdilik."

"Hah, Lily bana tıpkı ona benzeyen bir köpekle bir şey çizdi. Ne tesadüf. Tamam, Cuma günü görüşürüz, Faye." Ve sonra yemeğe gelip gelemeyeceğime dair cevabımı bile almadan hızla uzaklaştı.

Aynı şekilde kaçmak akıllıca olsa da, birkaç saniye daha oyalanmaktan kendimi alamıyorum. Griz'in uzaklaşmasını izlerken gülümseyerek "Hep böyle midir?" diye soruyorum.

Lincoln hiç vakit kaybetmeden, "Her zaman." der.

Cevabı zaten biliyormuşum gibi hissediyorum. Griz ailesi tarafından çok seviliyor. Görünüşe göre kız kardeşim de öyle. Bana Lincoln'ü hatırlatıyor; kibirli bir çekicilik ve konu aileleri olduğunda ortaya çıkan bir koruyuculuk duygusu. Bunu anlıyorum. En bariz ortak noktamız bu olabilir.

Öğleden sonra ışığında, siyah çerçeveli gözlükleri ve neredeyse kusursuz yüz hatlarıyla Lincoln Foxx kılık değiştirmiş gibi görünüyor. Bir mısır tarlasının kenarında ve karanlık bir sokakta tanıştığım adamın farklı bir versiyonu. Kendimi bu durumdan kurtarmak için boğazımı temizliyorum. Bu adamdan biraz nefes almak akıllıca olurdu. Kit'i harekete geçirmek için bir öpücük sesi çıkarıyorum. Ama birkaç adım uzaklaştığımızda, elimde olmadan kışkırtıyorum.

"Gidişimi izlediğini biliyorum," diye sesleniyorum başımı yana çevirirken.

"Seni boşalırken izlemenin ne kadar hoşuma gittiğini düşünürsen, bunu yapmamak zor," diyor çok yüksek sesle. Daha ne dediğini anlamadan arkamı dönüyorum, kapıyı açıyor ve Teasers'a geri dönerken bana gülümsüyor.

Tekrar kaldırıma ve kamyonetime odaklandığımda benim de gülümsediğimi fark ediyorum ama hâlâ izlendiğimi hissettiğim için etrafıma bakınıyor ve elimi cebime atıyorum. Biber spreyimi bulup avucumun içinde tutarken caddenin karşısından alçak bir ıslık sesi geliyor.

Bir yarışın başlangıcının tanıdık sesi, genellikle bir trompet veya borazan olan o tanınabilir ses, ama şu anda daha yavaş bir ıslıktı. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, Kit'in hırıltısı tam da elektrik direğine yaslanmış uzun, ince yapılı adamı yakaladığım anda duyuluyor. *Waz King*. Ben kamyonetimin kapısına doğru ilerlerken onu izlerken kalbim hızlanıyor. Kit havladığında, Waz tüylerimi diken diken eden bir kahkaha atıyor. O arkasını dönüp caddede yürürken havlamaya devam ediyor.

Kolay kolay korkmam. Gözdağı karşısında verdiğim ilk tepki sinirlenmektir ama Waz, her kadının endişelenmesi gereken türden bir adam. Ve aklım hemen kız kardeşime gidiyor. Maggie, Wheeler Finch ve Waz King için her ne yapıyorsa durmalı.

Bölüm 15

Lincoln

"HEY, HAL." Yalınayak, duştan yeni çıkmış saçlarımla verandanın merdivenlerinden aşağı koşarken el sallıyorum. Lark ve Lily garaj yolunun dibinde kollarını kavuşturmuş, Hal'in kamyonetinden inişini izliyorlar.

"Lincoln, nasılsın dostum?" Elimi sıktı ve sonra karavanının arkasına geçti. Hal'in ailesi bizim kiraladığımız çiftlik arazisinin bir kısmına sahip; ancak mısır ve ekin yerine hayvanları var.

Burada ne aradığını bilmiyorum ama "Bugünlerde işler nasıl?" diye sordum.

Önce karavanın sağ tarafının kilidini açıyor, sonra da sol tarafa geçerek kısa bir konuşma yapıyor. "Her yıl biraz farklıdır, ama çoğunlukla bu iyi bir yıl oldu."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. Basit bir hel- lo için durmadı. "Neler oluyor? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Başını sallayarak arka karavanın kapısını indiriyor. "Hayır, her şey yolunda. Bu iyi huylu. Sizi gerçekten seveceğini düşünüyorum."

Ve ben daha soruyu oluşturmamadan, kum rengi bir inek römork köprüsünden aşağıya doğru süzülüyor. Başının üstündeki saçları diğerlerinden daha uzun ama yine de büyük siyah gözlerini görebilecek kadar kısa.

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Lark ve Lily Foxx, şu anda neler oluyor?"

Hal ikisinin arasına bakıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Senin yayla ineğini de- ciğerliyorum." Yüzümdeki ifade ona bu konuda ne kadar bilgili olduğumu açıkça gösteriyor olmalı. "Tamamı ödendi. Kızlarınız son ödemeyi birkaç gün önce bıraktı."

Gözlerim kocaman ve göğsüm gergin, başımı yavaşça kızlarıma doğru çeviriyorum. "Bir inek almışsın."

Benimle dalga geçiyor olmalısın. "Üzgünüm, Hal. Onu geri götürmek zorundasın-"

Lily bağırıyor, "Hayır! Baba, hadi!"

Lark dudağıyla uğraşırken ve Spice Girls tişörtünün etekleriyle oynarken sessiz kalıyor.

"Bunun parasını nasıl ödedin?" Sessizce soruyorum. Bu eşit ses tonu kızlarıma çıldırmak üzere olduğumu söylüyor.

"Cüzdanı lanetle," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan.

Ne. Ne. Sikeyim.

Hal kendi kendine gülümsüyor ve arkasında inekle birlikte bana doğru yürüyor. "Bu soğuk havalarda onu korunaklı bir yerde tutmayı ve biraz ot ve yonca karışımıyla beslemeyi göze alabilirseniz, etrafta bulundurmak için harika bir hayvan. Eğer karar vermek için biraz zamana ihtiyacın varsa, onu bir süreliğine tutabilirim." Arkamdan kızlarım olduğunu tahmin ettiğim kişilere bakarak bunu bana nasıl açıklayacaklarını anlamaya çalışıyor. "Birkaç gün içinde beni arayın ve ona yeni bir yuva bulmamı isteyip istemediğinizi söyleyin. Hayvanlarımın istendikleri ve iyi bakıldıkları bir yerde olmaları gerekiyor. Ve gerçekten üzgünüm, Lincoln. Bunu senin temizlediğini düşünmemeliydim."

"Onu seveceğiz baba," diyor Lark, gözleri yalvarırcasına bana bakarak. "Lütfen." Ve bu beni kahrediyor. İyi bir nedeni olmadan hayır diyecek türden bir adam olmadığımı fark etmemi sağlayan bir şekilde beni vuruyor. Ve bir nedenim olmadığını fark ediyorum.

"Lark, bir inekle ne yapacaksın?"

"Dottie," diye düzeltiyor Hal. "Kızlar onu satın aldıklarında ona bu ismi vermişlerdi."

Lark "Adı Dottie olmalıymış gibi görünmüyor mu?" diyerek devam ederken Hal'e ters ters bakıyorum.

Derin bir nefes alarak ellerimi kalçalarımın altına götürüyorum. "Bir ahırımız ya da bir ineği barındırmak için gereken türden bir arazimiz olmadığının farkındasın, değil mi?"

Lily, "Baba, biz Foxx'larız. Her şeyi çözebiliriz."

Touché.

Başımı arkaya eğerken gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Kendi yutturmaca sözlerimi bana karşı kullanmak yasalara aykırı olmalı." Kaşlarımı çatarak onu işaret ediyorum. İki kızımın arasına baktığımda tek düşünebildiğim, buna nasıl hayır diyebileceğim? *Lanet olsun.*

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Pekâlâ. Hal, bu işin nasıl yürüyeceğini anlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak." Lark'ın gözlerinin yaşarmasını ve Lily'nin yüzünü kocaman bir gülümsemenin kaplamasını izliyorum. "Kızlarımla ona bakmak için gereken işleri öğrenmek üzere her gün senin evine gelmelerinin bir sakıncası var mı? Birkaç hafta içinde ona iyi bir yuva verdiğimizden emin olmak için çalışacağım."

"Bence bu harika bir fikir Lincoln," diyor Hal yeniden inanmış bir gülümsemeyle.

Ellerimi önümde çırpıyorum. "Benden habersiz hayvan satın almak gibi bir şeyi son kez yapıyorsun." Römorka geri yüklenen ineği işaret ediyorum. "Bu bir aile kararı. Yaşayan ve nefes alan bir şey lanet bir çanta satın almak değildir."

Lark, Lily'ye yan gözle bakar.

"Hayır." İkisinin arasını işaret ediyorum. "Hayır. Hayır. Bu bakış da ne?" Bu bakışı bilirim, daha fazlası var demektir. Ve kızlarım akıllıdır; her ne yapıyorlarsa uzun süre devam ettirebilecek bilgileri ifşa etmezler. Sanki başka bir ayakkabının düşmesini bekliyorlar. Sonra aklıma geldi, kahverengi ve siyah köpek yavrusu. *Kit*. "Kahretsin, köpeği de sen aldın, değil mi?" Kesik kesik konuştum.

"Kit," diyor Lily. "Adı Kit ve onu evlat edindik. Hemen evet demeyeceğini biliyorduk, bu yüzden onu yandaki ahıra sakladık. Ama sonra Faye bizi buldu."

Lark araya giriyor, "Ve ona ... kadar bakacağını söyledi."

"Ne zamana kadar? Kızlar, cidden mi? Benim haberim olmadan hayvanları hayatımıza katıyorsun. Bunun işe yarayacağını nasıl gördün?"

Ama Lily gülümsüyor ve omuzlarını silkerek şöyle diyor: "Eğer inşa edersen ..."

"Hayır. Sen benimle konuş, sonra bir yolunu buluruz. Birlikte."

LILY VE LARK kamyonun kapılarını çarparak dışarı çıkıyor ve Julep ile Kit adındaki ele avuca sığmaz yavru köpeği karşılamak için garaj yoluna koşuyorlar. Ailemin yanında olmanın güzelliğini içime çekiyor, sonra da daha dikkatli davranmadığım için kendime kızıyorum. *Kimin çocukları onlardan habersiz çiftlik hayvanları alıyor ya da eve köpek getiriyor?*

Başımı arka koltuğa yaslıyorum - Liv burada olsaydı çok daha kolay olurdu. Bu ebeveynlik işini tek başına yapmak bazen gerçekten çok zor oluyor. İlk kez bunu benimle birlikte yapacak birinin olduğunu düşünmeme izin veriyorum. Bir ebeveynlik başarısızlığından sonra gülün ve bunun tekrar olmasını engellemenin bir yolunu bulun. Kızlarımın ne kadar zeki olduğu konusunda çıldırmamı dinleyin - az önce beni dolandırdılar, Tanrı aşkına.

Ace'in evini çevreleyen açık alan Kentucky kartpostalı gibi. Düz arazi ve arazinin sol tarafına serpiştirilmiş geniş padoklar ve ardından sağ taraf boyunca yer kaplayan devasa beyaz ahırlar arasında, kardeşimin çok belirgin iki tutkusu olduğu açık: burbon ve atlar.

Alacakaranlık ufku koyu turuncular ve yumuşak morlarla renklendiriyor. *Çok güzel.* Cipimden çıkıyorum ve kızlarımın bizden hemen önce gelmiş olması gereken Hadley ile konuşmalarını izliyorum. Griz verandadaki yerinde oturmuş aynı manzaraya gülüyor. Ve tam görüş alanım boyunca uzanan tepeciği tırmanırken, at sırtında bize doğru koşan iki kişi görüyorum - bir erkek ve bir kadından başka kim olabileceklerini anlamak zor. İzlerken toynakların toprağa çarpma sesi hala sessiz, ama atlılara gerçekten odaklandığımda yüksek sesle yankılanıyor. Kafa kafaya veren kardeşim yaklaşıyor ve yüzündeki gülümseme çok sık gördüğüm bir gülümseme değil.

Birkaç metre arkasında Faye'den başkası yok.

Kardeşimin yüzüne o gülümsemeyi yerleştirenin o olduğunu fark edince midem bulanıyor. Onun da vazgeçmeyeceğinden eminim.

"Ne oluyor lan?" Hadley yanıma yaklaşp ellerini kalçalarına koyarken ikimiz de onların hızla geçişini izliyoruz. Rüzgârı ve patika boyunca yerleşmiş ne kadar toprak varsa hepsini savuruyorlar.

En iyi arkadaşşıma bir bakış attım. "Gezintiye çıkma teklifi almadın mı?" "Benim istediğim türden bir gezinti değil."

Bir kahkaha atıyorum ve yukarı doğru tutturulmuş, bukleleri etrafa saçılmış saçlarına bakıyorum. "Buraya yeni mi geldin?"

"Hadley Jean Finch, en sevdiğin Foxx'un sıkılmaya ihtiyacı var," diye araya giriyor Griz, yanımıza kayarak. Ona güzelce sarılıyor ve yaşlı adam da bunu yalayıp yutuyor. Kollarını onun kollarından birine dolayarak üçümüz de Ace ve Faye'in atlarından inip bir şeye gülmelerini izliyoruz. *Ace ne zaman komik olmaya başladı?*

Hadley, "Griz, kasabaya gelen her güzel kızı yemeğe mi davet ediyorsun?" diyor.

Kıkırdıyor. "Çarpıcı, değil mi? Onun hakkında içimde iyi bir his var." Onun üzerinden bana bakarak, "Torunlarım burbon hakkında bir iki şey biliyor olabilir, ama kimyanın neye benzediğini bilmiyor gibi görünüyorlar..." diyor.

Belki nasıl görüldüğünü değil ama nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum. O döndüğünden beri bunu üzerimden atamadım. Omzumu sıkıp verandaya doğru yürüyor ve "Arkanıza yaslanıp mucizevi bir şekilde gerçekleşmesini beklemek yerine ikinizin de istediği şeylerin peşinden gitmeye başlamak isteyebilirsiniz" diye bağıyor.

Hadley nefesinin altında, "Odayı oku, Griz," diyor.

Başına bir öpücük kondurdum. "İtfaiye şefiyle çıktığını duydum."

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Çıkmayı tanımla."

"Yemek için dışarı çıkmak. Birbirimizin arkadaşlığından keyif almak ..."

İç çekiyor. "Linc, sanki beni hiç tanıımıyorsun. Ben kesinlikle itfaiye şefini *beceriyorum*." Sonra sesini alçaltıyor. "Ve onun en yeni acemisini."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İkisi de bunu biliyor mu?"

"Biliyorlar." Sırıtarak başını sallıyor. "Oh, inan bana, biliyorlar."

"Dang, kızım," diye bağıyorum eklenmiş bir tını ile. Daha fazlası olduğunu biliyorum.

ve paylaşmak istediğinde, paylaşacaktır. Çünkü en iyi arkadaşım her ne kadar iyi vakit geçirse ve rüzgar onu nereye götürürse oraya gitse de, istikrar istiyor. Bu yüzden ben ve kardeşlerim ne kadar vahşi olsak da, o da büyürken bizimle bu kadar çok vakit geçirmeye başladı. Her zaman aile yemekleri yedik. Griz nerede olduğumuzu ve ne olacağını sormak için oradaydı. Yemek masamıza gelene kadar kimse onu soracak kadar önemsemedi.

"Yakınlık her şeydir," diye devam ediyor. "Çatı katımın caddenin karşısındaki itfaiye istasyonuna doğrudan erişimi olduğunu biliyorsunuz..."

Dinlemek için elimden geleni yapıyorum ama ahırlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Faye onu takip ederken Ace iki atın da dizginlerini tutuyor. *Gülümsüyor, gülümsüyor, gülümsüyor*. Neden onunla vakit geçiriyor ki?

O mu? Hâlâ bana yaslanırken nasıl hissettiğini düşünüyorum. O gece parmaklarıma sinen kokusunu. Komşuya saldırıp onu istediğim gibi becermeye ne kadar yaklaştığımı.

Şimdi de Ace'in söylediği bir şeye gülerek başını arkaya atıyor. O kadar da komik *değil*. Sağduyumu kaybediyorum. "Hemen döneceğim," diye araya giriyorum.

"Tamam..." Hadley cevap veriyor ve nereye gittiğimi anladığında kıkırdadığını duyabiliyorum.

Ellerim iki yanımda seğiriyor, oraya vardığımda ne söyleyeceğimi düşünüyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Botlarım beton patika boyunca sürünerek ahırın çift kapısından içeri giriyor. Emin olduğum tek şey, ağabeyimin onun yakınında olmasını istemediğim. *Yapmak üzere olduğun şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorsan akli dengenı yitirmiş sayılabilir misin? Aptalca bir akılsızlık.*

Açık kapılardan giren serin esinti olmasaydı, burada kaç at olduğunu asla bilemezsiniz. Burası çok güzel. Faye'in sesi son duraklara doğru başka bir kahkahayla yükseliyor ve bu sesin hiçbir şey yapmaması gerekiyor ama yapıyor. Yankısı derimin altına sızıyor ve beni uzun zamandır hissetmediğim bir öfke dalgasına sürüklüyor. Almaya ya da istemeye hakkım olmayan şeyleri almak istememe neden olan bir öfke. Üzerinde sadece yarıya kadar iliklediği büyük boy bir erkek gömleği var, umarım ona ait değildir ve dar siyah pantolonu uzun kovboy çizmelerinin içinde kayboluyor - bunlar Bottom of the Barrel'da giydiği mor çizmelerden daha kirli ve yıpranmış.

Ace onun söylediği bir şeye gülüyor, beni fark ettiğinde yüzünde hâlâ o gülümseme var. "Hey, Linc." Bindiği atın eyerini kaldırıyor.

"Hey," diyorum zor nefes alarak ve dikkatimi sadece Faye'e yöneltiyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Faye hızla Ace'e bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Ace, akşam yemeği için içeri gelmeden önce atların hazır olduğundan emin olacağım." Ve o benim kardeşim olduğu için başka soru sormuyor. Burada bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım olduğuna saygı duyuyor. Onunla. Bir an duraksıyor, satır aralarını okumaya çalışıyor. *Evet kardeşim, bu benim.*

Elini omzuma vururken, "Harika yolculuktu, Faye," diyor. Sonra yanımdan geçerken yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Bir tane daha istersen burada olacağım," diye ekliyor.

Nefesimin altında mırıldanıyorum, "Sikik." Sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Yürürken kesik bir kahkaha atarak omuzlarını zıplatıyor.

Faye raptiye kutusunu eline alıyor ve "Açlıktan ölüyorum" demeden önce iç çekiyor.

Elinden raptiye kutusunu alarak, onu aldığı tabureye geri koyuyorum. Bir adım daha atınca onu sıkıştırıyorum. "Ne yapıyorsun burada?"

Ben ilerlemeye devam ederken, o geri adım atıyor. "Kardeşinle dışarıda olduğum çok açık." Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "İyi bir yolculuk yapmalı uzun zaman oldu." İma yüksek ve net.

"Hayır," diyorum ve o da yüzümde bu basit kelimenin anlamını arıyor. "Beni yanlış anladın." Sırtı duvara değdiğinde durdu ve ben de aramızda nefes alacak kadar boşluk bıraktım. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam, bu yüzden sana tekrar soracağım, burada ne yapıyorsun? Fiasco'da. Bana Hadley'nin yerinde assolistlik yaptığın ya da Maggie'nin neyin peşinde olduğu gibi saçmalıklar anlatma. İkiniz birbirinizin yüzüne bile bakmıyorsunuz."

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımın saçlarını yüzünden uzaklaştırmasına izin veriyorum. Ona yakın olmanın neden bu kadar iyi hissettirdiğini bilmiyorum. Bunu görmezden gelmeli, yoluma devam etmeli ve o karanlık sokakta geçen geceyi unutmalıyım. Hayatım daha da karmaşık ve kafa karıştırıcı hale gelmeden önce mısır tarlasındaki o gecenin her anını silmeliyim. Güvenemediğim birinin etrafında olmak istememeliyim. "Dans edebileceğin onca yer varken, neden burası?"

Saçının bir parçasını döndürürken yüzünü yukarı kaldırıyor, bana doğru sallanıyor. Hafifçe çekerek başını biraz daha geriye, tam istediğim yere yatırıyorum. Dudakları ayırık, sanki beni yönlendirmeme izin verip vermemeye karar vermeye çalışıyor. "Burada ne yaptığımı bilmenin *seni* ilgilendirdiğini düşündüren nedir?"

"En iyi arkadaşımın kulübünde çalışmaya başlaman *beni* ilgilendirir" dediğimde gözleri ağzıma odaklanıyor. Akşam yemeği için ailemin evine gelmen *beni* ilgilendirir. Kızlarımla ilgili benden sakladığın bir sırrın olması beni ilgilendirir."

"Kahretsin," diyor nefes verirken. "Çok inandırıcılar. Ama sonra içine bir köpek yavrusu katıyorsun ..."

Elimde olmadan küçük bir kahkaha atıyorum ve bu beni öfkemden kurtarıyor. "Ah, biliyorum." Başımı yavaşça sallayarak derin bir nefes alıyorum. "Bir şekilde, benden istedikleri şeyi istemekten nasıl kaçacaklarını bulmuşlar. Kendi başlarına yapıyorlar." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. "Bir inek aldılar, Dottie. Açıkçası, bunu başardıkları için her şeyden daha çok etkilendim."

Bir kahkaha atıyor. "Ve şimdi yavrularına Kit adında bir köpek ekledin."

Kendimi daha rahat hissettiğimde, onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Kızgın olmam gerektiğini hissediyorum, ama ben-"

Elini göğsüme götürüyor, nefesim kesiliyor ve beni durduruyor. Parmakları düğmelerin dikiş yerlerinde gezinirken şöyle diyor: "Gerçek babamı hiç tanımadım. Annemin bir sürü vekil erkek arkadaşı vardı. Maggie'nin babası da bir süre ortalıktaydı ama hiçbir zaman yanımda olduğum için mutlu olduğunu hissettirmedi. Sonrasında gelen herkes annemle ilgilendi, onun insta ailesiyle değil."

Devam ederken parmaklarımın bileğinin iç kısmını okşamasını ve yatıştırmasını izliyor. "Kızlarınız babaları tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bildikleri için çok şanslı," diyor usulca. Bunu ondan duymak göğsümü ısıtıyor. Onlara olan sevgimin bir yabancı tarafından görülebiliyor olması bana doğru bir şey yaptığımı hissettiriyor.

Çenesini yukarı kaldırıp gözünün önüne düşen bir tutam sarı saç ittiğimde gülümsemesi kayboluyor. Dudaklarıma odaklanmadan hemen önce gözlerimiz bir süre kilitli kalıyor. Öfke ve hayal kırıklığından tatlı bir kırılganlığa, ikimizin de görmezden gelemeyeceği kadar zeki olduğumuz bir sıcaklığa nasıl bu kadar çabuk geçebildiğimizi anlamıyorum. Bu pervasızca.

Evet, Peach, ben de seni öpmek istiyorum.

Düşünmek bile istemediğim kadar uzun zamandır onu tekrar öpmek istiyorum.

"İkimiz de bunun iyi bir fikir olmadığını biliyoruz," diyorum ona, ama hiç de ikna edici gelmiyor.

"Haklısın. Öyle değil," diyor nefes verirken. Ama parmakları kıvrılıp gömleğimi yumruklayarak beni kendine çektiğinde sözleri kesiliyor. Sanki durmak ya da bırakmak istediği son şeymiş gibi bana tutunuyor.

Boğazımı temizliyorum, neden kendimi tuttuğumu hatırlamaya çalışıyorum. Bu yakınlıkta yetersiz kalıyorum. Bu yüzden ona gerçekten önemli olan tek gerçeği söylüyorum. "Sana güvenmiyorum."

Başparmağım çenesi boyunca ağzına doğru ilerlerken nefesi kesiliyor. "Ama sen istiyorsun," diyor, gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor.

Ağız. "Tıpkı senden nefret etmek istediğim gibi."

Başparmağımı alt dudağında gezdirip fısıldıyorum: "Ama sen bilmiyorsun."

Başını yavaşça sağa ve sonra sola hareket ettirerek hayır işareti yapıyor. Dili alt dudağını ıslatarak dışarı çıkarken, bunu durdurmak için tüm olası nedenlere rağmen, düşünebildiğim tek şey bana sarıldığında nasıl hissedeceği. Birkaç kelime ve dudaklarından dökülecek bir kıvılcımla nasıl da sertleşiyorum ve tam olarak istediğimi elde etmem için bana izin vermesine nasıl da hazırım.

"Peki bu konuda ne yapacağız?"

Charlea 1h

FAYE

Onun kokusuyla sarmalanıyorum - kızarmış meşenin sıcaklığı ve burbonla ıslatılmış kiraz gibi bir ekşilik. Muhakememi bulanıklaştırıyor, anıları bulandırıyor ve bunun neden o sokakta yaşananlardan daha ileri gitmemesi gerektiğine dair saymaya başladığım tüm nedenleri neredeyse siliyor. Gömleğini muhtaç bir şekilde kavriyorum, malzeme ellerimde yumruk olmuş ve sanki onu kontrol edemiyorum. İyileşmekte olduğumuz, saklandığımız ve aynı şekilde unutmaya çalıştığımız şeyler onunla birlikteyken birleşiyor gibi görünüyor. Ve o bir ağ ya da kalkan gibi hissettiriyor. En kötü halimi gören birinin yanında kendimi güvende hissetmemeliyim. Bana evim diyebileceğim tek yeri terk etmemi emreden adamla. Ama hissediyorum. Güvende hissediyorum. Ve bırakmak istemiyorum.

Beton zemindeki toprak sesleri başımızı ahırın ana koridoruna çevirmemize neden oluyor. Bir atın ahırını tekmeleme sesiyle birleşiyor. Bir süre sonra arka cebimdeki telefonum çalıyor. Her yönden rahatsız ediliyoruz.

"Linc? Faye?" Hadley ahırın önünden sesleniyor.

Ayrılmaya çalıştığım da, bana tutunuyor, hala vücuduna sıkıca sarılmış, ağzından bir saç teli genişliğinde, sert aleti karnıma bastırıyor. Alnını benimkine yasladığında neredeyse beklentiyle uğulduyorum.

"Eninde sonunda buna bir cevap vermem gerekecek."

Peki bu konuda ne yapacağız?

Tam beni tutuşuna, vücudunun yakınlığına alışmışken geri adım atıyor. Elini saçlarının önünden ensesine doğru götürüyor. Bu, az önce olanlardan onun da benim kadar etkilendiğinin tek göstergesi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bana verdiği gülümseme günahkârca. Tüm o özgüven ve gamzeler, pek çok kadının bu adama hayır diyeceğini sanmıyorum.

Kabaca yutkunarak telefonumu çıkardım. "Bunu kontrol etmem gerek."

CORTEZ

Küçük bir ek işe ne dersin, bebeğim?

Telefonumun kilidini açtığımda omzumun üzerinden baktığını fark etmiyorum.

"Geçen gece Cortez'le gerçekten randevuda olduğunu düşünmemiştim."

"Randevu değildi," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. Cortez'le barda ne yaptığımı ona söylemeyeceğim. Lincoln'e göre benim işim sadece bir burlesk dansçısı olmak. "Sonunda senin parmaklarına bindiğimde bunun açık olduğunu düşünmüştüm," diyorum biraz küstahça bir cevap yazarken.

FAYE

Sizin için başka bir şey yapmamı istiyorsanız, o zaman burada daha kapsamlı bir resme ihtiyacım olacak.

Ve ben Lincoln'e daha fazla bir şey söyleyemeden, o çoktan ahırların ana koridorunun yarısını geçmişti. Derin bir nefes alıyorum ve son birkaç dakikayı bir kenara itip işime, burada bulunma nedenime odaklanıyorum. Lincoln Foxx'un yörüngesine girdikçe daha da zorlaşan bir neden.

Telefonunda paylaşmaya değer bir şey bulamamış olsam da Ace başka bir hikâye olabilir.

CORTEZ

Blackstone büyük bulmacanın sadece bir parçası. Atticus Foxx'u gözetleme şansın nedir?

En yaşlı Foxx kardeşin Blackstone'la ilişkisinin nereye kadar uzandığı benim için hala net değil ve daha da önemlisi, Cortez bana daha fazla bilgi vermediği için hikayenin sadece bir kısmını biliyorum.

FAYE

Şu an nerede olduğumu asla tahmin edemezsin.

CORTEZ

Hooch's mu?

FAYE

Hayır. Marla hala bana sadece su servisi yapıyor.

CORTEZ

Hiç şaşırmadım. Yine de kaçırıyorsun, geçen hafta ayranlı börek yaptı.

FAYE

Senden nefret ediyorum.

Ve şu an Foxx'un evindeyim. Ne yapabileceğime bakacağım.

CORTEZ

İşe yaramasını sağla.

FAYE

Paylaşmak isteyip istemediğimi göreceğiz.

"Cazibesini anlıyorum."

Bir elimi göğsüme götürüyorum ve sesi duyar duymaz sırıyorum. Kimsenin kapıların sağına yaslanmasını beklemiyordum ama Hadley orada duruyor ve görünüşe göre beni bekliyor.

"Beni korkuttun," diyorum gülerек. "Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum."

"Bugün hava buz gibi, değil mi?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama izin vermiyor.

"Lincoln'le aranızda neler oluyor?" *Keşke bilseydim.*

"Açıkçası hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe.

İç çekerek şakayla karışık, "Bunu hissediyorum. Ayak parmaklarıma kadar." Onu ne kadar önemseydiğini görmek çok kolay. İkisinde de beni hoş karşılayan ve gören bir rahatlık var. "Söz konusu insanların olduğunda çok meraklı oluyorum, bu yüzden daha sonra meraklı olmamı bekleyebilirsiniz. Belki yemekten sonra bir şeyler içeriz?"

Açık sözlülüğüne gülümsüyorum. Malikânenin ön girişinden geçerken ona "İçkiler kulağa hoş geliyor," diyorum.

Fuayenin zemini dev bir 'F' harfiyle damgalanmış ve bir tilki başı bu harfin etrafına sıkıca sarılmış. Nerede olduğumu unutmuş olsaydım,

bu ev bana hemen hatırlatırdı. Erkeksi renkler tütün, kömürleşmiş meşe ve burbon kokusuyla karışarak bu evin Fiasco, Kentucky'nin kalbinde olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Laney devasa mutfak adasının etrafında dolaşıyor, ağzının kenarından uzun bir kırmızı meyan kökü parçası sarkarken nane yapraklarını kıyıyor.

Yukarı bakıyor ve bizi hemen fark ediyor. "Nihayet! İkinizin gelmesi çok uzun sürdü." Bana gülümsüyor. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Faye. Hadley seni daha sonra Midnight Proof'ta bize katılmaya ikna etti mi? Mevsimsel kokteyl örnekleri!" Birini arıyormuş gibi etrafına bakınırken fısıltıyla, "Burayı sevmemi böyle sağladı," diye bağıyor.

Grant yan odadan bağıyor, "Bunu duydum, tatlım. Ve bu birazcık bile doğru değil, Faye. Hadley'nin bununla hiçbir ilgisi yok. Karımı dinleme; yalan söylemesiyle tanınır."

Laney gülüyor, yüzünde suçluluk dolu bir ifade var.

Çizmelerinin ponponunu çiğnerken Kit'in dikkatini dağıtan Hadley'e bakıyorum. "Hadley, Mid- night Proof'u açalı ne kadar oldu?"

Gururla gülümseyerek şöyle diyor: "Otuz yaşıma bastığım yıl aldım. Yaptığım en iyi şeydi. Bok çukurunu şimdiki haline getirmek için biraz uğraşmak gerekti. Tüm binayı yıkmak zorunda kaldım ve sonunda üst yarısını Crescent de Lune'daki kızlara kiraladım."

"Kahve harika," diye ekliyorum.

Çok ciddi bir şekilde beni işaret ediyor. "Kahve harika amına koyayım." "Amin," diyor Laney.

"Binanın çoğu Midnight Proof. Ve en üst katta tek gecelik slamler için özel olarak tasarlanmış bir pied-à-terre var."

Laney, Ace mutfağa girdiği sırada, "Ayakta duruyor," diye düzeltiyor.

Hadley ağzına bir ahududu atıyor. "Bazen ayakta durmak eğlencelidir. Ama"-iç geçiriyor-"ben iyi bir vuruşu tercih ederim." Göz kırıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Ace dolaplardan birinden taş bardakları indirirken, "Burada kızlar arasında tamamen uygun konuşmalar yapılıyor," diyor.

Hadley hiçbir şeyi kaçırıyor. "Bana kızım demek istiyorsan gözlerini devirmekten ve dişlerini gıcırdatmaktan biraz daha fazlasını yapman gerekecek baba."

Laney ve ben birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kocaman. Yüz ifademi nötr tutuyorum çünkü her ne kadar gülmek istesem de Ace hiç de öyle görünmüyor.

Hadley de söz düellosuna hazır gibi görünüyor.

"Kızlar dedim Hadley," diyor ve Laney'nin az önce bitirdiği meyve salatasını diğer odaya götürmek için tezgâha doğru yürüyor.

"Bundan emin misin? Bazen insanlar yaşlandıklarında az önce ne söylediklerini unuturlar." Başını masumiyet timsaliymiş gibi eğerek nazikçe gülümsüyor.

"Ve bazen geveze veletler-" Laney ve ben gülümsemelerimizi zorlukla bastırırken sözünü kesti.

Hadley hâlâ orada durmuş, az önce çıktığı kapıya bakıyor ve on Mississippi saniyesi boyunca hayretler içinde kalmış gibi görünüyor. "Bunu duydun, değil mi? Sanki bu gece onu o lanet olası Wranglers'ın içinde görünce beynim kısa devre yapmadı. WRAN- GLERS!" diye fısıldayarak Laney'e bağıyor. "Ve bana *geveze* velet dedi. Bu ne lan?"

Kıkırdayarak bir açıklama için Laney'ye bakıyorum ama o sadece başını sallıyor ve tost tabağını kaldırıp üç mevsimlik verandaya getiriyor.

Yaşam alanına adım atar atmaz serin gece havası yüzüme çarpıyor. Hemen Lincoln'ü buluyorum ve ben daha bir hamle yapamadan Kit ön patilerini bacaklarıma uzatıyor. "Merhaba güzel kız. Kemiğini beğendin mi?"

Lily ona doğru kayarken evet olduğunu varsaydığım bir yanıt havlıyor.

Bi

z. "Az önce sana cevap mı verdi?" Lily soruyor.

"O çok zeki," diyorum, kulaklarını okşarken ona doğru eğiliyor.

"Öyle değil mi? Çok akıllı bir bayansınız."

"Faye, yanına oturabilir miyim? Sana bir numara göstermek istiyorum."

Lark ilgileniyor gibi görünmüyor; aslında içeri girdiğimden beri bana ters ters bakıyor.

Kafamı kaldırdığımda Lincoln'ün Lily ile beni izlediğini görüyorum. İkimizin arasında olanlara rağmen, beni ailesinin yakınında istemediğine dair söylediklerini unutmadım. Neden bu kadar korumacı olduğunu anlıyorum.

Ağzımı açtım, *bu iyi mi?*

Hemen cevap vermiyor, sadece başını sallamadan önce birkaç vuruş daha metanetli bir bakışla izliyor.

Griz araya giriyor, "Onur konuğu odadaki en yaşlı adamın yanına oturacak." Bu kadar hoş karşılanmak beni bir an için şaşırttı. O

boş bir sandalyenin beklediği sağ tarafına doğru başını sallıyor. Oturduğumda, "Akşam yemeğinde bize katılmaya karar vermene sevindim" dedi.

Güzel sözler karşısında yanaklarım kızardı.

Griz ellerini çırparak doğruldu ve burbon olduğunu tahmin ettiğim uzun bir şişeye uzandı.

Kız kardeşim o anı diğer tarafıma eğilip üzerime soğuk bir kova su dökmek için kullanıyor ve şöyle diyor: "Burada kendini rahat hissetme Faye. Unutmuş olabilirsin ama onlar senin ailen değil."

"Komik," diye fısıldıyorum. "Tek ailemin benimle konuşmak yerine bana siktirip gitmemi söylemeyi tercih ettiğini düşünürsek."

"Acıtıyor, değil mi?" diye karşılık veriyor. Bu sözler karşısında irkilmemeye çalışıyorum.

Etrafıma baktığımda Hadley'nin Maggie ve benim aramda olanlara dikkat kesildiğini fark ediyorum ve ağzını açıp, "*Göt herif*" diyor.

Bir kahkaha attım ve Maggie elini yanağına koyarken beni tersledi.

Masanın etrafına baktığımda Lily'nin de bunu fark etmiş olması gerektiğini anlıyorum. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor ve sözsüz bir şekilde soruyor: "*Kız kardeşinin az önce ne yaptığını gördün mü?*"

Evet, evlat. Yaptım.

Laney önümüzdeki ay Foxx Bourbon'da başlayacak olan özel tadımlar hakkında konuşmaya başlıyor. Grant, onun katılacak Tennessee viskisi damıtıcıları hakkındaki konuşmasını heyecanla izliyor. Ona o kadar büyük bir şefkatle gülümsüyor ki, ona ne kadar hayran olduğu belli oluyor. Parmaklarını kadının sırtında gezdirdiğinde, kadın başını ona doğru eğiyor ve onun içinde eriyor. Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu şefkat ve ilgi. Daha önce tecrübe ettiğim bir şey değil.

Griz, Hadley'e Midnight Proof'ta yer ayırttığı caz üçlüsü hakkında takılır. "O palyaçolara müzisyen diyorsun," diye çıkışıyor. "Oraya gelip çalmaları için birkaç eski moda taşralı çocuk tutmalısın."

"Vibe değil, Griz." Hadley bir omzunu silkerek gülümsüyor.

Ace sessizce izliyor. Gözleri benimkilerle birleşiyor ve ona hızlıca gülümsüyorum, ailesinin arasında olmama izin verdiği için minnettar olduğumu belirtiyorum. Küçücük bir baş sallama hareketiyle karşılık veriyor ve bu da kendimi bahane ederek yapacağım şey için gerçek bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. Keskin bir sezgi gücüne sahip olmak ya da

Foxx ailesi burada çok fazla sevgi olduğunu bilmeli. Saygı. Destek. Sadece bir yemek için bile olsa onların yörüngesinde olmak rahatlatıcı.

Lincoln, Hadley'e büyük el hareketleriyle canlandırdığı bir şeyden bahsediyor ve onun gibi birini görünce duraklıyorum. O kadar dolu bir hayatı var ki - benimkinden çok farklı, ama onunla birlikteyken çok büyük bir bağ hissediyorum.

"Güzel bir gülümsemen var," diyor Lily, bir yandan üst üste dizilmiş üç parça pastırmayı çiğnerken, bir yandan da iki parmağının arasında yarım dolarlık bir madeni parayı dengelemeye çalışıyor. Parayı her bir parmak eklemi arasında hareket ettirme alıştırmaları yaptığı belli oluyor. Alt dudağımı ısırıyorum. O bunu söyleyene kadar gülümsediğimi fark etmemiştim bile.

Lark'a bakıyorum, o da bana kaşlarını çatarak bakıyor. Beni kesinlikle babasına bakarken yakalamıştı.

"Babam her zaman gülümsediğinde bir insan hakkında çok şey söyleyebileceğini söyler." Lily parayı iki parmağının arasına alır. "Bu parayı yok edebilirim. Görmek ister misin?"

Şuruba uzanıyorum ama onun yerine bana uzatmasını istiyorum. Sinirlerim yüzünden pek iştahım yok ama öyle görünmesini de istemiyorum. Şurubu ondan aldıktan sonra tostumdan geriye kalanların üzerine biraz döküyorum ve "Tabii ama ne parası?" diyorum.

Lily yere baktı, sorum karşısında şaşırmıştı. "Bekle, nereye gitti?"

Karşıma baktığımda Lincoln beni izliyordu. Onun bana odaklanmasıyla ağzım kurudu. "Sağ elini kontrol et, Lily."

Lily kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor ve sonra sağ elime odaklanıyor.

Parmaklarımı kaldırdığımda, hantal gri kayayı keskin mor kristallerin olduğu tarafa doğru yuvarlıyorum.

Gülümseyerek bana bakıyor. "Yanında taşıyorsun."

"Son zamanlarda biraz daha cesarete ihtiyacım var. Bunu ceplerimden birinde saklıyorum." Sonra sol elimi açıyorum, gümüş para işaret ve orta parmaklarımın arasında duruyor.

Lily'nin nefesi kesildi. "Bunu nasıl yaptın? Aman Tanrım. Lütfen, Faye.

Lütfen, bana öğretmek zorundasın."

"Elbette. Bu sadece pratik yapmak. Ve etrafınızdaki insanlara dikkat etmek." Babasına bakıyorum. "Her şey dikkat dağıtmakla ilgili."

Bunu söylerken sinirlerim göğsümde dalgalanıyor çünkü bu akşamki yemek de buna dönüştü. Dikkat dağıtıcı.

HIÇBİR ŞEY BARIZ BİR ŞEKİLDE ŞÜPHELİ GÖRÜNMÜYOR. Foxx Bourbon büyük bir işletme ve bunu detaylı bir şekilde incelemek için bir ekip gerekecek olsa da FBI ile paylaşmaya değecek bir şey yok. Foxx Bourbon'un işlerinin iyi gittiğini sanıyordum ama girip çıktıkları rakamlar inanılmaz.

Tuvalate gitmek için izin istediğimde Ace'in ofisine sızmak çok kolaydı. Bunu yapmak için en iyi zaman her zaman akşam yemeğinin servis edilmesinin bittiği ve herkesin yemeğine odaklandığı zaman olurdu. Önce misafir ağına, sonra VPN'e ve oradan da Ace'in telefonuna bağlanmak iki dakikadan az sürdü. Lincoln'ün telefonunda kullandığım yansıtma uygulamasının aynısını bulut üzerinden yükleyebildim ve artık en yaşlı Foxx'un cihazında ne yaptığını tam olarak görebiliyorum. Ace'in telefonu çok düzenli. Dosyaları için bir sistem var ve e-postaları çoğunlukla okundu olarak işaretlenmiş ya da işaretlenmiş. Onunla Blackstone arasında kaydedildiğini görebildiğim tek iletişim, açık artırmada oldukça gülünç bir paraya satılan burbonla ilgili bir e-posta. Bunu daha sonra daha ayrıntılı olarak inceleyeceğim.

Dikkatimi kaydırmakla dinlemek arasında gidip geliyorum. Midnight Proof'ta Hadley ile mevsimsel içki menüsü hakkında konuşuyoruz. Burası sakın bir gece ve performans gecelerinde olduğu kadar dolu değil.

Hadley, "Kız kardeşin hödürlük yapıyorsa o evde kalmak zorunda değilsin," diyerek dikkatimi tekrar sohbetimize ve içkilerimize çekti. "Üst kattaki tek gecelik güzel daireyi kullanabilirsin."

Bir kahkaha attım. "Teşekkürler ama ben evde kalmayı tercih ettim. Beni gördüğüne sevinmedi ama bana ne kadar kızgın olursa olsun, birileri kız kardeşimin canına okudu ve bunun bir daha olmayacağını bilene kadar o evde tek başına yaşamasına izin vermeyeceğim."

Hadley beni ölçüp biçti. "Biraz korkutucusun, Faye." Parmağını bana doğrultuyor, havada çizim yapar gibi aşağı yukarı sürüklüyor. "Sen ... şey, gülünç derecede güzelsin ve bu çok nefis paketin içindesin, ama gerekirse yere atacakmışsın gibi hissediyorum."

Haksız da değil.

Laney araya giriyor, "İltifat etmekte üstüne yok, değil mi?"

"Uzun zamandır aldığım en iyisi," diyorum bardağıma gülümseyerek. "Artık resmileşti. Sen tanıdığım en havalı insansın ve ben sana aşığım.

seninle," diye gülüyor Hadley.

Laney bağılıyor, "Hey, ben ne olacağım?"

"Her zaman ve sonsuza dek, bebeğim. Ama hadi ama, bir burlesk dansçısı mı?! Cher filminden bile daha seksi, üstelik en iyi üçlünün üçte birine sahip ve eğlenceli." Hadley bana bakıyor ve kolumu sıkarak, "Faye, sen çok eğlencelisin," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ultimate trifecta?"

Laney gözlerini deviriyor. "Christina Aguilera o filmde oynamıştı. Hadley'e göre üçlü Britney, Christina ve Pink'ten oluşuyor."

"Belli ki," diyorum hiç vakit kaybetmeden.

Hadley alaycı bir tavırla kollarını kaldırıyor.

"Gördün mü!" Laney ile birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

Ve bu gece birkaç dakikalığına beni buraya neyin getirdiğini ve hâlâ neyi başarmam gerektiğini unutuyorum. Bu gece, uzun zamandır ilk kez yeni arkadaşlarıma çok benzeyen insanlarla çevrili olduğum için kendimi iyi hissediyorum. Telefonum çalıyor.

FOXX

Seninle konuşmam
lazım.

Kızlarla yaptığım konuşmadan kalan mizah, verdiğim yanıtla birlikte akıp gidiyor.

FAYE

Kulağa ciddi
geliyor.

Yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum ama bunu zamanında yapamıyorum çünkü Laney "Seni böyle gülümseten kim, Faye?" diye soruyor.

"Öyle bir şey değil-" Baloncukların zıplamasını izleyerek ne tür bir tepki alacağımı bekliyorum.

FOXX

Kapıyı aç.

Benim evimde mi?

Ama Hadley soruyor: "Bazen tokatlamak istediğın gözlüklerin ve sırtışın yok mu?"

FAYE

Yapamam. Üzgünüm.
Evde değılim.

Sözlerine gülümsüyorum ama ardından "Tamam, nerede kalmıştık?" diye soruyorum.

Telefonumu *rahatsız etmeyin moduna* alıp cebime koyuyorum. Onunla sonra ilgileneceğim.

Hadley ellerini çırpıyor. "Pekala. Saptırma. Bunu sevdim. Geri döneceğiz. Espresso martiniye ne dersiniz, belki pista chio likörlü bir shoter?" diye soruyor ve çalkalayıcıyı çıkarıyor.

Kaşlarımı çatarak Laney'ye bakıyorum ve "Bundan sonra sarhoş olacağız gibi görünüyor," diyorum.

Hadley beni düzeltirken dökmeye başladı. "Çakırkeyif." Gülümsüyor, parmağıyla havayı işaret ediyor. "Çakırkeyif arkadaşlara."

Bölüm 17

Lincoln

KİMYA HER ZAMAN benim tercih ettiğim uyuşturucu olmuştur. Elbette burbonun da yeri vardı; ne de olsa ben bir Foxx'um. Ama bir sorunu çözmenin verdiği his beni uçuruyor. Parçaları bir bütüne dönüştürmek ve yeni bir şeye dönüşmesine yardımcı olmak. Bir fıçıya girmeden önce bir aromayı ayarlamak için gereken tahılların tam kombinasyonunu biliyorum. Bunun bilimi, Amerikan kızarmış meşesine dokunmadan önce neler olduğu, beni zorlayan şeydir. Vücudumu kaydırıyorum. Görünüşe göre Faye Calloway'in beni sertleştirdiği kadar değil. *Kahretsin, onun nesi var?*

Akşam yemeğinden dolayı gerginim. Genelde aile yemekleri haftanın bana yüklediği yükü hafifletir ama bu gece Faye'in aileme o kadar kolay uyum sağladığını gördüm ki gözlerimi kaçıramadım. Ona karşı hissettiğim çekimle bile başa çıkabilirdim, ama Lily'yi güldürmesini izlerken ya da Laney ve Hadley ile kızlar gecesi için ayrıldığını gördüğümde ne hissedeceğimi bilemedim. Onu öpmek istedim. Tekrar boşaldığını duymak istiyordum, ama bu sefer yüksek sesle ve sikime binerken. Onu hem yatağında hem de gözümün önünde istiyordum.

Telefonum kardeşlerimden gelen bir mesajla çalıyor.

ACE

Yarın gece yardıma ihtiyacım olacak.

HİBE

Bu özellikle birine yönelik mi?

ACE

Biraz kas gücüne ihtiyacım olacak.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. İşimizin doğru yönde ilerlemesini sağlamak için bazen gri çizgilerde oynuyoruz. Son zamanlarda kendimi çok heyecanlı hissediyorum, bu yüzden biraz güce ihtiyacı olursa seve seve yaparım. Grant kuralların takipçisiydi, Ace kuralları esnetmeyi severdi ve ben de insanları şaşırtmayı ve ortaya çıkmayı severdim.

LINCOLN

Ben de orada
olacağım.

Bu gece dışarısı sessiz, düşüncelerimden çok daha sessiz. Soğuk hava nefesimi görünür kılıyor ama karanlıkta olmayı ve yanıma yerleştiğinde hissettiğim sakinliği seviyorum.

"Ne yapıyorum ben?" Kendi kendime söylendim. Ama kalkmaya karar vermeden önce bir araba kapısının çarpma sesini duyuyorum.

"Teşekkürler Del," diye şarkı söylüyor Faye. "Hayır, ben iyiyim. Bıraktığın için teşekkürler, koca adam."

Dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve yürüyüş yolunda ayaklarını sürüyerek ilerlerken mırıldanmasını dinliyorum.

"Bu sutyen berbat," diyor kendi kendine, verandanın sahanlığına vardığında botlarını çıkarırken üstünü değiştiriyor.

"Sarhoş musun sen?"

Elini göğsüne götürerek bağıyor. "Lanet olsun, Foxx!" Sinirli bir şekilde gülüyor, "Hayır, sarhoş değilim." Çantasını bırakıp yaklaşıyor. "Çakırkeyif. Ama riske atmak istemedim, bu yüzden Del'i aradım."

İçten içe bu küçük ve biraz da uygunsuz kararı alkışlıyorum. Her iki ebeveynimi de sarhoş bir sürücü yüzünden kaybettim, bu yüzden eve ne kadar yakın olursa olsun bunu riske atmayacak kadar akıllı olmasını seviyorum.

"Onun en iyisi olduğunu biliyor musun? Del. Benim için elinden geleni yapan tek kişi o. Belki de hiç."

Onunla görüşmeye devam ettiğini fark etmemiştim.

"Maggie'nin tutuklandığını sana söyleyen o muydu?"

Başını yana eğiyor, cevap vermiyor. "Bilmediğin çok şey var." Telefonuma bakıyor. "Çok daha fazlası

Seni bilmem. . ."

"Bundan şüpheliyim," diyorum ona yaklaşırken. Ağırılığımı dirseklerime veriyorum ve dizlerimin arasına bakıyorum.

Kızlar bu gece Griz'le kaldılar ve ben de buraya gelip onu beklemeye karar vermeden önce kendimi çok fazla burbon içerken ve onun karanlık evine bakarken buldum. *Bundan ne sonuç çıkacağını sanıyorum?*

Ayaklarını sürüyerek benimkilerin arasında durdu ve beni başımı kaldırıp ona bakmak için arkama yaslanmaya zorladı.

"Saatin kaç olduğunu farkındasın, değil mi?" diye soruyor bacaklarımı aralayıp yaklaşmasını memnuniyetle karşılarken.

Yemekten sonra üzerini değiştirmiş olmalı çünkü büyük boy gömleğini ve siyah pantolonunu çıkarıp pembe bir kazak ve mavi bir kot pantolon giymiş. Bol kazağı, ellerini kalçalarımdayayarak eğildiğinde uzun zamandır gördüğüm en güzel göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar öne doğru sarkıyor. Gezinen gözlerimi yakalıyor ve bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Bu saatte verandamda karanlıkta ne yapıyorsun, Lin-coln Foxx?" Gözleri kasıklarımaya kayıyor. Pamuklu lacivert pantolon uyumak için iyi ama hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Ahırdan beri sikim yarı sertleşmiş durumda. Şimdi elleri üzerimdeyken ve alt dudaklarını ısırırken, kaçırmadığını bildiğim çok farklı bir hareket yaptı.

"Neden şimdi geri döndün?" Bu kez ondan dürüst bir cevap almayı umarak soruyorum.

Ama beklendiği gibi soruyu duymazdan geliyor ve onun yerine kot pantolonunun düğmesini açıyor. Arkama yaslanıyorum ve kollarımı verandadaki salıncağın arkasına doluyorum. Tabii buna salıncak denebilirse. Daha çok verandanın tavanına kalın iplerle asılmış bir divana benziyor. Pantolonu bacaklarından aşağı itiyor ve içinden çıkıyor, kolları omuzlarıma doğru ilerliyor. Ağırılığını yeterince kaydırarak dizlerini dış uyluklarımin üzerine koyuyor ve kucağımın üzerine çıkıyor. "Burası çok soğuk, içeri girmek ister misin?" demeden önce bir mırıltı çıkarıyorum. İçeri girmek ister misin?"

Başını yavaşça sallıyor. "Burayı seviyorum," diyor sessizce kucağıma yerleşirken, rahatladıkça sikimi dürtüyor.

Yanımda örtülü olan battaniyeyi alıp sırtına sarıyorum.

"Bu ev artık evim gibi hissettirmiyor. Her şey farklı." Derin bir nefes alıyor. "Maggie evi yeniden düzenledi ve bu salıncak dışında tanıdık gelen her şeyden kurtuldu. Burada nefes alabildiğimi ve düşünebildiğimi hissediyorum."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Ne düşünüyorsun?" Gülümsüyor. "O geceyi düşünüyorum. Mısır tarlasında. Seninle birlikte. Dürüst olmak gerekirse, istediğimden daha sık. O gecenin beni nasıl değiştirdiğini hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Kaşları çimdik. "Kız kardeşimin benden nasıl nefret ettiğini düşünüyorum."

"Senden nefret ettiğini sanmıyorum. Sana kızgın. . ." Parmaklarımı hâlâ omzumda duran onunkilerin üzerinde gezdirirken söylüyorum.

"Olamaz," diye gülüyor ama sesi üzgün çıkıyor. "Maggie burada olmama dayanamıyor. Gittiğim için çok kızgın ama beni tekrar dünyasında istemiyor. Hikayenin tamamını bilmiyor. Ve bilseydi bile -" Başını sallayarak düşüncelerini yarıda keser. "Maggie sahip olduğum tek aile ve onu tanımıyorum."

Kardeşlerimle aramda bu kadar büyük bir uçurumun oluşması kabul edilemez. Onlar olmadan son beş yılı atlatamazdım. Ve o bunu tamamen tek başına yapıyordu.

"Biri onu dövmüş. Ve o bu konuda konuşmuyor. Bu kasabada, herkesin işine karışan bir yerde, kimsenin bu konuda söyleyecek bir şeyi yok. Bir şeyler doğru gelmiyor, detaylar birbirini tutmuyor." Sanki kafasında bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi dikkatini tekrar bana veriyor. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve üzerimden kaymak için hamle yapıyor, ama onu durduruyorum.

"Yapma." Boğazımı temizliyorum, elim onu yerinde tutmak için kalçasında. "Seni burada seviyorum."

"Neden?" diye sorar, göz kapakları ağırlaşmıştır. "Neden sana böyle yakın olmak iyi hissettiriyor?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum nefes verirken. Ama ben de hissediyorum. Anlamıyorum ama *lanet olsun*, ben de hissediyorum.

Ağırlığını öne doğru vererek sikimi sıyrıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyorum. İlgi çekici, öngörülemez ve aramızda olanlar tehlikeli. "Senden biraz nefret ediyorum."

Gülümsememi engelleyemiyorum çünkü bunu söylerken kalçalarını hafifçe sallıyor. "Ben de senden biraz nefret ediyorum, Peach."

Bir an önce dudaklarında dans eden gülümseme kayboluyor.

"Bana tatlı biriymişim gibi Peach diyorsun ama Foxx, sen daha iyi bilirsin. Ben tatlı olmaktan çok uzağım."

"Gördün mü, işte burada yanıliyorsun." Kalçalarını öne doğru çekiyorum. Bu hareket onu daha da yaklaştırıyor ve göğsünü benimkine bastırmaya zorluyor. "Parmaklarıma damlattığın kadar tatlı bir şey hiç tatmadım."

Ağzımı incelerken titrek bir nefes bırakıyor. Seksi bir gülümseme ve imalı bir ses tonuyla "Seni gözlüklü görmek bana bir şeyler yapıyor," diyor. İki eliyle siyah çerçevelerimin kenarlarına uzanıp onları nazikçe burun köprümden aşağı ve yüzümden uzağa çekerken odaklanmış durumda.

Onları katlayıp öne doğru uzanmasını ve ağırlığını değiştirerek arkamızdaki çıkıntıya yerleştirmesini izliyorum.

Tekrar bana döndüğünde, şimdi daha yakın, gözlerinde o daha kelimeleri söylemeden çözdüğüm bir bakış var.

"Öp beni," diyor fısıltıyla. Dudaklarından çıkan ılık nefes gecenin soğuk havasına karışıyor, böylece ne istediğini sadece hissetmekle kalmıyor, görebiliyorum da.

Bir kolumu beline dolayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum ve kendimi bırakıyorum. Diğer elim çenesini kavırıyor, parmaklarım saçlarını örerken başparmağım alt dudağını okşuyor. İkna etmek ya da tereddüt etmek yok, sadece dudaklarım onunkilerle buluştuğunda göğsümden çıkan aç bir ses titreşiyor. Kolayca içime giriyor, dudakları ayrılırken ağzıma karşı tatlı tatlı inliyor ve dili baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla benimkini karşılıyor.

Bana dokunuşunda, tırnaklarının ensemeye batışında, kalçalarının yuvarlanışında, dudaklarının beni sürükleyişinde ve kızdırışında kayboluyorum. Şu anda onun ağzının kölesiyim ve düşünebildiğim tek şey onu öpmeyi asla bırakmak istemeyeceğim.

Bölüm 18

FAYE

Tırnaklarım onun sıcak teninde geziniyor ve parmaklarım kısa saçlarının arasından geçiyor. Elimde olmadan onu kavırıyor ve bunu istediğimi anlamasını sağlayacak kadar çekiyorum. Belki bu geceki içkiler ya da aramızda karşı koyamadığımız dans yüzünden, ama onun etrafında olmak her yargıyı bulanıklaştırıyor. Anıları bulanıklaştırıyor ve bu konuda sahip olabileceğim her türlü kontrolü pratikte siliyor. Dilimi yalaması ve beni sıkıca kendisine doğru tutması boğazımdan muhtaç bir inilti çıkarıyor.

Cevap olarak dudaklarıma gülümsüyor. "Bana ne yaptığını hissediyor musun?" diye fısıldıyor.

Mırıldanıyorum, kalçalarımı tekrar döndürürken tam olarak ne yaptığımı hissediyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Ne kadar mükemmel bir ağız," diyor duyulabilir bir nefes verirken.

Dilimi çıkardım ve parmağını ıslattım.

Ve hiçbir şeyi kaçırmıyor. Çenemden aşağıya doğru sürüklemekten önce dudaklarımın etrafındaki ıslaklığı ovuyor. Bu adamın yaptığı her küçük harekette vücudum vızıldıyor.

"Foxy," diye nefes veriyorum ve kalçalarımı tekrar yuvarlayarak öne doğru eğiliyorum.

"İşte bu," diye övüyor. Bu iki kelime beni tam külotumdan vuruyor, içim beklentiyle çırpınıyor.

Üzerinden çıkarmaya çalışarak eşofmanını karıştırıyorum. Onunla birlikte tişörtü de geliyor ve kısa, kalın bir göğüsle ödüllendiriliyorum.

Saçları kesilmiş ve sağ göğüs kafesinden omzuna kadar uzanan koyu renkli dövmelemlerle süslenmiş. Pazusunun iç tarafındaki üç pencere camına benzeyen şeyin kenarı boyunca kelimeler kıvrılıyor, sadece ikisi renkli mürekkeple doldurulmuş. El yazısıyla yazılmış harfler yan tarafına doğru uzanıyor ve pantolonunun kemerinde kayboluyor. Parmaklarımı karnında gezdirip kemerinin içine daldırdığımda teni sıcacık. "Çok güzelsin, Foxx."

Homurdanıyor. "Şu anda ne kadar sarhoşsun, Peach?"

Gözlerine bakarak gülümsüyorum. "Sadece manzarayı takdir ediyorum." Bulunduğumuz yerin ötesine bakıyorum. Aydan ve kapının yanındaki sönük ışıklardan başka tek bir parıltı yok. Ama karanlıkta bile ne yaptığımı biliyorum. "Eğer rıza arıyorsan. Sende var."

Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçıyor. "Öyle mi?" Kazağımın eteğiyle oynarken alt dudağını yalıyor, parmaklarını kazağımın kenarında gezdiriyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Uzun zamandır sana dokunmak ve tadına bakmak istiyordum..." Parmak uçlarını kazağın üzerinden göğsümün kıvrımına doğru sürükleyerek sütyenimin vurguladığı dekolteyi görecektik kadar aşağı çekiyor. Dokunuşu, kıvrımları katalogluyormuş ve nelerden hoşlandığını öğreniyormuş gibi hissettiriyor. Göğsüm daha hızlı yükselip alçalıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Yakayı aşağı doğru geriıyorum ve saten sütyenimin üst kısmını çekerek göğüslerimin sütyenden dışarı çıkmasına izin veriyorum.

Elini yüzüne ve ağzına sürüyor. "Kahretsin, çok güzelsin." Kendim hakkında zaten bildiğim onaylayıcı sözler uyuşturucu gibi geliyor. Daha fazlasını istiyorum. Öne doğru eğilip göğsümü ağzına alıyor. Karnım spiral çiziyor ve ağzının beni okşayışıyla amım karıncalanıyor. Dilini meme ucumda gezdirirken, sanki sabırla beklediği bir tatlıymış gibi inliyor.

Ağzım daha, daha, daha diye yalvarmak için açılıyor ama ağzımdan çıkan tek şey sessiz bir "Lütfen" oluyor.

Onayı göğsünün derinliklerinde gürlüyor.

Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum, siki göbeğime yerleşiyor ve tatmin edici bir hassasiyetle klitorisime vuruyor. Lincoln Foxx'u kuru kuru becermek bu geceki gündemimde olmasa da, kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum.

"Oh, kahretsin," diye nefes veriyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Arkasına yaslandı, dişleri alt dudağına gömüldü ve beni onun üzerinde çalışırken izledi. Utanmadan amımı geri çekiyorum ve itiyorum

Aletin uzunluğu boyunca ilerliyor, bizi ayıran tek şey ince pamuklu poposu. *Kahretsin, onu istiyorum.* Dişlerinin arasından çıkardığı tıslama, beni tekrar yapmaya itmeye yetecek bir tepki.

"Hoşuna gitti mi?" Öne eğilip dudaklarına doğru fısıldıyorum.

Alt dudağımı ısıyor. "Bildiğinden daha fazla." Bedenimi onunkine daha sert bastırıyor.

Aynı hareketi tekrarlamak için kalçalarımı tekrar geriye çekiyorum.

Her iki bileğimden tutarak ellerimi arkamda tutuyor.

"Kendine bir bak, şu anda çok muhtaçsın."

Alaycı ses tonuna ve bir eli arkamda, diğeri kalçamda beni yönlendirirken bileklerimi tutma şekline gülümsüyorum. Sırtımı eğiyorum ve onun kalın uzunluğunun üzerinde ileri geri çalışıyorum, arzuladığım baskıya ve hıza teslim oluyorum. Nefes nefese bir inilti çıkardım. Görüntümüz iğrenç olmalı ve bunu düşünerek gülümsüyorum. Eğer orgazmın eşiğinde olmasaydım, onun her tarafındaki pütürlü tenimi yalamasını ve tadını çıkarmasını izlemek isterdim. Kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum. Klitorisimden geçen karıncalanma nefesimi kesiyor ve bu his uzuvlarımı sararken basınç artırıyor. Kenarlarımdan başlayıp tenime sızan küçük bir titreşim.

Dişleri boynumda gezinerek başka bir hissi tetikliyor. Ağır nefes verişlerinin sesi ve n e f e s i m i n kesilmesi, o kadar yüksek sesle inlemeden önceki tek uyarılar, eli ağzımın üzerinde hareket ediyor ve o kadar sert boşalıyorum ki kalçalarım onunkilere karşı titriyor. Karın kaslarım sıkılıyor, vücudum en çökmekte olan sıcaklık akımıyla ödüllendirilirken amım zonkluyor. Kucağında titrerken inliyorum ve her parçam bir sersemlik içinde rahatlayana kadar son salınımımı sıkıyorum.

Göğsüne doğru yığılıyorum, parmakları ağzımdan uzaklaşıyor ve sırtım boyunca kayıyor, ardından gelen küçük titremeleri yatıştırıyor. Nefes nefese kaldım. Saçlarım boynuma ve alnıma yapışmış durumda ama onları çekip alamayacak kadar bitkinim.

"Bu iki oldu," diye fısıldıyorum. "Seninle iki kez geldim ve sen gelmedin..."

"Kontrolünü kaybetmeni izlemekten çok keyif alıyorum," diyor parmaklarını sırtımın ortasında gezdirirken sesinde belli belirsiz bir gülümsemeyle. Ona sokuluyorum. Buraya o kadar güzel oturuyorum ki, hareket etmeyi istemek çok zor. Fazla samimi ama ikimiz de buna engel olamıyoruz. Bundan sonra her şey sessizleşiyor ve ben bir süre daha buna gömülüyorum.

Patlayan taşların ve tartışan fısıltıların sesiyle uyandığımda onun üzerinde uyuduğumu fark ediyorum. Ve o hala burada.

"Ayaklarını görebiliyorum. Orada olduğunu biliyorum," diyor kızlardan biri bir iki adım öteden.

Battaniye üzerimize çekilmiş, kolları bana sarılmış ve bacaklarımız iç içe geçmiş. Lincoln yüzünü görebilmem için arkaya doğru kayıyor ve "Kıpırdamadan durursak belki giderler" diye fısıldıyor. Gülümsüyor ve sonra gözlerini kapatıyor.

"Üzerimde pantolon yok," diyorum mümkün olduğunca sessizce.

"Bu battaniyeyi ikinizin üzerinden çekersek dikiz şovu mu yapacağız?" Griz yüksek sesle söylüyor. Tanrım, burada gerçek bir seyirci var.

"Dikiz şovu nedir?" Lily ona soruyor. Dua ediyorum da onu answer yapmasın.

Lark'ın aceleyle, "Bunun lokum gibi bir şey olduğunu sanmıyorum, öyle diyelim," dediğini duyuyorum.

"Pekâlâ," diyor Lincoln, doğruluyor ve pelüş battaniyeyi üzerime örtmek için aşağı çekiyor. "Dikizlemek yok." Griz'e ters ters baktı. "Sadece burada uyuyakalmışım."

Günün aydınlığına gözlerimi kısarak bakıyorum ve gözlerimi ovuşturarak makyajımın karardığını garanti ediyorum. Lily, Kit'in boynunun altını kaşırken yerden bize bakıyor, Griz ise kahvesini yudumluyor, gülümsüyor ve birimizin başka bir şey söylemesini bekliyor. Ama önce Lark bana ters ters bakıyor ve sonra şöyle diyor: "Eve gittik ve sen yoktun. Sonra Kit bir şekilde senin kokunu aldı ve şey ..." kollarını kavuştururken duraksıyor, "işte buradasın." *Şu anda benim en büyük hayranım değil.* Bu hayal kırıklığı hissinden nefret ediyorum.

"Baba, tişört giymiyorsun," diyor Lily.

Aman Tanrım.

Ama "Uyuyakalmışım" derken bile gergin görünmüyor. Faye ateşli çalışıyor. Sweatshirt'ümü atmışım." Pencerenin pervazından gözlüğüne uzanarak, hiçbir şey olmamış gibi takıyor.

"Baba, kış geldi," diyor Lily.

"Hafif bir tane," diyor dışarı çıkıp ayağa kalkarken. "Biraz kahveye ihtiyacım var."

Griz fincanını kaldırarak, "Sadece bunu getirdim," diyor.

"Düşünceli," diye mırıldanıyor Lincoln kollarını yukarı doğru uzatırken

Kafa.

"Kahvaltı mı?" diye soruyor, yerden telefonunu alıp bir şeyler yazmaya başlarken. Şaşırmış gibi bakmaktan kendimi alamıyorum.

Eminim ona veriyordumdur. Beni kahvaltıya mı götürmek istiyor? Bu beklenmedik bir şey. Belki de burada tam olarak ne yaptığımızı araştıran büyükbabası ve kızları tarafından uyandırılmaktan bile daha fazla.

Hâlâ uyuyor gibiyim. Kesinlikle biraz akşamdan kalmayım ama iki çocukla ve bu sabahın gerçekleriyle yüzleşmeye tamamen hazır değilim.

Ön kapı açılır. "Burada bir parti mi veriyoruz?" Maggie alışılmadık derecede neşeli bir tavırla konuşuyor. "Faye, Linc, siz ikiniz verandada ne yapıyorsunuz? Dün gece i k i n i z i duyduğumu sanmıştım ama-"

Lincoln'e bakarak sözünü kestim. "Ben iyiyim. Şu anda aç değilim."

O da bana gülümsüyor. Bu, iyi hissettiren bir bilgi alışverişi.

Hâlâ tasmaını çiğneyen Kit'i okşayan Lily'ye bakıyorum. "Dün gece onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Dikkatim hırıltılı sesler çıkaran kahverengi ve siyah tüy yumağına yöneliyor. "Kit."

Yaptığı şeyi bırakıp bana bakıyor, ağzını açarken dili dışarı fırlıyor.

"Dün gece uslu durdun mu?" Ona sordum.

Lily cevap veriyor: "Çok iyiydi. Hemen yanımda yerde uyudu. Sonra bu sabah yavru köpek vitaminlerini aldı ve ahıra doğru yürüyüşe çıktık. Sanırım diğer hayvanları seviyor."

Şimdi kızlara bu köpek konusunda yardım teklif etmek için iyi bir zaman olabilir. Lily'ye sormadan önce Lincoln'e bakıyorum, "Bana yardım etmek ister misin? Belki geç saatlere kadar çalıştığım gecelerde seninle kalabilir?"

Lily'nin gözleri açılıyor ve sonra bana bilmiş bir şekilde başını sallıyor. "Ne kadar iyi bir fikir, Faye," diyor, sesi bir tutam daha yüksek, sanki bu çalıştığımız bir replikmiş gibi. "Baba, yapabilir miyiz? Yürütüldüğünden ve beslendiğinden emin olacağım. Bir iş gibi olur ama sadece köpek yavrusu zamanı için ödeme alırım?"

Çenesini kaşırken bana doğru eğiliyor ve sonra gülümsüyor. "İyisin." derken gamzelerinden biri büzülüyor. Sana bunu vereceğim."

Çenemi elime dayıyorum ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Burada ne olduğunu çok iyi biliyor, az önce dolandırıldı.

"Evet, Lily. Artık onu eve götürebiliriz. Sonra da bana bir yetişkin olmadan bir köpeği nasıl sahiplendiğini anlatacaksın."

"Aman Tanrım, baba, gerçekten mi?!" Lark bağılıyor, aynı anda Lily de ciyaklıyor. Akşamdan kalma bir baş ağrısıyla her şey çok gürültülü, ama hayran olmamak ve takdir etmemek zor. Birlikte olma şekilleri çok sevimli.

"Duydun mu Kit?" Köpek havlarken Lily de en az kızlar kadar heyecanlı görünüyor.

"Kit'i size evlatlık verdiği için Faye'e teşekkür etmeye ne dersiniz?" Lily şarkı söyler, "Teşekkürler, Faye."

Lark bana kısa bir gülümsemeyle "Teşekkürler" diye ekliyor.

Lincoln önümde diz çöktü. "Sana bir şey soracağım," diyor ayakkabısını bağlarken.

Kit'le ilgili az önce patlak veren kaos yüzünden gülümsemem azalıyor. Lincoln ayağa kalkıyor ve "Kahveni nasıl içersin?" diye soruyor. "Neden?" Merakla onu izleyerek soruyorum.

"Kardeşimin bir keresinde bana söylediği bir şey. Aklıma takıldı. Bilmek istedim."

Biraz daha dik oturuyorum, kızlarının Kit'i nasıl okşadıklarının farkındayım ama onlar da konuşmalarımızı izliyorlar. "Duruma göre değişir. Bazı günler sadece uyanmak ve sert bir sade kahve içmek istiyorum. Diğer günler ise tatlı ve buzlu bir şeyler yudumlamak istiyorum."

Cevap karşısında gülümsüyor.

"Bana kahve getirecek misin, Foxx?" Merakla gülümsüyorum.

"Belki bir dahaki sefere" demeden önce ağzının köşesi bir tarafa kayarak gamzesini gösteriyor.

Kahretsin, onu tekrar öpmek istiyorum. Onu tekrar hissetmek. Şehre bunun için gelmedim. Gece takılmak ve sabah Lin Coln Foxx'la flört *etmek* için. Peki neden bu kadar iyi hissettiriyor? Bu kadar zahmetsiz?

Ellerini bir baba edasıyla çırpıyor ve "Pekâlâ, gidelim kızlar. Kim Hooch'ta krep yemek ister?"

"Ben!" Lily, Kit'in de eşlik ettiği küçük bir sıçrayışla bağılıyor. "Yine de kahvaltımız hazır."

Lincoln gülümseyerek onun omzunu sıkıyor. "Brunch o zaman?" diye soruyor verandanın merdivenlerinden inip Griz'le buluştuklarında.

Omzunun üzerinden bakarak, Lark'a seslenmeden önce bana göz kırptı: "Lark, hadi ufaklık, acıktım!"

"Seni gördüm, biliyor musun?" diyor Lark bana, en üst basamakta dururken.

Midem bulanıyor çünkü onun ne demek isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ace Amca'nın ahırında. Babamı öpecektin."

Yutkunuyorum ve istemesem de ona tam olarak cevap veriyorum. "Öyleydin."

"Lark, geliyor musun?" Lincoln garaj yolundan sesleniyor. "O dünyadaki en harika baba," diyor çenesini yukarı kaldırarak, ama biraz yalpaladığını görüyorum. "Başka kimseye ihtiyacımız yok."

Ona duyduğum bu çekime kapılmak ve ona bağımlı olan bu iki kızın etrafında şekillenen koca bir hayatı olduğunu unutmak çok kolay. Annemin hayatına giren erkeklerin hiçbirine bunu söyleyecek cesaretim olmadı. Ama ben de böyle hissediyordum. Onun herhangi bir parçasını almalarının ne kadar tehdit edici olduğunu. Bu yüzden gözlerimin hafifçe yaşarmasını görmezden geldim ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Tamam." Ciddi olduğumu anlamasını umarak başımı salladım.

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşırken başka bir şey söylemiyor.

Ağır bir nefes alarak ayağa kalkmak için battaniyeyi kaldırıyorum ve hemen pantolonsuz olduğumu hatırlıyorum. *Hay sikeyim! Hava buz gibi.*

Battaniyenin altında bir yerden telefonum çalıyor. Etrafıma bakıyorum. Hangi cehennemdeydi bu? Sonunda bulduğumda, bir hışımla saçlarımı yüzümden itmek zorunda kalıyorum.

FOXX

Tarzımı bozdular. Sana veda öpücüğü vermek istedim.

"Yani Lincoln Foxx'u mu eleştiriyorsun?" cümlesini duyana kadar farkında bile olmadan mesaja gülümsüyorum. Maggie ön kapıya yaslanıp beni korkutuyor.

Hayatımı sikeyim. Başımı arkaya eğiyorum, yanaklarımı şişiriyorum ve içimden inliyorum. Bu konuda yalan söylemeye bile değmez. Belli ki evdeydi. "Teknik olarak hayır."

Kaşlarını kaldırıyor. "Çöp pandalar buraya tıkılmış gibi geldi."

Onu tersledim.

"Slamming? Hayır. Kuru kuruya sevişmek ve öpüşmek? Evet." Halka açık parmak dansı kısmını atlıyorum. Bu küçük detaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Bir kahkaha attı. Elimde olmadan ona bakıyorum ve duyduklarım karşısında gülümsüyorum. "Bir şey mi oldu?" Ne söylediğini araştırıyorum.

soruyor olabilir. "Lincoln ile. Bir şey mi oldu?"

"Öyle hissediyorum."

Çay bardağını iki elinin arasında tutuyor ve mısır tarlasına doğru bakıyor, az önce itiraf ettiğim şeyin soğukta birkaç dakika kalmasına izin veriyor. "Sadece dikkatli ol. Bu adamlardan birine aşık olan herkesin sonu ..."

"Neyin sonu, Maggie?" Rahatsız bir kahkaha atarak söylüyorum.

"Sadece biraz kasaba dedikodusu, hepsi bu." "Boş ver, turistler için geçerli değil" diye eklerken eve geri dönüyor.

Chariea 1ç

FAYE

BÜTÜN ZORLU ÇALIŞMALARIM ve uzun geceler Brock Blackstone'u izlemek ve yatıştırmak bu olaya yol açtı. En başta Fiyasko'ya geri dönmemin nedeni buydu. Yine de burada, bu özel müzayedenin akşamı saat 4'te, küçük bir kasabadaki butik bir dükkâna girip ihtiyacıma uygun bir şey bulmayı ummak üzereydim.

Loni's Boutique, Fiasco Flowers ve Fiasco Creamery'nin tam arasında yer alıyor ama eşikten geçtiğimde, yeşilden maviye uzanan bir ombre içinde sergilenen son moda kazaklar beni hoş bir şekilde şaşırtıyor. Ancak odanın sol tarafında, iç çamaşırı masasının yanındaki terzi korsajı bu gecenin gerektirdiği türden bir elbiseyle örtülü. Seksi, zarif ve titizlikle inşa edilmiş. Yumuşak pembe şifon katmanları elbise standını sararken ışık, korsajdan ve askılardan uyluk uzunluğundaki eteğe kadar aralıklı olarak dikilmiş her bir kristal boncuktan gelen ışıltıyı alıyor. Askısı o kadar ince ki, kristallerin parıltısı dışında neredeyse yokmuş gibi görünüyor. Uzunlukları ve konumları elbisenin önden aşağıya doğru sarkmasını sağlayarak dekoltenin mükemmel bir şekilde ortaya çıkmasını sağlıyor.

"Çok güzel," diyor Lily yanıma kayarak.

Yanımda durduğunu fark etmediğim için iki kez bakıyorum. "Hi-" Arkasına baktığımda Laney'nin onu takip ettiğini, Grant'in de tam kapı kapanırken ellerini ceplerine soktuğunu görüyorum. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

En genç Foxx gözlerini devirerek, "Lark geçen seferden bu yana yeni grup tişörtü gelip gelmediğini görmek istedi," diyor. "Bu elbiseyi beğendim. Alacak mısın?"

Ona gülümsüyorum ve Laney teyzesi yaklaşırken bana el sallıyor. "Bunu yapmamak çok güzel."

Dükkân sahibi gelip "İsterseniz hızlı bir şekilde tadilat yapabilirim" diyor.

"Bu harika olurdu."

"Pekâlâ, soyunma odamda bazı eşyaların yerini değiştireyim, sonra seni hazırlarız. Bence senin vücudunda mükemmel duracak," diyor.

"Bu senin performanslarından biri için mi?" Laney soruyor.

İkimizi de izleyen Grant'e doğru bakıyorum. Gözdağı verme konusunda çok iyiydi. Bunu akademideki eğitim seanslarından birinden hatırlıyorum - departmanda çalıştığı dönemde eyaletin bu bölgesindeki birkaç K9 memur biriminden biriydi. Ondan bir sorgulama ya da en azından soru sorma sözü almak üzereymişim gibi hissediyordum.

"Planladığım bir performans, ama görünüşe göre en önemli parçayı unutmuşum" dediğimde tamamen yalan söylemiş olmuyorum.

"Laney!" Lily dükkânın arkasından sesleniyor.

Grant'e baktığımda, benim hakkımda bir şeyler bulmaya çalıştığını söyleyebilirim. Lincoln'un onu tamamen karanlıkta bırakmış olmasının mümkün olduğunu sanmıyorum.

Boğazını temizliyor. "Biliyor musun, Del bana seninle nasıl iletişim kurduğunu anlattı. Sen aşağıdayken bazı işlerde ona yardım etmişsin, neredeydi?"

Kollarımı kavuşturarak ona gülümsedim ve kolayca cevap verdim: "Louisiana. Bir kulüpte sahne alan bir avuç insanla konuşacak birine ihtiyaçları vardı. Gördükleri ama belki de şüpheli bulmadıkları şeyler hakkında hafızalarını tazelemek için."

"Bu avantajı asla kaybetmiyoruz, değil mi?" diye soruyor. "Emekli de olsak, başka bir işe de girsek, bir şeyler ters gittiğinde içimizde hep bir his ya da içgüdü oluyor."

Burada olmamda daha fazlası olduğunu biliyor; sadece bu geceyi etkilememesini ummam gerekiyor. "Sanırım bu doğru."

"Grant Amca," diye sesleniyor Lily, beni daha fazla soruya cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarıyor. "Lütfen uyumlu terlikler alabilir miyiz? Senin için de yeterince büyük numaraları olabilir mi?"

Uzaklaşıp yeğenine ve karısına yaklaşıırken başını sallıyor.

Lark göz ucuyla tişört vitrinini karıştırıyor. "O turneye gitmiştim. Washington'daydım ve biri Dave Matthews Band'i canlı görmek istersem tek yerin The Gorge olduğunu söyledi."

Bana kısa bir süre baktıktan sonra yığına bakmaya devam ediyor.

"Peki, sen yaptın mı?" diye sorana kadar beni reddettiğini düşünüyorum.

"Onları orada görüyor musun?" Gülüyorum. "Hayır. Biletler tükendi. Ama Seattle'da karaborsadan bir bilet buldum ve favorilerimden birkaçını dinleyebildim."

Bedenini aramayı bırakır ve uzaklaşır.

Lanet olası küçük kasabalar. Burada onlardan biriyle karşılaşmam için hiçbir sebep yok. Bu dükkân ne kadar büyüleyici olsa da, hazırlıklı olduğum son şey bir sorgulama ve ergenlik çağındaki bir çocuğun gazabıydı. Doğrusu, ikincisi beni daha çok üzdü. Beni sevmesini istemek beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyorum.

Bir saat sonra, giyebileceğim en güzel elbiseyi mükemmel bir şekilde giymiştim. Brock Blackstone gibi biri için bunu giymek neredeyse bir kayıp gibi görünüyor. Ama başka seçeneğim yok. Araba servisine hazır olmam için üç saatten az zamanım var. Neden Midnight Proof'tan alındığımı sormadı ama ona ailemin çiftlik evinin adresini verecek değildim. Rosie Gold'dan önce kim olduğumu ne kadar az bilirse o kadar iyi.

"Demek artık takı da yapıyorsun?" Maggie derme çatma yatak odamın kapısına yaslanırken soruyor. "Kollarında başka bir sürpriz mi saklı?"

"Evet," diyorum yaptığım işe odaklanmış bir halde, daha sözleri aklıma gelmeden. "Bekle, bu da ne demek şimdi?"

Eşyalarımı yer açmak için taşımak zorunda kaldığım spor aletlerinin envanterini çıkararak odaya bakıyor. Dikkatinin eliptik bisikletinin yanında yere dizilmiş küçük silahlara kaymasını izliyorum. "Bunlar *ilginç* aksesuarlar."

"Ben eğlence olsun diye soyunan bekâr bir kadını. Yanımda bir tür koruma bulundurmamak dikkatsizlik, hatta aptallık olurdu."

"Bu akşam yüksek profilli bir etkinlik olduğunu duydum. Oraya mı gidiyorsun?"

Beni duraksattı. Gözlerimi kapatıyorum ve ani ilgisini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Bazı şeyleri nasıl duy-

Böyle bir şey mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Daha iyi bir soru, neden katılıyorsun?"

Bir an için birbirimize bakıyoruz, ikimiz de elimizi uzatmıyoruz. Ama ilk çatlayan o oluyor ve şöyle diyor: "Bilmediğin o kadar çok şey var ki. Ve bir şekilde, karanlıkta olan benmişim gibi hissediyorum."

Gözlerimi ona dikip içimi çekerek soruyorum: "O zaman neden beni aydınlatmıyorsun Maggie? Buradaki kötü adam ben değilim."

"Bundan emin misin?" diye mırıldanıyor ve başımı geriye atıyorum.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Koridora çıkarken arkasından bağıriyorum.

Ama her zamanki gibi soruma yanıt vermiyor. "Bu arada elbisen güzelmiş," diye sesleniyor ve birkaç dakika sonra ön kapı çarparak kapanıyor.

Gözlerimi dikmiş, biraz şaşkın, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Açılacak daha çok şey olduğunu biliyorum ama bu gece bunu çözmenin zamanı değil.

Elbisem çarpıcı olmaktan çok daha fazla açıdan büyük bir ikramiyeydi. Bu sefer takılarımla uyumlu olması gerekiyordu. Ve parıldayan uzun zincirli kolye de biraz ekstra parıltıya sahip. 2 mm'lik kamera elli doların altındaydı ve kristal oniks merkezine mükemmel bir şekilde oturdu. Telefonum çantamda Wi-Fi erişim noktası olarak görev yapacak, böylece bu geceki her şey kaydedilecek ve bulutta saklanacak. Teknolojinin benim lehime çalışması için karmaşık olması gerekmiyor - kodladığım yansıtma yazılımı ve bunun gibi ucuz aletler arasında, özel araştırmayı basit gözetlemelerden ve not almaktan çok daha kapsamlı hale getiriyor.

Tek bir anı ya da yüzü bile kaçırmayacağım. Geçtiğimiz birkaç haftayı Blackstone ihaleleriyle ilgili olarak nakliye şirketlerinden gelen sayısız e-posta ve siparişi filtreleyerek geçirdim. Tedarik pek çok anlama gelebilir. Ancak FBI'ın kokusunu aldığı özel bir müzayede, satılacak otantik tablolar ve Fabergé yumurtalarından daha fazlası olduğu anlamına geliyordu. Cortez hâlâ kartlarını göstermedi ama bu onları görmenin başka yollarını bulamayacağım anlamına gelmiyor. Bu yüzden Blackstone'un bu gece için tam olarak ne tür şeyler "aradığının" ayrıntılarını araştırdım. Bekleyip göremeyecektim. Blackstone'un malikanesine teslim edilenlerin listelendiği fatura beklediğim gibi değildi -çok sayıda ve çeşitte erektıl ilaç-

disfonksiyon ilaçları, gübreler ve kimyasallar, sadece "yılanlar" yazan tek bir satır kalemi, ki bu yine rahatsız ediciydi, ama sürüngen kaçakçılığı Cortez'in çok da üzerinde duracağı bir konu gibi görünmüyordu. Bunların hiçbirisi büyük resim gibi gelmiyordu, sadece ayrıntılardı.

Cortez telefonda, "Senden istediğim tek şey, Faye, kiracıların kimler olduğunu teyit etmen," diyor. "Eğer açık artırma gerçekleşir ve sen de duyma mesafesinde olursan, kimin satın aldığını not et."

Elbisemin askılarını dikkatlice çekerek fermuarı belimin yanından yukarı doğru kaydırıyorum.

Yan tarafa döndüm ve, kahretsin, bu mükemmel.

Banyo lavabosundan telefonumu alırken beni duyduğundan emin olmak için, "Bana tam olarak kime bakmam gerektiğini söyleyebilirsin Cortez. Bu buradaki işimi kolaylaştırır."

Rujumu, karambit bıçağımı koymak için özel bir bölmesi olan parıltılı el çantama atıyorum. Küçük bıçağın gerektiğinde kolay manevra yapabilmek için bir parmak deliği var. Jartiyer kemerimin lastiğini ayarlıyorum, uyluk yüksekliğindeki çoraplarımı tutma işlevi görüyor ve avuç içi büyüklüğündeki biber gazını bağlamak için uygun bir nokta olarak ikiye katlanıyor. Black- Stone'un neler yapabileceğini bilmediğimi düşünürsek fazla bir şey değillerdi ama silah sahibi olmak beni daha güvende hissettiriyor. Her zaman öyledir.

"Söyleyebileceğim tek şey, eğer bir terslik hissediyorsanız ya da oradan çıkmanız gerekiyorsa, çıkın. Bu, süvarilerin burayı basmak için beklediği bir durum değil. Biraz desteğim var ama burada kendi başınızaymışsınız gibi hareket etmeniz gerekiyor. Akıllı olmanızı istiyorum."

Cortez'in sözlerini tekrarlayıp duruyorum - eğer bir şey ters geliyorsa, o zaman oradan çık. Bu birine "güvende ol" demek gibi bir şey. Sizi incitmek istemedikleri gerçeğinden başka bir değer katmaz. Elbette dikkatimi vereceğim ve içgüdülerimi dinleyeceğim - bir süredir bu şekilde tek başıma çalışıyorum.

Araba yolculuğu hızlıydı ama kendimi hazır hissediyordum. Makyajım ve mücevherlerim, silahlarım ve katil elbisemle birlikte, merdivenlerden yukarı çıkıp kırmızı halının üzerinden geçerek malikâneye girerken hepsi birer maske. Ana salon boyunca konuşlanmış birkaç güvenlik görevlisinin daha yanından geçerken, Blackstone'un vücudumu inceleyen gezgin gözlerini yakalıyorum. İçimde yarattığı tuhaf ürpertiye üzerimden atıyor ve onun yerine gülümsüyorum.

"Rosie," diyor Blackstone beni ana balo salonunun eşiğinde karşılar. "Uzun zamandır gördüğüm en güzel küçük şeysin."

zaman." Parmak eklemlerimi öpüyor, ıslak dudaklarından gereğinden fazla salya akıyor ama iğrenç tepkimi kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum. "Sevgilim bu gece tadına bakmam için hazır mı?"

Kolumu kaldırarak, giydiğim şeyin 360 derecelik görüntüsünü ona göstermem için bana rehberlik ediyor. Zihnimi çoktan sakinleştirmiş ve bu geceki Rosie Gold rolüme tamamen alışmış olduğumdan emin olmuştum. Aksi takdirde, boynuna ve kollarına bir beden küçük gelen Brioni smokinine kusabilirdim.

Utangaç bir gülümsemeye onu kucaklıyorum. "Brock, ben her zaman hazırım."

"Güzel." Elini kaldırır ve bir garsona işaret eder. "Ben bir viski zencefil alacağım ve lütfen güzel kızım için bir kadeh şampanya getirin." Elimi tutup parmak eklemlerimi tekrar öpüyor. *Daha fazla salya.* "Gel, sana gösteriş yapmak istiyorum."

Böyle bir balo salonu zengin renkler ve sıcak bir ışıkla yıkanmalıdır, ancak bunun yerine soğuk, sade ve neredeyse steril hissettiriyor. Modern tasarımı ve temiz çizgileri, genel grileri ve soğuk tonlu siyahları ile Fiasco'daki çoğu insanın "zengin" olarak değerlendireceği şeyin tam tersi. Gruplar halinde bir araya gelen insanlar da bundan pek farklı değil. Tasarımcı smokinleri giymiş adamlar sohbetlerine çok az katılıyor, çünkü yanından geçtiğimiz her biri gülümsemek ya da ders çalışmak için başını çeviriyor.

Blackstone beni kucağına çekip parmaklarını kalçalarımaya geçirene kadar beni gerçekten göstermek istediğini anlamıyorum. Onu selamlayan herkes aynı zamanda *benimle* de tanışmış oluyor - onun Rosie Gold'u. Benim kaidem olarak onun bacağına tünedim. Tanıdığım her büyük ismin çetelesini tutmaya çalışmasaydım, isimlerini düzgün bir şekilde kaydedebilmek için onlara tekrarlamasaydım, tenime sinen nefesinin kokusundan iğrenirdim. Ya da avucunu kalçamdan elbisemin **e t e k l e r i n e** doğru indirişinden. Her seferinde irkilmemek için büyük bir odaklanma gerekiyor. Bilerek bir yüze ya da bir yere çok uzun süre takılıp kalmamaya çalışıyorum. Sayımı yaparken ve sevkiyat belgelerindeki kalemleri hatırlamaya çalışırken nabzım hızla atıyor. Tanıştırıldığım kişilerle eşyaları yerleştirebilecek miyim? Burada hatırlanması gereken tüm öğeler kafamın içinde.

Bu yüzden yaklaşan küçük erkek grubunu fark etmedim. Fark etmedim.

Ta ki Blackstone'un kolunu kaldırıp gruba yaklaşmalarını işaret ederek, "Beyler. Gelin ve bize katılın."

Bölüm 20

Lincoln

İlk iki parmak eklemim yarılrken acı parmak eklemlerime yayılıyor, darbe ön kolumdan dirseğime doğru ilerliyor. Joel'in kan tükürdüğü ve artık duymazdan geldiğim özürlerini sıraladığı sırada ben de dirseğimi silkeliyorum. Birine bir şey anlatmak için vurduğunuzda özür dilemenin pek bir anlamı kalmıyor.

"Linc, dostum. Bunu yapmak istememiştim-"

Elimi büktüm ve yalanını kestim. "Bagajına bir kasa bırakmak istemedin mi? Gecenin 3:43'ünde anahtar kartını kullanarak içki fabrikasına gelip bir fıçı burbon içmek istemedin mi?" Pikniklerde içkilerimi paylaştığım bu adamın son altı aydır bizden bir şey çalmadığı yalanını yüzüme karşı söylemesini izlerken ellerimi belime koyuyorum.

"Fazladan paraya ihtiyacım vardı, dostum. Faturalarım ve borçlu olduğum insanlar var." "Bana bak, Joel." Yüzümü gösteriyorum.

"Bizim için çalıştın. Sen

bir maaş çeki ve tam sosyal haklar kazandım. Ama bunun burada bittiğini biliyorsun." Kolumu geriye doğru kaldırdım ve kaburgalarının hemen altından karnına son bir yumruk attım.

"Pekâlâ," diyor Ace arkamdan. "Sanırım anlıyor.

Değil mi Joel? Anladın mı?"

Öksürüyor ve başını sallıyor.

"Bunu senden duymam gerekecek, Joel."

"Anlıyorum," diyor.

Ace telefonunda bir şeyler yazarken "Güzel," diyor. "Linc, gitmemiz gerek."

Joel kanlı burnu ve dudağıyla bana bakıyor ve bir sonraki söyleyeceğimi bekliyor.

"İşin Pazartesi günü seni bekliyor olacak," diyorum ona, ellerini yükleme rıhtımının korkuluklarına bağlamak için kullandığım fermuarı çekip çıkarırken.

"Beni kovmuyor musun?"

"Baban burada çalışıyordu, Joel. Ve amcan." Griz odanın diğer ucundan sesleniyor. "Soyadlarının, kurulmasına yardım ettikleri bir markadan çalmakla ilişkilendirildiğini bilmekten gurur duyacaklarını sanmıyorum." Boğazını temizliyor ve Griswald Foxx'un rahat tavırları bu anlarda kaybolup gidiyor. Onun yerine, bu markayı demir yumrukla inşa eden bir adam var. İşini hep böyle yapardı, biz de örnek alarak öğrendik. "Sen de yirmi yılı aşkın süredir buradasın. Seni neden kovalım ki Joel? Benim durduğum yerden bakınca, böyle bir şey tekrarlanırsa seni nelerin beklediğini görüyorsun, haksız mıyım?"

Kabaca yutkunarak başını sallıyor. "Evet, Griz."

"Güzel. Git temizlen. Pazartesi günü görüşürüz; çaldıklarını telafi edene kadar ödenmemiş fazla mesai bekle."

Yüzüme beyaz bir havlu çarpıyor. "Gidelim," diyor Ace.

"Ben sürüyorum," diyorum elimi sararken. "Griz, eve gitmeye hazır mısın?"

Bana gülümsüyor. "Golf arabası hazır. Siz gidip biraz eğlenin."

"Bir süredir bunu yapmak zorunda kalmamıştım," diyorum içki fabrikasından çıkmak için cipimin önünden dönerken. Binmek için takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum. Beyaz gömleğimdeki iki kan lekesi var, ki bu benim için sorun değil. Tamamen siyah bir smokinim var, kuru temizleme yapılmış ve beni bekliyor.

Kol düğmelerimi takmayı bitirdiğimde Ace, "Bunun siyah kravat olduğunun farkındasın, değil mi? Sadece siyah kıyafet değil?"

"Sonuncusu mahvoldu. Ayrıca, poker oynamak ve satışlarımızdan pay isteyen bir pisliğin ağzını aramak için lanet olası bir papyon takmayacağım, Ace."

"Sadece geçen yıl Blackstone Müzayedeleri'nden elde ettiğimiz satışlar net kârımızı ikiye katladı. Bu, Maggie'nin ikincil piyasa satışlarıyla başarabildiğinden daha yüksek bir ölçek. Eğer en değerli şişelerimizin yeniden satışının önünde durmak istiyorsak, o zaman bir

bu satışları kimin yaptığıyla doğrudan bağlantılı. Blackstone hıyarın teki olabilir ama insanlara bir şeyler kazandıran bir adam. Burbonumuz oyun alanında ve bu gece birkaç el sıkışırsak, sadece bağlantılara bile değmiş olacak. Sadece buraya ne kadar kirli girmek istediğimize karar vermemiz gerekiyor."

Yirmi dakika sonra, Fiasco'nun şehir sınırının hemen dışındaki bir malikâneye giriyoruz. Uzun yolda ilerlerken biraz gösterişli olduğunu hissediyoruz. Bir evden çok bir müzeye benziyor. Dairesel araba yolunun ortasındaki büyük fiskiye ve gece gökyüzünde kaybolan ışıktandırılmalarla arazi peyzajı titizlikle korunuyor.

"Burada başka neler açık artırmayla satılıyor?" Ace'e sordum.

"Bildiğim tek şey doğrudan Blackstone ile yaptığım pazarlık, yani nadir şişelerimiz. Nereye ve ne kadara gideceklerini görmek istiyorum. Bunun ötesinde mi? Hiçbir fikrim yok."

Vale hem benim hem de Ace'in kapısını aynı anda açıyor. Ayağa kalkıp ceketimi ilikliyorum ve şimdilik gözlüklerimi cebime koyuyorum. "Ne kadar para harcıyoruz?"

"Biz değiliz," diyor çift kapıdan içeri girerken. Açılmış koyu kırmızı bir halı eşikten uzun giriş yolunun sonundaki ana balo salonuna kadar uzanıyor. "Biz sadece bu konuda politika yapmak için buradayız."

Çoğunluğu smokinli erkeklerden oluşan insanlar etkinliğin her yerine dağılmış durumda. Burada bulunan az sayıdaki kadın ya kokteyl servisi yapıyor ya da gösterişli giyinmiş. Belli ki burası bir erkekler kulübü.

"Atticus ve Lincoln Foxx, ne kadar ilginç bir olay." Wheeler Finch yaklaşırken selam veriyor. Hemen arkasından da Waz King geliyor. Wheeler Fiasco'nun etrafında sanki burayı o yönetiyormuş gibi dolaşırken, Waz da onun ahababı gibi davranıyor. İkisinden de nefret ediyorum. Finch & King, Kentucky at yarışlarının önde gelen markası olabilir, ama özünde kendi çıkarlarını düşünen, adi dolandırıcılar.

Ace'in "Lanet olsun" diye mırıldandığını duyuyorum, hemen yanında dolaşan horoz kuyruklu garsona işaret etmeden önce.

Wheeler'ı böyle bir şeyde görmek beni şaşırtmadı - eğer daha önce şaibeli gibi geldiyse, onun katılımı bunu doğruluyor. Hadley'e bu gece sevgili babamı gördüğümü söylemeliyim, beyaz takım elbise ceket ve siyah papyonuyla her zamanki gibi gösterişli görünüyordu, daha önce bir mahkeme yargıcı ve gelecek seçim yılında vali adayı olacağı söylenen kişiyle dirsek sürtüyordu.

"Wheeler." Ace başını sallar. "Waz," diyor bir bakışla.

Wheeler, "Kızım nasıl? Hâlâ sana dadılık mı yapıyor?"

"Kızınız Fiasco'daki en başarılı yerlerden birini işletiyor." Ters bir soru sorduğu için kendisini aşağılık biri gibi hissetmesini sağlamaya çalışarak alkışla karşılık veriyorum. "Ailemle vakit geçiriyor. Buna kızlarım da dahil."

Waz araya giriyor, "Sana da *iyilik* yapıyor mu Ace?"

Tam Ace ona çenesini kapatmasını söyleyecekken Wheeler araya giriyor, "Biraz yürü Waz. Blackstone parlak bir şey göstermek istedi. Belki gidip ne olduğuna bakarsın."

Ama dikkatimi çeken, bir dizi deri kulüp sandalyesi ve mum ışığıyla çevrelenmiş Wheeler'ın arkasından gelen kahkaha sesi oluyor. Daha da ötesi, kalbimin hızla çarpmasına ve midemin sıkışmasına neden oluyor.

Ace'e Faye'e olanlardan bahsetmemiştim ama o bana yaklaştı ve sessizce sordu: "Bence o, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, arka azı dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki çatlamadıklarına şaşıyorum. "Evet, öyle." Gördüğüm her şeyi santim santim inceliyorum ve hâlâ onun burada ne halt ediyor olabileceğini anlayamıyorum. "Arkadaş" olduklarını söylemişti ama oynadığı bu "göster ve anlat" oyunu benim bildiğim türden arkadaşlıklara benzemiyor.

Blackstone kaya bardağını tutan etli elini kaldırır ve seslenir, "Beyler. Gelin ve bize katılın." Sanki "İki Foxx ve bir Finch" dediğini duyacak kadar yakın değilmişiz gibi kendi kendine kıs kıs gülüyor. Ama beni öfkeliendiren diğer elinin tuttuğu yer. Faye onun kucağında tünemiş oturuyor, diğer eli kalçasının üzerinde, neredeyse kalça kıvrımının kalçasıyla birleştiği yerde duruyor. Sanki onunmuş gibi. *Ne oluyor lan?*

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, tepki vermemek ve onu üstünden çekip almamak için beni topraklayacak bir şey. Eli onun üzerinde olmamalıydı. Neden buna izin veriyor? Ben Blackstone'un eline bakarken Ace'in bana baktığını hissedebiliyorum. *Orospu çocuğu.*

İleriye doğru adım attığımız ve yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda paniği hemen anlıyorum. Geriliyor, çıplak omuzları hafifçe kalkarken göğsü hafif bir solukla inliyor. Tozlu pembe horoz kuyruğu elbisesi düşük ışıktaki parlıyor, saçları pastel şeftali ve pembe çizgili bir peruğun altına sıkışmış, doğal sarısı ile aynı omuz uzunluğunda.

Benden başka hiçbir yere bakmıyor, bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı araştırıyor. Ona hiçbir şey vermiyorum, çünkü ne kadar istesem de

Onu kucağından alıp kollarıma atmak için sabırsızlanıyorum, Fiasco'da ortaya çıktığından beri bana yarı gerçekler söylediğini biliyorum ve burası açıklama yapmanın yeri ya da zamanı değil. Beklemekten resmen bıktığım için bunları daha sonra almayı umuyorum. Şimdilik, birlikte oynayacağız.

"Beyler, konuklarımdan bazılarıyla tanışmanızı istiyorum," diyor Blackstone ve etrafına dizilmiş yarım düzine adamı tanıştırmaya başlıyor. Ama hiçbirinin yüzünü ya da adını hatırlamıyorum. Sadece bir tanesine odaklanıyorum. "Ve bu güzel, parlak şey de benim Rosie Gold'um."

Gülümseyip bizi kibarca selamlamadan önce gözleri bir süre daha benimkilere takılı kalıyor. Ama Wheeler şöyle diyor: "Rosie Gold. Ne kadar ilginç. Beklediğim gibi biri değilsin. Midnight Proof'taki burlesque dansçısı. Öyle değil mi?"

Ona bakarak gülümsüyor ama bu göstermelik bir gülümseme. "Bay Finch, sizi görmek çok güzel. Ve evet, Midnight Proof'ta dans ediyordum. Kızınız çok cömert davrandı ve güzel içkili mekânında kısa bir süreliğine yer ayırttı."

Wheeler bir süre onu izledikten sonra, "Bana birini hatırlatıyorsun ama o kişinin yıllardır Fiasco'ya ayak basmadığını sanıyordum," diye alay ediyor.

"Şanslı bir tesadüf," diyor Blackstone kadehini boşaltırken. "Bu güzel kız Nashville'de kucağıma oturdu ve ben bazı işlerle ilgilenirken onun burada, Kentucky'de sahne alıyor olması müthiş bir tesadüf oldu." Sanki ona bu şekilde dokunmaya hak kazanmış gibi dudaklarını omzunun kıvrımına sürüyor. Yumruğum yanımda sıkılıyor, Faye gözleri tekrar bana kayarken bunu fark ediyor. "Bu gece için güzel bir gösteri parçası olacağını biliyordum."

Yeterince duydum. "İzin verirsiniz. Barınızda burbon olarak ne varmış bir bakacağım."

Ace küçük insan kalabalığına başıyla selam vererek onu takip ediyor. Ona bir daha bakmayacağım. Bakamam. Bara vardığımızda, siyah ceketimden fırlayan kol düğmelerini düzeltiyorum, zihnim Faye'in şehre dönmesiyle fark ettiğim bazı tutarsızlıkları gözden geçiriyor.

Barmene bakıyorum. "Foxy Bourbon, içki yasağı şişesi, sek."

"Şunu iki yapalım," diyor Ace az önce koşarak uzaklaştığımız gruba dönüp bakarken. "Fiasco'ya sadece Midnight Proof'ta dans etmek için gelmedi, değil mi?"

"Bir şeyler olduğunu hissediyordum. Bilmiyorum, burada olduğu zamanlama bana ters geldi. Sonra Cortez'le birlikte dışarı çıktı."

"Randevu mu?" Ace bana bakarken kaşlarını çatarak soruyor.

O "randevunun" parmaklarımın onu o barın dışında çözmesiyle nasıl sona erdiğini düşünerek bilerek gülümsüyorum. "Bu bir randevu değildi." "Grant, kızın kendini bir barda bulmamasına şaşırdığını söyledi.

Ace, önüne konan burbonu yudumlayıp izlerken, "Kolluk kuvvetlerinin bir parçası," diyor. Kalabalıktan uzaklaşıp koridorda ilerleyerek gözden kaybolurken b a k m a m için kolumu dürtüyor. "Sınıfının en iyisi olarak mezun oldu, Fiasco PD'de neredeyse sıraya girmiş bir işi vardı ve sonra şehri terk edip dansa mı başladı?"

"Sana bunun neden olduğunu tam olarak bildiğimi ama ayrıntılardan emin olmadığımı söylesem bana güvenir ve Blackstone ile ilgili bu işten vazgeçer miydin?" Blackstone'un az önce gittiği yolu takip etmesini izlerken Ace'e söylüyorum. "Bu doğru gelmiyor."

Kardeşim bardağını bitirmeden önce bir süre beni inceliyor. Omzuma vuruyor. "O zaman tamamdır." Az önce bulunduğum yöne bakıyor ama Wheeler Finch araya giriyor.

"Seni burada görmek ilginç, Atticus. Bu etkinliğe benim gibi başka bir iş adamının katılmasını beklemiyordum."

Ace burnunu çekerek küçük bir kahkaha attı. "İkimiz de senin gibi olmadığımı biliyoruz."

"Nazık ol, Foxy. İkinizin de bana ait olan şeylerden ne kadar hoşlandığınızı unutmayalım," diyor barmene gülümserken. Kardeşimin bu yorum karşısında neredeyse hırladığını duyduğuma yemin edebilirim.

Ama cevap veriyorum çünkü en iyi arkadaşım bundan daha fazla saygıyı hak ediyor. "Eğer kızınızdan bahsediyorsanız, Hadley'nin size ait olmadığını hatırlamanızı rica edeceğim."

Beni görmezden gelip burbonunu yudumluyor. *Gösterişçi pislik*. Az önce yanlarından geldiğimiz gruba doğru baktı. "Calloway denen kızı hatırlıyoursundur herhalde? Blackstone ile yatağa girmesi ilginç bir tesadüf. Bana küçük *Rosie Gold*'u hakkında oldukça korkunç detaylar verdi."

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Her ne kadar buradan gitmek istesem de -odayı tekrar tarayıp onu arıyorum- onsuz gitmemin imkanı yok.

Bölüm 21

FAYE

WAZ bana gerçek adımla mı hitap etmesi gerektiğini yoksa bunu kendi lehine mi kullanması gerektiğini bilemiyormuş gibi beni izliyor. Wheeler Finch'in buraya geldiğini gördüğüm an, ayaklarımın üzerinde düşünmem gerektiğini biliyordum. Tahmin ettiğimden çok daha geniş kapsamlı bir işin içine atılmış gibi hissediyorum. Bu gece için ne kadar hazırlıklı olsam da, Lincoln'un siyah smokiniyle bana doğru yürüdüğünü görmeyi beklemiyordum. Ve vücudumun anında tepki vermesine daha da az hazırlıklıydım. Tanışma faslı sırasında gözünü bile kırpmadı, beni gördüğüne şaşırmış gibi görünüyordu. Gözleri sadece ben "*Rosie Gold'um*" olarak tanıtıldığımda Blackstone'un ellerini üzerimde bıraktı.

Kahretsin, bu iş çok daha karmaşık bir hal aldı. El çantamı kavradım ve Blackstone'a doğru eğildim, bir sonraki hamlemi yapmak için en iyi zamanın şimdi olduğunu biliyordum. "Bayanlar tuvaletini kullanacağım ve sonra kendime bir içki alacağım. Sen bir şey ister misin?"

"Rosie," diye nefes veriyor ve sonra bana doğru eğiliyor, burnu boynumda geziniyor. Sahne adımı bu adamın ağzından duymaktan nefret ediyorum. Her nasılsa bunu bir tehdit gibi söylüyor. Sadece bir kişinin bana bu şekilde yakın olmasını, beni bu şekilde arzulamasını istiyorum ve o bara geçtiğinden beri dönüp bana bakmıyor. Sırtımdan aşağı ürperti ve tiksinti akıyor ve Blackstone'un dokunuşundan uzaklaşmamak için çaba sarf etmek gerekiyor. "Açık artırma başlamadan önce devam et."

Kıçıma dokunuyor ama irkilmek ya da ona kendini becermesini söylemek yerine gülümsüyorum ve sakın bir şekilde banyoya giden uzun koridora doğru yürüyorum. Bu koridor aynı zamanda ana süite ve ofise giden koridor. Eğer şanslıysam, nereye gittiğimi merak etmeye başlamadan önce en fazla on, belki de on beş dakikam var. Odanın çoğu smokinli erkeklerden oluşuyor, bu yüzden kısa pembe pullu elbiseli kadın, eğer biri bakıyorsa fark edilebilir bir şekilde eksik olacak.

Ofisin kapısı yok, çünkü buranın mimarisinde kapalı kapılar yerine açık kemerler var. Omzumun üzerinden bakıyorum ve içeri girmeden önce güvenliğin bu koridordan geçmediğinden emin oluyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Blackstone'un dijital ayak izini zaten takip ettiğim için, bir şeyler bulmayı umuyorum, bana ortaklarının kim olduğundan daha fazlasını söyleyebilecek başka *herhangi bir* şey. Dağınık masanın üzerinde zar zor okunabilen, el yazısıyla yazılmış bir dizi yapılacaklar listesi var. Kâğıtların düzenini bozmadan yasal defterleri tarıyorum. Ancak sevkiyat belgelerinde zaten fark ettiğim kuyruklardan başka bir şey yok. Kendi kendime söylenerek gizli bıçağımı çıkarıyorum ve üstteki kilitli çekmeceyi açmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Bıçağımı yere bıraktığımda, üzerinde MONTANA yazan küçük bir yapışkan not fark ediyorum.

"Bu koridordan gelen birini gördün mü?" Duyuyorum mesafe.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Odanın ortasına geçip telefonumda bir şeyler yazıyorum. Buradan çıkmak için zamanım yok, bu yüzden buraya kazara girdiğim gerçeğini satmam gerekecek.

"Ah, işte buradasın Rosie," diye sesleniyor Blackstone kemerli kapıdan.

Elimi göğsümün üzerinde tutuyorum ve dönerken gülümsüyorum. "Aman Tanrım, beni korkuttun."

Gözlerinde görmekten kaçınmaya çalıştığım türden bir bakışla bana doğru ilerliyor - arzuladığı bir şeyle baş başa kalmanın verdiği tatmin.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye soruyor, tam da telefonu cebinde vızıldarken. Telefonu çıkardığında da bana mide bulandırıcı bir Cheshire Kedisi gülümsemesi attı. Ona mesaj attım:

ROSIE GOLD

Gel ve beni bul.

"Rosie, Rosie," diye alay ediyor. "Sen yaramaz bir kızsın. Çok önemli insanlarla dolu bir odam var ve sen seninle oynamamı istiyorsun, öyle mi?"

Lanet olsun. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Rolümü oynuyorum ve nazlı bir gülümseme sunuyorum. "Müzayedenin başlamak üzere olduğunu biliyorum ama içimden" - içimi çektim- "oynamak eğlenceli olabilirmiş gibi geliyor." Ona ustalaştığım alaycı bir bakış atarak etraftan dolaşmak için hamle yapıyorum ama o önüme geçerek beni durduruyor.

Parmağını kolumda gezdirerek, "Dışarıda senin için salyalarını akıtan tüm o erkekleri gördün mü? Bu seni tahrik ediyor mu?"

Normalde, evet. Sahnede ve kontrol bendeyken. Ama bu işi yaparken değil. Şu anda değil.

"Sen benimsin, değil mi Rosie?" diyor eli belime doğru ilerlerken.

Parmakları kolumda, omzumda ve köprücük kemiğimde gezinirken yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Dokunduğu her yerde tenim ürperiyor ve zihinsel olarak kendimi bu adamı öpmeye ya da yumruklamaya hazırlıyorum.

"Efendim?" diye araya giriyor güvenlik görevlilerinden biri.

"Şimdi olmaz," diye karşılık veriyor Blackstone göğüs dekolteme pervasızca bakarken. İğrenç.

Güvenlik görevlisine bakıp onun mükemmel taranmış saçlarına ve koyun pizolasına bakınca duraksıyorum. Maggie'yi kefaletle serbest bıraktığım sabah Fiasco polis karakolunda beni karşılayan aynı gergin yüz ifadesiyle karşılaşıyorum. İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Onun FBI'dan olduğunu düşünmemiştim.

"Güvenlik görevlisi" ağzındaki kürdanı çıkararak şöyle der: "Efendim, müzayede salonu doluyor ve sessiz bir teklifle ilgili bir yanlış anlaşılma nedeniyle yardımınıza ihtiyaç duyulduğu söylendi."

Blackstone bana bakıyor ve çenemi kaldırıyor. "Sen burada kal. Gece gerçekten başlamadan önce oynamak istiyorum."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, vücudumun bu söz karşısında geri tepmesini engellemeye çalışıyorum.

Dönüyor ve gizli güvenlik görevlisinin yanından geçip gidiyor. "Gidelim o zaman. Benden tam olarak nerede isteniyor?"

Güvenlik görevlisi başka bir şey söylemeden bana tekrar bakıyor ve Blackstone'u koridorda takip ediyor. Görünüşe göre Cortez arkamı kollamış. Ama onu beklemeye hiç niyetim yok.

geri dönmesi için. Buradan gitmem gerek. Bu kararın sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim.

O ofiste neredeyse cinsel bir hakaret dışında bir şey bulamadım. Benden bu kadar. Blackstone'un müşterileri ve bu özel müzayedeler için hazırladığı şey FBI'nın istediği şey değil. Hedef o değil, misafirlerinden biri. Onu bir kaynak olarak kullanacaklar. Ya da en azından daha önemli birini vurmak için bir piyon olarak.

Terasa benzeyen bir yere açılan çift kapıya doğru koridordan geri dönerken, vale parkının buradan ne kadar uzakta olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. Bir zippo çakmağının kapanma sesini ve kısık bir ısığın kesik notalarını fark etmiyorum, ta ki ürkütücü melodisi dikkatimi çekene ve başım o yöne doğru savrulana kadar.

"İlginç bir yöne gittin, kızım. Burlesk mi?"

Beklenmedik ses karşısında duruyorum. Güneyli ağzı, annemi onu sevdiğine inandırmak için kandıran sese o kadar benziyor ki. Yine de Waz King'in sesinin tınısı sinirlerimi kardeşi Tullis'inkinden biraz daha fazla bozuyor.

Omuzlarımı dikleştirerek soruyu duymazdan geliyorum ve yürüyüş yolunda ilerleyerek doğrudan beni buraya getiren siyah arabanın beklediği mülkün önüne gidiyorum. Sinsi gülümsemesi kadar rahatsız edici olan yavaş adımlarla beni takip ediyor.

"Nereye gidiyorsun? Bu gece açık artırmaya çıkacak mallardan biri olduğunu sanıyordum."

Düşündükçe ürperiyorum.

"Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var," diyorum soğuk hava tenime çarpıp zaten kısa olan elbisemi daha da yukarı doğru savururken. Bir elimle onu tutuyorum, diğer elim zaten küçük çantam ve telefonumla dolu. Durup montumu alacak zamanım yok. Ön cebimde, ev anahtarı kılığına girmiş küçük bir bıçak var. Ve bir sarsıntıyla karambitimin hâlâ Blackstone'un masasında olduğunu fark ediyorum. *Hay sikeyim.* Parıltılı çantamın yan tarafını yokluyorum. Gizli cebinde yeterli şarjı olan avuç içi büyüklüğünde bir şok tabancası var. Rahat bir nefes alıyorum. Fazla bir şey yapmayacak ama ihtiyacım olursa kaçmam için bana biraz zaman kazandıracak.

"Faye, Faye, Faye," diye bağılıyor acımasızca. "Burası seni bulmak için çok ilginç bir yer." Yanımda yürürken kışıma bakmak için arkama bakıyor.

Adımlarımın ortasında durduğumda içimi bir tiksinti ürpertisi kaplıyor ve toplayabildiğim kadar büyük bir tavırla ona, "Ben burada sadece var oluyorum, Waz. Tıpkı senin gibi."

Ama sözlerimi duymazdan geliyor ve gözlerini önümde gezdiriyor. "Şehre döndüğünü duydum. Maggie Midnight Proof'ta dans edeceğinden bahsetti. Kendi gözlerimle görmek isterdim ama Hadley babasının ortaklarının kendi iş yerinin yakınında olmasından hoşlanmıyor. Gizlice girip bir gösteri yakalamanın bir yolunu bulmam gerekebilir."

"Fiasco'da ne yaptığımla ilgili ayrıntıları size anlatmak bir yana, kız kardeşimin benim hakkımda konuşacağından bile şüpheliyim."

Kendi kendine mırıldanıyor, sanki paylaşmak için can attığı bir sırrı varmış gibi. "Kız kardeşin hakkında bilmediğin çok şey var. Diğer şeylerin yanı sıra bana biraz borcu olduğu gerçeğinden başlayarak. Ve ondan borcunu ödemesini bekliyorum."

Ben ayrıldığımda Waz atları eğitiyordu. Finch & Kings için odak noktasını antrenmandan tüm ekibi ve lojistiği denetlemeye kaydıran Tullis'ti. Görünüşe göre Tullis aradan çekilince 's' harfini kaldırmışlar. Ama bunu duyduktan, kız kardeşimle konuştuğunu ve onunla çalıştığını doğruladıktan sonra, tutuklanmadan önce onu döven kişiyle konuştuğuma dair içimi burkan bir his var içimde. Bir ürpertiye bastırarak boğazımı temizliyorum. "O zaman bunu onunla konuşmalısın. Benimle değil."

"Çoktan yaptım. Beni yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğundan emin oldum."

Orospu çocuğu.

Yaklaşıyor, arkamdan başka bir yere hareket etmemi engellemek için hızlı adımlarla. Topuklarım çimenlerin üzerinde sallanıyor. Yılın bu zamanı zemin sert ve donmuş oluyor. "Bir süredir yoktun, Faye. Artık buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğini sanmıyorum." Kendimi toparlamaya çalışıyorum, kaçmak için en iyi yolu bulmak için sağa sola bakıyorum.

Şu anda burada olay çıkarmak istemezdim ama sadece ikimizin olduğunu bilmek kutuplaştırıcı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Waz'ın arkasında siyahlar giymiş uzun bir bedenin bulanıklığı dikkatimi çekiyor. Sonraki birkaç saniye, eller Waz'ın omuzlarına dolanıp dengesini bozarken hızla geçiyor. *Lincoln*. Foxx'un çekici kardeşi, iki geniş adım ve yarı kalkık bir kolla, Waz'ın burnuna iki hızlı yumruk indiriyor, daha o göt deliği ayağını bile yere basamadan. İkinci yumrukta kıkırdağın çatlaması ve sıçrayan kan Waz'ın yere düşmesine neden olur ama hamamböcekleri göründüklerinden daha güçlüdür.

Benden yirmi adımdan daha uzakta, boyuna göre ayakta duran Waz'ın kana bulanmış gülümsemesinde hesapçı bir ilgi var. "I

Bir Foxx ile yatacağını bilmeliydim. Shelby'nin onlarla yakınlaşması da fazla zaman almadı."

Lincoln'e bakıyorum, göndermeyi anlamıyorum.

Lincoln'ün göğsü kabarırken yumruğu sıkılı ve seğirir bir şekilde yanında duruyor.

Waz güler ve tükürür, "Buna dikkat etsen iyi olur, Lincoln. Adam öldürmek gibi bir alışkanlığı var."

Midem bulanıyor. Lincoln'ün muhtemelen düşünmediğı bir şey değil ama bunu yüksek sesle duymak boğazımın kurumasına ve parmaklarımın elimde sıkığım biber gazı spreyi boyunca seğirmesine neden oluyor.

Lincoln, "Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Ve bence onu hafife alıyor olabilirsiniz çünkü tahmin etmem gerekirse, her iki elinde de en az bir silah var ve bunu tam olarak ne olduğunu söylemeye hazır." Göz kırparak omzunun üzerinden bana bakıyor ve "Nefsi müdafaa" diyor.

Waz, Lincoln'ü görmezden gelerek bana ters ters bakıyor. "Faye, başka bir konuşma yapmalıyız. Bir dahaki sefere Maggie'yi de dahil ederiz. Siz Calloway kadınları her zaman sürpriz oldunuz." Daha fazla kan tükürür, böylece Lincoln'ün ayağının tam önüne isabet eder. "Foxx, senin o küçük kızların artık çok hızlı büyüyorlar."

Lincoln'ün önüne geçip biber gazını çıkarıyorum, güvenlik özelliğini kapatıyorum ve Waz'ın suratının ortasına sıkıyorum. Lincoln'ü elimden geldiğince sıkıştırıyorum ve o da kalçalarımın tutarak bizi kör edici spreyin kalıntılarından uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Bu, kız kardeşime el kaldırdığın için," diye bağırdım.

Waz geriye doğru hareket ederken kendi ayaklarına takılıp düşerken bir dizi "sikiş" diye bağıırır. Kıcı bir gümbürtüyle kaldırıma çarpıyor. "Sen öldün, kızım."

Bir kahkaha atıyorum, benden uzaklaşmaya çalışırken ona yaklaşıyorum. "Kimi tehdit ettiğine dikkat etsen iyi olur, Waz. Dediğın gibi, adam öldürmek gibi bir alışkanlığım var."

Bu geceki katılımcılar tarafından gafil avlanmak ve Maggie'yi incittiğı gerçeğı benim için bardağı taşıran son damla olmaya yeter de artardı bile. Ama onun Lincoln'ün kızlarından bahsettiğini duymak bile beni çileden çıkardı. Ellerim adrenalınle titrerken ağzımı ve burnumu kapatarak az önce püskürttüğüm şeyi içime çekmemeye çalıştım.

"Faye," diyor Lincoln derin sesiyle. "Gidelim dedim." Eli benimkini tutuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek beni aşağıya çekiyor.

Çirkinlikten uzak bir ara sokakta.

Gülüyor, "Bu çok aptalcaydı, Peach."

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. Adrenalin pompalarken, Waz'ın söylediklerine geri döndüm, hala anlamamıştım: *Shelby'nin de onlara yakınlaşması fazla zaman almadı*. "Ne demek istedi? Annem hakkında mı?"

Yürürken Lincoln'ün kaşları çatılıyor. Dikkatimi çekmek için başını çevirdiğinde, kelimeler dudaklarından döküldüğü anda fark ediliyor. "Shel- by ve Griz birlikteydiler. Çok kısa sürdü, belki birkaç ay önce-" Boğazını temizledi. *O ölmeden önce*. "Griz, Shelby'ye çok aşık oldu." Sesi değişiyor ve biz yürürken arkasına bakıyor. "Bilmiyor muydun?"

Yeni bilgiye konsantre olarak bunu düşünüyorum. *Annem ve Griz Foxx mu?* Maggie ve Griz'in o konuşmayı neden yaptıklarını açıklıyor. -Tanık olduğum aşinalık ve yakınlık. Annemle vakit geçiriyordu, yani annem de öyle. Lincoln vale görevini devraldı, güçlendirilmiş bir Jeep'in yolcu kapısını açtı ve beni içeri soktu. O gaz pedalına basarken ben dikkat kesilip önümdeki yola bakıyorum. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama bunu yapamıyorum. *Çok şey kaçırdım*.

Birkaç dakika sonra sessizliği bozuyor. "Griz'le içki fabrikası dışında yapacak yeni şeyler bulması konusunda dalga geçerdik. Sonra bir gün Shelby aile yemeğine geldi. Maggie de birkaç kez onunla geldi. Ve Griz ..." Vites değiştirdi ve cip ileri doğru hareket etti. "Çok mutluydular. Onu tekrar öyle görmek güzeldi. Ninemi kaybedeli çok uzun zaman olmuştu." Yutkundü ve ben tek kelime etmeden konuşmaya devam etti. "Griz'in daha fazla şey bulmasını sağlayan Shelby'ydi - kitap kulüplerine gitmesini sağladı. Ve kermeslere. Başlarda sessizdi, çok fazla şey paylaşmazdı. Ama ikisi de gülüyordu. Bazen sadece bir bakışla gülmeye başlardı. Bu her zaman Lark ve Lily'yi de güldürürdü. Bence onu onunla görmek hoşuna giderdi."

Onun mutlu olması fikri gözlerimi yaşarttı. Hiç düşünmemiştim. Bunu bulmuştu. Onu bıraktığım gibi hayal ettim - o gece yapmak zorunda kaldığı şey yüzünden kırılmış ve üzgün.

"Kimsenin beklediği gibi değillerdi, ama onları birlikte gördüğünüzde, en yaşlı burbon çocuğunun rodeo kovboyuna aşık olduğuna şüphe yoktu."

Ağaçların ve gökyüzünün bulanık karanlığına bakarken düşen gözyaşını sopayla uzaklaştırıyorum. Onu yanımda görmek için neler vermezdim.

Ona böyle hissettiren biri.

"Rodeo bu yüzden şehre geliyor. Sezon sonu pro-am etkinliklerini burada, Fiasco'da yapıyorlar. Foxx Bourbon etkinliğe sponsor oluyor ve paranın geri kalanı yerel hayır kurumlarına bağışlanıyor. Griz bunun ona hediyesi olduğunu söyledi, rodeo prensesine."

Nefesimi tuttum. Eve döndüğümde öğrenmeyi beklediğim şey bu değildi. Gözyaşlarımın geri kalanının yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemeye çalışarak başımı kaldırıyorum. Arabanın karanlık içi için şükürler olsun. Benimle bu konuda bu kadar açık konuşması, bu kadar nazik olması beni şaşırtmıyor. Kendisinin de bir sürü sorunu olduğunu bildiğim halde sorularına cevap veriyor.

"Bu kasabanın bir Foxx'a aşık olan insanlar hakkında söyleyecek çok şeyi var. Ninemin başına gelenler bir trajedi olarak kabul edilir. Ondan birkaç yıl önce de annem ve babam öldürüldü. Sonra her şey boka sardı. Önce Fiona, sonra Olivia, sonra da Shelby-" diye sözünü kesiyor ve ona doğru bakarken göğsüm sıkışıyor. "İnsanlar bir şeyi suçlamayı daha kolay buluyor, bu yüzden Fiasco bizim 'bir şey'imize Foxx laneti adını verdi." Alaycı bir kahkaha attıktan sonra, "Bazı günler öyle hissettiriyor," diye mırıldandı.

"Buna gerçekten inanmıyorsun değil mi?" Başımı eğiyorum, bir sonraki keskin virajı alıp yolda gaza bastığında gelmeyen bir yanıt bekliyorum. Profilini incelerken bana kısa bir süre bakıyor.

"Bir içki içebilirim. Ya sen?"

Bedenim deri koltuğa yerleşirken "Bir içki iyi olurdu," diyorum. "Burban dışında bir şey var mı?"

Ağzının sağ tarafı yukarı kalkıyor ve o büyüleyici gamzesi yanağının alt kısmında, yüzündeki tüylerin altında zar zor fark edilebilen bir çukur oluşturuyor. "Bunu bana söylemediğini biliyorum."

Bölüm 22

Lincoln

"BURASI HÂLÂ ÇOK GÜZEL KOKUYOR," diyor başını arkaya atmış, içki fabrikasına doğru yürürken gözleri kapalı. "Havanın tarçın, şeker ve ekmeğin birlikte en lezzetli zamanı geçirdiği gibi koktuğu başka bir yer olmadı."

Yutkunuyorum, anlattığı şekilde ağzım sulanıyor. Buranın ne kadar özel bir yer olduğunu hatırlatıyor. "Bastırdığımız mayşenin içindeki şekerler parçalanıyor. Fermantasyon ekmek gibi bir kokuya neden olur ve sonra hangi mevsimdeyse o mevsimin rüzgârını eklersiniz ve işte bu Fiyasko'dur." Metal anahtarı sola çevirip kilidi açarken ve çift meşe kapıyı iterken gülümsüyorum. "Herkes yazın neminde daha kalıcı olduğunu söylüyor ama bence soğukta daha güçlü, daha belirgin."

Hareket ışıkları tadım barını aydınlatıyor ve giriş yolunun duvarları boyunca dizilmiş gazla çalışan aplikleri tutuşturuyor. Ace'in "ekstra" olarak etiketlediği hoş bir küçük özellik, ama şu anda bu görüşü görmezden geldiğim için mutluyum.

"Sorularım var," diyorum parmaklarını benimkilerle birleştirirken. "Biliyorum."

Tadım barı, fiçilerimizde kullanılan Amerikan beyaz meşesinden yapılmıştır. Sıcak estetiği korumak için koyu renkle boyandı. Elimi üstünde gezdirmeyi seviyorum; buraya her geldiğimde yaptığım rastgele bir alışkanlık.

Etrafına envanter çıkarır gibi bakıyor. Her detayı katalogluyor. Burayı inşa ettiğimi ve beslediğimi bilmek içimde her zaman bir gurur duygusu yaratır. Burası işim olduğu kadar evim de. Başka hiçbir şey için böyle hissedeceğimi düşünmezdim ama sonra baba oldum.

"Arkada sadece burbon var. ." diyor, ben sergilenenleri incelerken ve sonra raflardan birkaç şişe çekerken beni izliyor. "Lincoln Foxx'a burbon sevmediğimi söylemek kurallara aykırı mı?" Burnunu kıvırıyor ve gülümseyerek bitiriyor.

Parmaklarımı, özellikle tadım için kullandığımız küçük bardaklar olan iki Glencairn'in etrafına doluyorum ve önüne koyuyorum. "Burbonun pek çok kuralı vardır. Ona burbon diyebilmek için bu kurallara uymak gerekir."

Orta raftan bir şişe alıp hızlıca dolduruyorum. Bardağı geriye doğru eğip alkolün dilimi yakmasına izin veriyorum. Damak açıcı.

Dirseklerini bara dayarken, "Burbon yapmak dışında, kuralların tehlikeli olabileceğini düşünüyorum" diyor.

Ona doğru eğildim ve gözlüklerimi burnumun köprüsüne doğru iterek gerçekten bakmak için bir saniye ayırdım. Ona pek çok farklı ışık ve mercek altında baktım. "Neredeyse sırlar kadar tehlikeli."

Gözleri benimkileri ararken gülümsüyor. "Ama sen ve ben bunlardan bazılarına sahip olma eğilimindeyiz, değil mi?"

Hemen cevap vermiyorum, bunun yerine paylaştığımız bakışın birkaç dakika daha sürmesine izin veriyorum. Bir bardağa rezervden, diğerine de özel karışımdan bir yudum koyarak ona yaklaşıyorum ve bardağı kaldırıp sıcak ışık altında inceliyorum. "Sanırım birbirimizden diğer insanlardan daha az şey aldık." Bu doğru, ama ikimiz de bunu ilk kez kabul ediyoruz.

"Bu burbon içmek için sabırsızlandığım bir burbon. Şans eseri bir kazaydı - yanlış giden bir mayşe faturası. Hâlâ %51 mısır, ama buğday ve çavdar karıştırılmamıştı. Neredeyse kuralları çiğniyordu." Bunu özel yapan şeyin ne olduğunu söylemeden önce bir yudum alıyorum. "Dikkatim dağılmıştı ve Lark'tan aldığım ve çalışma odamda asılı duran lavanta test partimin içine düştü. Ama düşündüm ki, neden olmasın? Bir deneyelim. O hafta hayatımın en kötü haftasıydı. Karımın olmadığını öğrenmiştim-" diye kestirip attım. "Mısır tarlasında bir kadın tarafından şantaja uğramıştım. "Siktir et, bakalım bundan ne çıkacak?" diye düşündüm.

O da benim hareketimi taklit ederek kendininkini havaya kaldırıyor. "Yani bu temelde benim hatam."

"Bu da artık nefret edemeyeceğin anlamına geliyor," diyorum sırtarak, notaları koklamak için burnuma doğru eğerken. Bu daha sert ve güçlü, ama geri kalanını daha kolay hissettirecek. "Neye kadeh kaldıralım? Yumruklara ve biber gazına mı?"

Beklenmedik bir kıkırdamayla rengi inceliyor ve bardağındaki burbonu döndürüyor. "Burbona ve sırlara."

"Burban ve sırlara," diye tekrarlıyorum ve kadehini tokuşturuyorum. "Küçük bir yudum alacaksın, sadece ağzını kaplamasına izin vereceksin. Ve dilini."

Gerçekten gülümsediğinde, o güzellik işareti biraz daha yükseliyor, gözleri kısılıyor ve dudakları öyle bir yukarı ve dışarı eğiliyor ki, siz de ona ayna tutmak istiyorsunuz. Bardağı geri deviriyor ve yutkunurken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Evet, tadı hala yanık gibi."

Bunu ilk kez duymuyorum ama ondan duymak çok hoş.

Parmaklarım markamızı oluşturan şişelerin üzerinde gezinirken barın uzunluğunu aşağı doğru kaydırıyorum -Grant's Cowboy Edition Bourbon, Griz's 1910 ve Prohibition Special Reserves. Ace ve ben en çok rağbet gören Straight Rye ve Single Barrel Bourbon'umuzun büyük bir kısmını üretiyor olsak da, bize özgü bir karışımımız yok. Bununla birlikte, üzerinde siyah Foxx logosu bulunan bu şişe, burada usta damıtıcı olarak çalışmaya başladığım ilk yıl şişelenmiş olması dışında hiçbir nedenle favorilerimden biri değil.

Faye öne doğru eğiliyor, pembe elbisesi göğüslerini yenilebilir gösterecek kadar aşağıya sarkıyor. "Buraya bak, Foxx." Gülümsüyor, parmak uçları bardağın kenarını sıyrıyor. "Ben gitmeden önce gözlüğün yoktu."

Şişenin tıpasını çıkarıyorum. "38. doğum günüm için bir hediye idi - gözlerim boka battı. Her şey biraz bulanıktı. Meğer Noel ışıklarının maytap gibi görünmemesi gerekiyormuş. Ama gerçekten, astigmatı olmayan insanlar şaka yapıyor."

Bir kahkaha atıyor. "Herkes büyüleyici, bekar baba Foxx kardeşin aynı zamanda bir tür inek olduğunu biliyor mu?" Elini önüne doğru uzatıyor. "İnek derken olumsuz anlamda söylemiyorum. Bence istisnai olarak zeki insanlar çok az takdir ediliyor. İnekler 80'lerde kötü bir şöhrete sahipti ve bir daha asla geri dönemediler." Gözleri genişliyor, heyecanlı bir nefes alıyor. "Hiç nerdlesque diye bir şey duydun mu?"

Elimde olmadan gözlerimi ona dikiyorum. "Bunun gerçek olmasına imkân yok. Peki sen 80'lerde hayatta mıydın?"

Beni işaret ederek gülümsemesini bastırdı. "Mesele bu değil Foxx. Ve evet, 'nerdlesque' gerçek bir şey. Bazı kostümler" -bilerek dudağını ısırtıyor- "Çok lezzetli. Ve ben sadece senin pek çok insanda olmayan yönlerini görmeme izin verdiğini hissettiğimi söylüyorum."

Kol düğmelerimin klipslerini açıyorum. "Belki de bu doğrudur." Az önce bahsettiği şeyin aklımda kalması için bir süre bekledikten sonra her bir kolumu katlayıp kıvrıyorum. "Bu gece orada ne yaptığını bana anlatmaya hazır mısın? Farklı bir performans gibi görünüyordu."

Sessiz kalıyor ve sonra küçük çantasını barın üstüne doğru sürüklüyor, içini karıştırıyor ve grimsi kahverengi uzun bir taş çıkarıp barın üzerine koyuyor. "Şu anda biraz cesarete ihtiyacım var," diyor ve taşı pürüzlü mor taşlarla birlikte yana çeviriyor. Yutkunurken göğsüm ısınıyor, kızımın ona verdiği kayanın pürüzlü genişliğini hissediyorum.

"Onlarla konuşma şeklini seviyorlar." Parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Onlarla nasıl konuşacağım?" diye soruyor başını eğerek.

"Bilmiyorum." Gülümsüyorum ve şaka yapıyorum. "Belki bana birkaç ipucu verebilirsin." Gülümseyerek uzaklara bakmasını izliyorum. "Seni verandada buldukları ilk gün, daha sonra bana onları dinlediğini söylediler. Ve onlara onları tanımak istiyormuşsun gibi davran. Bunun gibi bir şey."

"Bence kızlarınız tam bir baş belası. Eşsiz ilgi alanlarına sahipler ve ne hissediyorlarsa onu söylüyorlar," diyor ve ben de gülümsüyorum, tüm bunları ne kadar korkusuzca ortaya koyduklarını düşünüyorum. "Kim oldukları konusunda özür dilemiyorlar -bazı insanların bunu yapması bir ömür sürer Sanırım Lark benden emin değil ama anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim. Bir ebeveyne karşı çılgınca koruyucu olma ihtiyacı." Bu sefer bana gülümsediğinde dizlerimin bağı çözülüyor.

"Yaptığın şey bu muydu?" Ben sordum. Mısır tarlasındaki o geceden daha fazlası olduğunu biliyorum. Ve şimdi onunla vakit geçirdikten sonra, Faye'in Tullis King'i soğukkanlılıkla öldürmesi bana hiç doğru gelmedi. "Çılgınca korumacı mı davranıyordun?"

Ağırlığını bar taburesi üzerinde kaydırıyor, parmağı dövmelerinde gezinirken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Bana detayları anlatmalı mı? Belli ki çoğundan daha çok şey biliyorum. Anlamak uzun sürmedi-

Gömleğinin her tarafına sıçrayan kanın kime ait olduğunu bulmak için. Tullis King'in ortadan kaybolduğuna dair söylentiler ancak haftalar sonra ortaya çıktı. Belki daha önceydi ama ben kendi kâbusumu yönetmekle o kadar meşguldüm ki başkalarınıninkiyle ilgilenemedim.

"Bunların hiçbirini sindirecek zaman yoktu. Annem nazikti, gözlerini ve kollarını açarak severdi. Bana içgüdülerimi takip etmemi, ruhumu mutlu edecek bir yol bulmamı söyleyen kadın oydu. Ve atları sevme şekli ..." Faye sevgiyle gülümsüyor ama devam ederken bu gülümseme hızla kayboluyor. "O gece annem korkmuştu. Sarsılmıştı." Derin bir nefes alarak önündeki cama bakıyor. "Bu yüzden ahlaki pusula gibi görünen her şeyi bir kenara ittim ve onu uzaklaştırmak için neye ihtiyacımız olacağının envanterini çıkardım. Eğer bu işten paçayı kurtaracak biri varsa o da bendim. Hayatımın son altı yılını bir suç mahallini nasıl okuyacağımı ve bir davayı nasıl geliştireceğimi öğrenerek geçirmiştım. Üniversitede adli bilimler, bir staj ve ardından polis akademisi. Nelere bakılacağını ve nelerin inceleneceğini biliyordum. Sonra koruma içgüdüğü devreye girdi."

Sakin, akıllı, güçlü. Aklıma gelen tek şey.
o geceyi yaşadı.

Elmacık kemiğı boyunca iz bırakan gözyaşını, güzellik işaretine sıçramadan önce siliyorum. "Polisi aramama izin vermedi. Haklıydı. Arkadaşlarımız olabilirdi ama Tullis King ve kardeşı? Ceplerinde maaşlı adamları var. Ben de bir seçim yaptım. Maggie son zamanlarda her zamankinden daha fazla içtiğini söylemişti ama kız kardeşim olayları dramatikleştirmeyi severdi. Haber verip eve daha erken gelmeliydim.

"Tullis King en iyi gününde küçümseyici bir pislik, en kötü gününde ise moral bozucu bir domuzdu. Onu hareket ettirmek için ihtiyacım olan şeyle geri döndüğümde ölmüştü. Annem neredeyse katatonik olmuştu. Ben de onu gömdüm. Her şeyi."

"Ve sonra seni buldum," diyorum barın onun tarafına geçerken.

Küçük, hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Sonra sen beni buldun. Ve ben panikledim."

"Ayaklarının üzerinde düşündün." Başımı yana eğiyorum. "Şantaj yaratıcı bir seçimdi. Hızlı düşünme. Ben olsam böyle ayaküstü düşünür müydüm emin değilim," diyorum güven verici bir gülümsemeyle, tüm bunların ağırlığını hafifletmeye çalışarak.

Omuzları gevşiyor, kolları çözülüyor, gözlerimin içine bakıyor ve sonra gömleğime uzanıyor, kumaşını parmaklarının arasına sürüyor. "Beni affediyor musun? Seni imkânsız bir duruma soktuğum ve-"

"Affedilecek bir şey yok. Ailemi korumak için ben de aynısını yapardım." Bilmem gerekenleri yeterince öğrendim. Sevdiği birini korumuştı ve bu konuda yanlış olduğunu düşündüğüm tek bir şey bile yoktu. En azından gerçeğin bir kısmı şimdilik yeterli olacaktır. "Başka sorularım da var."

Uzaklaşıyor, aramızda istemediğim bir boşluk yaratıyor. "Düşündüm ki-"

"Fiasco'ya neden döndüğünle ilgili daha fazla hikâye olduğunu biliyorum. Eğer iyi bir açıklaman olmasaydı beni geçen geceki gibi öpmez, benim için gelmez ve Blackstone'un kucağına oturmazdın."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama denemesi için aramızdaki ikinci tadım bardağını ona uzatıyorum.

"Bana hepsini anlatmaya hazır olduğunda. Sahip olduğun her sırrı, Faye Calloway, o zaman dinleyeceğim. Ama artık hikayenin sadece bir kısmını istemiyorum. Şu anda çok seksi, çok güzel bir kadınla içki içmeyi tercih ederim."

O yeşil gözler, istendiğimi ve hatta belki de ihtiyaç duyulduğumu hissettiren bir şekilde beni izliyor.

Bardağı almak için uzanmak yerine, dudaklarını ayırarak çenesini yukarı kaldırıyor.

Parmağımı el yapımı bardağa daldırıyorum ve ardından damlayan burbonla dudaklarını boyuyorum. Beni kendine çekerken parmakları gömleğimin önünü sıkıyor ve bana yer açmak için bacaklarını açıyor. Dili dışarı çıkıyor ve dudaklarındaki burbonu yalayarak uzaklaştırıyor.

"Pekâlâ Foxx," diyor alçak ve yumuşak bir sesle, tam da bana göre. "Sadece bir içki mi?"

Parmaklarımı saçlarına geçirip onu verandadaki salıncakta bıraktığımdan beri istediğim şekilde öpüyorum. Dudaklarımızın ilk dokunuşunda mırıldanıyor ve saniyeler sonra sanki o da bunu bekliyormuş gibi öpücüğü derinleştiriyor. Bu kadının öpüşme şekli, tüm vücudunun katılımı ve bizim dışımızdaki her şey hala var olabilir, ama bunun hiçbir önemi yok. Dilindeki burbonumun tadı sikimi o kadar sertleştiriyor ki inlemekten kendimi alamıyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor ve sonra gömleğimi öyle sıkı yumrukluyor ki içine düşünüyorum, aradaki boşluğu ve bunun tam olarak istediğim şey olduğuna dair kalan tüm tereddütleri siliyorum.

Ellerimi kalçalarına götürüyorum ve onu sandalyesinin kenarına doğru itiyorum. Kalçaları benim için daha da genişlerken eteği yukarı kalkıyor, boğazından bir inilti yükselirken parmaklarım ona batıyor. Elimde olmadan bir an için aşağı bakıyorum; vücudu beni hiç hissetmediğim bir şekilde tahrik ediyor.

Hareket ettiğimde beni daha sıkı tutuyor ve dürüst olacağım, bu çok iyi hissettiriyor. Bana daha uzun süre ihtiyacı var. Beni daha yakın istiyor. Sadece kabul etmek ya da gideceğimi varsaymak yerine kalmamı talep ediyor. Tekrar geri çekildiğimde dudaklarımı ısırtıyor, ancak bu sefer gülümsemek ve bu kadını öpmenin verdiği hissi takdir etmek için değil.

Şaşkın gözlerine bakarken sesimi alçak tutuyorum, "Aç" dediğimde bakışlarım kabarık alt dudağına doğru kayıyor.

Bölüm 23

FAYE

Midem bulanıyor, dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, her zaman odaklandığı dudakta. Ve sonra tam olarak istediği şeyi yapıyorum. Gözlüklerini çıkarıyor, yavaşça katlıyor ve sonra kendi kendine gülümsüyor. Eli boynuma gidiyor, parmakları saçlarımda gezinirken başımı istediği yere doğru yatırıyor.

Tam dudaklarını burbon şişesine doladığı sırada ağzımı açıyorum. İçiyor, bekleyen ağzımın üzerinden geçiyor ve sonra tükürüyor. Tadını çıkarmama izin vermiyor. Dudakları tekrar dudaklarımı yakalamadan önce zar zor yutkunmama izin veriyor. Kollarımı omuzlarına doladığımda burbon ağzımın kenarlarından aşağı damlıyor, beni barın üstüne çektiğinde ve kığım serin, karanlık meşeye yerleştiğinde nefes nefese kalıyorum. Parmaklarını sırtımda gezdirip beni barın kenarına doğru çekerken ben parmak uçlarımı ensesinde ve saçlarında gezdiriyorum, o da tatmin olmuş bir inilti çıkararak eğiliyor.

"Şimdi bana burbon sevmediğini söyle," diye takılıyor. Ağzı, ağzımı kaplayan burbonu öpüp uzaklaştırmak için boynumun kenarından aşağı iniyor.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Gülümsüyorum.

Ağzını daha aşağı kaydırıyor, üstümün askılarını aşağı itiyor ve dudaklarını omzumda gezdiriyor. Dudakları hala üzerimdeyken, "Bana ne tattığını söyle" diye mırıldandı.

Oynadığı oyunda mırıldanıyorum. Hayatımın en eğlenceli ön sevişmesi olabilir. "Odunun dumanını tattım."

Üstümü daha da aşağı çekerken dişleri tenimi tırmıklıyor, ağzı göğsümün kabarıklığı üzerinde geziniyor, ta ki bir sonraki sütyeni çekene kadar. Bu hareket bedenimi hafifçe sarsıyor ve benden aldığı gülümsemeyi ısıyorum. Gözleri benimkilerle buluşup bunun sorun olup olmadığını kontrol ettiğinde, gülümsemem ve başımı sallayarak onaylamam, dilini üzerimde gezdirirken nefes nefese bir inilti çıkarıyor.

"Başka?" diye geveliyor ağzını meme ucuma sarıp dilini tembelce etrafında dolaştırırken, o kadar yavaş ki tat tomurcuklarının tadımı eşlediğini hissedebiliyorum. İçimi ateşe veriyor ve bunu şu anda ne kadar çok istediğime dair ürpertici bir dalgayı serbest bırakıyor.

Bu his karşısında başımı geriye atıyorum. Göğsümde lezzetli bir çekiş ve bacaklarımın arasındaki ağrı yoğunlaşıyor. "Daha tatlıydı-" Elbisemin diğer tarafını çekip sütyenimin dantel süslemeli kupunu da beraberinde götürünce sözüm kesiliyor. Bu sefer benim tadıma bakmıyor; diğer göğsümü sanki açlıktan ölmek üzereymişim gibi yalayıp yutuyor.

Kollarını ortama dolayarak beni kendine doğru yaklaştırıyor. Kıçım barın kenarından sarkıyor ve bir an için tenim üşüyor, geri adım atıyor, yere iniyor ve dizlerimi genişçe itiyor. "Seni tekrar tatmak istiyordum. Hem de çok."

Mavi gözleri bir tepki bekliyor.

Devam etmesini işaret ederken neredeyse nefes nefese kalıyorum ve o da burnunu amımın dikişi boyunca gezdiriyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Mmm, katılıyorum, Peach." Külotumu kenara iterek, yassılaştırmış dilini yarığımdan zonklayan klitorisime doğru sürüklüyor ve beni inletiyor. Tekrar ayağa kalkıp burbon şişesinden bir yudum aldıktan sonra bana sırtıttığında arzuyla sımsıkı sarılıyorum.

Elini boynumun arkasına dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Senin bu mükemmel ağzını öpmek beni çılgına çeviriyor." Dudakları benim uyarılmışlığımla kayganlaşırken ve bir burbon eşliğinde beni tekrar öpüyor. *Kahretsin, daha fazlasını istiyorum.*

Siyah gömleğinin düğmelerini karıştırıyor, aramızda kalan katmanları hevesle sıyırmaya çalışıyorum. Geri çekiliyor, başı benimkine yaslanıyor. Göğsümün yükselip alçalmasıyla aynı anda nefes alıp veriyor.

"Artık benim için burbonu mahvettin," diyor şakacı bir şekilde. "Umarım bunun farkındasındır." Benim yerime geçerek ceketinin düğmelerini açmayı bitiriyor.

son iki düğmesini ilikleyip gömleğini çıkarıyor. Vücudunun neredeyse gülünecek kadar mükemmel olmasına şaşırمامalıyım. Her boy ve şekildeki kadının sarıldığında kendini gölgede hissedeceği türden bir göğüs ve omuz. Göğsünün sağ tarafı boyunca uzanan dövme omzunun üzerinden geçip iri kollarına iniyor. Pantolonunun kemeriyle uğraşırken ön kollarının nasıl esnediğini görünce ağzım sulanıyor - *bu neden bu kadar seksi?*

Pantolonunu kenara iterek, siyah boxer külotuyla orada durup benimle ne yapmak istediğine karar verirken dili alt dudağını yalayarak dışarı çıkıyor. Avucunu çok sert, çok kalın sikinin üzerinde gezdirirken, dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. "Yanında senin amının tadını almadığım sürece benim için bir daha asla harika bir şişe burbon diye bir şey olmayabilir."

Gülümsüyorum ve nefes alıyorum, "Aman Tanrım." Dişlerimi alt dudağımda gezdirerek bacaklarımı barın üzerine kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Sonra geriye uzanıp elbisemin fermuarını açıyorum ve düşmesine izin veriyorum. "Başka türlü içmekten zevk alacağımı da sanmıyorum Foxx."

Bu basit kelimelerin bana kazandırdığı gülümseme bir ödül gibi, gözleri yanlara doğru kırışmış ve dimdik.

Ben belimden eğilip hâlâ barın üzerinde dururken, parmağını bana doğru uzatarak gel der gibi bir hareket yapıyor. "Tadım barımın üzerinde durmak yok."

Dik duruyorum, şimdi tamamen çıplak, gözlerinin vücudumda dolaşmasına izin veriyorum. Beni izleyişi en kirli vaatlerin gelmekte olduğunu hissettiriyor ve ben buna doyamıyorum. "Tadım çubuğunun üzerinde sevişmeye ne dersin?"

Bu onu teşvik ediyor ve uzanıp beni aşağı çekerek omzunun üzerinden kaldırıyor. "Bu saçmalık için çok yaşlıyım. Oturmak için yumuşak bir yere ihtiyacım var, böylece sana istediğim her şekilde sahip olabilirim." Koridorda yürürken dişleri kıcımın yanağını sıyrıyor.

Gülerek bağıriyorum.

"Gerçekten de lakabının hakkını veriyorsun, Şeftali. Bu kış çok sulu, lanet olsun."

"Benim manzaram da o kadar kötü değil." Bir elimi dar şortunun arkasına soktum.

Bir kapı kayarak açılıyor ve benim bakış açımdan görebildiğim tek şey burbon şişeleri. Arkadan aydınlatılmış ve sergileniyor. Beni püsküllü kahverengi deri bir kanepeye yatırıyor.

"Burası da başka bir gizli oda mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Bu ve üst kattaki oda arasında, Foxx kardeşlerin kadınları istedikleri zaman götürebilecekleri bir sürü yerleri olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Gözleri vücudumun ön kısmını tarıyor, benimkileri yansıtan bir açlık alevleniyor. "Başka soru yok."

Bu talebi yerine getirmekte bir sorun görmüyorum. Bu adamı o kadar çok istiyorum ki, bunun neden kötü bir fikir olduğunu unuttum.

Lincoln'ün gözleri benimkilere kilitlenmişken geriye kayıyorum ve bacaklarımı yavaşça açıyorum.

Parmaklarımı vücudumun ortasından aşağı doğru çekerken gözleri parmaklarımı takip ediyor. Kıvrımlarıma bakarken, önce en sevdiği kısımları not alırken ve sonra amıma geri dönerken, ondaki her bir uyarılma ve takdiri hissediyorum. Parmaklarım göbeğime sürtünürken, kaygan uyarılma kendimi kızdırmamı kolaylaştırıyor.

"Seni bir göreyim," diye fısıldadım.

Gözleri benim üzerimde, boxer külotunu yere itiyor ve bir kenara atıyor. Lincoln tam boyunda duruyor, siki dışarıda ve görülmeye değer bir manzara. Kalın, sert, ucu ağlamaklı ve tam olarak ne istediğini gösteriyor. Elini tabanın etrafına sarıyor, kendini güzelce ve sıkıca kavırıyor, sonra yavaşça birkaç kez çekiştiriyor ve şöyle diyor: "Bana böyle bakmaya devam et, Peach. İşte bu kadar." Diliyle dudaklarını ıslatıyor. "Beni istediğini söyle. Bunu duymam gerek."

Parmaklarımı tenimde gezdiriyorum, göğsümden merkezime doğru cezalandırıcı bir yavaşlıkta. "Lütfen de."

Bileğini ileri geri sallayıp kendini sert ve yavaş bir şekilde sarsarken sırtıyor. "Lütfen."

Küçük bir inilti çıkardım, o da tam istediğim gibi yaptı. Sahip olduğumu bilmediğim tamamen yeni bir sapkınlık. Ona benden tam olarak ne istediğini söylerken iki parmağım klitorisimi okşuyor. "Foxx, seni istiyorum." Uyarılmamla kayganlaşan aynı parmakları vücudumun ortasına getiriyorum. "Seni o kadar çok istiyorum ki" -bilmiş bir gülümsemeyle başımı sallıyorum- "ağzın ve sikiğin her yerimi dağıtmasından başka bir şey düşünemiyorum."

"Lanet olsun, Peach." Yaklaşırken alt dudağını ısırtıyor. "Hatırlat da daha sık lütfen diyeyim." Tam önümde dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri gezinen parmaklarımın her hareketini takip ediyor.

"Sonra söylemeyi unutursam," diyor öne doğru eğilip göbeğimin hemen üstünü öperken, "sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın.

gördüm. Ve bunun gibi ..." Önce sağ göğsümü, sonra sol göğsümü öpüyor, ben onun için inerken başını eğip amımın ortasını öpüyor. "Bundan sonra aynı adam olmayacağım." Yukarı uzanarak elini boğazıma doluyor ve beni en baskın şekilde öne doğru çekiyor. Dilindeki tadım, ağırlaşan nefeslerimiz ve birbirimizi bu kadar yakından istemenin verdiği heyecan, öpücüğün neredeyse her şeyi tüketmesine neden oluyor.

Dilinin benimkini okşama ritmine kendimi fazla kaptırmadan önce, kalçalarımı ayırmak için kendine doğru çekiyor. Kalçalarımı kavradıktan sonra eğiliyor ve sanki ona çok iyi geliyormuş gibi amımı öpüyor. Yassılaştırmış diliyle dudaklarımı ayırıp, yavaş ve lezzetli bir hareketle her santimini yaladığında nefesim kesiliyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

Bana gülümsüyor. "Evet, Peach, senin için de öyle olabilirim."

Elimde olmadan gülümsüyorum, nefes verirken "Göster bana" derken gözlerim kapanıyor.

Bir hırıltıyla ağzı ve dudakları yarığımdan klitorisime kadar her yerde ve parmakları içimde gezinirken nefesimi zor tutuyorum. Alaycı bir şekilde. İçimi doldurması için yalvarmaya hazır olana kadar içimde geziniyor. Her bir tadın tadını çıkarıyormuş gibi sık sık göğsünden yükselen iniltilerle beni yalıyor ve tadını çıkarıyor.

Önce bir parmağını daldırıyor ve ben rahatlayarak inlediğimde hızla iki parmağa çeviriyor, onları yukarı kaldırıyor ve içimdeki o mükemmel noktayla oynuyor. Gözlerimi açtığımda beni izliyordu. Verdiğim her tepkiyi inceliyor ve en çok neyi sevdiğimi katalogluyor.

"Kendine dokun," diyorum ödünç aldığım nefesle.

Cevap vermiyor, sadece söyleneni yapıyor. *Çok iyiydi.* Yüzgeçleri içime girip çıkarken, sikinin tabanını kavırıyor ve uzun bir çekiş yapmadan önce iki kez sarsıyor. Başparmağını ucunda gezdirerek, dışarı çıkarılan uyarılmayı topluyor. Sanki beklediği şey bu özel dokunuşmuş gibi gözleri kapanıyor.

Ama ondan kaçan baş döndürücü inilti, beni deviren son parça oluyor. Parmaklarım karıncalanmaya başlıyor, vücudum kasılırken gözlerim kapanıyor. Belirgin uyuşukluk dizlerimin arkasına ve kalçalarımın doğru ilerliyor, ta ki amım onun dokunuşuna karşı nabız gibi atana kadar ve ben ona karşı titreyerek orgazmımı inliyorum. Göz kapaklarımın arkasındaki siyahlık bulanıklaşıyor ve zaman bir şekilde not almak için durmuş gibi hissediyorum. Zevk dalgasından inerken, vücudum seğirirken dudaklarının tekrar amıma değdiğini hissediyorum. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum

Tam parmaklarını çekip dilini daldırarak yeni yaptığı koğuşun tadını çıkarırken.

"Şimdi seni becermem gerekecek. Lütfen yapabileceğimi söyle." Ses tonunda beni gülümseten bir çaresizlik var.

Gözlerimi kapatıyorum, hâlâ biraz şaşkınım. "Çok iyi bir çocuksun Foxx, lütfen demeye devam ediyorsun."

Hareket ederken attığı kahkahayı duyabiliyorum. "Kahretsin, bu sikimi zıplattı."

Gözlerimi kırıştırıp açtığımda gitmişti, odanın öbür ucundaki masaya doğru ilerliyor, prezervatif arıyordu. Manzara hiç de fena değil. Lincoln Foxx'un kalın kalçaları ve yuvarlak poposu o kadar ısırılabilir görünüyor ki dudaklarımı yalıyorum.

Arkasını döndüğünde, iki parmağının arasında bir prezervatif duruyordu. "Bana öyle bir bakıyorsun ki ..." Başını sallıyor. "Kahretsin, başım çok büyük belada."

Dudağımı ısıyorum ve onu uzunluğunun üzerinde yuvarlarken izliyorum. Onun her şeyi için fazlasıyla hazırım. Kendini kavırıyor ve çenesini kaldırıyor. "Buraya gel."

Ayağa kalkıyorum, bana ulaştığında kollarımı omuzlarına doluyorum, dönüp bizi kanepeye indirirken dudaklarını benimkilerle yakalıyorum. Sundurma salıncağında yaptığım gibi kucağına oturuyorum, am dudaklarımı onun uzunluğu boyunca sürtüyorum.

Tıslayan bir nefes kaçıyor. Başı deriye doğru eğilirken gözleri kapanıyor. "Benim için çok hazırsın," diye mırıldanıyor, elleri kalçalarımı kavırıyor.

Onunla tekrar oynuyorum. Aynı şekilde, dudaklarımı ayırmasına ve ben aşağı yukarı ovarken ikimizi de kızdırmasına izin veriyorum. "İzle," diye fısıldıyorum gözleri beni bulmak için açıldığında.

İkimiz de yavaşça aşağı inişimi izliyoruz, kollarım omuzlarına dayanıyor. Başparmağı klitorisimi anında buluyor ve sanki onu bu kadar iyi karşıladığı için övülüyormuş gibi yeterince baskı uyguluyor. Dokunma ve izleme şekli, beni inanılmaz derecede dolana kadar gererken her şeyi güçlendiriyor. Kalçalarımı yavaşça öne doğru sallıyorum, her santimini hissediyorum. Kalçalarımı öne doğru çekip az önce olduğumdan daha da derine vururken nefesimi kesen bir inilti nefesimi çalıyor. "Bu-" diye soluğum kesilirken başım onunla buluşuyor.

Düşüncemi tamamlamadan önce boğazından bir inilti yükseliyor. "Çok iyi hissettiriyor."

Kalçalarımı tekrar döndürdüğümde, vücudumdaki her bir hissi ateşliyor. Eğilip kollarını belime doluyor ve ağzımı kapatıyor. Dillerimiz daha hızlı bir tempoda dans ediyor, sanki kaybedecek tek bir anımız bile kalmamış gibi.

"Sana doyamıyorum. İstiyorum-" diyor dişlerini omzumda gezdirirken, sert ısırığı yumuşak bir şeyle örtmek için dudaklarını geri fırçalıyor. Bu açıda, kalçalarımın her yuvarlanışında klitorisim ona sürtünüyor ama daha fazlasına ihtiyacım var. Duyması gereken tek şey benim iniltilerim.

"Siktir et, sadece istemiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Bana tutun," diyor öne doğru otururken ve ayağa kalkmak için yükselirken.

Kollarımı boynuna doluyorum ve bacaklarımı kaydırarak kalçalarına sarıyorum. Bizi kanepenin kenarına getirirken kıcımın altından tutuyor.

"Seni şimdi becermem gerekiyor," diyor üst bedenimi kanepenin arkası boyunca aşağı doğru yönlendirirken. Tam boyunda dururken ve tam olarak söylediği şeyi yapmadan önce her bir uyluğun altından tutarken hevesle başımı sallıyorum. Beni beceriyor. Sertçe. Derinden. Ve nefesimi zorlukla yakalamama izin veren cezalandırıcı bir ritimle. Adını haykırmam uzun sürmüyor.

Orgazmım onu bana daha sıkı sarılması için teşvik ediyor. Hızlandıkça teni terle kayganlaşıyor, boşalması o kadar sert oluyor ki sıkıllı dişlerine rağmen o kadar yüksek sesle inliyor ki tüylerim diken diken oluyor. Vücudu öne doğru yığılırken sarsılıyor, daha fazla hava almak için nefes nefese kaldığımızda yere yığılıyor.

Dudaklarının göğsüm boyunca uzandığı yeri öpüyor. "Asla eskisi gibi olamayacağım," diye mırıldanıyor kalbimin teklemesine neden olan yumuşak öpücüklerin arasında. Çünkü bunun *her şeyi* nasıl değiştirdiğini düşünmeden edemiyorum.

Parmaklarını dövmemin çizgileri boyunca gezdirirken "BUNLAR ÇOK GÜZEL," diyor. "Renkler ve çiçekler sana çok yakışmış."

Burada birbirimizin kollarına sarılmış, sessiz bir sersemlik içinde yatıyorduk. Hareket etme ya da fazla düşünme isteğim yoktu. Sadece birbirimizi yiyip bitirişimizin ve birbirimize tapınışımızın tadını çıkarıyordum.

"Bu canlı çiçek dövmelerinin kadınlarda nasıl görüldüğünü hep sevmişimdir. Şimdi bende nasıl görüldüğünü seviyorum." Gülümsüyorum. Hiçbir anlamı yok

Çiçeğin ya da renginin etrafında, sadece güzel olduğunu düşündüğüm için. Hayatımda her şeyin çok çirkin ve kafa karıştırıcı olduğu o dönemde güzel bir şeye ihtiyacım vardı. "Fiasco'dan ayrıldığımda, çok şey hak ettiğimi düşünmekte zorlanıyordum. Bırakın güzel şeyleri. Bir bur-lesque şovunda sahnedeki bu güzel dansçıları gördükten hemen sonra bir dövme dükkanının önünden geçtim ve içeri girmeye karar verdim."

Göğsüne sarılmış durumdayım, başım tam kalbinin üzerinde duruyor. Bu kadar sağlam ve yapılı biri için rahat olmamalıydı ama uykuya dalmama dakikalar kaldı. Göğsündeki kıllar yanağımı gıdıklaya bile.

"Dövmen ne ..." Yan tarafını ve belini saran çizgileri izlemek için yer değiştiriyorum. "Bourbon Boys." Teni hâlâ terden kaygan ama umurunda değil. Ona dokunmak hoşuma gidiyor.

"Kardeşlerimde de var." Boğazını temizliyor. "Annemiz bize öyle derdi, burboncu çocukları. Babam hala burada olsaydı, onun da bir tane alacağını biliyorum. Onun için her şeyi yapardı."

Dövmesinin pencere camlarını izliyorum. "Çiçekler. Kızlar için mi?" Başını sallıyor ve sarı saçlarımla oynuyor.

"Ve bir bardak burbon çok açık." Parmak uçlarımı boş kare üzerinde gezdiriyorum. "Peki ya bu?"

"Küçükken her şey zordu, şimdikinden çok daha zordu." Uzun bir nefes veriyor. "Geriye bir tek ben kalana kadar ne kadar çok ebeveynlik yapmadığımı fark etmemiştim." Hafifçe gülerken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirliyor, sanki birkaç yıl önceki kadar bunalmamış olmaktan memnunmuş gibi. "Kızlara yapmaları için bir şeyler getirmeyi asla hatırlamazdım. Liv hep böyle şeyler getirirdi - restoranlar için boyama kitapları, bekleme odaları için boncuklar ve boru temizleyiciler- ama ben hep unutturdum. Onları zamanında bir yere götürebilirim şanslıydım, oraya vardığımda onları oyalayacak aktiviteleri hatırlamayı boş verin. Oyuncaklarla oynayan çocukların videolarına dalıp gitmeleri için her zaman telefonumu vermek istemişyordum, bu yüzden bu onlara boyama yapabilecekleri bir alan sağladı. Kalemli hatırlamaları gerekiyordu ve ben de çizimlerine izin veriyordum." Bu anıyı anlatırken gülümsüyor. Buna karşılık gülümsemek çok kolay.

Parmakları parmak uçlarında gezinirken bana bakıyor. Çiçeklerim.

Ellerinin tenimde kayışını izliyorum. "Bir süre sadece dış hatlardı ve yavaş yavaş renk ekledim," diyorum gülümseyerek dans ederek.

dudaklarım boyunca. "Zaman aldı ama sonunda bu çiçekler sanki hep orada olmaları gerekiyormuş gibi hissettiler." Yüzgeçleri çizgileri takip ederken sözlerim oyalanıyor.

Boğazını temizliyor ve yer değiştiriyor. "Dün gece Blackstone'un müzayedesinde ne yapıyordun?" diye sorduğunda parmakları hareket etmiyor.

Bunu yapmak zorunda kalmadan ancak bu kadar uzun süre dayanabileceğimi biliyordum.

"Ayrıldığımdan beri yaptığım tek şey burlesk dans değil" demeden önce biraz cesaret toplamak için nefesimi tutuyorum.

Beni kollarının arasında tutabilmek için vücudunu yeterince döndürüyor, ama aynı zamanda ben ona daha fazlasını anlatırken beni izleyebilmek için.

"Mısır tarlasındaki o geceden sonra o polis karakoluna vicdanım rahat bir şekilde adım atamayacağımı biliyordum. Olmak istediğim memur bu değildi - zaten yalanlar barındırarak işe başlamıştım. Ayrılmak, o parçamı geride bırakmamı kolaylaştırdı. Ama sonra Del ..." Onu düşünerek gülümsüyorum. "O her zaman birçok açıdan bir akıl hocası oldu. Sonunda özel dedektiflik fikrini aklıma soktu. Kolay bir sertifika süreciydi ve ne kendimden ne de başkasından bir beklentim vardı." Yutkunuyorum ve yanıma kayarak ona bakıyorum. "Detaylara bakmak, doğru soruları sormak ve insanlarla konuşmak her zaman güçlü yanımdır. Del bana vaka bilgilerini gönderirdi ve ben de geri bildirimde bulunurdum. Bu başka işlere dönüştü. Ve şimdi, o işlerden biri beni buraya geri getirdi."

"Blackstone mu?" diye onayladı, kaşları çatılmıştı.

Başımı salladım ve ekledim: "Ona yakınlaşmam gerekiyordu. Gözetlemek, geçmişini araştırmak, müşterilerini anlamama yardımcı olacak şeyler aramak. "Kayıtlarda olmayanları. FBI, Fiasco'da bağlantılı olduğu biri hakkında dava açıyor. Bu gece o açık artırmaya girmem gerekiyordu. Yalan söyledim," diyorum, bu bilgiyle ona güvendiğim için sınırlarımı alçaltarak. "Blackstone bir iş, arkadaş değil."

"Sizi memleketinize ve o etkinliğe katılan insanlardan biriyle yatağa düşüren iş" diyor.

"Öyle oldu." Bu bilginin neyi tetikleyebileceğini yüzünde aradım.

Saçlarımı omzumun arkasına itiyor ve göğsünden doğrulduğumda başparmağıyla çeneme dokunuyor. "Bunların hiçbirini duyduğuma şaşırmadım. O sahnede çok güzeldin ama

Dans etmek için gidebileceğin bir sürü yer vardı. Ama sen onun yerine Fiasco'yu seçtin."

"Zor olacağını biliyordum ama hafife almışım..." Başımı sallıyorum. "Seni tekrar görmenin ne yapacağını hafife almışım."

Sert bir yutkunmayla adem elması sallanıyor. "Seni başka bir adamın kucağında görmek hoşuma gitmedi."

Bu itirafı karşısında vücudum ısınıyor ve gülümsememi engelleyemiyorum. "Biraz kıskançlık mı hissediyorsun?"

Elini ağzının üzerinde gezdirip ne söylemek istediğine karar verirken gülümsemesini gizliyor. "Kıskanmak yeterince güçlü bir kelime değil. Blackstone'la ilk tanıştığımda ondan hoşlanmamıştım ama sana dokunduğunu görünce önce ellerini kırmak, sonra da başka nelere dokunmuş olabileceğini düşünmeye başladığımda boğazını kesmek istedim."

"Bunu tuhaf bir şekilde seksi buluyorum." Mırıldanarak çenemi göğsüne yaslıyorum ve bu sözlerin içime yerleşmesine izin veriyorum. "Yaptığım işe insanlar bakıyor, bazen dokunuyor ama bu bir iş. Ve ben yaptığım işi seviyorum Foxx. Özel dedektiflik, her zaman istediğim şeyi hâlâ yapabiliyormuşum gibi hissetmemi sağlıyor ama biraz değiştirerek ve kendi şartlarımla. Tıpkı burleskin bana hissettirdiklerini sevdiğim gibi. Bu değiştirmek istediğim bir şey değil."

"Güzel. Değişmeni istemiyorum." Beni kendine yaklaştırtıyor ve başımın üstünden öpüyor. "Sadece biraz açıklık istedim, böylece benim gibi hissetmeye başlayan birine dokunduğu için bir adamı öldürmek zorunda kalmayayım."

Kalbim teklerken gözlerim açılıyor. "Senin mi?"

Göğsünün altından bana bakıyor ve tembel bir gülümseme yayıyor. "Hâlâ tadını alabiliyorum, Peach. Kukunun ona ne kadar iyi davrandığını düşündükçe sikim yeniden sertleşiyor. O noktaya tam olarak vurabilmek için kalçalarımı ne zaman döndürmem gerektiğini nasıl da iyi biliyorum... evet..." Nefes veriyor. "Benim gibi hissetmeye başlıyorsun."

Kulağa hoş geliyor. Ama bunu kabul edecek kadar cesur değilim, onun yerine göğsünü öpüyorum ve bu gece paylaştığımız gerçeklerin etrafımıza yerleşmesine izin veriyorum. Ona neden burada olduğumu söylemenin özgürleştirici bir yanı var. Cortez'in isteyeceğinden daha fazlasını paylaştım ama bu benim hayatım ve Lincoln'ün kollarında kendimi hiç bu kadar doğru hissetmemiştim.

Tavana bakıyor. Bir kolunu başının arkasında kavuşturmuşken, onun bu kısmını ilk kez görmek büyüleyici bir manzara. Savunmasız, memnun, hatta belki rahat ve o kadar da hızlı değil

etrafındaki insanlara gösteri yapmak için. Bunun neye benzediğini biliyordum. Ben de yaptım.

Göğsünü öperek sıcak tenine karşı gülümsüyorum, onunla geçirdiğim bu aydan olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyorum. "Bu eğlenceliydi."

Doğrulamak için hamle yapıyorum ama göğsümü göğsüne bastırmaktan öteye gidemeyecek kadar hızlı bir şekilde kollarını etrafıma sarıyor.

"Eğlenceden daha fazlasıydı ve bunu biliyorsun." Dudakları benimkilerin önünde geziniyor, alaycı bir şekilde yakın. Ve kendimi onlara doğru eğilmekten alıkoyamıyorum.

Geri çekildiğimde parmaklarımı yanaklarında ve çenesinde gezdiriyorum. "Sana bir sorum var," diyor. Ve tıpkı geçen seferki gibi, bana ne soruyor olabileceği konusunda gergin hissediyorum. "Burbonunu nasıl seversin?"

Elimde olmadan bir kahkaha attım ve sonra dudağını ısırdım. "Bana nasıl vermek istersen, Foxx."

Bölüm 24

FAYE

LINCOLN FOXX ASLA denklemin bir parçası OLMAMALIYDI. Bir iş yapmak için geri döndüm. Kız kardeşimi kurtarmak için. Ve şimdi bunların hepsi bir yalan gibi geliyor. Kendime söylediğim bir yarı gerçek çünkü kırılabilirlik insanları zayıf yapar. Pek çok şey olabilirdim ama *onunki* bunlardan biri olamazdı. Olabilir miydi?

Müzayededeki bu yana bir hafta geçti ve tesadüfen hayatımın en iyi seksini yaşadım. Elleri üzerimdeydi, ağzı, sözleri. Ve bunun nasıl işe yarayacağını. Demiri ateşe attığım taze kütüğe sıkıştırırken telefonum cebimde titriyor. Kışın unutulmuş kısmının ortasındayız, kar yapışacak kadar soğuk değil ve ceketinizi unutacak kadar sıcak değil.

Hadley Sevgililer Günü için yeterince uzun kalıp kalmayacağımı sormuştu. Yerleştiğimi hissetmeye başlamıştım, bu yüzden nasıl cevap vereceğimi çok uzun süre düşünmedim. Kolay bir evetti. Başka bir işim yok, bu da benim karakterime aykırı, ama sanırım geldiğimden beri kendimi keyifsiz hissediyorum.

FOXX

Seni tam olarak ne zaman tekrar göreceğim? Altımda kıvranişını tekrar izlemek seni daha çok görmek istememe neden oluyor. Ve seninle karşılaşana kadar beklemek, istediğim şeyin peşinden gitmek için sevdiğim bir yol değil.

FAYE

Peki ne istiyorsun?

FOXX

Bunun açık olduğunu düşünmüştüm.

Yeni odunları tutuşturmadan önce ateşin etrafında dans eden turuncu ve sarı alevlere bakıyorum. Sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünürken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Rastgele şeyler hakkında epeyce mesaj geldi. En sevdiklerim basit olanlar: *Selam Peach*. Dudakları dudaklarıma değerken bunu söylediğini duyabiliyorum ve bu bana açıklayamadığım bir şey yapıyor.

Onu *hemen şimdi* görmek istediğimi söylemeye hevesli *miyim?* Birlikte geçirdiğimiz gece birçok nedenden dolayı aklımdan çıkmıyor. Ve tekrarı olmadan yeterince uzun zaman geçti.

Müzayedenin ertesi sabahı eve gelir gelmez, edindiğim tüm içeriği yükledim ve Cortez ile paylaştım. Hızlı ayrılışım ve Waz'la karşılaşmamın bazı yansımaları olacağını tahmin etmiştim ama Blackstone'dan en ufak bir ses bile duymadım.

Ve bu sabah Cortez, Lincoln ve ben ayrıldıktan bir saat sonra özel müzayedenin dağıldığını doğruladı. Sadece bir tutuklama yapılmış. Brock Blackstone gözaltına alındı; ancak herhangi bir suçlamada bulunulmadı. İçimde gergin bir his vardı - bu iş öylece bitmeyecekti. Fiasco her ne olacaksa onun savaş alanı olacak. Bu da şu soruyla akla getiriyor: FBI kimi hedef alıyor?

CORTEZ

Bu davada harika iş çıkardın, Faye. Blackstone dosyası üzerindeki çalışman tamamlandı. Paylaştığın son birkaç aydaki gözetimin yanı sıra özel müzayedesini sırasında neyi ve kimi tespit edebildiğimize ek olarak, sözleşmen resmen yerine getirildi.

Dikkatimi çeken kız kardeşim aceleyle oturma odasının önünden geçiyor, ama ben arkasından sesleniyorum. "Maggie."

Onunla konuşmamız gerek. Artık kaçmasını istemediğim pek çok soru var, özellikle de Waz hakkında. Waz King'le her neye bulaştıysa başını belaya sokacak, bu çok açık. Ama benim onunla karşılaşmamdan ve Wheeler Finch'le birlikte o müzayedede bulunmalarından sonra kız kardeşim ateş hattında. Her ne kadar ilişkimiz bozulmuş olsa da, tek bir parçam bile onun daha fazla zarar görmesini istemiyor.

Geriye doğru yürürken, iç çekerek odanın kemerine yaslanıyor. "Evet, maden suyunu içtim. Buna kiranın bir parçası diyeceğiz."

Ona önce göz kırpiyorum, sonra gülümsüyorum. "Kapa çeneni. Buranın yarısı benimken kira ödemeyeceğim. Ama eşyalarımı almayı bırak, lütfen."

Kaşlarını kaldırıyor. "Tamam. Spor aletlerimin etrafında dolaşmayı bırak."

Tartışmak yapmak istediğim şey değil, bu yüzden spor aletlerinin eski yatak odamda olduğu gerçeğine karşı çıkmıyorum. Onun yerine konuyu değiştiriyorum. "Neden Finch & King için çalışıyorsun?"

Bana bakıyor, omuzları geriliyor ve yavaşça eğilerek ayağa kalkıyor. Ne aradığından ya da gerçeğin işe yarayıp yaramayacağına karar vermeye çalışıp çalışmadığından emin değilim. Ama cevap vermek yerine bana bir soru yöneltiyor: "Neden buradasın?"

Kapı zili çalıyor ama bir saniye sonra tekrar çalana kadar kapıya bakmak için hareket etmiyor. Tek kelime etmeden, cevap vermek için koridorda ilerliyor. Kilidi açtığını ve zinciri çıkardığını duyuyorum, ama "Hey," dışında başka bir şey duymuyorum.

"Ne!?" Maggie fısıltıyla bağılıyor. "Sessiz" olmayı hiç beceremezdi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Maggie."

Bu ses beni ayağa kaldırdı ve hafif adımlarla yaklaştırdı.

"Seyirci istemiyorsan sesini alçaltmalısın Cortez."

"Telefonuna cevap vermiyorsun," diyor ben kanepenin etrafından bakarken. Kapıyı açılı bir şekilde kapalı tutmaya çalışıyor.

Maggie'nin sesi yükselir. "Karakoldaki arkadaşların benim durumumu ele geçirdi. Ekleyecek başka bir şeyim yok." Şimdi kapıyı daha geniş açıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. *Fazla açık konuştuğunun farkındaydı.*

yüksek sesle, duyabileceğim şekilde. "Tamamen senindir," diye seslendi Maggie, sonra uzaklaştı ve içeri girmesi için bir işaret olarak kapıyı açık bıraktı.

Beni çiftlik evinin oturma odasının eşiğine yaslanmış gördüğünde şaşırmış görünüyor ve içeri girmekte tereddüt ediyor. Buraya beni görmeye gelen biri için ilginç bir vücut dili. Burada olması daha da ilginç. Küçümseyici iş mesajından sonra, yüz yüze bir ziyaretin gerekli olmadığını düşünebilirdim. *Tabii burada olma sebebi ben değilsem.* Aralarındaki konuşmada doğru olmayan bir şeyler var.

"Hâlâ burada olmanı umuyordum, Faye."

Saçlarımı gevşek bir düğüm halinde toplayarak, dalgın dalgın oturduğum sandalyeye geri oturuyorum ve dışarıda yağmaya başlayan kara bakıyorum. "Bana ne söylemek istiyordun?"

"Fiasco Charity Rodeo bu gece başlıyor. Hafta sonu boğalar ve at binicileri kasabaya akın edecek."

"Davamı mesajla bitirdin ama rodeoyu bana yüz yüze anlatmak mı istedin?" Kaşlarım çatıldı, Maggie'ye baktım. "Ne oluyor Cortez? Gerçekten neden buradasın?"

Maggie'nin başı yana eğik, garip bir kızgınlık ve eğlence karışımıyla izliyor.

Telefonum başka bir mesajla çalıyor.

FOXX

Merhaba Faye. Fiasco'daki mağaraların ülkenin bu bölgesindeki en büyük jeot ve dikt yoğunluğuna sahip olduğunu biliyor muydun?

Lincoln'e zeki olmanın ne kadar seksi olduğunu söylediğimde, jeolojiyle ilgili rastgele gerçekler yoluna gireceğini düşünmemiştim. Bekle, bu kulağa . . .

FAYE

Lily
mi?

FOXX

Evet!

Bazı insanlar söz konusu erkeklerle çıkmak olduğunda çocukların caydırıcı olmasını bekleyebilir. Yüz kişiden doksan dokuzunda

Anlaştık. Ama bu sefer, çocukları da en az onun kadar çekici olan bekar bir baba buldum.

FAYE

Dünya parmaklarınızın ucundayken online alışveriş ya da başka bir şey yerine bana rastgele gerçekleri mesaj atmayı tercih etmenize şaşırdım.

FOXX

Hayır! Hayır! Lark ve ben Dottie ve Kit'i bulmaya çalıştık. Kit'i bulduk, ama Dottie cüzdan parasını lanetliyordu, ki bu teknik olarak hala babamın parasıydı.

Sana mesaj atmak daha iyi bir seçim gibi göründü.

FAYE

Baban nerede?

FOXX

Şu anda senin evine bakıyor. Ama bunu sana söylediğimi ona söyleme.

Bir ara koleksiyonuma eklemek için daha fazla taş ve değerli taş bulmama yardım etmek ister misiniz?

Neden babamın telefonunda Peach olarak senin adın var?

Bu haberle yanaklarım kızarıyor ve lakap karşısında gülümsüyorum. "Yani bu bir evet mi?" Cortez dikkatimi tekrar sorduğu şeye çekerek soruyor.

Başımı sallıyorum ve odaklanıyorum. "Ne? Ne evet mi?" Maggie'ye tekrar bakıyorum, aralarında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Cortez bana gülümsüyor. "Bu gece benimle rodeoya gel."

Her ne kadar istemesem de, hem ondan hem de Maggie'den cevap almanın tek bir yolu olduğunu biliyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken "Beni altıda al," diyorum ve Lily'ye cevap vermeye odaklanıyorum.

FAYE

Bir ara taş ve mücevher bulmanıza yardım etmek isterim.

"Bugün eve gelmenin gerçek sebebini bana söyleyecek misin?"
Cortez'e cipinin yolcu koltuğundan soruyorum.

"Daha iyi bir soru, bebeğim: Fiasco'da kalacak mısın?"

Biri konuyu saptırdığında anlarım. Bana hak etmediği bir lakap takmasından da bıkmak üzereyim. "Faye," diye düzeltiyorum.

Bana bakıyor, başı eğik.

"Senin bebeğin değil, Cortez. Bana adımla ya da soyadıyla hitap edebilirsin."

Başını sallayarak boğazını temizliyor.

Onu rahatsız ettim, ama şu anda onu rahat ettirmekle ilgilenmiyorum. Bana *bebeğim* ya da *şeftalim* demesini duymak istediğim tek bir kişi var.

Dirseğimi arabanın kapısına dayıyorum ve klasik rock'ta karar kılana kadar birkaç düğmeye basmasını izliyorum. Ondan sonra, kalabalık otoparka girene kadar sessiz bir araba yolculuğu oluyor, etrafımızda tedirgin bir hava dönüyor.

Hayır amaçlı rodeonun yapıldığı arena kapalı. Rodeo sezonu boyunca herkesin tenini yalayan tipik nemli sıcaklık görünürde yok. Onun yerine kar taneleri giriş yolunda sıralanan arabaların tozunu alıyor.

"Kız kardeşimin yüzünde ve vücudunda *neden* morluklar olduğunu hala öğrenemedim? Tahmini olan var mı?"

"Elbette, ama kız kardeşini tanıyorsun," diye atıldı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aslında tanımıyorum. Onu daha iyi tanıyor gibi görünüyorsun."

Onun rahat vücut dilini izliyorum ve ön kapılardan geçip ana salona giren daha fazla insanın yanından geçerken değişip değişmediğine dikkat etmeye çalışıyorum. Masalar, sıcak içkilerden turkuaz süslemeli kemer ve tokalara kadar her şeyi satan yerel işletmelerle kenarlarda sıralanıyor. Rodeolar kovboy şapkalarının tozunu almak ve en iyi çizmelerinizi giymek için bir bahane. Yetenekli kişiler hemen her gün Wranglers ve kovboy derisi giyer, ancak Kentucky tipik bir kovboy ülkesi değildir. Yıpranmış kot pantolonları ve Henley'leriyle hala çok iyi görünüyorlar, ancak aksesuarları arasında taşlı gözlükler ve cazibe var. Şimdiki arkadaşları da dahil. Cortez sade kıyafetler içinde, ama o ve ben iş modunu nadiren kapatmamız açısından birbirimize benziyoruz. Beni buraya davet etmiş olabilir ama o her zaman görevinin başındadır.

İki kadından oluşan bir grup yanından geçerken ona gülümsüyor. Şapkasını eğerek onlara masum bir gülümseme veriyor ve kendisini bariz bir şekilde incelediklerini görmezden geliyor.

"Biriyle çıkıyor musun?" Ona sordum. "Bu ikinci çıkışımız ve senin kimseden bahsettiğini duymadım..."

"Sen söyle," diyor sırtarak. "Dediğin gibi, bu birlikte ikinci çıkışımız."

"Oh, lütfen." Gülüyorum. Sonunda kiminle birlikte olduğumu ve Cortez'le son kez çıktığımda ne yaptığımızı düşünmemeye çalışıyorum. "Bu yüzden sormuyorum."

Çadırlardan biri için sıraya giriyoruz ve bu bana etrafa bakmak için bir dakika veriyor. Ne aradığımdan emin değilim ama Griz Foxx'u gördüğümde içimde küçük bir heyecan dalgası oluşuyor. Lincoln'ün onunla olup olmadığını görmek için arkasını tarıyorum.

"Kimi arıyorsun?" Cortez görüş alanımı takip ederken soruyor.

Bir nefes veriyorum ve burada kaybetmeyi göze alıp ona doğrudan sorabileceğimi fark ediyorum. "Maggie ile yatıyor musun?"

Bir kahkaha attı, kafasını geriye attı. "Ne? Hayır." Arkasına bakar. "Tanrım, Faye, neden böyle düşündün ki?"

Omuzlarımı silkiyorum, tepkisinin gerçekten çok bir gösteri olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Sipariş sırası bize geldiğinde uzun ahşap masaya doğru ilerliyorum. "Sıcak bir toddy alma şansım nedir?"

Ben içki için yirmilik uzatırken Marla bana dudak bükerek gülümsüyor. "Hepimiz bittik."

Cortez kendi kendine gülüyor.

Romey onun koluna bir tokat atar ve güler. "Tam bir kaltaksın, Marla." Bana gülümseyerek, "Beş dolar, Faye." dedi.

Marla, 50/50 çekiliş biletlerinin satıldığı bir sonraki masaya geçme şovu yapıyor.

Romey bana para üstümü geri verirken, "Boş ver onu," diyor. "Kız kardeşin ve yeni taşınman arasında çok şey yaşadığını biliyorum."

"Geri dönmeyeceğim, Romey."

Sözlerimi geçiştirdi. "Bu ne burada ne de orada. Marla kin tutmayı sever ve sen de artık bir turist sayılacak kadar uzun süredir yoksun."

Buranın bir parçası olmadığım için midem bulanıyor. *Keşke ne kadar sık burada olmak istediğimi bilselerdi.* Asla burada olmamayı planladığımı.

akademiden döndükten sonra bu kasabayı terk etti.

Cortez yanıma doğru kayarken, "Biz olmadan da ünlü bir hayata başlamış," diyor. Bana göz kırpıyor ve buralarda çok dikkat çektiğinden emin olduğum o çarpık gülümsemesini takınıyor. Romey gülümseyerek aramıza bakıyor. "Siz ikiniz çok ünlü olurdunuz-en iyi bebekler."

Cortez bana gülümsüyor, sadece cevabımı bekliyor.

Hiç kimseyle bebek sahibi olmayı hayal etmemiştim. Planlarım arasında Fiasco'da kalmak varken bile çocuklar uzak bir karar gibi geliyordu. Bir kariyer inşa etmek, ayaklarımı yere sağlam basmak, sonra da bu yolun benim için anlamlı olup olmadığına karar vermek istiyordum. Şimdi, izlediğim her yol, bunu düşünmek için bile çok kısa görüşlü görünüyor.

"Bebek sahibi olmak benim hayat planlarıma ya da kariyer seçimlerime pek uymuyor," diyorum şakayla karışık.

Sattığı şekerlemelerden iki küçük parça keserken bana yatıştırıcı bir gülümseme veriyor. "Teasers'taki kızlar senden bir dans dersi düzenlemenı istemekten bahsediyorlardı."

"Gerçekten mi?" Bu beni biraz şaşırttı. Bu daha önce kimsenin bana sorduğu bir şey değildi. Bırakın öğrenmeyi, küçük bir kasabada görmek isteyecekleri türden bir dans olmadığını düşündüm.

"Mable gözleri kapalı bale öğretebilir, ama kalçalarını sallamak ya da etrafta sallanmak hakkında ilk şeyi bilmez."

"Evet, ama bana nasıl hareket edeceğimi öğreten Bayan Mable'dı," diyorum ona, uzun zamandır dans etmekten ne kadar keyif aldığımı düşünerek.

"Şu anda Cumartesi günleri birkaçımız için Oldies and Yogies dersi veriyor. Bir uğrayıp onu görmelisin." Dirseğimi dürtüyor ve kaşlarını oynatıyor. "Hazır gitmişken bize sürekli duyduğum şu hareketlerden birkaçını da gösterebilirsin."

Bunun neye benzeyebileceğini hayal ederek gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

Sanki söylemek üzere olduğu şey bir sırmış gibi elini ağzının sağına götürüyor. "Ve çocuklar söz konusu olduğunda, herkes kendi başına. Sadece şu Foxx kızlarının senin hakkında konuşmadan duramadıklarını biliyorum." Arkamdan başını sallıyor. "Dikkat çeken sadece senin burlesquin'in değil."

Omzumun üzerinden işaret ettiği yere baktığımda Lark Foxx tribünlere yaslanmış beni izliyor. İki sıra yukarıda, babasından sadece birkaç koltuk ötede, Lily elindeki devasa mavi balonu işaret ediyordu.

gözleri kocaman açılmış. Gülümsememek mümkün değil. "Lark ve Lily'ye merhaba diyeceğim." Romey'ye el sallıyorum ve stadyumun tribünlerine doğru ilerliyorum ama Cortez biz yaklaşırken duruyor ve kollarını padoklara dayıyor.

"Blackstone'u işbirliği yapmaya ikna edebildiğimizi bilmelisiniz."

Bu benim dikkatimi çekti. Ben de onun duruşunu taklit ettim ve sessizce "Peki ne konuda işbirliği yapıyor?" diye sordum.

"Bunu henüz paylaşamam. Ama tam da olmasını umduğumuz şey buydu. Ona karşı sağlam bir dava açtınız; adamın karıştığı bazı karanlık işler var. Uyuşturucu kaçakçılığı, egzotik ani-mallar, reşit olmayan kızlarla rahatsız edici sayıda ilişki düzenlemek. Oldukça kabarık bir liste."

"Ve sen bana onun peşinde olduğun kişi olmadığını mı söylüyorsun?" Odanın etrafına bakarken başını yavaşça sallıyor. "Daha büyük balık mı?"

"Kanat açıklığı daha geniş," diyor, tam boyuna kalkıp bize doğru ilerleyen boğa binicilerinden birine el sallıyor.

"Cortez, bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Bunu sorup duruyordum." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. Kaçamak cevaplardan bıkmıştım. "Kız kardeşimi neye bulaştırdığını bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Arenaya doğru bakarken görüş alanını takip ediyorum. Kız kardeşim Wheeler Finch ile sohbet ediyor ve aynı anda telefonuyla mesajlaşıyor. Ben buradan ayrılmadan önce tanıdığım Maggie Calloway'e çok benziyor. Uzun sarı saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor. Boyalı kot pantolonu ve kısa mavi kazağı kırmızı dudaklarını ortaya çıkarıyor. Her zaman başı beladan kurtulmayan, dışa dönük bir Calloway olmuştu; lise futbol maçlarında içki içerken yakalanmış, yanmış bir arabada kenara çekilmiş, ama çok fazla ceza almaktan kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. *Sanırım bu onu yakaladı.*

Kız kardeşimin Finch & King ile tam olarak nasıl iş yaptığını ilk kez merak etmiyordum. Şehirdeki herkese göre o bir web tasarımcısı. Teasers ve Foxx Bourbon için web sitesi hazırlamıştı. Ama Foxx ailesi için çok daha fazlasını yaptığını da biliyordum. Belki bu Finch & King için de geçerliydi.

Maggie konuşmasına ara verip bana doğru ilerlerken Cortez bir nefes veriyor.

Yanımda yankılanan hıçkırıklı bir kahkaha dikkatimi başka yöne çekiyor. "Tam bir sürtük. Duyduğuma göre ikisini de beceriyormuş," diye dedikodu yapıyor esmer vızıltı.

Arkadaşı da onunla birlikte gülüyor ve şöyle diyor: "O da paraya çok aç. İçimden bir ses oyun parasından *çok* daha fazlasını yaptığını söylüyor. Kefaletini ödemek için bir polise sakso çektiğini duydum."

Bu ikisine gerçekten bakmak için başımı çevirdiğimde göğsümde öfke alevleniyor. Duruşunun değişmesinden Maggie'nin kafasında bir şeyler tasarladığını anlayabiliyorum. Onları duymuş. At binicilerinden biriyle konuşurken rahatlamış bir şekilde ona bakıyordu. Küçük kasabanın kapalı zihinlerine kulak misafiri olmasından nefret ediyorum. *Kahrolası sürtükler.*

Hışımın gidişini izlerken telefonum çalıyor.

BLACKSTONE

Benden bazı sırlar saklıyorsun, Rosie. Artık onlarla birlikte oynamakla ilgilenmiyorum.

ROSIE GOLD

Görünüşe göre birçok insan için ve birçok insandan sır saklıyorsun.

BLACKSTONE

Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım. Dikkatli ol. Bir sürü insan gözlemliyor, Rosie. Ama sen bundan hoşlanıyorsun, değil mi? İzlenmek?

ROSIE GOLD

Sana git kendini becer derdim ama ikimiz de biliyoruz ki bu senin sevdiğin türden bir yönlendirme.

BLACKSTONE

Benimle dalga geçme, Rosie.

ROSIE GOLD

...ama bu benim işim, Brock. Şimdi bunun için doğru zaman gibi görünüyor: Güle güle.

Numarayı engelliyorum ve telefonumu cebime atıyorum. Şu anda her hareketine dikkat eden bir sürü insan var. Brock Blackstone endişelerimin en küçüğü. Ve her ne kadar Fiasco'da hala gevşek bir kutu olsa da, FBI'nın onu hizada tutmak için yeterli olduğunu biliyorum.

Cortez ayaklarını sürüyerek yürüyor. Ona tekrar baktığımda, yere bakıyor ve ne söyleyeceğini tartıyordu. "Tartışmalıyız" demeye başladı.

"Cortez, seni orospu çocuğu," boğa binicilerinden biri eğildiğimiz yere doğru ilerliyor ve sözümüzü kesiyor.

İstediğimi almak, ihtiyacım olanı dikmek ve hala geri koymak için yeterli zamana sahip olmak için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olarak çalışıyor.

Ama bana en yakın olan esmer kız bir nefes çekerek dikkatimi çekti ve sonra aceleyle şöyle dedi: "Aman Tanrım, birine sakso çekmekten bahsetmişken, sana yemin ederim, eğer sadece iyi ve becerilmek istiyorsan, o içki fabrikasına gireceksin ve kimi bulacağını biliyorsun."

Duydukça midem bulanıyor. Bu iki kadın kız kardeşimi kötülemekten, bütün bir geceyi birlikte geçirdiğim adama kadar uzandılar. Kendi kendime gülmek zorundayım, yoksa kendimi bir idiot gibi hissetmeye başlayacağım. Çünkü az önce o içki fabrikasındaydım, güzelce sevişiyorduk. *Tanrım*. Bunu duyunca hiçbir şey hissetmemeliyim. Mantıklı yanımda ikimizin de yetişkin olduğumuzu ve benden önce ne yaptığının ya da benden sonra ne yapmayı seçtiğinin önemsiz olduğunu biliyor.

"Birazdan sana yetişirim," diye mırıldanıyorum dikkati dağılmış Cortez'e. Kız kardeşimin gittiği yöne bakıyorum. *Nereye gitmişti?*

Bölüm 25

Lincoln

"O şapkayla kovboy gibi görünüyorsun baba," diyor Lily kolları dolu bir şekilde. Az önce çok fazla para harcadığım hediyelik eşya kutusundan bir parça patlamış mısır almak için dilini uzatıyor.

Gülümseyerek, iltifatına teşekkür etmek için şapkanın siyah süet kapağına bahşiş veriyorum.

Laney omzunu bana yaslayarak, "Atlı ve burbonlu çocuklar olduğunuzu biliyorum ama özellikle bu şapkalarla ve bu stadyumun içinde üçünüz de-" demeye başladı.

Grant onu belinden tutup tribünde diğer tarafına götürürken sözünü kesiyor ve gülmeye başlıyor. "Değişiklik olsun diye karıma asılmasan olur mu?"

"Hadi ama," diye bağıryorum ona kollarımı açarak. "Laney, bana en yakışıklının ben olduğumu ve Grant'e razı olduğunu söylemeyi bıraksan iyi edersin-" Kürek kemiğime bir yumruk iniyor. "Ah, kahretsin. Sen de siktir git, Ace."

"Baba!" Lily bir ağız dolusu PEZ'in üzerinden bağıryor. "Sadece bugün yirmi tane to- tal var."

Omzumun arkasını ovuyorum. "PEZ'i nereden buldun?"

Gözlerini devirerek omuz silkiyor. "Ev. Büyük etkinlikler için acil durum zulam. Büyük kalabalıklar içinde olduğumuzda buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Evet evlat, biliyorum." Gülümsüyorum. Birkaç yıl önce onun cesur hissetmesine yardımcı olacak küçük bir şeye karar verdik. Dedik ki

İhtiyacınız olduğunda, PEZ size süper güçler verebilirdi. Ya da en azından, zor hissettiğiniz şeylerin üstesinden gelmek için ihtiyacınız olan cesareti nerede bulacağınızı anlamanız için küçük bir mola.

Lark'a bakıyorum. Faye ve benim aramdaki bu şey hakkında ne düşüneceğinden emin olmadığını biliyorum. Açıkçası, ona ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.

Ne kadar sessiz olduğunu fark edince büyük kızımı inceledim. Son bir haftadır böyle sessizdi. Kızlarımı kendimden daha iyi t a n ı r ı m . Sessiz olduğunda, bir şeyler hakkında düşünüyor demektir. Annesi öldükten sonraki ilk yıl pek konuşmadı. Ama ben de fazla sormadım ve bu benim suçumdu. Olivia gibi onları da hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Lark," diye seslendim.

Döndü ve bana gergin bir gülümseme verdi. *Evet, bir terslik var.* Ona el salladım.

Ace, Lily'ye sorar: "Lily, baban tüm bu kötü sözler için sana ne kadar ödedi?"

Gülümsüyor ve az önce yediği pamuk şekerden ısırıldığı mavi dudakları beni tam karnımdan vuruyor. Bugün mutlu görünüyor. "Lanet çantasının parasının büyük bir kısmını Dottie'ye harcadık."

Ace kıkırdar. "Ah evet, inek Dottie nasıl?"

"Ahırdaki durumunu çözene kadar Hal'le biraz daha vakit geçirmesine izin veriyoruz," diyorum Lily Ace'in diğer tarafına geçip atlarını besledikleri samanın farklı türlerinden ve yeni ineğimizi beslemesi gereken samanla aynı olup olmadığından bahsetmeye başladığında.

Sarı saçlar ve arkasında "Bu Benim İlk Rodeom Değil" yazan bir kot ceket: Arkasında *This Ain't My First Rodeo* yazan kot ceket dikkatimi çekiyor. Vücudundan zevk aldığım tüm yolları düşündüğümde nabzım bir çentik atıyor.

Lark'ın Red Hot Chili Peppers tişörtü görüş alanımı kapatıyor. "Ne istiyorsun baba?" Lark söylüyor.

"Sana bir şey sormak istiyordum." Başımı yana eğerek yanıma oturmasını işaret ediyorum. "Aslında iki şey."

Ayaklarını önümüzdeki tribüne kaldırıyor, Converse spor ayakkabıları girdaplarla ve animasyonlu yemek karakterlerinin çizimleriyle süslenmiş.

"Pijama partisi için süslemeler sipariş ettim. Her an gelebilirler. Sadece ne tür atıştırmalıklar almam gerektiğini söylemen gerekiyor, tabii benimle gelmek istemiyorsan?"

"Elbette, seninle geleceğim" derken başını sallıyor.

Pekala, tereyağlı soru umduğum gibi gelmedi.

"Bugün çok sessizsin." Dizine benimkiyle vuruyorum. "Belki bugünden daha fazla. Benimle herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

Öne doğru eğiliyor, çapraz kollarını dizlerinin üzerine koyarak kalabalık rodeoya bakıyor.

"Ona çok bakıyorsun," diyor, az önce baktığım kadına odaklanarak.

Daha sessiz olmasının sebebinin Faye olmasını planlamamıştım ama bunu düşünmeliydim. Grubumuza göz gezdirdiğimde herkes kendi sohbetine dalmış, Lark ve bana bir dakika ayırmıştı.

"Bu seni rahatsız mı ediyor? Birine bakmam mı yoksa yeni birinden hoşlanmam mı?" Ani bir sinirle kızıma bakıyorum, tepkisini ölçmek ve daha fazla bir şey söyleyecek cesaretim olup olmadığını anlamak için.

"Bilmiyorum," diyor, kaşları gerçekten düşünüyormuş gibi kıvrılıyor. "Sanırım sadece üçümüz olmaya alıştım. Daha önce annemden başka birine baktığını düşünmemiştim."

Kolumu omuzlarına doluyorum ve ona yaklaşıyorum. "Bunu anlayabiliyorum."

"Yani, şehirdeki kadınların senden hoşlandığını biliyorum. . ." Bana tesadüfen gülümsüyor ve öğüren bir yüz ifadesi takınıyor, ben de kıkırdıyorum. "Ama onlara hiç bakmıyorsun. Faye'i gördüğünde yaptığın gibi değil."

Onun kadar hızlı büyümesi mümkün olmayan biri için ne kadar da olgun sözler. "Haklısın tatlım. Ona bakıyordum."

"Çok güzel bir kız," diyor Lark, otlağa yaslanmış Faye'i izlerken.

"Öyle." Kızıma yaklaşarak gülümsüyorum. "Zeki de. Ve sizin oldukça havalı olduğunuzu düşünüyor."

Bana bakmak için döndü. "Zeki olduğunu söylediyse tabii ki." Gülümsüyor, gözleri yüzümde gezinirken kafasından pek çok düşüncenin geçtiğini görebiliyorum. "Sen tanıdığım en iyi insansın baba. Ben sadece tüm bunların nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum."

Onu yanıma daha sıkı çekiyorum, tanıdığı en iyi insan olduğumu söylediğini duymanın verdiği duyguyu bastırmaya çalışıyorum. Tanrım, bazen gerçekten göğsünden vurabiliyorlar. "Tüm bunlar nasıl işe yarıyor?"

İç çekiyor, "Hayat."

Bir kakhaha dudaklarımı zorluyor. "Eğer çözersen, bana detayları anlatır mısın?"

Başını bana yaslayarak, rodeo palyaçoları ana kapılara doğru ilerlemeye başlarken şakanın devam etmesine izin veriyoruz.

"Ne olacağını bilmiyorum, Lark. Hayat bize biraz boktan davrandı, değil mi?"

Lily koltuğunda öne doğru zıplıyor, parmağını bana doğrultuyor. "Cüzdanı lanetle, baba."

Lark gülmeye başladı ve ben de en büyük çocuğuma fısıldadım, "Bunu nasıl duydu? Cidden mi?"

Lark'ın softbol takımından birkaç kız, boğa atışının yapıldığı tribünün yanındaki bölüme taşınmaya karar veriyor. Omzunu sıkarak, "Sen ve kız kardeşin benim tüm kalbime sahipsiniz. Her zaman öyle oldu ve öyle olacak. Ve söz veriyorum, kime bakarsam bakayım bu değişmeyecek."

Yanıt olarak başını salladığında gözleri sulanıyor ve benimkiler de aynısını yapıyor. "Ben arkadaşlarımla gideceğim. Sorun olur mu?"

"Elbette sorun değil." Yanıma gelmek için ayağa kalktığında gülümsüyorum.

"Ve babam," diyor daha fazla yürümeden. "O da sana bakıyor. Sen bakmadığında, sana baktığında gülümsüyor."

Tekrar otlaklara doğru bakıyorum ve bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Faye'in benden etkilendiğini biliyorum. Aramızdaki kimyayı görmemek ve hissetmemek imkânsız ama bu gözlemi Lark'tan duymak farklı bir etki yaratıyor.

Omzuma inen bir tokatla gözlerimi kırpiştiriyorum. "Ne kaçırdım? Neden öyle görünüyorsun?" Hadley açık koltuğa çökerken söylüyor bunu. Parmaklarını önümde şıklatıyor. "Ne oldu? Ace'in senden önce bayılacağını düşünmüştüm, Linc."

Elimi yanağına vuruyorum ve o da gülmeye başlıyor. "Hadley Jean," diye bağırıyor Griz. "Orada kibar ol."

Ace monoton bir sesle, "Evet, Hadley, kibar ol," der.

"Şimdi güzel mi istiyorsun?" Başını yana eğiyor. "Yaşlandığında kendini yumuşak mı hissediyorsun baba?"

Ace kıcı yanıyormuş gibi ayağa kalkıyor ve metal tribünlerden aşağı inmeye başlıyor. "Şu 'Baba' saçmalığını kes, Hadley."

Gülümsüyor, kaşlarını oynatıyor. "Neden? İç çamaşırını hafifçe dürtüyor mu?"

Griz kağıt kahve fincanının içine kıkırdıyor.

Ace metal kapılara doğru bakıyor ve bu sefer öylece yürüyüp gitmeyeceğine karar verdiğini görebiliyorum. Bakışları bir an için orada duran ve sevgiyle toka tavşanları olarak adlandırılan kadınlara kayıyor. Rodeocu çocuklarla biraz sevişmek isteyen kadınlar. Ace tekrar Hadley'e bakarken içlerinden birkaçı değiş tokuşu izliyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Onu kızdıracak -nadiren yaptığı bir şey, ama şu anda onu çok zorladığını düşünüyorum.

"Hadley," diyor Ace. "Bana böyle şeyler söylediğinde pek bir şey hissetmiyorum. Bu kadar çabalaman çok utanç verici." "Senden daha yaşlı olabilirim şekerim ama yumuşak bir yanım yok." diye eklemekten önce bir adım atınca irkiliyorum. Başını, yürümeye başladığı kadın sırasına doğru eğiyor. "Yarın onlardan birkaçına sorabilirsin."

"Ah, lanet olsun," diye nefes veriyorum. Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak Hadley'e dönüyorum.

Yüzü kıpkırmızı ve gözyaşlarının eşiğinde mi yoksa avazı çıktığı kadar bağırmaya hazır mı emin değilim. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Beni görmezden geliyor, ona bakıyor. "Şeker?"

Bir kakhaha attım. "Belki de senin 'Baba' lakabından bıkmıştır."

"Ama *şeker*? Demek istediğim, prenses ya da dar- lin'e bile razı olabilirdim." Arkamızdaki metal parmaklıklara yaslanıyor, tamamen şaşkın. Tribünlerin tepesinde tüm stadyumun manzarası var. "Bu onun atlarından birinin adı değil miydi?"

Şimdi düşündüm de. "Evet, çocukken atının adı Şeker'di. Evet."

"Harika, ölü bir at. Elime geçen bu sanırım." Dizini dürtüyorum. "İyi misin?"

"Ben her zaman iyiyim. Ben senin için endişeleniyorum."

Kapıları geçip yemek çadırlarına doğru bakıyorum. Kovboy şapkalı, daracık elbiseli ve mor kovboy çizmeli kıvrımlı bir sarışın tüm dikkatimi üzerine çekiyor. Bir de yanındaki yapılı polis memuru.

Hadley görüş alanımı takip ediyor. "Biliyordum."

"Neyi bildin?" Ona soruyorum, şimdiye kadar anlamamış gibi davranmaya çalışıyorum. Yürüyen bir kadın için lanet olası bir gidici olduğumu-

kırmızı bayrak.

"Sen ve Faye. Onun sadece yeni ve parlak olduğunu düşünmüştüm. Ve sen de sürtük-eriffic'sin. O yüzden ..." kolunun altındaki deriyi çimdiklediğimde gülüyor. "Ah, seni sikik!"

"Hadley, bu beş dolar," diye bağıyor Lily sıranın en ucundan, Grant Amcası ve Laney Teyzesi'nin yanına oturmuş.

"Hesabıma yaz, Lily."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Biliyorsun, senin için bir hesabı var. Buzdolabının üzerinde. Üç yüz dolardan biraz fazla borcun var."

"Bu kadar parayla ne yapıyorlar?"

"Küçük bir çiftliği finanse ediyorum. Lark'ın bana Hooch'un ilan panosunda asılı olan bir broşürünü bıraktığını söylemiş miydin? Yavru kediler. Karşıma katmak için yavru kedi istiyorlar."

"Onlara hayır demeyi denedin mi?" Kaşlarını kaldırıyor, bunun benim güçlü yanımdan olmadığını tamamen farkında.

Ona sert bir bakış attım. "Onlara hayır demeyi dene. Olivia'dan miras aldıkları sarı bukeler dışında tek şey bu. O kadına da hayır diyemedim. Yemin ederim, dolandırıcı yetiştiriyorum."

"İzler."

Hoparlörden bir ses yükseliyor: *BAYANLAR VE BAYLAR, FİASCO'NUN RODEO PRO-AM GECESİNE HOŞ GELDİNİZ! BU GECENİN TÜM GELİRLERİ BAĞIŞLANACAKTIR...*

Dizime vuruyor. "O koca kafanın içinde çok şey dönüyor gibi görünüyorsun. Belki de bakmadan duramadığın kadınla bir ilgisi yok ama harika bir seks ışıltısının neye benzediğini biliyorum, Linc. Ve senden de kesinlikle bu parıltıdan biraz var."

Hiçbir şey belli etmeden gülümseyen yüzüne bakıyorum. Şu anda ne düşündüğümü bilmiyorum. Lark'la olan o konuşmadan sonra, şimdi de bu.

"Tamam," diyor Hadley, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek. "Bunu yanlış anlama."

"Böyle şeyler söylediğinizde tam tersi bir etki yarattığını fark ediyorsunuz."

Ağızına bir parça patlamış mısır atıyor. "Lincoln, insanları mutlu olduğuna inandırmakta çok iyisin. Ama seni tanıdığımı unutuyorsun. Düşün gününde nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Kızların doğduğunda nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Aynı şekilde biriyle flört ettiğin zaman

çok az ilgilendim. Bundan yıllar sonra, Faye Calloway'e bakarken nasıl görüldüğünü hatırlayacağım."

En iyi arkadaşıma bakıyorum, tam olarak ne demek istediğini hissediyorum. "Onunla yattım."

Koluma bir şaplak attı. "Biliyordum. Sıcak mıydı? Bahse girerim gülünç derecede sıcaktı."

"Şşşt. Şu anda bu kadar gürültü yapmasan olmaz mı?" diyorum kıkırdayarak. Gülümsememi engelleyemeyerek elimi ağzıma götürüyorum ve Hadley'nin sorusuna cevap verirken ona yan gözle bakıyorum. "Evet, çok ateşliydi. Bunu düşünmeden edemiyorum. Onu."

Bakışlarım yine Faye'e gidiyor. *Şimdi neyin peşinde?* Gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyor gibi çünkü başını çevirip omzunun üzerinden bakıyor. Kalabalığın içinde beni bulması bir saniye alıyor. Bulduğunda, ağzının kenarında beliren güzel gülümseme göğsümün çarpmasına ve aletimin kalçamı tekmelemesine neden oluyor.

"Yani, ona bir bakın."

Hadley abartılı bir şekilde başını sallayarak mırıldanıyor. "Oh, öyleyim. Ona büyük bir aşk besliyorum. Laney'e söyleme." En iyi arkadaşım bariz soruları sorarken kendimi daha iyi hissetmemi sağlamakta her zaman çok başarılı olmuştur. "Yani hepsi bu mu? Küçük bir aşk ve sadece iyi vakit geçirmek mi?"

Başparmağımı boş yüzük parmağıma doğru hareket ettiriyorum. Hayatım karmaşık. Çocuklarım ve Faye hayatıma girmeden önce yaşadığım aşk ve kalp kırıklıklarıyla dolu bir dünyam var, ama kahretsin, şimdi onu seviyorum. Bunu ondan saklamama gerek yok. "Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi zaman olabilir. Böyle bir şeyin gitmesine izin vermek istediğimden emin değilim."

Hadley bana doğru eğilip gülümsüyor ve yumruğunu uzatıyor. Yumruğuna vuruyorum ve ardından parmak kancası ve dirsek vuruşu kombinasyonunu uyguluyoruz.

Cortez bir boğa binicisiyle sohbet ederken dikkatim sağındaki iki kadına yan gözle bakan Faye'e dönüyor. Sonra Faye elini Cortez'in arka cebine sokuyor ve cep telefonunu çıkarıyor. Ağzım açık kalıyor. "O da ne..." Kendi kendime sessizce söylüyorum. Ne halt ediyor bu kadın? Cortez'in telefonuyla bir süre oynadıktan sonra tekrar cebine sokuyor. Cortez'in bundan haberi yok. Bu kadın her geçen an daha da ilginçleşiyor.

Laney oturduğumuz tribünün en ucundan seslenerek dikkatimi çekiyor. "Hey, Lincoln, bu gece kızları yatıya götürmemizin bir sakıncası var mı? Sanırım Julep Küçük Bayan Kit'i özlüyor."

"Köpeği de mi götürüyorsun?"

Grant'e bakıyor ve Grant onun başının üstünü öpüyor. "Evet, Kit de." diye sesleniyor.

"İçki fabrikasındaki parti sonrasını es geçmek senin için sorun olur mu kardeşim?"

Grant soruyu çok açıkkmış gibi geçiştiriyor. "Lark, Laney'ye şeker salatası diye bir şeyden bahsettiği anda bu geceki planlarımızın değişeceğini anladım." Sonra ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Sevgilim yanımda. Yani evet, ben iyiyim."

Kulağa hoş geliyor - benim *kızım*. Tribünlerden aşağı bakarken, hayatıma yeniden giren güzel kadını izliyorum ve ... *benim* diye düşünüyorum.

Chariea zh

FAYE

"MAGGIE, BEKLE," diyorum arkasından seslenerek.

Beni duymuyormuş gibi yürümeye devam ediyor, atların fıçı yarışları için tımar edildiği ve parlatıldığı ahırlara doğru aceleyle ilerliyor.

"Böyle kadınların sadece hayatları çok sıkıcı olduğu için dedikodu yaptıklarını biliyorsun, değil mi?"

Ayağının topuğunun üzerinde dönüyor, geri çekmeden önce ağzının köşesinden bir gülümsemenin ipucu kaçmaya başlıyor. "Hangi kadınlar?"

Buna gülümsemek zorundayım.

"Maggie!" diye bağılıyor bir kadın ilk at ahırından. Maggie ona doğru ilerlemeye başlayınca kadın öfkeyle el sallıyor. "Lütfen bana bunun Faye olduğunu söyle."

Yaklaştıkça kibarca gülümsüyorum. Kadın saçlarını sıkı bir Fransız örgüsüyle omzuna atmış, bir yandan da eyerinin kayışını bağlıyor. Bu gece varil yarışı yapacağını anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. Koyu mavi kot pantolonu ile omuz ve göğüs kısmında marka logoları bulunan koyu turuncu but-ton-down gömleği arasındaki bu kadın, bu geceki amatör değil profesyonel takımın bir parçası.

"Faye, kız kardeşin bana biraz havalı ablasından bahsetti." Ona gülümsüyor ve birbirlerine nasıl baktıklarını merak ediyorum.

daha çok benim ayrılmamla ilgili dert yaşıyorlardı. Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını da merak ediyorum.

İltifata gülümsedim. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Binici eldivenini çıkararak elini uzatıyor. Ve Maggie'ye bu kadının kim olduğu hakkında daha fazla ayrıntı vermek yerine, elimi Appaloosa'sının boynunun yan tarafına doğru yumuşatıyorum. "Çok güzel bir kız."

"Kesinlikle öyle." Maggie'ye bir bakış attıktan sonra şöyle diyor: "Çocukken Shelby Calloway'i ata binerken görmüştüm. O dönüşlerde kimsenin yapamadığı kadar eğilirdi. Hâlâ bazı zamanları nasıl başardığını anlamaya çalışıyorum." Başını sallıyor. "Bana neyi yanlış yaptığımı söylemek için can attığını görebiliyorum Maggie."

"Çok erken vites değiştiriyor." Maggie atın ağzını, burun bandının hemen altından öpüyor. "Dönüşe girerken omuzlarını düşürmesine neden oluyor."

Rehberlik ve yönlendirme karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Bunu söyleme şekli bana annemi hatırlatıyor. Önce gözlem, sonra da bir dünya fark yaratacak küçük bir sürücü uyarı.

Sürücü Maggie'ye gülümseyerek, "Gördün mü, neyi kaçırdığımı bir saniyede söyleyebileceğini biliyordum," diyor.

Ringden gelen zil sesiyle birlikte spiker bu gece yarışacak profesyonel binicilerin isimlerini anons ediyor.

Binici kendini atın üzerine kaldırırken, "Faye, tanıştığımıza memnun oldum. Umarım ikinizi de daha sonra Foxx Bourbon partisinde görürüm." Maggie ellerini arka ceplerine sokarak, "Belki," der.

Ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle, bar yarışçısının arenaya doğru koşmasını izliyor.

"Ondan hoşlanıyorsun," diyorum, buraya geldiğimden beri ilk kez rahatlamış, hatta belki de memnun görünmesini izliyor ve inceliyorum.

"Sürüşünü seviyorum," diyor Maggie. "Çok iyi. Belki annemden bile daha iyi." Nefesini dışarı üflüyor. "Neden ata binmeyi bıraktı ki?"

Ona bildiklerime dayanarak cevap veriyorum. "Bence o daha çok anne ve bakıcı olmak istiyordu. Rodeolarda rekor kırmakla ilgisi yoktu." Atların stadyumdaki hareketlerine, geniş yürüyüşleriyle içeri giren boğa binicilerine ve her biri için bağırıp çağıran kalabalığa bakıyorum. "Sanırım farklı türden bir mutluluğun peşindeydi."

Maggie başka bir binici grubuna doğru el sallarken, "Tullis'le bulamadığı kesin," diyor. "Ona atları eğitme şeklinin profesyonel olmadığını söyleyen oydu. Bu saçmalığa inanıyor musun? Zengin bir pisliğin ona bunu söyleme cüretini gösterdiğine?"

"Bunu bilmiyordum." Bu ayrıntıyı bilmediğim için kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum.

Sanki birini arıyormuş gibi, insanların masaların etrafında dolandığı ve yemek için sıra beklediği ana kapıdaki kalabalığa doğru bakıyor. "Şey," diye nefes veriyor. "Bilmediğin çok şey var."

"Maggie, neden gittiğimi anlamadığınızı biliyorum."

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Faye, neden gittiğini çok iyi biliyorum."

Yürümeye başladığımızda yüzüne bakıyorum, söyleyeceklerinin gerçek olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Orada olmamam gerekiyordu ama oradaydım," diyor gözleri benimkilerle buluşurken.

"Nerede?" Mekânın ortasında durarak soruyorum. Etrafımızda insanlar dolaşıyor.

"Sahte kimliğimi almak için uğradığımda annem evde değildi. Barda bazı arkadaşlarımla buluşacaktım ve sahte kimliğimi evde unutmuşum." Başını sallıyor ve midem sinirle doluyor. "Bunu sana kalabalık bir etkinliğin ortasında söylediğime inanamıyorum." Kolumdan çekerek kalabalığın arasından sıyrılmamızı sağlıyor.

Omzumun üzerinden bir kez daha bakarak, "Annem o gece Tullis'le eve geldi ama Waz da onlarla birlikteydi. Mutfakta üçü vardı."

Ona bakmak için eğildim. *Bunu nasıl bilemedim?*

"En üst basamağa oturdum ve Waz'ın önce Tullis'e, sonra da anneme bağırdığını duyduğumda hiç kıpırdamadım. Tullis'le eğitimle ilgili bir konuda anlaşmazlığa düştüklerini biliyordum ama bu farklıydı. Annem ne yaptıklarını bildiğini ve buna daha fazla izin veremeyeceğini söyledi. Ama sonra çılgılık attı. Ağır bir şeyin yere çarptığını duydum. Sonra ortalık sessizleşti. Ben de olabildiğince hareketsiz ve sessiz kaldım." Maggie'nin yüzü kızarmış görünüyor, devam etmeden önce derin bir nefes alırken duyguları yükseliyor. "Bir sonraki duyduğum şey Waz'ın onu tehdit ettiğiydi. Eğer bu konuda tek bir kelime bile ederse, sonunun tıpkı kardeşi gibi olacağını söyledi. Ve bunun

mutfak zemininde kendi kanında boğulsa, önce kızları öldürdü. Sonra da kendisi."

Ağzımı kapatırken nefesim kesiliyor, gözlerim sulanıyor. Bunların hiçbirini anlamıyorum-yanlış anlamış olmalı. Orada başka birinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Ve ben geldiğimde annem hiçbir şey söylemedi.

Maggie yanağından süzülen birkaç damla yaşı sildikten sonra şöyle diyor: "Kıpırdayamadım. Ona öyle çılgılık attıran şeyin ne olduğunu görmek istemedim ama Tullis olduğunu biliyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonra sen içeri girdin. Ve gerisinin nasıl gittiğini biliyorsun."

Bunu duyunca başım dönüyor. Nasıl hiçbir şey söylememiş olabilir? Waz'ın kendi kardeşini öldürmesini ve bir tanık bırakmasını gerektirecek ne olmuştu? "Hiç konuştun mu-?"

Ama ben daha sorumu tamamlayamadan başını sallıyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

"Annem tek kelime etmedi. Ben de bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Sen gittiğinde bir süreliğine içine kapandı. Ama sonra Griz'i görmeye başladı ve tekrar annem gibi hissetti. Ben de boş verdim. Geriye değil ileriye bakmaya çalıştım." Maggie boğazını temizliyor. "Mutluydu, kısa bir süre için mutluydu. Ve sonra gitti."

Kız kardeşimin bana anlattıklarını sindirmeye çalışarak nefes alıyorum. O zamanlar hiçbir şeyi böyle görmemiştim. Orada başka birinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Ya da belki vardı ama ben sadece annemi görebiliyordum. Midem bulanıyor ve birden midem bulanıyor. Bunun onun için ne anlama gelebileceğini düşünüyorum ve hissettiğim her şey koruyucu bir öfkeye dönüşüyor. "Tüm bunları biliyorsun ve bir şekilde onun için mi çalışıyorsun? Waz ve Wheeler için mi? Ne tür bir pisliğe bulaştın ki Waz seni böyle dövsün Maggie?"

Bana ters ters bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Sinirli bir ses tonuyla bana karşılık veriyor. "Yanlış sorular soruyorsun, Faye. Kasabaya geri döndüğünde kurtarıcı ve koruyucu olmaya o kadar kararlıydın ki durup tüm bu olanlardan daha fazlası olabileceğini düşünmedin."

Bileğimi ovuşturuyorum ve savunmaya geçmemeye çalışıyorum, çünkü o haklı.

Ben de dilimi ısırđım ve konuşmaya devam etmesi için ona yer verdim.

"Web tasarımı için işe alınmadım. Akıllı kodlama ve sayılar konusundaki becerilerimi kullanmamı istediler. Yoldan çıkanı düzeltmek

bahis sistemleri ve oranları manipüle etmek. Bunu bir süredir yapıyorum." Sözlerini bitirmeden önce kollarını kavuşturup etrafına bakınıyor. "Waz'ın önüne geçmeye çalışmanın bir yolu vardı. Onun hesabına fazladan para aktarıyordum. Üstten kaymağını yiyor gibi görünmesini istedim. Wheeler Finch'ten para alıyordu. Ama o pislik her şeyi anladı. Ona bir hata olduğunu söyledim ama tek kelimesine bile inanmadığından eminim. Benim 'hatamın' bir daha tekrarlanmayacağını açıkça belirtti." Başını sallayarak iç geçiriyor ve ekliyor: "Şimdi de atların uyuşturulup katledildiğine dair söylentiler var-" Gözleri doluyor. "Ortada bir karışıklık var, Faye." Gözlerinin altını siliyor ve bu duyguların yumuşaklığını silkeliyor.

Kendini tehlikeli bir şeyin ortasına attı. O da bir pislikten daha fazlası. Waz King bir canavar. Kardeşini soğukkanlılıkla öldürdü. Annemi tehdit etti. Şimdi de kız kardeşimi. Böyle biri için bir kadını ezmek kolaydır.

Maggie bana yarım bir gülümseme veriyor ve bu gururlu bakıştaki bir şey durup detayları düşünmeme neden oluyor. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecek ve yardıma ihtiyacı var. Ve sonra anladım.

"Cortez'le bu yüzden konuşuyorsun, değil mi?" Uzaklaşmasını engellemek için onu kendime doğru çekiyorum. "Maggie, cevap ver bana."

Ama bunun yerine, sadece bir omzunu silkiyor. "Birimizden daha fazlası doğru olduğuna inandığımız şeyi yapma kapasitesine sahip, Faye."

Havalı korna çalınca kalabalık kükremeye başlar. Maggie'nin arkadaşı yan kapıdan ona el sallıyor. Bana arkasını döndüğünde, anlamadığım ve bilmek istediğim kısım ağzımdan kaçıyor. "Maggie," diye sesleniyorum ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne hakkında konuşuyorlardı? Annem, Tullis ve Waz arasındaki tartışmada mı?"

Çenesini kaldırıyor ve "Ben de hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum" diyor.

Bölüm 27

FAYE

FOXX

Lily'nin telefonumu çaldığını görüyorum. Onu eğlendirdiğin için teşekkürler. Şifremi gerçekten değiştirmem gerek.

Nereye kaçtın, Peach?

Cortez seni de görüp görmediğini sordu. Onu yine mi ektin? Adam berbat bir randevu olmalı.

Bu gece rodeodan sonra Ace'in yerinde olacağım. Seni görmek istiyorum.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Aklım Maggie'nin bana söylediklerindeydi. Rodeo boyunca tuvalet kabininde oturdum, donmuş gibi hissediyordum. Cortez beni iki kez aradı ama onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Daha fazlası olmalı ama bildiğim bir şey varsa o da FBI birini hedef aldıysa bunun sadece Waz King olmayacağı. O bir paket anlaşma. Ve bu da beni Cortez'in söylediklerine geri götürdü, *"Daha geniş bir kanat açıklığı ..."*

O geceye dair hatırlayabildiğim her ayrıntıyı canlandırdım ve hiçbir zaman bir parçam bile Tullis'i annemden başka birinin bıçakladığını düşünmedi. Bu ve son beş yıldır tamamen yanlış bir şeye inandığım gerçeği ile sarmal oluyorum. Bu

kalbim ağrıyor ve midem düğümleniyor. Ben de ona tam olarak ne istediğimi söyledim.

FAYE

Ben de seni görmek istiyorum.

Ace ve Griz Foxx'un evi ve arazisine yayılmış tüm kasaba olmayabilir ama öyle hissettiriyor. Avuçlarımı kemerli tişörtümün üzerinde yumuşatıyorum; sahnede birçok kez elbise olarak giymiştim ama burada biraz kısa geliyor. Ceketimi kapıda çıkarıp çok resmi olan vestiyerlerine teslim ediyorum. Mor kovboy çizmelerim bir rodeo için uygun değil ama erkeklik ve ilgi için yanıp tutuşan kadınlarla dolu bir after party'de en sevdiğim çizmeleri giyeceğimden emin olabilirsiniz.

Önünden geçtiğim her oda kovboy şapkalarıyla dolu, ama ben çok özel bir şey arıyorum. Özellikle de gözlüklü ve gamzeli birini. Geniş mutfakta, Griz onları güldürürken daha büyük bir kovboy topluluğu burbonlarını yudumluyor. Kalın beyaz bıyığı yukarı doğru eğilmiş, bu adamları eğlendirmenin her dakikasının tadını çıkarıyor. Annemin neden ondan etkilendiğini anlayabiliyorum. Yakışıklı, yaşlı bir adam ama bir odaya hükmedecek türden bir adam. Tüm cazibesi ve karizmasıyla Lincoln'da da aynı şey var.

Bir sonraki odadan geçip dış mekana doğru ilerlediğimde, bir partinin montajı gibi hissediyorum. Sadece bu partide rodeo kovboyları, burbon ve havada seksi bir şeyler var. Sanki tek bir kişi bile iyi bir şeyler içmeden ve sevişme sözü vermeden buradan ayrılmıyor. Doğrusu, ben de bunların ikisini de istiyorum.

Etrafıma baktığımda, Hadley'nin bir grup erkek tarafından çevrelenmiş açık hava barına tünediğini görüyorum. Onun bu kadar kolay arkadaş olabilmesi beni gülümsetiyor.

"Şu anda o. Faye!" Yanıma gelmem için elini sallıyor. "Bu açık ara en yetenekli-" Bana doğru eğilerek, "Seni utandırdığım için şimdiden özür dilerim" dedi. Sonra daha yükseğe oturdu ve cümlesini bitirdi. "Ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi burlesk dansçısı. Eğer Midnight Proof'a gitmediyseniz, bu bizden ayrılmadan önce onu görmemiz için bir işaret."

Orada geçirdiğim zamanı sonlandırma fikri midemi bulandırıyor.

Adamlardan biri sesleniyor, "O Şimdi burada, tadına bakmaya ne dersin hayatım?"

Dans ederken birinin dikkatini çekmenin neden bu kadar güçlendirici olduğunu hiÇ anlamadım ama öyle. Biri istese bunu çirkin göstermenin pek çok yolu var, ama doğrusu, sadece iyi hissettiriyor. Bu fikri ortaya atan adama gülümsedim. "Önce bir içkiye ihtiyacım olabilir."

Hadley bana içinde bir taş ve en az iki parmak burbon olan bir bardak uzatıyor. Rengi Lincoln ile tattığım Şişeden birkaç ton daha açık ama yine de bir yudum almak istiyorum. Kadehi ondan almak için hamle yaptığımda, arkamdan bir kol geliyor - meşe ve ekşi kiraz kokusu, daha kadehimi elimden almadan önce bile vücudumu çok güzel sardığını bildiğim kollara doğru eğilmeye hazır olmamı sağlıyor. Lincoln loş avlunun etrafındaki küçük kalabalığa hitap etmeden önce boğazını temizliyor. "Faye aslında burbonunu içmek için başka bir yol tercih ediyor."

Onu görmek için başımı arkaya eğiyorum ve lanet olsun, ima ettiği Şeye gülümsemekten kendimi alamıyorum. Uzun kollarını yukarı doğru iterek, elinin kıvrımının hemen altına inen dövmesinin başlangıcını yeniden ortaya çıkarması, bir takdir iniltisini tutmama neden oluyor. O dövmeyi ben de biliyorum. Nereden kıvrıldığını ve nasıl bittiğini. Güzel ve hala tamamlanmamış pencere camları çok fazla anlam taşıyor. Az önce benim olan bardaktan bir yudum almak için içeri girdiğinde bile gamzelerinin nasıl sabitlendiğini ekleyin ve resmen bayılıyorum.

Dudakları bardağa ulaşmadan geri alıyorum.

Göz ucuyla, rodeo sırasında kapı boyunca konuşan kadınlardan birini görüyorum; eğer isterse ona sahip olabileceğini ima ediyor. *Ben öyle düşünmüyorum. Şu anda Lincoln Foxx benim.*

Seyirciyle aram iyidir ve kendimi cesur ve biraz da aşağılık hissediyorum.

Arkamda bana çok yakın duran Lincoln'ün vücudunun sıcaklığından uzaklaşıp ona dönüyorum ve kadehimi kaldırıyorum. "Bunun tadı aslında 1910'a benziyor ama belki sen bana emin olabilirsin Foxx."

Hâlâ barın üzerine tünemiş olan Hadley'ye doğru yürürken bana sırtıtıyor.

"İçki fabrikasında özel bir tadım yaptım..." dediğimde ona göz kırpıyorum.

Lincoln'e bakmak için geri döndüğümde, adamın bana bakışları ... sanki beni yutmak ve yeniden tatmak istiyor.

Yavaş adımlarla odanın ortasına doğru ilerlerken parmağımı ona doğru uzatıyorum.

Hadley müziğin sesini açıyor ve az önceki kızlar ağırlıklarını değiştirerek neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için eğiliyorlar. *Oh, bayanlar, sadece bekleyin . . .*

Lincoln yönümü takip edip yaklaştığında, alanıma doğru eğiliyor ve kulağımın hemen altına fısıldıyor, "Şu anda çok seksisin. Bütün bu insanlara senin olduğumu gösterecek misin, Peach?"

Göğsümün ortasından parmak uçlarıma kadar yankılanan bir evet. Arkama bakıyorum ve başımı yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek *tam olarak* ne yapmak üzere olduğumu bilmesini sağlıyorum.

"Bana güveniyor musun?" Biraz daha yüksek sesle soruyorum.

Bacaklarımın arasında hissettiğim bir sesle kıkırdıyor ve etrafına bakınıyor. "Evet, Peach, biliyorum."

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama onaylaması beni teşvik etti. Çenemi yukarı kaldırıyorum ve ona sırtarak "Güzel. Dizlerinin üstüne çök, Foxx."

Yönün etraftan aldığı yuhalamalar ve bağırışlar, geniş bir gülümsemeyi engellemek için dudağımı ısırma neden oluyor. Ve o zaman bile, küçük bir tane hala kaçıyor.

Hadley ıslık çalarak bar taburesinden bir yastık fırlatır ve tam suratına isabet ettirerek bir kahkaha atmasına neden olur.

Boyu benden o kadar uzun ki, önce bir dizine, sonra diğer dizine çöktüğünde bile benimle göz hizasında duruyor. "Eğer hepiniz bir burlesk gösterisi istiyorsanız, o zaman Midnight Proof'a gelip paralı müşteri olabilirsiniz. Ama şu anda" - Lincoln'e bakarken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Topladığımız küçük izleyicilere hitap ederken beni izliyor-"Foxx Bourbon'dayız. Ve usta bir damıtıcının bana iyi bir burbonun değerini en iyi nasıl bileceğimi gösterme lüksüne sahip oldum."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve ne planladığımı çok iyi bildiği için bir kahkaha atıyor.

"Bardağı eğin ve rengine dikkat edin." Bardağımı, mekânı çevreleyen ateş masalarından gelen ışığa doğru eğiyorum. "Sonra da küçük bir Kentucky çiğnemesi yapmak isteyeceksin." Küçük bir yudum alıp ağızımda döndürüyorum. Elleri kalçalarımın arkasından geçip elbisemin eteklerinin hemen altına yerleşerek tüylerimi diken diken ederken küçük kalabalıktan birkaç ıslık sesi yükseliyor.

Vücudumun alt yarısını göğsüne doğru iterken aramızda kalan boşluğu siliyorum, elleri uyluklarımın arkasından yukarı ve aşağı sürükleniyor, beni içine çekiyor ve daha da yaklaşmam için cesaretlendiriyor. Burnumdan bir nefes alıyorum ve yutkunuyorum. "Ağzını kaplamasına izin ver, hatta boğazından aşağı kaymaya hazır hissetmeden önce belki biraz yanmanın tadını çıkar."

Ortam gürültülü bir sohbetten benim hoşlandığım türden bir seksiliğe doğru kayıyor. Bu adamla yapmak istedikleri her şey hakkında konuşmakta hiçbir sakınca görmeyen iki kadına bakıyorum ve kocaman gözlerine gülümsüyorum.

Gözlerimin onlardan ona kaymasına izin verdim. "Tadım için hazır mısın, Foxx?"

Hızlı gülümsemesiyle gamzeleri ortaya çıkıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, elimi boynunun arkasına doğru kaydırduğımda başını geriye yatırıyor. Parmaklarım saç çizgisini sıyrıyor, birbirine dolanacak ve bir tutamak bulacak kadar yukarı hareket ettiriyor. Bardağı dudaklarıma doğru eğiyorum, burbondan kalanları boşaltıyorum, sonra başını tam istediğim gibi geriye yatırıyorum.

Baharat ve sıcaklık dilime vururken kolları kalçalarımın sarılıyor ve ben öne doğru eğilirken ağzı benim için açılıyor. Dudaklarımız arasındaki boşluğu silerek, ona tam olarak söz verdiğim şeyi veriyorum - burbonun tadına bakıyorum. Ama o hızını kesmiyor. Pelüş, ıslak dudakları benimkilerle buluşuyor ve vücudumdaki tüm sigortaları yakıyor. Çenemden aşağı süzülen damlaları görmezden geliyorum ve dudaklarımız birleşmeden birkaç dakika önce sessiz olan etrafımızdaki kalabalık yuhalamalar ve ısıklarla patlıyor. Olay çıkarmaktan çekinmeyişinin içinde kayboluyorum. Ve biz ayrıldıktan çok sonra bile bir sürü insanın bu konu hakkında konuşacağı gerçeği.

Ona verdiğim her damlayı yutuyor ve sonra tek bir kişinin bile birlikte yaptığımız şeyi yanlış yorumlamadığından emin oluyor. Başını arkaya yatırıp beni diz çökmüş bedenine olabildiğince sıkıca çekerken dili benimkiyle oynuyor.

Bu yüzden bu kadar çabuk ayağa kalkmasını ve beni omzunun üzerinden kaldırmasını beklemiyorum. "Bize izin verirsiniz" derken ağzımdan çığlık çığlığa bir kahkaha kaçıyor. Sonra bizi evin içinden geçirip ön kapıdan çıkarıyor. Kimin yanından geçtiğimizi zar zor fark ediyorum ama Maggie'nin bu manzaraya nasıl baktığını kaçırmıyorum. Daha önce Griz ve fıçı yarışçısıyla konuşuyordu. Griz'in "Tam zamanı!" diye seslendiğini duyuyorum.

Lincoln çenesini Griz'e doğru eğiyor ve içinden mırıldanıyor: "İhtiyar kendini çöpçatan sanıyor."

Verandanın merdivenlerinden aceleyle iniyor ve botları kaldırıma çarptığında kıcımlı tokatlarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Artık beni yere bırakabilirsin."

Jeep'inin yolcu kapısını açarken "Hiç şansın yok" diyor. Beni omzundan göğsüne doğru kaydırarak dudaklarımı öpüyor ve onlara karşı konuşuyor. "Bu şekilde sahiplenilmenin ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun?" Parmakları saçlarımın arasına dalıyor ve bana tam olarak nasıl hissettirdiğini gösterecek şekilde ağzımı yalayıp yutuyor. Göğsümün çırpınmasına ve dizlerimin zayıflamasına neden olan bir şekilde. Geri çekiliyor, alnı benimkine yaslanıyor ve bana sürtünüyor, ben kamyonetin koltuğuna tünemişken bacaklarımın yarısı ona sarılıyor. "Sekiz dakika."

"Sekiz dakika sonra ne olacak?" Bir öpücük daha alırken dudaklarına gülümsüyorum.

"Ta ki seni yatağında görene, amını yüzüme sürtene ve bana yeni favori şeyimin tadının nasıl olduğunu hatırlatana kadar."

Onayımı mırıldanıyorum ve kapımı kapatıp aceleyle kendi tarafına geçip cipi geri vitese takıp garaj yolundan çıkarken yolcu koltuğunda arkama yaslanıyorum.

Elini kalçama dolayarak bacaklarımı ayırırken bana bakıyor. "En sevdiğin şeyin bur- bon olduğunu sanırdım," diyorum şakacı bir şekilde. Neredeyse hiçbir şey içmemiş olmama rağmen kendimi sersemlemiş hissediyorum. Onun yakınlığı, beni kavrayışı, bana bakışı, beni arzulayışı o kadar aşık ki.

"O zaman dikkatini vermiyorsun, Peach." Dili alt dudağını ıslatıyor, bir kolu direksiyonun üzerinde sallanıyor, diğeri şu anda dokunmadan duramazmış gibi bana tutunuyor. "Seni düşünmeden duramadığımı biliyor musun?"

Vücudumu hafifçe çeviriyorum, böylece sırtım yolcu kapısına dayanıyor, bacaklarımı onun için açarken elbisem yukarı kalkıyor. "Peki bunu yaparken ne düşünüyorsun?"

İki kez bakıyor ve olacaklara inanamıyormuş gibi gülüyor. "Oh Peach, bana özel bir gösteri mi yapacaksın?"

Hiç düşünmeden kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Sana istediğin her şeyi veririm, Foxx. Sadece istemen yeterli."

"Peki ya daha fazlasını istersem?" Gözleri önce bana, sonra yola ve tekrar geriye kayıyor.

Midem bulanıyor. Onunla birlikteyken hissettiklerimi tanımlamaya hazır değilim. Sadece bu gece birlikte olmak istediğim kişinin o olduğunu biliyorum. Belki bundan daha uzun süre.

"Bana karmaşık bir soruymuş gibi bakıyorsun, Peach." "Öyle olduğunu biliyorsun. Bu . . . karmaşık. Senin koca bir hayatın var. çocuklarla ve ..." İçimi bir kırılmalı dalgası kaplarken bir an için taksinin etrafına bakıyorum. "Senin bir köpeğin ve bir ineğin var, Tanrı aşkına. Bana ait bir dairem bile yok. Daha fazla ses-"

Direksiyonu kırıp yolun kenarına çekerek emniyet kemerini çözüp bana yaklaştığında sözüm kesiliyor. Elleri bacaklarımın üstünde geziniyor, sonra kalçalarımın altından kayarak beni kendine doğru çekiyor, ben nefes nefese kalıyorum. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Bu pervasızca ve neden ya da nasıl olduğuna dair bir açıklamam yok. Sadece bana hissettirdiklerinin hoşuma gittiğini biliyorum."

"Sana nasıl hissettiriyorum?" Bunu söyler söylemez gözlerimi kapatıyorum, çünkü aniden bu kadın olduğum için utanıyorum - onaylanmaya aşırı hevesli ve vermeye hazır olduğundan daha fazlası için ısrarcı.

Ama beni durduruyor, elimi çekip çenemi yukarı kaldırarak ona bakmamı sağlıyor. Gösterge panelinin mavi ışıkları sönük ama bana gülümsüyor. Tatlı bir gülümseme ve bana verdiği diğer gülümsemelerden farklı bir şey var. "Bana bak."

Ne isterse yaparım.

"Senin yanımdayken rol yapmama gerek yokmuş gibi hissettiriyorsun. Güzel bir kadına aşık bir adamdan başka bir şey olmadan tam olarak olduğum kişi olabileceğimi."

"Aşık mı oldun?" Gülümsememin bir kısmını engellemek için dudağımın iç kısmını ısırarak alaycı bir şekilde söylüyorum.

Başını sallıyor ama orada durmuyor. Saçımı kulağımın arkasına götürerek, tellerini nazikçe kulağımın etrafına doluyor. "Sevdiği insanlara yardım etmekten başka bir amacı olmayan bir kadın istiyorum. Böyle bir kadın için yeterince iyi bir erkek olmak istiyorum."

Başımı yana eğip deri koltuğa yaslanmasına izin veriyorum. "Az önce oraya gittin."

"Evet. Az önce oraya gittim." Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Korktun mu?"

"Bana Şeftali dediğin andan beri," diye dürüstçe cevap veriyorum. O bakarken içimde keleklerin uçuşmasına izin vermemek gerçekten zor-

bana böyle bakıyor - cilveli gamzesi dışarıda ve gözleri benimkini arıyor, ona onu, onun beni istediği gibi istediğimi söylemek için.

"Söylediğimde ciddiydim. Seni doğurduktan sonra eskisi gibi değilim. Ama bu çok fazlaysa, anlarım. İki harika çocuğum var. Ve görünüşe göre artık hayvanlarım da var," diyor şakayla karışık. "Ukala bir büyükbabam var. Onsuz hayatta kalamayacağım kardeşlerim. Lanetli olduğumuzu düşünen bir kasaba - ki bu da tam olarak aşabileceğimden emin olmadığım bir başka engel. Ve bazen çok yorucu ve *çok* zor olan bir viski işi... ama benimle ilgili her şeyi tanınıyor."

"Her şey değil," diye fısıldıyorum. Bir seçim yaparken gülümsüyorum. "Dilinle son derece harikasın ..."

Hafifçe kısılmış gözlerle arkasına yaslanıyor, şu anda en fazla bu kadar ileri gidebileceğimi biliyor. Ona ne istediğimi söylemeye hazır değilim. Doğrusu, bilmiyorum. "Ve?" diye alay ediyor.

"Ve ellerin." Parmaklarımı boynumda gezdiriyorum. "Yüzgeçlerin ve beni neyin iyi hissettireceğini çok iyi bilmen. Benimle oynayabileceğin tüm yolları düşünmek bile ..."

Öne doğru eğiliyor ve elini arkama dolayarak beni dudaklarına çekiyor, böylece beni öpebiliyor. Tatlı ya da yumuşak değil. Tereddütlü bir yanı da yok. Dili benimkinin üzerinde kayıyor ve onu tenimde ve doğrudan amıma doğru hissediyorum. Ama daha fazlası yerine, nefes nefese geri çekiliyor, sonra sürücü koltuğunda kendini düzeltiyor. "Beni istediğini söyleyen iyi edersin, Peach."

"Evet, Foxx. Seni istiyorum."

Şeride girip gaza basıyor. "Güzel. Şimdi külotunu kenara çek de ne kadar olduğunu göreyim."

Bu yöne gülümsemek zorundayım. Adam göz açıp kapayıncaya kadar ciddiden seksiye geçebiliyor. Bir nefeste onu değiştirdiğimi söylüyor ve bir sonraki nefeste, yaptığımız şey her neyse, bulunduğum noktayı kabul ediyor. Belki daha yaşlı olmasından ya da benden önce koca bir hayatı olmasından kaynaklanıyor, ama bu hoşuma gidiyor.

Sözlerinin yarattığı ürperti kollarıma yayılıyor ve bir kez daha istediğini yaparak kendimi ona açıyorum.

"Bana bir tat ver" diye hırılıyor.

"Çok pissin Foxx," diyorum gülümseyerek ve iki parmağımı am dudaklarımda gezdirerek.

"Evet, ama benim için ortalığı dağıtmayı seviyorsun, değil mi Peach?"

İstediği şeyi ona verebilmek için hareket ediyorum. Koltuğun üzerinde diz çökerek ıslak parmaklarımı ağzına götürdüm ama

Açmaya gittiğinde, alay ederek onları geri çekiyorum. Cık cık diyorum ve yalayarak temizlemesine izin vermek yerine alt dudağında gezdiriyorum.

Ama daha fazla oynayamadan bileğimden tutup parmaklarımı ağzına çekiyor. Mırıldanması ve dilini tenimin yüzeyinde gezdirmesi vücudumun daha fazlasını arzulamasına ve gelecek olana doğru daha sıkı sarılmasına neden oluyor.

"Siktir," diye inliyor. Orta emniyet kemerinin kayışını çekip beni bağladıktan sonra büyüdüğüm yoldan aşağı iniyor. Sadece bir dakika kadar sonra garaj yoluna giriyor ve **k a m y o n e t i n i n** önünden dönerek kapımı açıyor ve elini bana uzatıyor.

"Kızlar nerede?" Burada olabileceklerini hiç düşünmemiştim.

Beni kapının önünde durduruyor ve öpüyor - biraz başımı döndürecek kadar uzun ve daha fazlasını istememe neden olacak kadar kısa. Geri çekildiğinde parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve "Grant ve Laney bu gece onları ve Kit'i aldılar" diyor.

İçeri giriyoruz ve beni merdivenlerden, oturma odasından geçirip koridorda zemin kattaki misafir süitine doğru yönlendiriyor. Işıkları çevirip bir tutam karartıyor ve bana telefonunu uzatıyor. "Bu gece düşünebileceğim ve ilgilenebileceğim tek şey sensin."

Başının arkasına uzanıp gömleğinin yakasını çekiştiriyor ve çıkarıp bir kenara fırlatıyor. Gömleksiz Lincoln Foxx'un kemer tokasını çıkarırken benden ne istediğini ölçüp biçmesi asla unutamayacağım bir manzaraydı.

"Ne istersem mi?" diye soruyor, söz verdiğim şeyi tekrarlayarak. Tek bir parçam bile bunu geri almak istemiyor. O yatağa doğru yürürken ben de kapıya yaslanıyorum, kenarına oturuyorum, bacaklarını iki yana açıyorum.

"Sen ne istersen."

Bölüm 28

Lincoln

"TEASE ME," diyorum bacaklarımı açıp uzatılmış kollarıma yaslanarak. Sanki bunu yapmak için sabırsızlanıyormuş gibi dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor. Kalçasını sağa doğru yatırıyor ve zahmetsizce sola doğru yuvarlanıyor, beni şimdiden siren gibi kendine çekiyor. Dilimi dudağımda gezdirirken hâlâ onun tadını alabiliyorum. Bana gelmesini beklemek için kendimi zor tutuyorum.

"Aç görünüyorsun Foxx," diyor botlarından çıkarken.

Gözlerim vücudunda dolaşıyor; artık çıplak olan ayaklarından, dolgun bacaklarına ve elbisesinin eteklerini kalçalarına doğru sürüklerken dolgun kalçalarına kadar. "Açlıktan ölüyorum, bebeğim."

Ona böyle seslendiğimde hareketleri bir nefes için kekeliyor.

"Göster bana," diyor elbiseyi göğüslerinin üzerinden yukarı doğru çekip bir kenara atarken. Kucağıma bakarak çenesini bana doğru eğiyor. "Neyle alay ettiğimi göster bana."

Ağırlığımı değiştiriyorum ve bir elimle kemerimi çözüyorum, deriyi çentiğinden çekip çıkarıyorum ve sonra kot pantolonumun fermuarını açmak için düğmeyi açıyorum. Partide beni dizlerimin üzerine yatırdığından beri sikim sertleşmişti. Ve şu anda, onun ilgisini çekmek için hevesle sızıyor. "Kendine bir bak, çok güzelsin. Ağzımın neresini istediğini göster bana," diyorum, göğüslerine sabitlenmiş bir şekilde.

Bana utangaç bir bakış atıyor, dudağını ısıyor ve parmaklarını ortasından geçirerek giydiği şeffaf pembe sütyenin etrafında dolaştırıyor. "Seni burada istiyorum." Meme uçları kabarık ve yalanıp emilmeye fazlasıyla hazır görünüyor. Arkasına uzanarak kopçayı açıyor ve giysinin kollarından yere düşmesine izin veriyor. "İşte."

Sırtının kıvrımlarını görebilmem için vücudunu çeviriyor ve parmaklarını omzunun üzerinden, boynundan yukarı ve çenesinin hemen altından geçiriyor. "Ağzının ve dişlerinin burada sürüklenmesini istiyorum."

Onun tarafından büyülendim, aptalca başımı sallıyorum. Vücudum onun yaptığı her küçük harekete ve dokunduğu her santime göre ayarlanmış durumda ve sanki canlı bir tel tarafından gerilmiş gibi hissediyorum.

Parmaklarını tangasının bandına doluyor ve belinden bükerek tangasını kalçalarından aşağıya, yere doğru yuvarlıyor. Parmakları uyluklarının arkasından kıcının kıvrımına doğru bir yol çiziyor ve vücudunu bana dönerken her bir yanak boyunca ilerliyor. "Önce ağzını ve dilini burada istiyorum." Külotunun her bir kalça boyunca oturduğu aynı çizgileri takip ediyor, sonra iki parmağını ortasından aşağı doğru hareket ettirirken tepesine çıkıyor ve klitorisinin yanından kaydırıldığında iç çekiyor. Zaten ne kadar ıslak olduğunu bilmek beni bir iniltiyi yutmaya zorluyor. "O zaman beni yavaşça becereceksin. Derinlemesine. Tam burada."

O yaklaşırken doğruluyorum. "Vücudun," diye mırıldanıyorum bana ulaşıp parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Bana bakış şeklin ..." O üzerimde dururken alnımı ona yaslıyorum. "Ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam. Ve bana dokunduğunda ..."

Ben ona bakmak için başımı arkaya doğru eğerken parmaklarını ensemden saçlarımdan önüne doğru sürüklüyor. "Sana dokunduğumda . . ."

"Sanki önemliymişim gibi geliyor. Senin için. O anda. En basit dokunuşun bile hiç bu kadar farkında olmamıştım. Tadının, kokunun ve sonra beni arzuladığının." Başımı salladım ve gülümsedim.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve o güzel koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Parmaklarını boxer külotumun beline sokarak beni kaldırmaya teşvik ediyor, külotumu kalçalarımın altına sokarak beni çıkarıyor. "Bana güzel olduğumu söylediğinde ağzıma girmene ihtiyacım olacak."

"Siktir," diye nefes alıyorum, tam da elini sikimin etrafına sarıp dudaklarının arasından geçirip diline götürürken. Ağzının ne kadar ıslak ve sıcak hissettirdiğini, ne kadar hoş-

ing. Aletimin başıyla oynarken, dudakları tekrar etrafımı sarmadan önce dili yolları çiziyor ve beni boğazına alıyor.

İnleyerek parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve birbirine dolanmalarına izin veriyorum. Boyumda aşağı yukarı hareket edişine ayak uyduracak kadar çekiyorum. "Çok güzel görünüyorsun. Dudakların beni sımsıkı sarmış ve dilin bir santim bile eksik değil."

Övgü karşısında mırıldanıyor.

Bir eli ağzını takip ederken, diğeri parmaklarını uyluğuma s o k u y o r . Yutkunuyor ve etrafımda inliyor, beni o kadar iyi emiyor ki mükemmel ağzının sıcaklığında ve ıslaklığında kayboluyorum. Beni çok hızlı bir şekilde kenara çekiyor.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor." Elini esnetip yutkunurken nefesim kesiliyor, boğazı etrafımda daralıyor. Geri çekildiğinde göğsü nefes almak için kabarıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor, sanki o da benim kadar bu anın içinde kaybolmuş gibi.

"Buraya gel, beni emmekten ne kadar ıslak olduğunu tatmam gerek," diyorum onu yukarı çekip yatağa taşıırken.

Onu sırt üstü yatırıp vücudunu öperken küçük bir kahkaha atıyor. "Şu anda her şey, özellikle de amım senin yüzünden karıncalanıyor-" Düşüncesini bitirmiyor.

Dilimi yarığında gezdirirken zoraki bir iç çekiş ve onay mırıltısı kaçıyor. Sırılsıklam. Dilimi düzleştiriyorum ve geride bir şey bırakmamaya dikkat ederek yukarı doğru sürüklüyorum. Klitorisi boyunca kaydırduğımda kalçaları titrediğinde, onları aşağı doğru sabitliyorum ve boğazından hışırtılı bir inlemeye zorlayan o mükemmel küçük noktayı emiyorum. "Lincoln *fuucckKING* Foxx" diye devam edince ona karşı gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hiçbir yeri kaçırmadığımdan emin olalım," diyorum ortasını yalarken, dudaklarım benim için soyunurken teninde izlediği her çizgiyi takip ederken bir öpücük izi bırakıyorum. Göğsünün ortasından her bir memesinin etrafına, her birinin kabarıklığı boyunca ve sonra meme ucunu ağzıma çekip emiyorum. Vücuduna geri dönüp boynuna sokulduğumda kıvranıyor. "Beni istediğin yer burası, değil mi?"

Başını sallıyor, nefes verirken bana yer açmak için çenesini yukarı kaldırıyor, "Her yerde . . ."

Dişlerimi omzunda gezdiriyorum, mırıldanmasına neden olacak bir ısırik atıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, böylece onu ayağa kaldırebiliyorum-

ach. Bir kahkaha atıyor ve omzunun üzerinden bakarak ben yatakta ilerlerken yüzgeçlerimin sırtında hayalet gibi dolaşmasını izliyor. Kenarda durup kalçasının arkasını yalıyorum, titremesinin tadını çıkarıyorum. Aletim tenine sürtünüyor ve onun için ne kadar sert ve hazır olduğum neredeyse acı veriyor.

"Bana yanlışlıkla gönderdiğin o videodan beri tam burayı yalamak istiyorum," diyorum ona, önce dudaklarımı, sonra da dilimi kalçasıyla kışının birleştiği o mükemmel kıvrım boyunca kaydırırken. *Çok güzeldi.* Kışının yanağını tokatladığımda inliyor ve sonra onu güzel ve sıkı bir şekilde kavıyor.

"Foxy," diye nefes alıyor. Benim yönlendirmemle vücudunu yana yatırıyor ve ben de arkasına geçiyorum. Bacaklarını ayırarak amını aralıyorum, böylece tam olarak olmak istediğim yere bakabiliyorum. Damlıyor, göbeği uyarılmayla parlıyor. Sikimin başını dudaklarına sürtüyorum ve sonra yavaşça, santim santim içine kayıyorum. Beni daha fazla içine almak için sırtını kavislendiriyor, tamamen içine oturduğumda inliyor.

"İşte böyle. Kışını geriye yatır ve seni becermeme izin ver bebeğim."

Bacağını benimkinin üzerine atarak, onu daha derinden becerebilmem için kendini yeterince açıyor. Parmaklarım, kalçalarımızın her itiş ve yuvarlanışta buluşma şekliyle ritim tutarak klitorisi boyunca oynuyor. Ve saniyeler içinde vücudu geriliyor ve nefesini tutup benim için boşalmaya hazırlanırken göğsünün kabarması duruyor.

"Durma," diye fısıldıyor, tam orgazmı onu ele geçirirken, tüm vücudu öne doğru sarsılıyor ve etrafımda kenetlenirken titriyor.

"Boşalırken çıkardığın sesler ..." İnliyorum, zar zor dayanıyorum.

Sözlerime gülümsüyor, gözleri kapalı ve saçları dağınık. "Bir taneye daha ihtiyacım olacak," diyorum bedenlerimizi kaydırırken, böylece bu sefer geldiğinde yüzünü izleyebiliyorum. O altımdayken, bacaklarını daha geniş bir şekilde itiyorum ve ona doğru kayıyorum, bunu yaparken omzunu öpüyorum.

"Oh, kahretsin, Foxy," diyor derinlere inip dibe vurduğumda nefesi kesilerek. Bu pozisyonda bana alışması için ona bir saniye veriyorum.

Beni öpmek için çenesini yukarı kaldırdığında "Yavaş gideceğim," diyorum. Ona bir tane daha vermek istiyorum, bu yüzden kalçalarımı yavaşça döndürüyorum, her itişte daha derine iniyorum. Terli ve seksi ve o kadar iyi hissettiriyor ki, saniyeler içinde amı beni sıkıca kavıyor ve etrafımda nabız atıyor, dudaklarımdan gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Orgazmım

Uzuvlarımın uçlarından tenimin kenarlarına kadar uzanıyor ve nefesimi tutamayana kadar içime girmeden önce en kısa an için kalıyor.

Islaklık ve sıcaklık onu sarıyor ve en güzel zevk sesini çıkararak inliyor. Gözlerinin benimkilere odaklandığı, ellerinin beni sıkıca kavradığı ve yavaşlatamadığım nefeslerinin hızlandığı, hayatımın en samimi ve savunmasız anı. Bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor, eğiliyor ve onu asla reddedemeyeceğim bir öpücük istiyor. Dudaklarımız ve dillerimiz sanki aramızdaki her neyse onu mühürlüyormuş gibi hareket ediyor. Mükemmelliğin bir birleşimi.

"Bu-" diyor ve yapabileceğim tek şey onu öpmek oluyor. Onu mümkün olan en iyi şekilde öpmek, çünkü bu sadece seks değildi. Düşündüğüm her şeyi değiştirdi ve bunun yerine mutlak hale getirdi.

Birbirimize sarılmış halde uzanırken sessiz, karışık ve terli bir uzuvlar karmaşasıyız, yüksekliğimizden aşağı iniyoruz ve onun kıkırdamasını duyana kadar gözlerimi açmıyorum.

"Gözlerin kapalıyken gülümsüyordun," diyor parmağını burnumun üzerinde ve dudaklarımda gezdirirken.

Parmaklarını kavrayıp öpüyorum ve sonra şöyle diyorum: "Beni aptallaştırdın. Belki biraz da delirttin." Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp banyodan bir bez alıyorum ve bir şeylerin farkına varıyorum. "O zaman prezervatif kullanmamıştık."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup vücuduna bakıyor. "Hiç endişelenmiyorum. On sekiz yaşına bastığımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum ve ..." İtiraf ederken gözleri benimkilerle buluşuyor, "Senin dışında. Sadece bir kişiyle birlikte oldum."

Bu beni şaşırttı ama bundan mutsuz olduğumu söyleyemem. "Diğer adamdan nefret etmem delilik mi?"

Ben kalçalarını silerken o gülüyor. "Kesinlikle diğer adamdan nefret ediyorsun."

Gözlerini kapatıyor, yüzü sıkışıyor. "Bekaretimle ilgili büyük planlarım yoktu, sadece onu kaybetmek için acele etmemiştim ve sonra aniden yirmili yaşlarımdaydım. Polis akademisindeydim ve partnerim çok flörtözdü. Ve öylece yaptık. Birkaç kez, ama daha fazlasını istemedim."

"Lütfen bana ortağının Cortez olmadığını söyle." Gözlerim onunkilere kaydı.

"Ortağım Cortez değil miydi?" Diyor, sesi sonlara doğru yükseliyor.

"Evet, ondan nefret ediyorum," diyorum o ayağa kalkıp banyoya gitmeden önce dudaklarımı öperken. Arkama yaslanıp başımı yastıklara yaslıyorum ve onun geçmişindeki birini kıskanmaya hakkım olmadığını düşünüyorum - benim de bir geçmişim varken.

Odaya geri dönüyor ve elbisesini yerden alıyor ama daha giymeyi düşünmeden ayağa kalkıp onu kendime doğru çekiyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Buraya geldiğimizde dikkat etmemiştim açıkçası, ama burası senin odan değil."

"Burası misafir süiti. Ama benim odam. Artık büyük odayı kullanmıyorum-" Ve tam bunu söylerken, ne kadar çok dedikodu duyduğunu fark ediyorum, ama Olivia'nın öldüğü gece neler olduğunu ya da mısır tarlasının kenarında onunla karşılaşmadan hemen önce yaptığım konuşmayı gerçekten bilmiyor.

Chariea zç

FAYE

YÜZÜMÜ ARIYOR. Bildiğim tek şey Olivia'nın onu öptüğüm ve şantaj yaptığım gece öldüğü. Bir ceset gömdükten sonraki günlerde Fiasco'nun konuştuğu tek şey buydu: Olivia Foxx'un mutfağında beyin anevrizması nedeniyle yere yığılması. Çok gençti, hayat doluydu ve her şey bir anda olup bitmişti. Ölüm bana hep böyle hissettirmiştir.

O gecedен pek çok nedenden dolayı nefret ediyorum ve onu ne kadar incittiğinden dolayı daha da çok nefret ediyorum.

"Seni ilk gördüğümde bir şeftaliyi yıkıyordun, biliyor musun?" diye soruyor, yıkmaktan ne kastettiğini açıkça göstermek için parmaklarını yüzünde gezdirirken.

Bir kahkaha atıyorum ve yanına yerleşiyorum.

"Ya hiç umurunuzda değildi ya da o kadar iyiydi. Ben de öyle olmak istediğimi düşündüm. Dağınık ve temizliği umursamayan. Yanlış anlamayın. Hiçbir şekilde kirli ya da cinsel değildi. Sadece etkilendim." Uzandı ve parmağını elimin boğumlarında gezdirdi. Önemli olmaması gereken bir yerde basit bir dokunuş, ama bunun tatlılığı onu yeniden istememe neden oldu. "Yazın ilk çiftçi pazarıydı ve seninle o mısır tarlasında karşılaşmamızdan birkaç hafta önceydi."

"O çiftçi pazarını hatırlıyorum." Sevgiyle gülümsüyorum. "Ve o şeftaliler. Eve taşınmama birkaç hafta kalmıştı.

Frankfort'tan. Maggie'nin yirminci yaş gününü kutlamaya geldim. Annemin o şeftalilerden yaptığı şeftalili turtayı mideye indirdik. Sonra da çok fazla içki içtikten sonra verandada uyuyakaldık."

Gülümsemesi gözlerinin kenarlarına ulaşmıyor ya da gamzelerini ortaya çıkarmıyor. "O zamanki hayatım gerçekten ..." Tenimde çizmeye devam ettiği yola bakıyor. "Her şey kötü değildi. Sadece yapacağıma söz verdiğim tek şeyde başarısız olduğum kadar hiçbir şeyde başarısız olmamıştım."

Vücudumu daha yakına kaydırıyorum, ama bu onun için yeterince yakın değil, bu yüzden uyluklarımın altından tutuyor ve beni üstüne çekiyor. Aramıza biraz sessizliğin yerleşmesine izin veriyoruz.

"Ne söz vermiştin?" diye sordum. Parmaklarımı saç çizgisinin önünden arkasına doğru gezdirirken gözleri kapanıyor.

"Karımı seveceğimi. Her şeye rağmen. Onu seveceğim. Ve ben bunu yapmadım. En azından yeterince iyi değil." Bunun üzerine kaşlarım çatıldı.

"Başka biriyle yattı," diye itiraf ediyor ve parmaklarımın hareketi duruyor. "Belki birden fazla kişiyle; bu konuda net değildi. Sadece hayatına devam edeceğini söyledi. Bu da bensiz olacağı anlamına geliyordu."

Bunu söylemesini beklemiyordum. Lincoln ve Olivia Foxx'u tanıyan herkes size aşık ve mutlu olduklarını söylerdi.

Gözleri benim üzgün gözlerimle buluşuyor ve elimi hareket ettiriyor, ben de yaptığım şeyi yapmaya devam ediyorum. Bunun ona verdiği rahatlığı gördüğümde, bir şeyler beni de rahatlatıyor.

"Birbirimize karşı kısa konuşuyorduk. Hem de çok. Lark doğduktan sonra benden nefret ediyormuş gibi hissettim. Diğerine göre ikimiz de doğru bir şey yapmadık. Mutlu olduğumuz zamanlar oldu ama-" Başını sallayarak elimin üst kısmına ve bileğimin etrafına küçük çizgiler çiziyor. "Bunun sadece kötü bir dönem olduğunu sanıyordum. Bunu aşmamız gerektiğini düşündüm. Ama geri çekildim. Daha uzun saatler çalışmaya başladım. Bizi bir öncelik haline getirmedim. Doğru yapabileceğimi bildiğim şeyleri yaptım - viski yapmak, baba olmak, işimizi geliştirmek. Ama geriye dönüp baktığımda yanlış karar verdiğimi görüyorum. Dedi ki, 'Bu iş bozuldu. Biz bozukuz. Ve benim bunu düzeltmek gibi bir arzum yok. Seni sevmeyi uzun zaman önce bıraktım. Bunu asla unutmayacağım çünkü bu bana söylediği son şeylerden biriydi."

Bana bakması için çenesini kaldırıyorum, kalbim boğazımda. "Lincoln, çok özür dilerim. Bilmiyordum."

"Hadley ve şimdi de senden başka kimse bilmiyor." Nefesini içine çekiyor. "O bu kadar beklenmedik bir şekilde ölmüşken bunu dünyaya duyurmak yanlış geldi. Çok gençti ve bu dünyadan mutsuz ayrılmış olması beni çok üzüyor. Bundan *nefret ediyorum*. Ama ona ve yas tutan sevgi dolu bir kocaymışım gibi davranmak zorunda kaldığım için kendime çok kızgındım. Değildim; hala ona kızgındım. Ve kızlarımın onu özlemek zorunda kalmasından nefret ediyorum."

"Eğer bilseydim-"

Ama sözümü kesti, "O gece beni zorlamandan, beni başka bir imkânsız duruma sokmandan nefret ettim." Gözlerini kırptırdığı yaşlar gözlerini kamaştırıyor. "Aramızdaki her şey bitmişti - temiz bir ayrılık istedi ve sonra öldü. Ve ben bunun ne anlama geldiğini uzun süre anlayamadım."

Alnımı onunkine yaslıyorum ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Çok özür dilerim."

Bana doğru eğilerek, "Daha fazla insan kaybedemem, Faye. Kadınlar bizden birini sevdikten sonra hayatta kalamazlar. Grant, Del'in kızı Fiona'yı kaybetti, Griz ninemi kaybetti, sonra Shelby'yi. Ace sıradan ya da başka türlü bir ilişkinin yakınından bile geçmeyecek. . ."

"Grant ve Laney?" Ben soruyorum.

"Bir gün onun da gittiğine dair bir telefon alacağım için endişeliyim." Elini saçlarında gezdiriyor ve sert bir nefes veriyor. "Ve kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum çünkü kardeşime kendini tutmayı bırakmasını söyledim, ama şimdi buldum ..." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ne düşündüğünü anlıyorum.

"Bunu kendine yapma," diyerek onu durduruyorum. "Sen pek çok insan için pek çok şeysin. Bir baba, bir torun, bir kardeş, bir arkadaş- ve bunlar sadece özel hayatında. Bunlar öne çıkman ve güçlü olan taraf olman gereken pek çok yer. Hayatım boyunca öne çıkmaya ve böyle olmaya çalıştım. Her gün çok zor. Ve sen de bunu çok zahmetsizce yapıyorsun." Parmaklarımı saç çizgisi boyunca ve ensesine doğru gezdiriyorum. "Hayatındaki insanları sevmenin ikiyüzlü bir yanı yok. Ne olacağı konusunda endişelenebilir ya da insanlar seninle birlikteyken onlardan keyif almayı seçebilirsin."

Kurnazca başını sallayarak, ona dokunma şeklime doğru eğiliyor. Bu adamın bana çok benzeyen yanları var, ama etrafındaki insanlara kendilerini çok iyi hissettirmesi ve hiç çaba sarf etmiyormuş gibi görünmeden onlarla ilgilenmesi, yanından ayrılmak istemememe neden oluyor.

Ve birlikte uzanırken, tam olarak ona söylediğim şeyi yapmama izin veriyorum ve yapabiliyorken Lincoln Foxx ile sahip olduğum şeyin tadını çıkarıyorum.

Gök gürültüsü alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sabit bir uğultu.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve siyah ve kahverengi tüylerle çevrili ıslak bir burun yatağın kenarında, yüzümden birkaç santim ötede duruyor. "Günaydın, Kit." Kuyruğu altındaki parke zemine çarptıkça hırıltılar iniltiye dönüşüyor. "Lincoln nerede?" Fısıldıyorum.

Cevap olarak yatağa atlıyor, eğer Lincoln yanımda uyuyor olsaydı bu daha büyük bir sorun olurdu. Perdeler kapatılmış ama yine de günün başladığını anlamama yetecek kadar ışık alıyorlar. Dün gecedan kalma giysilerimiz hâlâ yere atılmış durumda ve ben bu çarşafların altında çırılçıplayım. Başımı yastığa yaslayıp Kit'i severken dün geceyi ve Lincoln'e sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Tonozlu tavana bakarken ve ahşap kirişlerin renklerini fark ederken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Karısıyla paylaştığı odada değil de burada olduğum için rahatladım. Onun hayatında benim henüz yaşamadığımı pek çok ilk var.

-Aşk, evlilik, aile kurmak. Kendime izin verirsem bu tehlikeli bir düşünce sarmalına dönüşebilir.

Kit bir hırıltı daha çıkarır. "Evet, kalkmam gerek. Buraya nasıl girdin?"

Bir dakikamı parmaklarımla saçlarımı tarayarak ve yüzümdeki makyaj kalıntılarını yıkayarak geçiriyorum. Beyaz Foxx Bourbon tişörtümü giydikten sonra tezgâhtaki gargarayla çalkalıyorum ve bir an için kapıya bakıyorum ama duyabildiğim tek şey çaydanlığın ıslığı ve tavada kızartılan bir şeyin sesi.

Dün gece söylemediğim çok şey var ama bir parçam çok iyi hissediyor. *Mutluyum.*

Maggie'nin benimle paylaştığı detayları ona anlatmadım. Ne gördüğünü. Onu ya da kızlarını daha fazla tehlikeye atamazdım ve eğer daha fazlasını bilseydi, ben de tehlikeye girecekmişim gibi hissettim. O sevdiklerini korumak için her şeyi göze alabilecek bir adam ve bencilce, beni kendinden uzaklaştırmasına ya da daha kötüsü Waz'la yüzleşmek gibi yapmaması gereken bir şey yapmasına hazır değilim.

"'O senin arkadaşın' da ne demek?" Lily soruyor. Kısa kesiyorum. Kimseyi duymamıştım. *Kahretsin*. "O benim de arkadaşım, değil mi?"

Lark araya giriyor, "Evet, ama babam da onunla yüzleşecek."

Elimi ağzıma götürüp kahkahamı tutmaya çalışıyorum.

"Ew, neden? Onu öpmek mi istiyorsun?" Lily diyor ki. "Baba, o da Jordan gibi öpüşen bir arkadaş mı?"

Lincoln, "Evet-Bekle, Jordan da kim?" der. Kızlar

hep bir ağızdan "Lanet olası çanta," derler.

Buradan kolay bir çıkış yolu var mı diye bakmak için ilerliyorum. Ama yok. Onun yerine, bu kez siyah, ince pamuklu bir pantolon giymiş Lincoln'ü izliyorum, kalçalarından aşağı sarkıyor. Üzerinde yırtık bir tişört ve arkaya doğru dönük siyah bir beyzbol şapkası var ve bir tavada çırpılmış yumurta servis ediyor. Yutkunuyorum ve gördüğüm manzara karşısında yanaklarımın anında ısındığını hissediyorum.

"Bir süredir ikiniz ve ben varız. Bunun değişeceğini söylemiyorum ama Faye'den hoşlanıyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum ve ikinizin de bunu sorun etmeyeceğinden emin olmak istiyorum," diyor.

"Ya olmasaydık?" Lark soruyor.

Koridorun duvarına yaslanıyorum ve cevabını duymak için çabalıyorum. "O zaman sen gelene kadar beni bekleyip beklemeyeceğini görmek zorundayım."

Beklediğim cevap bu değildi ve bir yanım yumruğumu havaya kaldırmak isterken diğer yanım ciddi olmasından korkuyor.

"Bence o harika biri. Ve bence onu istediğin kadar öpebilirsin baba," diyor Lily bir şeyler çiğnerken.

Bir çatal sanki biri düşürmüş gibi tabağa çarpıyor ve daha fazla dinleyip dinlememem gerektiğine hızla karar vermeye çalışıyorum. Bu benim duymam için değil. Bu onlar için.

"Lark, güzellik işaretini gördün. Bu bir tesadüf değil," diyor Lily ve sonra anlayamadığım başka bir şey fısıldıyor.

Kit köşeyi dönüp bana doğru yöneldiğinde, varlığımdan haberdar olmuş gibi havlarken, parkeye vuran tırnakların sesi daha da yükseliyor. Sanki köpek bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi parmağımı dudaklarımın önüne kaldırıyorum. Onun yerine önüme oturuyor ve mızmızlanmaya başlıyor.

"Günaydın," diyor Lincoln gülümseyerek, koridora bakarken.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, gözlerim irileşmiş bir şekilde kızlarını işaret ediyorum. "Ben de

Pencereden sürünerek falan mı çıkayım?"

Elini uzatıyor ve sonra benimkini tutmak için eğiliyor. "Hadi ama. Bunu onlardan sır olarak saklayamam."

Ve bunu duymak bile böyle bir adamla boyumdan büyük işlere kalkıştığımı fark etmemi sağlıyor. Ama kendimi tutup onu itmek yerine, ona tutunuyorum.

"Bakın kimi Kit ile koridorda sürünürken buldum," diyor.

Köpek onun adını duyunca havlıyor. Lily el sallıyor, Lark da "Merhaba Faye." diyor.

Bu konuşmayı dinledikten sonra beklediğimden daha iyi bir yanıtı. "Merhaba kızlar. Kahvaltı partinize katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Lincoln başımın üstünü öpüyor ve beni tezgâhın sonuna doğru götürüyor. Omzuna b i r bulaşık havlusu atıyor ve yumurta tavasını alıyor. "Pekala, çırpılmış yumurtalarım var. Bu ikisi bütün pastırmayı yedi ama ..." Dönüp bir kase kapıyor. "Avokado. İşte acı sos. Çileklerimiz ve incirlerimiz de var."

Benim için yapılan her türlü kahvaltıdan çılgınca etkilensem de, aslında beni şaşırtan ö n ü m d e k i kahve fincanı ve bira bardağı oluyor.

"Ve bu sabah nasıl hissettiğini bilmiyordum, bu yüzden benimki gibi sıcak bir sade kahve yaptım. Bir de şekerli yoğunlaştırılmış süt ve tarçınlı buzlu kahve." Önündeki çekmecedan bir pipet alıp buzlu kahve fincanına koyuyor. "Buzlu ve tatlı bir şeyin ne olduğunu sormak için kayınbiraderimi aramak zorunda kaldım ve bunu bulduk."

Ciddi mi bu?

"İyi misin?" Lily yanımdan sordu. "Baba, o iyi mi?"

Babasının az önce yaptığı jestle ilgili olarak içimde bir hip-hop dans partisi yapıyorum. Böyle biri tarafından şaşırtılmak çok güzel bir duygu. Siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından beni izleyen mavi gözlere odaklanıyorum ve yüzünü bilmiş bir gülümseme kaplarken ortaya çıkan gamzeler dikkatimi dağıtıyor. İyi iş çıkardığını *biliyor*.

"Bugün hangisini hissediyorsun?"

"Siyah iyi olurdu ama tatlı bir şeyler içebilirim diye düşünüyorum." Bir yudum alıyorum ve o da bana göz kırpmıyor. Hepimiz için hazırladığı kahvaltıyı tuhaf bir şekilde rahat hissederek yiyorum ve o da Lily ile en yeni şarkı listesi hakkında sohbet ediyor.

"Şu şişirilmiş disko topları eğlenceli görünüyor. Parti mi veriyorsunuz?" Odanın diğer ucuna bakıp paketlerinde konfeti patlatıcılardan parıltılı flamalara kadar bir yığın süs gördüğümde soruyorum.

"Doğum günüm bu hafta sonu ama bu gece yatıya kalma partim var," diye cevaplıyor Lark. "Bu benim ilk partim ve babam elinden geleni yaptı. Hepimiz için ayrı çadırlar kurulmasına bile evet dedi."

Onun heyecanına gülümsememek mümkün değil. Ve bunu bana anlattığı gerçeğine.

Lily, "Ben de bunun için özel pijamalar aldım," diye paylaşıyor ama Lark bunu reddediyor.

"Baba, Lily gerçekten her şey için burada olmak zorunda mı? Bu hiç adil değil. Ben sadece arkadaşlarımı istiyorum, onu değil."

Lily tabağını öne itiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sen benim ablamsın, neden senin doğum günün için heyecanlanamıyorum?" Öfkeyle sandalyesinden zıplayarak yukarı fırlıyor.

Lincoln en büyük çocuğuna "baba bakışı" tanımıyla bakıyor ve sonra dilimlenmiş incirden bir ısırık alırken bana bakıyor.

"Lark," diye homurdandı. "Bu gerçekten çok kabaydı. Arkadaşlarınla vakit geçirebilmen için partinin büyük bölümünde onu meşgul edeceğimi söylemiştim ama bunu ona söyleyemezsin. Senin gelmiş geçmiş en havalı insan olduğunu düşünüyor."

Lark başını arkaya yatırır ve dramatik bir iç çekiş yapar. "Peki."

"Bugün bana eşlik edecek birileri olsa fena olmazdı. Lily müsaitse, Fiasco'yu yerel birinden dinlemenin iyi olacağını düşünüyordum."

Lincoln bunun iyi bir fikir olup olmadığına cevap bile veremedi, Lily merdivenlerden aşağı iniyor ve bu sırada Lark'ı neredeyse eziyor. "Evet, ben yaparım. Faye ile gidebilir miyim baba? Lütfen. Lütfen."

Lily'yi işaret ediyor, gözleri şüpheyile kısılmış. "Jordan hakkında konuşacağız."

Gözlerini kocaman açarak ona bakar ve başını sallar. "Faye, lütfen babama dokuz yaşında olduğumu söyle. Henüz öpüşen arkadaşlarım yok."

"Ben burada sadece bir gözlemciyim" diye gülüyorum. Sonra arkasını dönüp hala dinlemeye devam edince ona fısıldıyorum: "Ama her şeyi duymaya karşı değilim."

Bölüm 30

Lincoln

"Uzmanlık alanın olan bur- bon ile ne yapacağına karar verdin mi?" Griz kollarını kavuşturmuş, neyi düşünmem gerektiği konusunda bana fikir vermeye hazırlanıyor.

"Henüz değil," diyorum ona. "Ace fikrimi reddetti."

Kit iki ön patisiyle bacağımı tırmalıyor. Onu kucağıma alıp boynunun altını kaşıyorum. "Lark, sanırım Kit'in yürüyüşe çıkması gerekiyor."

Griz izliyor ve ekliyor, "Bunun bir kucak köpeği olmadığını farkında mısın?" Ve haklı. Köpeğin patileri avuç içim kadar ve büyümesinin sonuna yaklaşmış bile değil.

"Kit, büyük büyükbabana ne olmak istiyorsan olabileceğini söyle. Burbon karışımı konusunda da yakamı bırak," diye alçak ve alaycı bir sesle tekrarlıyorum. Köpek bana bakıyor, dili sanki gülümsüyormuş gibi ağzından sarkıyor. Sanki cevap verecekmiş gibi havlıyor.

Griz bulmacasını karalarken, "Kit, babana söyle, aşırı yargılayıcı ve ısrarcı olmak benim işim," diyor.

Kit'i yürüyüşe çıkarma önerimi duymazdan gelen Lark, oturma odasından araya girerek, "Baba, bir çadırımız eksik" diyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve açık oturma odamızın tamamını kaplayan beyaz Noel ışıklarıyla örtülü tek kişilik çadır denizine bakıyorum.

Griz de bana katılarak evimin dört bir yanına serilmiş battaniyeler, parıldayan ışıklar ve çadırlardan oluşan denizi inceliyor. "Burası bir

iyi zaman."

"Oradaki eğitim çavuşunun onaylayacağı kadar ışık almak için hırdavatçıya üç kez gitmek gerekti." Lark'a başımı sallıyorum, o da dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini deviriyor.

"Baba, on iki yaşına giriyorum ve daha önce hiç arkadaşlarımla yatıya kalmamıştım. Mükemmel olmasını istiyorum."

Griz ellerini kalçalarına koyarak odaya bakıyor. "İçeride neden çadırlar olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Lark plastik bir disko topunu patlatırken nefes alıyor, ama ben ona destek oluyorum. "Estetik, Griz. Her şey estetikle ilgili." Disko topunu şişirmeye geri dönmeden önce rahatlamış bir nefes veriyor.

Botlarımı çıkarıp uyku tulumu yığınının ve Lark'ın sipariş etmek için yalvarıp yakardığı yeni kabarık battaniyelerin arasından geçiyorum. Yanına oturarak, onuncu çadırın beyaz çadır kapağını bağlamasına yardım ediyorum. "Biliyor musun, bence yaptığın estetik oldukça şaşırtıcı," diyorum Lark'a ama o hâlâ emin değil gibi görünüyor.

"Foxx'un doğum günü partisi için gerçekçi olmayan beklentileri olan on iki yaşında bir kız değilsin."

"Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

İlk başta hiçbir şey söylemiyor. Parmakları, üzerinde çalıştığı çadırın direğinin etrafındaki ikiz kling peri ışıklarına dolanıyor. Gözlerinde biriken yaşları tuttuğunu fark edene kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamıyorum. *Kahretsin.*

"Annem bunu gerçekten güzel yapardı. Güzel şeyler yapmakta çok iyiydi." Sesi kesiliyor. Oturuyor, tırnaklarına bakarken bacaklarını çapraz yapıyor.

Şu anda duygularımı bastırıyorum - bunu duymak beni berbat etmişim gibi hissettiriyor. Sanki kızlarım için yeterli değilmişim gibi. Ve haklılar. Yeterli olsaydım anneleri hayatta olurdu. Ama bu basit, korkunç gerçeği değiştiremem. Tıpkı onun duygularının benimle ilgili olmadığını bildiğim gibi. Kızımın doğum gününde annesini özlemesiyle ilgili.

Derin bir nefes alıyorum, enseme ovuşturuyorum ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Terapi, her birimizin kaybı farklı şekillerde deneyimlediğimizi anlamamıza yardımcı oldu, ancak duyguların su yüzüne çıkmasını ve onlarla ne yaptığımızı engellemiyor.

Elimi omzuna dolayarak onu sıkıyorum. "Arkadaşların beş gibi burada olurlar." Arkama yaslanıyorum ve

şöminenin üzerindeki saate baktı. "Oyalanmak için yaklaşık altı saatimiz var. Belki birlikte bazı fotoğraflara bakabiliriz. Sana dördüncü doğum günü partini ve annenin altı katlı gökkuşağı doğum günü pastası yapabileceğine nasıl ikna olduğunu anlatabilirim." Odanın etrafına bakıyorum. "Ve bana birkaç dakika verirsen, buraya nasıl başka bir çadır getirebileceğimi bulabilirim."

"Tamam." Gülümsüyor.

Omzumun üzerinden kendi tartışmalarına dalmış Griz ve Lily'ye bir bakış atıyorum. Lark'a döndüğümde gözyaşlarını siliyordu. Belki de tüm bunları çözmesi için benden daha fazlasına sahip olduğunu hissettirmem gerekiyordur. "Her ihtimale karşı Hadley Teyze'yi ya da Laney Teyze'yi daha sonrası için hazır tutmamı ister misin?"

Başını sallayarak kollarını boynuma doluyor ve "Hayır, sanırım bunu halledeceğiz baba" diyor.

ŞEFTALİ

Dönüş yolundayız. Tamam mı?

LINCOLN

Şu anda, Lark'ın yanında kimin uyuyacağına dair bir drama ile kaos karışımı bir durum var. Ama evet, Lily benimle takılabilir. Aslında kendimi çok dışlanmış hissediyordum.

ŞEFTALİ

İstersen sana eşlik etmek için de kalabilirim.

LINCOLN

Çok isterim.

Yaklaşık otuz dakika sonra, soğuğu ve nefes verirken nefesimi çok canlı bir şekilde görebildiğim gerçeğini görmezden geliyorum. Ama şu anda sundurma on iki yaşındaki on beş kızdan uzak, sessiz bir sığınak.

Faye yanında gülümseyen bir Lily ile verandanın merdivenlerini tırmanıyor. "Hiç eğlenmemiş gibi görünüyorsun," diye takılıyorum Lily'ye.

Kızım iki bileğini de kaldırıyor. "Artık bir sürü kristal bileziğim var. Ve Faye bana ayın nasıl etkilediği hakkında her şeyi anlattı.

Bu yüzden o çılgın medyum kadının dükkanına uğradık. Bana her zaman neden bahsettiğini bilmediğini söylersin, ama BABA ... BİLİYOR! Bu arada o deli *değil*. Bence çok havalı biri. Adı Pearl ve o bir Akrep, ama Merkür gerilerken doğmuş, bu yüzden bazen çok fazla toparlanabildiğini söyledi. Belki de bu yüzden onu tanımadan ondan bu kadar uzaklaştın. Bunun sandığınızdan daha sık olduğunu söyledi."

Faye gülmemek için ağzını kapatıyor. Bir omzundan sarkan kalın örgü kazağı ve üzerine boyanmış gibi duran taytıyla çok güzel görünüyor. "Evet, kesinlikle hiç eğlenceli değil."

Lily Faye'e gülümsüyor ve bana dönerek "Lark ve arkadaşlarını şimdi görebilir miyim?" diye soruyor.

Başımı kapıya doğru eğiyorum. "Devam et."

Faye'in eğlenen yüzüne bakıyorum ve filtreyi kapatıyorum. "Çok güzelsin," diyorum Faye'e hiç çekinmeden.

Çoktan içeri girmiş olan en küçük çocuğuma bakıyorum. "O büyük bir birey. Bugün onu şımarttığınız için teşekkür ederim."

"Medyum son dakikada eklenen bir şeydi. Umarım sorun olmaz."

Serçe parmağımı onunkıyla birleştiriyorum ve bileğini dudaklarıma götürüyorum. "Buralarda yenisin. O çocuğu dışarı çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ne düşünürsen düşün, sorumlu olan sen değilsin."

"Onunla tanıştığım anda bunu anlamıştım," diyerek gülüyor.

Bir çanta karmaşası, battaniye denizi ve bir şekilde oturma odasından daha fazlasına kaymış çadırların arasından geçiyoruz. Üst katta bir fil sürüsü varmış gibi çıkan büyük bir gürültü diğer her şeyi bastırıyor.

"Bir kız tuvalete kilitlendi çünkü başka bir kızın ona söylediği bir şeye sinirlenmişti. Sonra Lark üzüldü çünkü kimse ne yapmak istediği konusunda anlayamıyordu. Belki de onları beslemem gerekiyordur? Dürüst olmak gerekirse, yarın gün doğumuna kadar nasıl bir arada kalabileceklerine şaşıyorum."

Lily mutfak adasından bağıyor, "Herkesin neden üzgün olduğunu anlamıyorum. Şu şekerlere baksana!" Bacaklarını tezgâha dayamış oturuyor ve etrafını bir yığın şeker torbası sarmış.

"Sence ne yaparken eğlenirler?" Faye ona sorar. "Bana mı soruyorsun?" Lily şaşkınlıkla sorar.

Faye omuzlarını silkiyor. "Sen onun kız kardeşisin. Yapılacak en havalı ve en eğlenceli şeyin ne olduğunu düşünürdün?"

"Hmmm . . . Şeker salatası ve senin gibi süslü olsun."

Faye bana gülümsüyor ve sonra kaşlarını kaldırarak sözsüz bir şekilde sorun olup olmadığını soruyor.

Saniyeler sonra, Lark peşinde sekiz kızla birlikte aşağıya iner. "Baba, biz-Faye! Selam." El sallıyor.

"Bir parti verdiğinizi duydum." Faye ona fiyonkla sarılmış küçük, gri katlanmış bir bez veriyor. "Belirli bir tane aradığınızı biliyorum ama Seattle'da Dave Matthews Band'i izlediğimde aldığım buydu. Biraz büyük olabilir ama-"

Lark'ın ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü. O benim çığlık atan çocuğum değil, o Lily, ama şu anda çok heyecanlı. "Aman Tanrım, Faye. Bu çok havalı." Lark gömleği çevirirken bana bakıyor.

"Çok havalı, ufaklık," diyorum, gülümsemesini yansıtarak.

Ağız dolusu Skittles yerken Lily tezgâhtan, "Lark, Faye istersek herkesin makyajını yapabileceğini söyledi," diyor.

İki arkadaşı ciyaklayıp bunun ne kadar eğlenceli olacağını söylemeye başlayınca Lark kaşlarını kaldırıyor. "Yapabilir misin?" Kendini düzeltmeden önce bana bakıyor ve "Bunu yapmak senin için sorun olmaz mı?" diye soruyor.

"Bunu yapmayı çok isterim," diyor Faye Lily'ye doğru bakarken. "Kız kardeşin bir şeker salatası hazırlıyor, ne içtiğinden pek emin değilim ama güzel olmamasına imkân yok."

Çamurluktan bir sürü masa oyunu topladım. "Twister ve Clue buldum."

Kızlar homurdanmadan önce, Faye "Clue'yu seviyorum" der.

Ve bunu güzel bir yabancı söylediği için herkes buna bayıldı. Tek bir "bu çok ezikçe" diyen ya da gözlerini deviren olmadı. İki arkadaşı çığlık atmaya ve zıplamaya başladı ve Lark heyecanla "Lütfen bana gözlerimiz için de o yapay elmaslardan daha fazla olduğunu söyle!" dediğinde sağ kulağımın duyma yetisini kaybetmiş olabileceğime yemin edebilirim.

"Evet. Yan odaya gidip makyaj malzemelerimi alayım. Yeni mücevherler de aldım, yani mükemmel bir zamanlama. Lily, asistanım olmak ister misin?"

Lily'nin gözleri parlıyor ve tezgâhtan aşağı atlıyor. "Gerçekten mi? Evet, lütfen!"

"İyi bir müziğe ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum." Faye Lark'a bakıyor. "Aynalı topları ve arkadaşlık bilekliklerini gördüm, o yüzden aklınızda bir çalma listesi olduğunu varsayıyorum."

Lark başını sallıyor ve hepsi şarkı isimlerini bağırmaya başlıyor. Lily sanki ablasıyla aynı müziği dinlemiyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Çok fazla çalınıyor."

İki saatten az sürüyor ve her yerde sim var. Saçlar ve kollar, tezgahlar ve yastık kılıfları. On beş kızın hepsinin göz kapaklarında bir çeşit parıltı var. Yarısı oturma odasının ortasında dans partisi verirken, diğer grup elinde İngiliz anahtarı olanın Bayan Tavuskuşu mu yoksa hançer olanın Profesör Plum mı olduğunu anlamaya çalışıyor. Ama bir şekilde, tüm parti yer değiştirdi. Drama parçaları söndü ve kızlarımın ikisi de bir şey için gülümsüyor.

Faye son makyaj malzemelerini de kaldırırken mutfak tezgâhına yaslanıyorum. "Doğal bir asistan gibi görünüyorsun Lil," diyorum en küçük kızıma, elinde kalan PEZ'i bitirirken.

Nefesini dışarı üflüyor. "Sağ ol baba. Zor bir işti."

Faye derme çatma çalışma masasından omzumun üzerinden mikrodalganın üzerindeki saate bakıyor. "Gitmem gerekiyor."

Lark'ın kafası oyundan kalkıyor. "Yardımanın için teşekkürler, Faye."

Odanın geri kalanı onun ne kadar harika ve havalı olduğuna dair *teşekkür* ve övgülerle çınıyor.

"Davet için teşekkürler, Lark. Gerçekten eğlenceli arkadaşların var." Gülümsüyor ve makyaj malzemeleriyle dolu büyük boy çantasını omuzlarken bana bakıyor. Lily'ye bakıyor. "Sonra görüşürüz, Lily!"

En küçüğüm vedalaşırken ve el sallarken ağzına bir kek tıktırmış.

Faye'in kalmasını ne kadar çok istediğimi yüzüme tokat gibi çarpıyor. Onun gitmesi ve sabah bu ekibi eğlendirmek için yanımda olmaması fikrinden nefret ediyorum. "Sonra görüşürüz, Foxx."

Elimi kaldırarak, kapıdan çıkarken ona el sallıyorum, çünkü doğrusu, dedikoducu küçük canavarların timsali olan bir oda dolusu ergenlik öncesi çocuğum var. Elim yüzüme ve ağzıma sürüyorum. *Ne yapıyorum ben böyle?*

"Hey!" Dışarı fırlıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sokağın ortasına gelene kadar durmadan merdivenlerden iniyorum. Kollarımı ona doluyorum ve dudaklarım onunkilere çarpıyor. Parmakları ensemden saçlarıma doğru ilerliyor ve Faye'in verdiği hissi omurgamdan aşağıya, tenimin her santimine yayıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve dilimin onunkiyle yolunu bulmasına izin veriyorum.

uzaklaşmadan önce. Dudaklarına gülümseyerek ona son bir öpücük veriyorum. "Sonra tekrar gel."

O da bana gülümsüyor ve alt dudağımı ısırmadan önce gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "Bir ev dolusu çocuğun var."

"Anlambilim."

Bir kahkaha attı.

"Sevgililer Günü için bir planın var mı?"

İç geçiriyor, yüzüme bakıyor. "Midnight Proof'ta bir şovum var."

"Güzel. Gelip izleyeceğim. Sonrasında, bu gece benimsin."

"Ben-" Dudaklarında hâlâ süren bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Ne yapıyoruz Foxx?" diye soruyor usulca. Bu savunmasız ses tonu ondan duymaya alışık olduğum bir şey değil ama bana bu yönünü göstermesi hoşuma gidiyor.

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve ona söyleyebileceğim en dürüst şeyi söylüyorum. "Senin etrafında olmak istiyorum. *Senin* yanındayken *kendimi* daha çok seviyorum. O yüzden bırak senin yanında olayım, Peach. Ve bunu ilerledikçe çözeriz. Doğru hissettiğin şeye yönel."

Burnumu yanağında gezdirmeme izin veriyor ve "Ben de senin yanındayken kendimi seviyorum" diye fısıldadığında gülümsediğini hissedebiliyorum. Yanağımı öptükten sonra uzaklaşmak için hamle yapıyor. Ama ben onu bırakmaya hazır değilim.

"Buraya gel. Seni özleyecekmişim gibi öpeyim." "Beni özleyecek misin?" diye alay ediyor.

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bunu yapmamamı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Elleriyle yüzümü çerçevesiyor ve uzaklaşıp evine doğru yürümeye başlamadan önce dudaklarımı son bir kez öpüyor. Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsediğinde, ona fena halde aşık olduğumu hiç şüphesiz anlıyorum.

Çocuklarımla yüzleşmeden önce gözlerimi kapatıyorum. Veranda salıncağında battaniyelerin altında sabahladım, yalan söyledim ve kaçtım ama bu, onlar sadece olanları izlediyse geri dönebileceğim bir şey değil.

Döndüğümde iki kızım da köpeklerinin tasmağını takmış, az önce yaptığım şeyi nasıl açıklayacağımı düşünürken beni izliyorlardı. "Kahretsin." Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Bu konuşmayı nasıl halledeceğim? Yanaklarımı şişirdim ve nefesimi üfledim. "Tamam, bazen yetişkinler birbirini öper. Bu-"

"Yetişkinlerin neden öpüştüğünü biliyoruz, Bay Foxx," diyor Lark'ın arkadaşlarından biri soğukkanlılıkla.

Harika, bunun sonunu asla duyamayacağım.

Partideki kızların çoğu şimdi buraya süzüldü, sundurma hızla parıltılı ergenlik öncesi gençlerle doluyor. Ve sonra doğrudan bana yöneltilen soruların art arda sıralanmasıyla tekrar gürültü yükseliyor.

*"Onunla evlenecek misin?" "Faye
senin kız arkadaşın mı?"*

"Annem Faye Calloway'in ona nasıl dans edileceğini öğreteceğini söyledi."

"Saçın neden bu kadar çılgın görünüyor?"

"Fiasco'da mı kalıyor?"

Ellerimi çırpıyorum ve verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıkıyorum. "Kitap kulübündeki dedikoducu yaşlı kadınlara dönüşüyorsunuz." Onlara gülümsüyorum. Ön kapıyı açık tutarak içeri doğru başımı sallıyorum. "Hadi bir film ve şu peri ışıklarını yakalım."

"İyi misin tatlım?" Sıradaki son kişi olan Lark'a sordum.

"Harika bir parti baba. Teşekkürler." Lark kolumun altından geçerken başını arkaya doğru eğiyor. "Faye'in de burada olmasına sevindim."

Bölüm 31

Lincoln

SADECE BİR GÜN OLABİLİR, ancak Fiasco kasabasında Sevgililer Günü'ne sanki yılın en önemli günüymüş gibi hazırlanan pek çok insan var. Hatta hafta sonuna denk geldiğinde daha da fazla. Kasabamızın yeşili pembe ve kırmızı ışıklarla süslenirken, Ana Cadde boyunca uzanan dükkanlar her yıl düzenlenen Galentine's Day Sip & Stroll için geç saatlere kadar açık kalıyor. Crescent de Lune'daki kızlar bu gece geç saatlere kadar çalışıyorlar ve ben de elimi kaldırıp pembe hamurun etrafında ellerini kavuştururken mekânı işleten kız kardeşlere el sallıyorum. Merdivenlerden inip Midnight Proof'un çift meşe kapısından içeri girdiğimde, sanki mekân romantizmin renklerine bandırılmış gibi hissediyorum.

Kristal avizeler odayı sıcak bir ışıkla yıkıyor. Her zamanki siyah kadife ve koyu zümrüt yeşili perdeler ve dekor, kadife kırmızıları ve koyu bordo ile değiştirilmiştir. Şeffaf pembe materyaller her avizeden odanın her köşesine doğru dalgalanıyor. Tüm bunlar, ortadaki dairesel sahneyi pembelerle çerçeveleyip ve kızımın onu alıp odadaki herkesi büyülemesini bekliyor.

"Lincoln Foxx, Sevgililer Günü'nde dışarıda mı?" Hadley, bardaki tek boş sandalyeye kayarak oturduğumu söylüyor.

"Bu gece buranın bu kadar dolu olacağını düşünmemiştim." Bir buzlu bardak çıkarıp yanında taşıdığı en sevdiğim şişeyi doldurmaya başladığında gülümsüyorum. "Kanatlarını beğendim."

Kocaman gülümsüyor, kollarını iki yana açıyor ve sırtına sabitlenmiş kırmızı kalp şeklindeki kanatlarını göstererek dönüyor. "Bu yıl biraz eğilmeye karar verdim. Sevgilim olmayabilir ama bu gece pek çok insanı çakırkeyif ve azgın yapmayı planlıyorum! Yaramaz aşk tanrısı, hizmetinizdeyim," diyor selam vererek.

Yumruğunu havaya kaldırdığında bir kahkaha attım.

Bir yumruğa karşılık veriyorum ve el sıkışmamızı oluşturan parmak kancası ve dirsek vuruşu kombinasyonu ile devam ediyoruz. Çok saçma ama ikimizi de güldürüyor. Hayatımızda gülmeye ihtiyaç duyduğumuz pek çok zaman oldu ve gülünç olmak yardımcı oldu.

"Lark ve Lily bana sokak ortasında öpüşme olayını anlattılar." En iyi arkadaşım bana bağırarak o bakışını attı: "*Bunu ben de söyleyebilirdim.*"

"Bunu söylediklerinde nasıl görünüyorlardı?" Bu gece kendisi için ne dolduracaksa kadehi kaldırıp şerefe diyorum.

"Bana Faye'in kız arkadaşın olmasını istediğini söylediler ve ben de 'babamız Faye'e gülümsediği gibi gülümsemeyi hak ediyor' dedim."

"Ciddi misin lan sen?" Göğsümü sıcaklık doldururken arkama yaslanıp soruyorum. Kızlarımı zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum ama sonra onlar çıkıp böyle şeyler söylüyorlar.

"Lily bu konuda çok heyecanlıydı. Bana sonsuza dek mutlu olup olmayacağımızı öğrenmek için medyumu Pearl'ü görmeye gitmemiz gerektiğini söyledi."

Konuşmamıza ara vermek için parmağını havaya kaldırıp en uçtaki çiftte içki doldurmak için bara doğru ilerlerken bir kahkaha atıyorum. Geri döndüğünde bara yaslanıp soruyor: "Bu ciddi bir şey mi? Ona aşık mı oluyorsun?"

Caz grubu sesi yükseltmeye başladı, bu da kızımın sahneye çıkmaya hazır olduğu anlamına geliyor. Hadley'e her zaman her şeyi anlattım; Olivia'nın ölmeden önce bir şeyleri bitirmek istediğini biliyordu. En iyi arkadaşım, kaybın katmanlarından kurtulmak için bir süre meçhul kadınlarda nasıl kaybolduğumu biliyor ama Faye ile olan geçmişimi hiç bilmedi. Ona kara postadan ve mısır tarlasındaki geceden hiç bahsetmedim. Ve şimdi hiç anlatmadığım için mutluyum; bunun sadece Faye ve benim aramda kalması hoşuma gidiyor. Onun yanında uyandığımı düşünürken başparmağımı dudağıma sürtüyorum. Oraya nasıl kolayca sığdığını. Onunlayken fazla düşünmemem ya da kendi kafamın içinde kaybolmamam.

"Ciddi hissediyorum," diyorum ona. "Öyle olmayacağını düşünseydim kızlarıma bu kadar yaklaşmasına izin vermezdim." İşte beni endişelendiren de bu olmalı. Mantıklı ya da akli başında değil, ama o lanet her zaman yüzeyin altında kalıyor. Yine de onu isteme ve ona bakma fikri bende geri adım atma isteği uyandırmıyor; ona sarılma ve onu koruma isteği uyandırıyor. Aylar harcamak ve tüm belirsizlikleri kucaklamak çünkü onun yanındayken kendimi ne kadar iyi hissettiğime değiyor.

Ama sonra Hadley cevabını bilmediğim tek soruyu sordu. "Bu kalmayı planladığı anlamına mı geliyor?"

Ben daha cevap vermeyi düşünmeden trompet alçak sesle mırıldanmaya başlıyor ve ardından tiz bir notayla kalabalığın dikkat kesilmesini işaret ediyor. Burbonumdan bir tadımlık alıyorum - daha dumanlı bir meşe ve karamel ipuçları içeren bir tane. Pembe bir spot ışığının altında duran güzel kadınla birlikte içtiğimde tadından ne kadar çok keyif aldığımı hatırlıyorum. Bir nefes veriyorum ve onunla birlikte aklıma bir soru takılıyor. *Kalmayı planlıyor mu?* "Bu konuda konuşmadık... ama kalmasını istiyorum."

Hadley barın tepesine hafifçe vurur. "Konuşmaya değer bir şeye benziyor o zaman. Foxx cazibeni kullan ki onu elimizde tutabilelim, Linc."

Yaylılar devreye giriyor ve şarkıcı sözleri mırıldanmaya başladığında ruh hali değişiyor: "Sonunda." Her zamankinden daha yavaş olan şarkı odanın ışığını daha sıcak bir pembeye çevirirken, Faye göğsünün üzerinde mükemmel bir şekilde bağlanmış büyük boy saten kırmızı bir fiyonkla ortaya çıkıyor ve saten kurdelenin geri kalanı vücudunun etrafına güzel ve sıkı bir şekilde sarılıyor. Vücudum onun için aydınlanıyor. Aletime doğru yerleşen tam bir ürperti. Lanet olsun, onu istiyorum. Kurdele, kırmızı file çorapları bacaklarını sarmadan önce sadece bir deri parçasının görüldüğü uyluklarının üst kısmında bitiyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve önündeki masada oturan çiftle flört edişini izliyorum.

Kırmızı file eldivenleri bacaklarına geçirdiği eldivenlerle uyumludur ve orta parmağının ucunu dişlerinin arasına sokar, yavaşça çeker ve eldiven gibi basit bir şeyi çıkararak kalabalığı kızdırır. Lanet olsun, çok etkileyici ama bir odayı idare etme şekli etkileyici olmaktan çok daha fazlası. Bu öğrenilemeyecek ya da pratik edilemeyecek bir yetenek. Sarı saçları ışıklar altında parlıyor - aynı parlaltı Lark's için yaptığı makyaj eğlencesinden sonra evimin her yerindeydi

Parti. Dirseğimi bara dayayıp kadehlerimi düzeltiyorum ve o seyircilerin arasında salınırken arkama yaslanıyorum.

"Kahretsin, Linc. Buradaki herkesin ağzı sulanıyor ve daha eldivenlerini bile çıkarmamış" diyor Hadley hayranlıkla.

"Güzel," diye fısıldıyorum, gözlerim Faye'in odada çalışmaya devam ederken baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşen dudaklarında sabitleniyor. Başparmağımı alt dudağıma sürüyorum ve daha sonra onun her santiminin tadını nasıl çıkaracağımı düşündüğümde gülümsüyorum. Onunla göz göze geldiğimde nabzım hızlanıyor ve sanki o da bana bakıyormuş gibi oluyor çünkü gözlerinin kenarlarındaki minik kalplerle uyumlu olacak şekilde kırmızıya boyanmış dudakları sadece benim için gülümsüyor. Yolu değişiyor ve benim yönüme doğru ilerliyor, adımları bakışlarımı ona yapıştıran şehvetli bir çalım.

Tam barın sonunda bana ulaştığı sırada şarkı finale yükseliyor. Yaklaşıyor ve yanıma zıplamadan önce kalabalığa bakarak arkasını dönüyor.

Kıçı barın tepesine iyice yerleştikten sonra Hadley ona yarısı şampanyayla dolu bir kupa bardak uzatır. Seyirciler "Aşka!" diye bağırırken Faye kadehi havaya kaldırıyor. Bir yudum alıyor ve bana odaklanıyor. Bacakları havaya kalkıyor, birbiri ardına uzuyor ve barın üzerinden kayarak tam yanımda duruyor. Beline doğru eğiliyor, kalabalığa doğru kışını uzatırken üst yarısı benimkine doğru eğiliyor ve performansına müdahale etmemek ve onu şimdiden öpmek için içimdeki her şeyi alıyorum. Büyük boy fiyonkunun kurdele ucunu bana doğru tutarak tatlı bir şekilde, "Paketimi açar mısın lütfen?" diyor.

Bu istek karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum ve ... o. Hem bu kadar seksi hem de bu kadar sevimli olmanın nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim. Ama o bunu bir şekilde başarıyor.

Ve tam olarak onun istediği gibi yapıyorum. Ben kurdeleyi çekerken grup şarkının sonunu getiriyor. Benden uzaklaşıyor, kırmızı sateni göğsünden kalçalarının üst kısmına kadar açıyor, her bir meme ucunun üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş kırmızı kalp püskülleri ve en küçük külottan başka bir şey bırakmıyor - kışını zar zor örten başka bir kalbe giden iki küçük iple bağlanan amını kaplayan kırmızı bir kalp. Ben izlerken adrenalinim yükseliyor.

Ellerini kalçalarına koyduğunda ve püskülleri döndürmek için doğru şekilde zıpladığında, kalabalık çılgına dönüyor - her bir kişi alkışlıyor, yuhalıyor ve ıslık çalıyor.

Yüzlerce göz kızımın üzerinde ama hepsi bu kadar. Bir gösteri. Fantezi. Gerçek bir şey kadar tatmin edici değil.

Bu kadını, onu nasıl tahrik ettiğimi tatmak ve ağzını ve vücudunu talep ettikleri her şeyle ödüllendirmek.

DUDAKLARIMA GÜLÜMSÜYOR. "Böyle olmaman gerekiyordu."

"Ne gibi? Yatakta harika mı?" Şaka yapmaya çalışarak gülüyorum. "O zaman itibarım beni hayal kırıklığına uğratıyor."

Parmak uçlarını çenemde gezdiriyor. "Bottom of the Barrel'ın tuvaletinde ya da rodeoda duyduğum şey neydi? . . sürtük bekar baba?"

"Çok doğru." Parmaklarımı tembelce teninde gezdirerek yüzümü buruşturuyorum. "Fiyasko bir şey hakkında konuşacak. Bari seks ve yabancılar gibi ilgi çekici bir şey olsun. Üzgün ve yalnız bir duldan daha iyidir."

Başını yukarı eğerek bir dirseğinin üzerine yaslanıyor. "Sürtüklükle başa çıkabilirim. Ama bu ..." Yüzümün etrafına ve göğsüme bakıyor. "Eğlenceli ve tatlı olmaman gerekiyordu. Ve kesinlikle görüldüğünden daha seksi olmaman gerekiyordu. Ve böyle hissetmemen gerekiyordu..."

Boynum ısınıyor ve göğsümdeki ağırlık bir anda ortaya çıkıyor. "Ne gibi hissediyorsun, Peach?" Daha fazlasını söylemesini istiyorum. Bunu onun yapmasına ihtiyacım var, çünkü eğer yanıyorsam ve bu onun için sadece iyi bir zamansa ...

Ama "Seninle bu kadar iyi hissetmememiz gerekiyordu." dediğinde sinirlerimi bozuyor. Bu kadar doğru hissetmemeliydik."

İçimden bir rahatlama geçiyor. Ondan bu itirafı duymak bana yeni bir sırrımız varmış gibi hissettiriyor - özel ve sadece bizim için olduğu için saklamak istediğim bir sır. "Mmmm," diye mırıldanırken bu sözlerin içime işlemesine ve endişelerimi hafifletmesine izin veriyorum. Sonunda olmam gereken kişinin yanındaymışım gibi hissediyorum. "Ama yapıyoruz. Belki de nasıl başladığımızdan dolayı yapmamalıyız, ama bunun geri kalanını nasıl oynayacağımızla bir ilgisi olması gerektiğini sanmıyorum." Parmak uçlarını göğsünün alt kıvrımında gezdirdiğimde gülümsüyor ve hafif, tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor.

"Tehlikelisin Foxx," diyor tembel bir gülümsemeyle. Bunu söylediğinde nasıl hissettirdiğini seviyorum. Sanki tüm bunların tonunu belirleyen benmişim gibi, oysa gerçekte o. Benimle sanki yapacak bir şeyi yokmuş gibi konuşuyor.

korkutmak ya da ürkütmek için değil. Kızlarım onun kendileriyle konuşma şeklini sevdiklerini söylediklerinde ne demek istediklerini anlıyorum. Dürüst ve gerçek hissettiriyor. Yaptığı her şeyde özen ve sıcaklık var. "Gülümsüyorsun ve bunlar" -parmaklarını gamzemin etrafında dolaştırıyor- "bunlar senin gizli silahın, çünkü seni sevimli gösteriyorlar."

"Ben sevimliyim."

Sözlerimi duymazdan geliyor ama bu gülümsemesini bir nebze olsun artırıyor. Başımı çeviriyorum ve dişlerimle parmağını yakalıyorum, bu da kıkırdamasına neden oluyor. "Gördün mü? Tehlikeli."

Parmaklarını saç çizgimde gezdirirken gözlerimi kapatıyorum ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki tek düşünebildiğim bu: *Bundan daha fazlasını istiyorum.*

İç çekerek Midnight Proof'un üstündeki daireye baktı. Hadley bana anahtarı verdi ve bu gece eğlenmemi söyledi. Harika bir stüdyo alanı. Hiçbir masraftan kaçınılmamış, her şey üst düzey, çünkü Hadley bu. İkimize de bir tüp kayganlaştırıcıyla birlikte bir not bıraktı, "Ne olur ne olmaz... seksi zaman geçirin, sevgililer!" yazıyordu.

"Hadley ve burası için şükürler olsun," diyorum ona. "Bu geceki performansından sonra eve dönmek için bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Parmaklarını göğsümde gezdiriyor ve merakla bana bakıyor. "Siz ikiniz hep arkadaş mıydınız?"

Sormasının daha uzun sürmemesine şaşırdım. "Sadece arkadaşız, aramızda bir çekim yok. Ailemizin bir parçası oldu ve bir süre sonra en iyi arkadaşım haline geldi. Birbirimizi seviyoruz ama bu benim kardeşlerime duyduğum sevginin aynısı. Bunun onun için de geçerli olduğunu biliyorum." Hadley'nin hikayesinde daha fazlası var ama isterse bir gün Faye'e anlatmasına izin veririm.

Bana karşı gülümseyerek başını sallıyor. "Burada bulunduğum süre boyunca bana iyi bir arkadaş oldu. Onu neden ailenizden biri olarak gördüğünüzü anlıyorum."

Faye parmaklarını hafifçe kaldırarak boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinde gezdiriyor.

"Bu iyi hissettiriyor. Devam et," diyorum, onu izlemek için gözlerimi aralayarak. Parmaklarını karnımda gezdirirken ağzı yukarı kalkıyor ve gülümsediğini ima ediyor; tekrar sertleştiğimi görüyor. "Kırkına merdiven dayadığını sanıyordum, Foxx?"

"Henüz değil, Peach." Başımı yana eğip karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Böyle bir yorumla, sanki sana şaplak atmamı istiyorsun gibi."

Vücudunu ters çevirip göğsünü kanepenin koluna ve mükemmel poposuna sürterken o baştan çıkarıcı gülümseme yine yolumu

aydınlatıyor

yeterince eğilmiş. Deri üzerinde sürüklenen göğüsleri, o kalın tonlu kalçaları ve beline doğru kıvrımlı inişi, sahiplenmek istediğim bir yol. Bana eşit derecede tahrik olmuş ve ona ne yapmasını söylersem yapmaya hazırmış gibi bakıyor.

Doğrulup dişlerimi kıcının yanaklarına geçiriyorum ve bir kez daha kıcını oynatmadan önce inliyorum.

Aynı noktaya bir tokat atıyorum ve sonra tutuyorum. Dişlerimi sıkarak ona, "Vücudun çok seksi. Ama bu ağız ..." Tünediği yerin önünde durmak için hareket ediyorum, başparmağımın pedini alt dudağına sürtüyorum. "Bu ağızla ilgili fantezilerim var. Açık. Dili dışarıda."

Ve lanet olsun, hiç tereddüt etmeden yapıyor.

Dilinin uzunluğu boyunca sikimin başına dokunuyorum. Bir. İki. Daha uzağa itmeden önce üç kez. Bana bakarken geri çekiyorum, gözleri bana her şeye hazır olduğunu söylüyor. Tekrar, bir, iki, üç kez, beni kaygan ıslak hale getiriyor. "Şimdi o güzel dudaklarını etrafıma sar," diye zar zor nefes alıyorum, çünkü ben daha kelimeleri söylemeyi bitirmeden o çoktan yapıyor. Aletimi geri çekerek dudakları boyunca kendimi okşuyorum, içimde bir ürperti dalgalanıyor. "O kıcını benim için yukarı kaldır bebeğim."

Etrafımda boğuk bir miyavlama çıkarıyor. "Sana böyle seslenmemden hoşlanıyor musun?" *Bebeğim*. Ama cevap vermesine izin vermek yerine, elimi sırtının ortasından aşağı doğru hareket ettirirken ağzına sokuyorum. Beni boğazına o kadar sokuyor ki, boğazının etrafında tıkanıyor. Ama bu sefer geri çekmek için hareket ettiğimde, eli bacağıma dolanıyor ve beni daha derine çekiyor. *Sikeyim*.

Boğazını gevşeterek beni orada tutuyor ve bir mırıltıyla -bütün bunlardan tahrik olmuş gibi- yutkunuyor. Başım geriye düşüyor, şu anda her yüksek güce teşekkür ederken gözlerim kapanıyor. Bunu tekrar yaptığında, boğazının hareketi sikimin başını emerken neredeyse yıldızları görüyorum. Dişlerimin arasından havayı tıslayarak çıkarıyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum, ama lanet olsun, bu beni mahvetmiş olabilir.

Ağzının beni ne kadar ıslak ve sulu yaptığını hissederek yavaşça geri çekilirken, parmaklarımı çenesinin altında tutuyorum.

Kalın kirpiklerinin ve sulu gözlerinin arasından beni izliyor.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın," diyorum başparmağımı artık kırmızı rujundan bulaşmış dudaklarına sürerken. "Bu çok şefkatliydi..." Eğilip onu öpüyorum ve sonra istediğimi elde etmek için vücudumu onun etrafında kaydırıyorum. "Kıcını kaldır, bebeğim."

Benim için kendini daha fazla eğerek, arkasında diz çöküyorum ve bir parmağımın kıcının çatlağından aşağıya ve sıırıslıkam amından şişmiş klitorisine doğru sürüklenmesine izin veriyorum. O inlerken parmaklarımın o noktada oynamasına izin veriyorum, kık yanağının kıvrımı boyunca çırpınıyor ve daha yükseğe hareket ettirirken, tokatlamayı planladığım noktaya küçük bir daire çiziyorum. Hızlı bir hareketle kıcının yanağına şaplak atıyorum ve sonra bir saniye bile kaybetmeden onu açıyorum. Tadına bakmam lazım. Dilimi onun entire damlayan uzunluğu boyunca sürüklüyorum, inlemelerinin ve bana nasıl geri ittiğinin tadını çıkarıyorum. Güzel, büzülmüş göt deliğinden, sikmem gereken amına kadar hiçbir yerini kaçırmıyorum.

Daha fazlası için yalvarıyor, ismimin sesi ağzının minderle buluşmasıyla boğuklaşıyor.

"Bu yumuşak olmayacak, bebeğim," diyorum ona, uzunluğumdan aşağı bir kondom daha yuvarlarken. Uylukları bundan ne kadar tahrik olduğu için ıslak ve beklentiyle onları birbirine sürtüyor.

"Güzel," diye inliyor. "Göster bana."

Hızlı bir hamleyle ıslak, şişmiş amına giriyorum ve ilk hamlemlle kıcına güzel bir tokat atıyorum. *Lanet olsun.*

Gülerek inliyor. "Hepsi bu mu?"

Sikimin içinden çıkışını izliyorum. Bu iğrenç bir manzara; amının koyu pembe rengi ve beni ödüllendirme şekli, sikimi bir uyarılma parıltısıyla kaplıyor. Kolumu ön tarafına dolayarak onu göğsümle aynı hizaya getiriyorum. Burnumu boynunun kıvrımına sokuyorum ve onu içime çekiyorum. "Bana ne istediğini söyle. Şu anda bana yalvardığın her şeyi yapacağım."

Mırıldanıyor ve teninde gezdirdiğim öpücüklere doğru eğiliyor. Parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor, ben içine doğru sallanırken elimi klitorisine doğru götürüyor. "Benimle oyna. Ben de senin o kalın ve lezzetli aletinin üzerine boşalacağım."

İhtiyacım olan tek teşvik bu. Kalçalarımı sertçe içine yuvarlıyorum, tekrar yapmak için yeterince geri çekiliyorum, kalçalarım her ileri attığında dudaklarından küçük nefesler kaçıyor. Kollarımda titreyene kadar parmaklarımı klitorisi boyunca gezdiriyorum.

"Yapacağım..." diye haykırıyor, tam da amcığı nabız gibi atıp etrafımda sıkışmadan önce.

İçine girebildiğim kadar giriyorum ama yine de yeterli gelmiyor. Adımı inleyerek beni daha da yaklaştırdığında bile. Dönüp önüme uzanıyor ve göğüslerini birbirine bastırıyor.

"Her yerde, Foxx."

Prezervatifi çıkardım ve tam olarak istediğini yaptım. Orgazmım vücudumu kasıp kavururken göğüslerini ve karnını döllerimle boyuyorum ve ardında zar zor tanıdığım birini bırakıyorum. Kızarmış tenine sürmesini izlerken topuklarımın üzerinde dinleniyorum. İçimde var olduğunu hiç bilmediğim bir tür ön-mal ihtiyacı serbest bırakıyor. Sanki onu kendime aitmişim gibi hissediyorum; kirli ve çok ateşli.

Elimdeki pisliği göğsüne sürmesine yardım ederken gülümsüyor. "Bunu sevdim."

Bir nefes veriyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Gülüyor, ne teri ne de geleni umursuyor.

"Evet, Peach." Dudaklarımı omzuna ve boynunun kenarına sürtüyorum. "Ben de bundan fazlasıyla hoşlandım."

Bölüm 32

FAYE

"BAKTIĞININ FARKINDASIN, DEĞİL MI?" Ön merdivenlerden inerken kız kardeşime soruyorum ve onun ayakta durup ön tarafa baktığını, bir römorkun arkasından saman balyaları atan gömleksiz komşumuza sabitlendiğini görüyorum.

"Evet, farkındayım," diyor ve ellerimi o çok lezzetli görünen göğsünün her yerinde gezdirdiğimi bildiğim için gururla sırtıyorum. "Ne yaptığını biliyorum ama bu saman da neyin nesi? Köpekleri var, atları değil."

"Bir inek," diyorum ona, utanç verici bir dikkatle izlerken. "Gömleği nerede? Bu sabah hava donma noktasının biraz üzerindeydi."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Bir ineği nerede barındıracaklar? Arazilerinde bunun için bir ahır yok."

Sade kahvemi yudumluyorum. "Dünyanın en büyük bour- bon markasının dörtte bir sahibi; bir ahır inşa etmek isterse eder gibi bir his var içimde."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Onunla yattığına inanamıyorum."

Onunla yatmaktan çok daha fazlasını hiss ediyorum. İç çekerek ona yan gözle bakıyorum. "Biz pek uyumuyoruz. Buna inanmak neden bu kadar zor?"

Maggie bir kahkaha atıyor ve sonra tamamen bana bakmak için kayıyor. "Faye, sen bağımsız bir baş belasısın. Ve o da bir ... baba."

Tamam, söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"O yaşlı. Senden on yaş büyük." diyor ve sanki bu dünyadaki en iğrenç şeymiş gibi gözlerini kısıyor.

"O otuz sekiz yaşında. Ben de otuz yaşındayım. Bu iğrenç değil."

Bakışları tekrar ön cama yöneldiğinde, "Yani, adam yakışıklı, bu çok açık. Birlikte çalıştığı kalın vücutlu bir baba gibi." Başını yana doğru eğiyor. "Yine de onda da seninle ilgileneceğim havası var. Ve sen ..."

Ellerimi kupamın etrafına sarıp duruşumu değiştiriyorum ve saldırgan bir şey söyleyecek diye anında tetiklenmemeye çalışıyorum. "Peki ben neyim?"

Verandanın ve bahçenin hemen ötesindeki komşumuza odaklanarak, "Sen her zaman diğer herkesle ilgilenirsin. Özellikle biz küçükken annem yapamadığında hep sen devreye girdin."

Göğsüm ısınıyor ve nasıl işleyeceğimi bilemediğim bir rahatlama hissediyorum. Ama o devam ediyor. "Neden bu şekilde davranmak zorunda kalmaya bir ara vermek ve bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmek istediğini anlayabiliyorum."

Gözlerim bulanıklaşıyor ve boğazım duygularla düğümleniyor, başımı yavaşça çevirip ona bakıyorum. En basit gözlem gibi geliyor ama biri sizi görüp bunu yüksek sesle söylediğinde, bu doğrulayıcı oluyor. Ve bunu Maggie'den duymak, birbirimize uzun zamandır verdiğimiz ve aldığımızdan daha fazlasını borçluymuşuz gibi hissettiriyor.

Maggie, "Neredeyse hiç kullanılmadığı için ahır onlara teklif edebiliriz," diye öneriyor. "Annem burayı ikimize bıraktı, eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan ben de öyle düşünüyorum."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğim için gözlerimi kırıştırıyorum çünkü bu bana eskiden nasıl olduğumuzun bir versiyonu gibi geliyor. Kız kardeşler ve arkadaşlar, okul sonrası özel bir program gibi sağlıklı olmayan bir şekilde, ama küçük anlarda sevgi ve ilgi. Birbirimizin en sevdiği şeylere aşinalıkla devam eden bir dostluk; akşam yemeğinde kek, doğaçlama dans partileri ve *Pratik Sihir*'e duyulan aşırı takdir. Gençken ilişkimiz benim için dünyadaki en önemli şeylerden biriydi. Sadece bunu fark etmek ya da dile getirmek için hiç durmamıştım. Bu, sahip olduğum için kendimi şanslı hissettiğim bir şeydi ve sahip olmadımda cezalandırıldığımı hissettim. Cezayı memnuniyetle karşıladım -seçimlerim, gömülmesine yardım ettiklerim ve bulanıklaşmasına izin verdiğim çizgiler için. Ve bunların hepsi yanlış kişi içindi, hepsi yanlıştı.

"Maggie?" dediğimde sesim titrek çıkıyor.

Pencereden dışarı bakıyor, gözleri cam gibi, neredeyse bana bakmaya korkuyor. "Öyle mi?" diyor çenesi sallanırken.

"Durduğum için özür dilerim," diyorum ona.

Kaşlarını çatarak bana dönüyor ve ne söylediğimi sorguluyor.

"Seninle ilgilenmeyi bıraktım. Seni ve annemi terk ettim." Yükselen yumruyu yutuyorum - yüzeye çıkması ve çökmesi gereken özür dileyen duygu dalgası. O zamanlar kendimce sebeplerim vardı ama daha iyi bir yol bulmalıydım.

Bir damla gözyaşı kaçır ve hemen başını sallayarak onu uzaklaştırır.

Benimle tartışmadan önce ona bir söz veriyorum. "Şimdi gitmiyorum. Geçmişini değiştiremem ama sana söz veriyorum, seni bir daha terk etmeyeceğim."

Bana öyle bir bakıyor ki sanki bir şeyler saklıymış gibi hissediyorum. Sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama bunun yerine başını öne eğip alnını omzuma yaslıyor. Bunu uzun zamandır yapmamıştı. Maggie kucaklaşmayı hiç sevmezdi; kendi istediği olmadıkça fiziksel dokunuş onun en sevdiği şey değildi. Ve rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda, düşünceleri arasında gezinirken başını yaslayacağı bir omuzu tercih ederdi. İşaret parmağını benimkiyle birleştirdi ve fısıldadı, "Bunu özledim. Seni özledim."

Yüzümden daha fazla gözyaşı akmasını engellemeye çalışarak başımı kaldırıyorum. "Ben de," diye fısıldıyorum. Bir dakika daha öylece duruyoruz, Lincoln'ün ön verandanın pencerelerinin arkasından saman balyalarını fırlatmasını izlerken bu anın içimize işlemesine izin veriyoruz.

Derin bir nefes alarak yüzünü siliyor ve ön kapıdan geçip merdivenlerden yukarı çıkmadan önce gülümsüyor. "Şu pembe tüylü şov kızı yelpazesini ödünç alıyorum," diyor.

"Bekle, ne?" Az önce ne dediğini anlamaya çalışarak soruyorum. "Daha sonra bir randevum var," diye sesleniyor.

Parmağımı kaldırıyorum ve merdivenlere doğru dönüyorum. "Her şeyden önce, hayır, değilsin!" Kesik kesik gülerek bağıriyorum.

Beni görmezden geliyor ve yürümeye devam ediyor. Neredeyse üst sahanlığa ulaştığında durup bana bakıyor. "Gösterilerinizden birine gelmek istiyorum. Midnight Proof'a. Eğer sorun olmazsa?"

Karnım heyecanla zonkluyor, kuş tüyü pervanemi istemekten vazgeçiyorum. Sinirden de olabilir.

Sonunda yapmaktan gurur duyduğum bir şeyi görecek. Bu benim hem savunmasız hem de güçlenmiş hissettiğim bir parçam.

Sertçe yutkunuyorum ve ona gülümsüyorum. "Evet, bu çok iyi olur."

Geri kalan basamakları ikişer ikişer çıkar ve gözden kaybolur. Banyonun kapısı kapanıyor ve duş açılıyor. Verandaya geri döndüğümde rahatlamış hissediyorum - onu kaybetmenin ağırlığı, taşıdığımın farkında bile olmadığım bir şeydi.

Pencereden dışarı baktığımda, römorkun sahibi ona bir şeyler söylerken Lincoln'ün gülüşünü izliyorum ve bu manzara karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Eldivenli elleri, kamyonuna bağlı römorka asılı kefalet ipini kavırıyor, kaldırırken ön kolları esniyor ve pazuları geriliyor. *Mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu.*

Karavan garaj yolundan çıkıp bizim yola girdiğinde verandanın perdeli kapısını açıyorum. Hava beklediğimden bir tutam daha serin, Fiasco havasındaki tatlılıkla karışan topraksı saman kokusu sabahın geç saatlerinde güzel bir moral kaynağı oluyor.

Elimdeki telefon çalıyor.

FOXX

Gösteriyi beğendin mi?

Kafamı kaldırıyorum ve elinde telefonuyla bana bakıyor. Tanrım, bu adam çok lezzetli. Sanki beni daha da baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi gözlüklerini çıkarıyor ve tekrar takmadan önce alnını siliyor.

FAYE

Hava mı atıyorsun?

FOXX

Etkilemeye çalıştığım bir kız var. Sence işe yarıyor mu?

FAYE

Belki biraz. Lark ve Lily nerede?

FOXX

İçeride, Kit'i bir kazakla travmatize ediyor.
Neden?

Telefonumu arka cebime koyup verandanın merdivenlerine biraz daha yaklaşıyorum ve beni kendi açısından biraz daha iyi görebilmesi için vücuduma bir açı veriyorum. Bu bir gösteri için giyeceğim normal kıyafet değil ama etkisi yine de aynı olacak. Duştan sonra üzerime geçirdiğim kapüşonlu tişörtün fermuarını açıyorum ve tıpkı onun bana verdiği gibi ona mükemmel bir görüntü veriyorum. Yüz ifadesini seçemeyeceğim kadar uzakta ama benimki cebimde titreşirken telefonunu kulağına götürdüğünü görebiliyorum.

Diğer uçtaki sesi o kadar alçak ve derin ki, yemin ederim hattaki gürültüyü hissedebiliyorum. "Ne zaman onları düşünsem bana o mükemmel göğüslerini göstermekte çok rahatsın."

"Birçok insana göğüslerimi gösteriyorum. Ama sen bana kendininkileri gösterdin, yani ..."

"Evet, ama o insanların hiçbiri o güzel şeylerin tadına bakamıyor," diye mırıldanıyor ve bedenim tepki olarak ısınıyor. "Dilimin basit bir hareketiyle meme uçlarının narin yumuşak pembeden sert ve kızarmış koyuya dönüştüğünü göremiyorlar." Boşta kalan kolunu başının üzerine getirip ters duran şapkasının üstüne koyuyor. "Onlara daha sonra tatlı için ihtiyacım olacak."

Ben daha bir şey söyleyemedim, eski bir kaslı arabanın kükremesi yoldan uçarak geliyor. Lin-coln'un garaj yoluna dönüş hızı neredeyse rengini daha az fark ettiriyor.

"Hadley," diyor ve başını salladığını görebiliyorum. "Çocuklarımı hiçbir yere götürmesine izin yok. Şimdi nedenini biliyorsun."

Kıkırdarak, üzerimi örtmek için acele etmiyorum, kapüşonun iki tarafı gerekli olanı örtecek kadar hareket ediyor.

"Sonra görüşür müyüz?" diye sorar, tam kapısını açarken.

Telefondan sesini duyabiliyorum. "Saman mı taşıyorsun? Bu da ne demek oluyor? Bilmediğim bir tür fantezi çiftçi taslağı mı?" Adamın görüş açısını takip ederek bana doğru geliyor. Telefonu kapatmadan önce sadece sonraki birkaç kelimeyi duyuyorum. "Aman Tanrım, siz ikiniz takıntılısınız-"

Bir kahkaha attım. Haksız da değil. Onun yanındayken hissettiklerimi kısa sürede takıntı haline getirdim. Hadley'nin de bunu ona söylemekte bir sorunu yok.

İçeriden gelen müzik burada yankılanıyor. Biggie Smalls gerçekliğini ortaya koyuyor - hepsi bir rüya olabilir, ama sözler unutulmayacak kadar güzel. Ve beni gülümsetiyor.

Tekrar içeri girdiğimde Maggie merdivenlerden inerken aynı nostaljik gülümsemeyi takınıyor. Saçlarına sıkıca sarılmış bir havluyla gülümsüyor ve bundan sonra olacaklar hakkında sözsüz bir iletişim kuruyor. Evin her tarafına yerleştirilmiş hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalıyor ve ben salonun ortasında onun ritmiyle buluşuyorum. *Save the Last Dance* tarzı hareketler, *Teen Witch*'teki "Top That" dans yarışmasının sokak ortasına yuvarlanıyor. "Annem senin rap dönemini kaldıramadı" derken ikimiz de gülüyoruz. Biggie ya da Tupac'ın nasıl Stevie ya da Carly kadar ikonik olduğunu hiç anlamadı."

Hatırladıkça daha çok gülüyorum. "Oh, hatırlıyorum. Müzikten ya da atlardan bahsettiği zamanki kadar hiçbir şeye sinirlendiğini sanmıyorum."

Maggie gülümsüyor, ikimiz de nefesimizi tutarken sesi kısıyor. "Dünyayı gezerken hiç iyi konserler yakaladın mı?"

"Hiçbir şekilde dünya değildi."

"Buradan uzaktaydı. Hiç gitmediğim, hiç görmediğim, Fiasco'nun dışının bana dünya gibi geldiği yerler."

Mutfağa geçip iki bardak su dolduruyor. Birini bana uzatırken, "O zaman bana gittiğin yerlerden bahset" diyor.

"Nashville'e gittin, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Başını sallıyor. "Mezuniyetten hemen önce bahar tatili. Birkaçımız bir haftalığına arabayla gitmiştik."

Maggie, Kentucky Üniversitesi'nde atçılık ve bilgisayar programcılığı olduğu için okulunu yerelde tuttu. Yetenekliydi ve her ikisinde de gözü vardı. Annesi Finch & King için at eğitimi işine girmemesi konusunda kararlıydı. Bu, aralarında bir anlaşmazlık konusuydu.

"Ayrıca beni her yere götüren bazı özel soruşturma işleri de yaptım. Bir süre Louisiana'da, sonra Kuzeybatı Pasifik'te Bend civarında, sonra da Seattle'da. Bir yılın büyük bir bölümünü New York'ta kadının öldürüldüğü ama müşterinin öldürülmediği konusunda kararlı olduğu bir dava üzerinde çalışarak geçirdim."

Gülümsüyor, "Dediğim gibi, baş belası" derken önce yere bakıyor. Ve bu iltifat gurur duygusunu öne çıkarıyor. Tekrar pencereden dışarı bakıyor ve "New York nasıl bir yer?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Gürültülü. Meşgul. Hikayelerde ve filmlerde olduğundan farklı. Times Meydanı'nın ışıkları, tıpkı oradaki kalabalıklar gibi bunaltıcıdır. Noel zamanı Rockefeller Center'daki ağaç sadece bir ağaçtır. Ama nedense etrafı binalarla ve buz pateni pistiyle çevriliyken başka hiçbir yerde olmadığı kadar Noel gibi hissettiriyor."

"Annem Noel'de seni özledi. Sanırım yılın o zamanı seni görememek onun için en zoruydu."

Göğsüm ağrıyor, ağlamak istiyorum çünkü bu benim için de en zor kısımlardan biriydi.

Telefonunun zil sesi konuşmayı böler. Ekrana öfkeyle bir şeyler yazıp sonra da cebine koyarken nefes vererek "Kahretsin," diyor. "Gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?" Bana söyleyeceğini umuyorum ama söylemesini beklemiyorum.

Çantasını kaptığı gibi ön kapıyı açıyor ve "Olacak" diyor.

Kamyonetimle garaj yolundan çıkışını izlerken, burada bir şeylerin kırılması gerektiğini biliyorum. O gece olanların gerçeğini taşımak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Ve sahip olduğu tek seçenek sessiz kalmaktı. Onunla konuşmak ve bana ihtiyacı olduğu şekilde ona yaslanmak yerine onu bununla baş başa bıraktım. Kirpik-dışarı çıkmak, kumar oynamak, hepsi şimdi bana daha mantıklı geliyor.

Son hiç değişmediğinde hangi seçenekler vardır?

Maggie'nin sonları insanların onu terk etmesiydi. Artık öyle olmayacak. Hala yarım kalmış işler olduğunu bilerek hiçbir yere gitmiyorum. Waz King'in sadece bir ucube değil, bir katil, bir manipülatör ve ailemi parçalayan şeyin kaynağı olduğunu bilerek. Bu hikayemizin sonu olmayacak. En iyi yaptığım şey, insanları mahvetme gücüne sahip küçük sırları bulmaktı ve Waz'da çok var.

Bölüm 33

FAYE

Özel soruşturmalarda benim için her zaman işe yarayan birkaç şey vardır: doğru soruları sormak, insanlara ayaklarını ağızlarına sokmaları için alan vermek ve harika bir dikkat dağıtıcı. Cortez'in rodeoda dikkati dağılmıştı, bu yüzden telefonunu kaldırdım ve ekran yansıtma uygulamasını ekledim. O gün beni görmek için eve gelmediğini biliyordum, bu çok açıktı. Ama onunla kız kardeşim arasındaki konuşmayı yanlış okumuşum. Kişisel ya da cinsel değildi. İşle ilgiliydi.

MAGGIE

Git kendini becer, Cortez.

CORTEZ

Maggie, sıçtın batırdın. Her şeyi berbat ettin. Ve şimdi doğru şeyi yapmanı istiyorum. Bana ihtiyacım olanı getir.

MAGGIE

Ya
yapmazsam?

CORTEZ

Bunu zaten konuşmuştuk. O zaman anlaşmamızı unutalım. "Web tasarım" işinizle ilgili elimizde bir sürü kanıt var. Yaptığınız şeye büyük hırsızlık deniyor bu arada.

Ama ikimiz de peşinde olduğumuz şeyin bu olmadığını biliyoruz.

Herkese web tasarımcısı olduğunu söylemiş ama Maggie açılış sayfaları yapmıyor ya da web sitelerini yeniden markalaştırmıyor. Finch & King için Kentucky'deki off-track bahislerini yöneten kodlamayı manipüle ediyor ve muhtemelen asla anlayamayacağım bir şekilde fonları hortumluyordu. Onlar tarafından "web tasarımı" yapılması için işe alınmıştı. Foxx Bourbon ile aynı hikâyeyi anlatıyordu ama iki şirket de web sitelerini yeniden markalaştırmıyordu; bunlar paravan işlerdi. Foxx ona ikincil piyasada özel burbon sattırıyordu ama Finch & King ona kazançlarını artırmak için yarış dışı bahis sistemlerini manipüle ettiriyordu. Ve tüm bunları yarış pistine adım atmasına bile gerek kalmadan yapıyordu. Bunu Maggie'nin anlattıklarından biliyordum. Ama Cortez'in soruşturduğu şey bu olsaydı, dava bölge savcısında olurdu ve tutuklama emri çıkarılırdı. Ama olan bu değildi, bu da peşinde oldukları şeyin bundan daha büyük olduğu anlamına geliyordu. O bir FBI ajanıydı.

Blackstone'un masaya getirdiği şey buydu. Biraz- Finch & King'in işlerine karışan ve onu tehdit edip kaynak haline getirecek kadar kirli biri.

Karakolun kapısını iterek açıyorum ve ön masanın arkasındaki alanı tarıyorum.

Del camın diğer tarafında küçük bir grubun etrafında toplanmıştı ve ben ona el sallıyorum. Elini kaldırıyor ama bu her zamanki gibi beni gördüğüne sevinen bir selamlama değil.

Resepsiyondaki görevliye "Ajan Cortez'i görmeye geldim," diyorum.

Sol taraftaki köşe ofisi göstererek beni içeri buyur etti. "Geldiğinizi haber vereyim."

Sağımdaki bir memur, "Foxx yangınında yaşanan onca şeyden sonra bir ara vereceğimizi düşünürdünüz," diyor.

Dinlemek için vücudumu açıyorum.

"FBI, katledilen bu atlar için ensemde soluyor. Para, offshore hesaplardan Fiasco Savings Bank'a anonim olarak yapılan transferlerde de ortaya çıkıyor. FBI

ve işte buradayız, Cortez'den talimat alıyoruz. Bu adamdan nefret ediyorum," diye homurdanıyor. "ABD Mareşali saçmalığına da hiç girmeyeyim. Bir hafta içinde geleceğini duydum."

"Faye, burada ne yapıyorsun?" Del toplanmış olduğu yerden yanımıza gelirken soruyor. "Bugün çok şey oluyor, bir kahve içmek içinse ..."

Sözünü kesip dudak bükerek gülümsedim. "Cortez için bir şeyim var. "

Önce Cortez'in ofisine, sonra da bana baktı ve sordu: "Her şey yolunda mı? Desteğinle ilgili işlerin kapandığını sanıyordum?"

Ona cevap vermek yerine, "Bir dahaki sefere kahve getiririm, Del" diyorum. Del bana başını salladı, tam o sırada biri "Delaney" diye seslendi.

Cortez bana el sallıyor.

"Hey, ba-" Kendini durdurarak, "Faye, yani. Aslında ben de tam seni arayacaktım."

"Maggie ile ne yapıyorsun?" Açıkça soruyorum, dalga geçecek havada değilim. Cevap vermesine fırsat vermeden elimi kaldırdım. "Bana saçma sapan şeyler söyleme. Onu kullandığını biliyorum, buna dair kanıtım var, ama anlayamadığım şey ne için?" Sandalyesine geri oturuyor ve ellerini kavuşturuyor. "Kapıyı kapat," diyor. Kapatıp oturduğumda, "Kaynak olarak benimle çalışıyor," diye itiraf ediyor. Derin bir nefes alarak öne doğru eğildi ve masasının üzerindeki kahve fincanından bir yudum aldı. "Kazançlardaki tutarsızlıklar ve katılımcılara karşı oranlar hakkında şikayetler vardı. Ödemeler dengesizdi." En çok katılımın olduğu yarışların yapıldığı yerleri saymaya başlıyor: "Saratoga, Belmont, Louisville, Lexington. Hepsinde aynı kazanç modeli vardı, ama kız kardeşin akıllı. Parayı karıştırdı ve onu bulmamız bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Sadece kumar sorunu varmış gibi gösterdi, bu işi yürüten o değilmiş gibi. Optik konusunda zekiymiş. İnsanlar onu Finch ve King ile görmeye başladığında ve yeni web tasarım müşterileri almadığı gerçeği ..." Başını iki yana sallıyor. "Bu kadar küçük bir yerde yaşamıyor olsaydık fark edilecek bir şey değildi.

şehir. Ama bu sadece başlangıçtı."

Cortez masasına yaslanıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Duruşu sanki bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyormuş gibi.

Ben de boşlukları doldurdum. Şimdiye kadar belli olmayan detayları. "Finch ve King bir süredir burada bayrakları yükseltiyorlardı. Yani Maggie'nin de işin içinde olması, kötü haber olduğunu mu düşündün? Bu yüzden mi onu kullanıyorsun?"

Başını yana eğip vereceği yanıtı tartıyor. "Atlarla, jokeylerle, antrenörlerle ve hatta sahiplerle ilgili bir sürü şey oluyor. Eğer bir şeyin peşine düşeceksek, ispat yükümlülüğümüz var. Maggie başlangıçtı."

"Bu yüzden Blackstone çok önemli. O başka bir kaynak mı? Maggie gibi mi?" Cortez'in Maggie'yi çalıştırdığı gibi Blackstone'u da çalıştırması gerekiyordu; ya işbirliği yapmaları ya da kendi suç eylemleri yüzünden hapis yatmaları için onları tehdit edecek yeterli bilgi ve kanıt elde etmeliydi.

Ama Cortez omzumun üzerinden, kapının camından geçip memurların olduğu bölüme doğru bakıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Öyleydi. O çok *önemli*di. Blackstone öldü."

Donup kalıyorum, az önce ne dediğini anlamak için gözlerimi kırıştırıyorum. *Öldü*. Bu doğru olamaz. Göğsüm sıkışıyor. "Ne?" Burnumun kenarını sıkıyorum. "Nasıl?"

"Bu sabah. Kiraladığı evdeki temizlik görevlisinden bir telefon geldi. Boynunun iki tarafından boğazı kesilmişti. Balo salonunda asılmış. Kan kaybından ölmüş."

Beş yıl önce girdiğim cinayet mahalli gözümün önünden geçerken midem bulanıyor ve boğazımda safra birikiyor. Tesadüf diye bir şey yoktur. *Şeytan ayrıntıda gizlidir*. Sorumlunun kim olduğunu hemen anladım.

Dişlerimi sıktım, ayağa kalktım ve ona işaret ederek bunun doğru olmadığını açıkça belirttim. "Kız kardeşimi bundan uzak tut, Cortez."

"Burada aynı fikirdeyiz. Onun zarar görmesini istemiyorum, Faye. Bunun at yarışlarında şike yapmanın ötesine geçtiğini biliyorduk. Bu, manipüle edilen koca bir endüstri. Blackstone, Finch & King'in büyük miktarda uyuşturucu elde etmek için kullandığı kişiydi. Performans arttırıcılar, kokain, yılan zehrinden bahsediyoruz. Tüm izler yarış sonrası test edilen ve ölü bulunan atların kan dolaşımında bulundu."

Özel müzayedesinin sevkiyat belgelerinde bu kalemlerin her biri vardı.

"İki jokeyimiz, bir veterinerimiz ve bir antrenörümüz kayboldu. Yaralanmalardan insan ölümlerine kadar şüpheli olaylarla dolu kutularım var." Elleri saat beş yönündeki gölgesinde geziniyor.

"Adli tabibin raporunda annenizin ölümüyle ilgili herhangi bir bulguya rastlanmadı ama uzun süre eğitimlik yapması ve ardından ani kalp krizi geçirmesi bir noktada departmandaki bazı kişileri de endişelendirmişti."

Oda dengemi bozacak kadar eğilmiş gibi hissediyorum, aynı anda hem başım dönüyor hem de ağırlaşıyorum. Geri adım atıyorum, dizlerimin arkası sandalyeye sürtünerek oturmam için bana yol gösteriyor. Bu çok yakındı. Peşinde oldukları şey bütün bir endüstriyi alaşağı edebilirdi. Ve şimdi, kız kardeşim bunun merkezindeydi. "Kahretsin, Maggie."

Cortez sandalyesinde geriye yaslanıp boğazını temizliyor. "Maggie o gece, sarhoş olmadan ya da tutuklanmadan önce beni korudu. Bana bir antrenör, bir jokey ve Wheeler Finch arasında geçen sezonun üçlü taç kazananının uyutulmak zorunda kalmasıyla ilgili bir dizi yazışmayı gösterdi. Bunun geçen yılki on birinci at olduğunu söyledi. Ve bu doğru gelmedi. Zaten bir dava oluşturduğumuzdan haberi yoktu. Birdenbire her şeye doğrudan erişimi olan bir varlığım oldu. Ve sen zaten bana Blackstone'u teslim etmek için sıraya girmiştin." Duraklıyor, ses tonunda pişmanlık var ve "Calloway kardeşler bir imparatorluğu yıkmak için benim gizli silahımdı" diyor.

"Biz-" Ama ben ona buna hakkı olmadığını söyleyemeden sözümü kesti.

"Dört saat sonra Maggie 'sarhoş ve akli dengesi bozuk' olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Dayak yemişti, her yerinde çürükler vardı ve konuşmuyordu. Kontrol edilmeyi reddetti. Del onunla konuşmayı denedi, hatta onu ABD Marshall'ına bile götürdü, ama o hiçbir şey yapmadı. O zamandan beri ondan tek bir bilgi bile alamadım - bu yüzden ona güveniyordum. O geri çekildi."

Waz King yüzünden olduğunu biliyorum. Yaptıklarının bedelini ödediğini görmek istiyordu. Annemin ve benim suçu üstlendiğimiz şeyi. Hiçbirinin anlamadığı tek şey buydu. Hiçbir zaman çok iyi sindirilememiş gibi görünen parça: hiç kimse, özellikle de kadınlar, bir başkasının gündemi için kullanılmak istemez.

Öne doğru oturup parmağımı masasına sapladım. "Bir tek sen beni tüm bunlardan haberdar etmedin Cortez." Başımı sallıyorum. "Ve şimdi diğer kaynağın da öldü. Peki plan ne?"

Kollarını kavuşturur. "Plan aynı, Faye. Davayı oluşturmak. İkimiz de biliyoruz ki bir şeylerin tutmasının tek yolu doğru şekilde yapılmasıdır. Kaynaklara ihtiyacımız var."

"*Kanıt* ihtiyacın var," diyorum ısrarak. "Ve bunu senin için elde edebileceğim pek çok yol var. Burada herkesten daha iyi yaptığım şeyi yapmama izin ver. Finch & King'in mülküne, eğitim merkezine ve muhtemelen personel salonuna erişim sağlayabilirsem, tam olarak ihtiyacınız olan şeyi elde etmemem mümkün değil. Ve eğer Wheeler Finch'in özel konutuna girmenin bir yolunu bulabilirsem, plan yapmamam için hiçbir neden yok-"

"Sen aklını mı kaçırdın, Faye?" Cortez araya giriyor. Omzumun üzerinden polis merkezinin avlusuna bakıyor. Bu kez daha sessiz bir şekilde, "Bunların hiçbirinin mahkemede kabul edilmeyeceğinin farkındasın değil mi?" diyor.

Ve bunu söylerken, bunun neden asla işe yaramayacağını hemen anladım. "O zaman arama emri çıkartın. Bölge savcısını devreye sokun. Bu işi yürütmenin yolları var Cortez."

"Gideli *o kadar* uzun zaman olmadı, Faye." Nefesini dışarı vererek benimle aynı seviyeye geldi. "Foxy kardeşlerin bağlantıları olduğunu mu düşünüyorsun? Wheeler Finch ve Waz King'in sahip olduklarının yanında bu hiçbir şey. Edindikleri arkadaşlar çok zengin ve güçlü insanlar. Yargıçlardan, avukatlardan, katiplerden bahsediyoruz ve dışarıda bir yerlerde yerel polisin de maaş bordrosu varsa şaşırmam."

Wheeler'in dirsek temasında olduğu insanları düşünüyorum - iş sahipleri, yargıçlar, bu şehirdeki hemen hemen herkes. Yanılmıyor. Söylediği her şeyin mantıklı olduğunu biliyorum. Teknik ayrıntılar ve kanıtların yanlış kullanımı nedeniyle dışarı çıkan suçluların sayısı diğer nedenlerden daha fazla.

Çok fazla geçmiş var. Ailemin ve benim Waz King ve Wheeler Finch yüzünden yaşamak zorunda kaldığımız çok fazla korkunç şey var. Beklemekle ilgilenmiyorum, aynı FBI'ın ne zaman harekete geçeceğini görmekle ilgilenmediğim gibi.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediğimde Cortez, "Faye, ben ciddiylim. Senin bu işe karışmanı istemiyorum."

Kararlılıkla gülümsüyorum ve omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum. "Neye karıştın?" İkimizin de var olmadığını bildiği bir masumiyet taklidi yaparak söylüyorum.

Arkama yaslanıp Cortez'in bunu düzeltmesini ya da ellerinde kalan tek kaynağa bir şey olmasını beklememin imkanı yok.

Bölüm 34

Lincoln

Foxx ailesinin en yeni üyesine yeni evinde rehberlik ediyorum. Lark ve Lily okuldan döndüklerinde onu burada görünce çılgına dönecekler. "Maggie'nin Dottie'yi buraya bırakmamızı sorun etmeyeceğinden emin misin?"

Faye ellerini dar kot pantolonunun arka cebine sokuyor. Yenilenmiş ahıra bakıyor ve gülümseyerek, "Bu onun fikriydi ve teknik olarak buranın yarısına sahibim, yani benim olduğu kadar onun da kararı." diyor. Ahırlara ve tepedeki kırıslara bakıyor. "Buraya neden para döktüğünü ve en azından birkaç hayvanın keyfini çıkarmamasını anlamıyorum."

Foxx için mısır tarlalarını kiraladığımızda iyi bir ikramiye almıştı. Hasadın depolanması için depo yapılması gerekiyordu.

Ben vücudunu fırçalarken Dottie miyavlıyor. "Onunla düzgün bir şekilde ilgilenildiğinden emin olmak için hepimiz için bir program hazırlayacağım. Burada olması sizin sorumluluğunuzda olduğu anlamına gelmiyor. Nasıl evcil bir inek sahibi olunacağını öğrenmek için You Tube'da videolarım var."

Faye başını sallar. "Ah, biliyorum." Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ve ben de ona iki kez bakıyorum.

"Bu neden komik?" Yüzündeki suçlu ifadeye bakarak kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bu her iki şekilde de olabilir. . ." Gözlerini kapatıyor ve "Bir yayla ineğinin bakımı ve yetiştirilmesiyle ilgili yeterli miktarda video izlediğinizi biliyorum çünkü senin ve Ace'in telefonlarına bir saklı alan yansıtma uygulaması yüklemiş olabilirim" diyor.

Söyleyebileceği onca şey arasında bunu beklemiyordum. Küçük bir kahkaha atarak, "Peki ilginç bir şey bulabildiniz mi?" diye soruyorum.

Tek gözünü açıyor ve endişeyle itiraf ediyor: "Ace çok düzenli."

"Bu yeni bir haber değil. Bana özellikle birilerine çıplak fotoğraf gönderdiğini ya da Cumartesi geceleri toplanan bir örgü grubuna üye olduğunu söylemenizi umuyordum."

Bir kahkaha attı. "Bu çok özel." Biraz gergin görünerek Dottie'nin tüylü paltosunu okşuyor. "Delirdin mi sen?"

Fırçayı fırlatıp ona yaklaşıyorum. "Bana bak, Peach."

Odağını inekten bana çeviriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Senden saklayacak bir şeyim yok," diyorum ona. "Ve kızgın değilim. Yine de kardeşimin telefonunda tam olarak ne bulduğunu bilmek istiyorum."

Daha yakına kayıyor. "Ace ile ne yaptığınız ve Blackstone ile olan bağlarınız hakkında daha fazla detaya ihtiyacım vardı-"

Sözünü kestim, elimi koluna doladım ve onu kendime doğru çektim. "Hâlâ saklayacak bir şeyim yok." Bir sonraki söyleyeceğim şey için yüzeye çıkan duyguyu yutuyorum. "Bana güvenebilirsin."

Göğsüme doğru başını sallaması şimdilik yeterli bir onay.

Doğrusu şaşırmadım, kadın bir araştırmacı.

Bana sarıldığı için birkaç dakika sessiz kalıyor. Kızlarım ne zaman sessizleşse, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlarım. Ben daha sormadan başını kaldırıp "Blackstone öldü." dedi.

Beklediğim bu değildi. Fırçayı bıraktım ve ona yaklaştım. "Ona ne oldu?" diye sordum.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp derin bir nefes alıyor. "Sorun da bu zaten. Onu öldüren şey tam olarak beni ..." Bana bakarak başını sallıyor. "Boynu iki yerden kesilmişti. Kan kaybından öldü ve-" Boğazını temizliyor. "Tullis'in aldığı yaraların aynısıydı."

Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamak için yüzüne bakıyorum. Çünkü ona göre, Tullis'i öldüren ve Faye'i kendi başına bırakan annesiydi.

onun pisliğini temizlemek. "Ama annen-" Söylemeye başladım ama s ö z ü m ü kesti.

"Maggie oradaydı. Ben mutfağa girmeden önce her şeyi duymuş. O asla annem değildi." Gözünün kenarından bir damla yaş kaçıyor, ama kendini tutmaya çalışarak onu uzaklaştırıyor.

"Bunu sana ne zaman söyledi?" Bunu nasıl öğrendiğini anlamaya çalışarak soruyorum.

"Rodeoda." Ahırın etrafına bir göz gezdirerek kendisine detaylandırması için bir saniye verdi. "Onu annem öldürmedi." Bu kez bakışlarımla buluştuğunda o kadar kederli görünüyor ki göğsüm ağrıyor. "Waz öldürdü."

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Onu tehdit etti. Finch ve King'in yaptıkları konusunda çenesini kapalı tutmasını söyledi ki bunun ne anlama geldiği hala belirsiz. Sonra da eğer bir şey söylerse Maggie ve benim için geri geleceğini söyledi. Sanırım Tullis'i öldürmek onun sigorta poliçesiydi. İhtiyacı olduğunda suçlu taraf olarak görünmesini sağladı ve Finch & Kings'te daha büyük bir rol üstlenmesi için ona yer açtı."

At ahırının kenarını yumruklarken göğsünden bir hıçkırık kopuyor. Kızgın ve üzgün. Onu suçlamıyorum.

İçine itildiği tehlike seviyesini düşündükçe adrenalininim yükseliyor. Ve şimdi de Blackstone, Tullis ile aynı şekilde mi ölüyor? Tesadüf olamayacak kadar özel bir durum.

"Maggie hiçbir şey söylemedi. Annem söyleyemedi. Ben de en kötüsünü düşündüm ve onu gömdüm," diyor nefesini üfleyerek.

Kollarımı ona doladım. Omuzları titriyor ve gömleğimi gözyaşlarıyla lekelemesine izin veriyorum.

Nefes alış verişini sakınleştğinde elimi yüzüne götürüp çenesini bana bakması için yukarı kaldırıyorum. "Beni dinle," diyorum ona usulca. Sanki şu anda uzaklaşmaya dayanamıyormuş gibi kendini bana sarılmış tutuyor. "Bunların hiçbirisi senin bilebileceğin ya da durdurabileceğin şeyler değil. O zamanlar bildiklerine dayanarak aileni korudun. Bu kadar basit."

Fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Dikkatimi vermeliydim. Ayrıntıları daha iyi fark etmeliydim ve sonra belki-"

"Yapma," diye kestim sözünü. "Keşke ve belki'ler gerçek değildir. Onlar fikirlerdir. Ve eğer dikkatli olmaz ve onlara çok fazla odaklanırsak, bizi sarmal hale getirirler." Eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum.

Kollarımı tekrar ona doladım. "Bunu çok uzun süre yaptım ve beni hiçbir yere götürmedi. Terapi dışında."

Gözyaşlarını silecek kadar uzaklaşıyor ve benim bu durumu hafifletme çabama küçük bir kahkaha atıyor. "Sana söz veriyorum, bunların hiçbirinin ailene olduğundan daha fazla yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Kollarımı kavuşturuyorum ve söylemediği şeyi alıyorum. "O zaman bir planın var?"

"FBI kurallara göre oynamak zorunda. Burada fark ettiğimden çok daha derin katmanlar var, ama onlar bir dava oluştururken ..." Gözlerini kapatıp kendini sabitliyor. "Maggie onların tek kaynağı. Ve Finch ya da King farkına varmadan onları besleyebildiği kadar besledi. En azından ben öyle umuyorum. Waz'ın şüpheli olduğunu biliyorum, sonra beni ve Blackstone'la olanları da işin içine katıyorsun."

Hiçbir kısmını sevmiyorum. O benim için hiç beklemediğim ve planlamadığım şekilde önemli. Ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

"Bu pek çok insanı tehlikeye atıyor, Foxx. Öylece oturup kötü bir şey olmasını bekleyemem."

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama bu kadın hakkında öğrendiğim şey, bu işin peşini bırakmayacağı.

"Sen akıllı ve yeteneklisin. Ve yapabileceğim en kötü şeyin sana bırak onlar halletsin demek olduğunu biliyorum." Elim çenemde gezdiriyorum ve kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Benden ne istediğini söyle."

Bir an için nutku tutuldu, bana sadece göz kırptı. "Aynen böyle mi?" Başımı sallayarak cevap veriyorum, "Aynen öyle."

"Önce Maggie ile konuşmam gerek."

Aynen. Elim uzattım ve o da tuttu, böylece kollarımı ona dolayabildim. "Sadece senin yanından ayrılmamı bekleme."

"Tamam," diyor ve Dottie'yi birkaç kez daha severken başını sallıyor.

"Bu akşam mutfak lavabosunda yemeğe gelmeye ne dersin?" diye sordum. Onun benim masamda olması ve kızlarla ayda birkaç kez yaptığımız bir şeyin parçası olması fikri hoşuma gitti.

Merakla gülümsüyor. "Mutfak lavabosu yemeği nedir?"

Hortumu açıyorum ve yalağın dolduğundan emin oluyorum. "Öğrenmek için buraya gelmen gerekecek."

"Şu anda en sevdiğim miks işte bu - TikTok'taki DJ'lerden bir grup mashup. ABBA ya da Hall & Oates gibi 70'lerin klasiklerini bir araya getirip Celine ya da Mariah gibi solo bir diva sanatçısıyla eşleştiriyorlar," diyor Lark, Faye ile EarPods'larını paylaşıp iPad'inin üzerinde gezinirken.

"Annem her Cumartesi sabahı bu Mariah Carey albümünü çalardı. O gün bizim temizlik günümüzdü. Bu da iki anlama geliyordu: Kimse uyumayacaktı ve müzik yüksek sesle çalacaktı. Maggie ve ben sürekli homurdanırdık."

Lark ekliyor, "Ben de isterdim."

Arkamı dönüp su kaynatmak için tencereyi alıyorum. Buzdolabındakilerin çoğu pilav ya da makarnayla iyi gider. "Kızlar, bu akşam pilav mı, makarna mı yoksa salata mı yapacağız?"

Faye üç seçenek arasında bölünen oyları dinler. "Onunla birlikte başka neler olduğunu öğrenebilecek miyiz?"

Lily buzdolabının kapağını açıyor ve yarı kullanılmış eşyaları ve artıkları saymaya başlıyor. "İki yarım domates, doğranmış soğan, biraz tavuk artığı ve babamın karides scampi artıkları. Bir kap çileğin yarısı var." Bana doğru döndü. "Baba, o pars- ley mi yoksa kişniş mi?"

"Kişniş," diye cevap veriyorum.

"Rice," diye seslenir Faye. "Bir fikrim var. Yardım edebilir miyim?" Önce Lark'a, sonra da Lily'ye bir bakış atıyorum. "O yardım edebilir mi?"

İkisi de hep bir ağızdan mutlu evet sesleri çıkarıyor ve ben de kolumu uzatarak Faye'in dizginleri ele almasını sağlıyorum. "Mutfak lavabosu yemeği senindir, Şeftali."

Bir saatten az bir süre sonra son tabağı da durulayıp bulaşık makinesine atıyorum. Faye, Lily'nin kolundaki değerli taş bileziği işaret ederken, "Bu kesinlikle canlı enerji anlamına geliyor," diyor. "İşte, bunu yeni ay evresinde takarsan, başka bir şeye dönüşen iyileştirici yetenekleri olup olmayacağını anlayalım."

Lily gülerek, "Sence böyle mi işliyor? Her şey birbirine böyle mi bağlı?"

Faye omuzlarını silkiyor. "Her şey bir şekilde birbiriyle bağlantılı - taşlar ve dikitler aydan biraz yük almış gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Ya da güneş," diyor Lily ilgiyle.

"Baba," diye fısıldıyor Lark yanımda. Ona baktığımda gözlerini Lily ve Faye'den ayırmıyor.

"Evet, tatlım, ne oldu?"

Sürekli fısıldıyor, "Bu gerçekten çok iyiydi. Her zamanki mutfak lavabosu yemeğinden daha iyiydi. Daha önce hiç taco kasesinde çilek yememiştim ama işe yaradı. Ve başka bir akşam tekrar yemek istiyorum."

Onun alanına doğru eğiliyor ve kabul edeceğini umduğum bir şey soruyorum. "O zaman tekrar yemeğe gelmesini isteyelim mi?"

Benim ne yaptığımı izliyor: Lily ve Faye, ağaran gibbous ayı ve Lily'nin doğal bir sitrin clus- ter'i olduğu için heyecanlanıyorlar.

"Evet, sanırım onu burada görmek güzel olur," diyor gülümseyerek ve iPad'ini alıp oturma odasına geçiyor.

"Lark, bensiz bir bölüm bile izlemeye iznin yok," diye sesleniyor Lily, kız kardeşinin ardından oturma odasına hışımla girerek.

Faye bir yudum aldıktan sonra önüne koyduğum bardağa bakıyor. "Bunu neden seviyorum? Nedir bu?"

Bunu söylerken gurur duymak hiç de zor değil. "Bu test ettiğim bour- bon."

"Hoşuma gitti," diye mırıldanıyor rahat bir sırtışla.

Mutfağa doğru ilerlerken ona "Bugün öncekinden biraz daha kaygısız görünüyorsun," diyorum. Arkamdan yaklaşıp beni kendine hapsediyor, ben son tencereyi durularken kollarını belime doluyor. Başını sırtıma yaslıyor ve ben ellerimi kurularayp ona sarılmak için arkamı dönecek kadar hızlı hareket edemiyorum. Onun yanındayken kendimi rahat hissetmeye ne zaman başladım bilmiyorum ama böyle bir gecede bunu hissediyorum. Bunun gibi daha fazla gece geçirmenin ne kadar kolay olacağını hissediyorum.

Bana yaslanmasının ve kollarımın sımsıkı sarılmasının ağırlığına alıştığımda sinirlerim tepeme çıkıyor. İçimden bir ses bunun bir dakika içinde dağılabileceğini söylüyor ve ben de bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum.

Bölüm 35

Lincoln

"BİR DAKIKAN VAR MI?" Ace'in mutfağına dalarken sordum.

Hem o hem de Grant kahve fincanlarını dudaklarına götürmüşler, beni bu kadar erken beklemiyorlardı. Julep, Kit'i tasmaıyla yanımda selamlıyor. "Otur."

Dinliyor ve ödülünü almak için başını kaldırıyor. Cebimden on sent büyüklüğünde bir kurabiye çıkarıyorum. "Sanırım makaleyi gördün?" Ace tezgâha yaslanarak soruyor.

Grant'e bakıyorum, o da bana telefonu uzatıyor. Ekranda üçümüzün okul çağında çekilmiş bir fotoğrafı var. Bunu Foxx Bourbon'un 75. Yıldönümünden hatırlıyorum. O zamanlar Fiasco'da gördüğümüz en büyük kutlamalardan biriydi. Makalenin başlığında şöyle yazıyordu: *Bourbon'un 100 Yılı ve Her Şeyin Sırrı*.

En büyük kardeşime bakıyorum ve o da memnun görünüyor. Aşağıya indiğimde, o gün Murray'e söylediklerim italik olarak yazılmış ve tam *da* şu anda özellikle doğru geliyor: ... *o fiçılarda son bulan şeye 'kalp' denmesinin bir nedeni var. Kentucky'nin suyu, gelişen burbon kültürü olabilir ama bence Foxx Bourbon'u en iyi burbon yapan şey, o fiçılara dökülen gurur ve Foxx ailesinin buna duyduğu saygıdır. Bourbonun 100. yılını kutlarken, en seçkin markalardan biri, damak tadı ve kitleler değiştikçe evrim geçirirken kalbini de koruyor.*

Bu sözlerin zamanlaması daha mükemmel olamazdı. İşaretsiz şişeyi tezgâhın üzerine koydum. "Grant, üç bardak getir." Ama o çoktan bardakları mermerin üzerinde kaydırmaya başlamıştı. Bu partinin viskozitesine dikkat ediyorum - bu kez daha koyu kahverengiler, başlangıçta olduğu gibi tek fıçıdan ziyade iki fıçı burbona benziyor. Kendimi bildim bileli hayatımızdaki önemli anlar için özel karışımlar yaparız. Hangi yılları diğerlerinden daha çok sevdiğimizi takip etmemize yardımcı olan şeylerden biriydi.

"Bu partide önemli bir şey yoktu. Tipik bir karışımdı: 71 mısır, %16 çavdar ve %12 arpa. Dört yıl boyunca fıçılarımızda yıllandırıldı." Ne yaptığımı itiraf etmeden önce ikisinin arasına bakıyorum. "Sonra iki buçuk hafta boyunca kekik ve şeftali ile demlendi."

Grant burnunu sokarken kendi kendine gülümsüyor.

Ace koklamadan önce rengini görmek için bardağı ışığa tutuyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Şeftali mi?"

Küçük kardeşim yudumunun etrafında gülümserken ona sertçe başımı sallıyorum.

Ace başını sallar. "Sana ve Grant'e hak veriyorum, ikiniz de her şeyi ciddiye alıyorsunuz, değil mi?"

Grant, "Harika bir damak tadı var." diyor.

Ben de düşüncelerimi söyledim. "Buzlu, soğuk, sek, karıştırarak, her şekilde içebilirsiniz. Ama yeni bir deneyim için potansiyel yaratıyor." Bardağımı başımla işaret ediyorum. "Foxy markasını daha fazla bardakta görmek istiyorsanız, burbon sevmeyen kalabalığa hitap etmeliyiz. Bunun köklerimizden uzaklaşmamıza ya da gerçek burbon pazarını boğmamıza gerek yok, ama potansiyeli var."

Ace bir yudum daha alır. "Nefret etmiyorum. Mısır yerine daha yüksek oranda çavdarla denemek isteyebilirsiniz. Çavdar, tatlıyı dengeleyecek bir baharat katabilir." "Lezzet profilini en iyi neyin koruduğuna bakın" demeden önce bir omzunu silkiyor.

Karışımlarımızın çoğunda mısır oranı daha yüksekti. Bu da püremizi daha tatlı yapıyordu. Şekerler fıçılardaki meşeyi yiyor ve yaşlandırma sürecinde değişen sıcaklıklar Ace'in her zaman söylediği gibi tadım profillerimizi en sağlam yapan şeydi. Her konuda, hatta bu mantıkta bile hemfikir değildik ama ondan gelen bu geri bildirim bir kazanım gibi geliyor; ağabeyimin onayını almak kariyerimdeki en büyük kazanımlardan biri.

"Kendinden bu kadar memnun görünme. Griz'e burbonuna meyve koymak istediğini söylemek zorunda kalacak olan sensin. Ve ben bu boktan şovu en ön sıradan izlemek istiyorum."

"Biri bok gösterisi mi dedi?" Hadley vals yaparak içeri giriyor.

Ace bir kahkaha attı. "Bunun senin kartvizitin olduğunu unutmuşum." Ona lanet bir kedi gibi tıslıyor.

Ace, "Olgunluk seviyen beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor Hadley," derken Grant ve ben eğlenen bir bakış paylaşıyoruz.

Başını arkaya yatırıp tavana bakıyor ve kendi kendine gülüyor. "Çok kolay." Sonra Ace'e odaklanıyor. "Ama buraya senin için gelmedim." Dikkatini bana çevirerek, "Mimarın bilgilerini vermek için evinize uğradım ve Maggie verandanızda oturuyordu. Seninle konuşması gerektiğini söyledi. Burada olacağını düşündüm." Masanın üzerindeki şişeye bakarak kaşlarını kaldırdı ve sözsüz bir şekilde nasıl gittiğini sordu. Bunu bugün sunacağımı biliyordu.

Ona yarım bir gülümseme ve başarı göz kırpması veriyorum.

"Güzel. Hazır olduğunuzda, bir kutu alacağım. Bence anında kedi kazanır."

Ace nefes verir, "Lanet ol s u n ."

"Her neyse," diyor Hadley, geldiği yöne doğru adım atarak. "Griz'le birlikte ahırda."

"Teşekkürler, Hads," diye sesleniyorum.

Grant'e bir bakış atıyorum, onun fikrini merak ediyorum. Bir şey düşünmeden önce doğru kararı verdiğimden emin olmak istiyorum. "Grant." Koridora doğru başımı sallıyorum. "Bir saniyeye ihtiyacım var."

Kaşları çatılıyor ama bunu sorgulamıyor. Biraz yalnız kaldığımızda, "Senin için bir varsayım" diyorum.

Grant kollarını kavuşturur. "Pekâlâ," diye homurdanıyor. Huysuz piç kurusu. "Varsayımsal," diyor nefes verirken.

Kollarımı kavuşturarak onun duruşunu taklit ediyorum. "Birisi bir suç davası oluşturmaya çalışsa, ancak arama veya gözetim izni almak ilgili kişiyi uyabilir ve davayı tehlikeye atabilirse, ne yapardınız?"

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık daha da derinleşiyor. "Bilmek istiyor muyum?"

Başımı sallıyorum.

Derin bir nefes alır. "Pekala, oynayacağım. Kurallara uymak bir davayı sağlam tutan şeydir. Ama varsayıyorum ki

Bir yargıç ya da üst düzey yetkililer duruma çok yakın olabileceği için garanti mümkün değil mi?" *Ding, ding, ding.* Ben cevap vermeden konuşmaya devam ediyor. "Kaynaklar ve tanıklar böyle bir davayı oluşturmak için en iyi seçenek olacaktır."

Cortez'in yaptığı da buydu. Maggie'yi Finch ve King'in peşinde olduğu şeyin merkezine koyan şey bu.

Başımı sallıyorum ve yanından geçerken omzunu tutuyorum. "Teşekkürler."

Tam kapıya ulaştığımda Grant seslendi, "Halkın tepkisi olsaydı."

Dinlemek için geri döndüm.

Sözlerini tartmadan önce bir dakika boyunca yere bakıyor ve şöyle diyor: "Eğer sosyal medyada yeterince ilgi görürse ya da ilgili kişi haberlerde herhangi bir şekilde bu suçla ilişkilendirilirse, bu durum işleri ilerletebilir. Bir durum gözünüzün önündeysen onu görmezden gelmek zordur. Baskı oluşturmak bir seçenek olabilir."

Duymak istediğim *buydu*. Parmaklarımı kapının çerçevesine vurduğum ve başımı salladım. "Teşekkürler." O da bana dudak bükerek başını sallıyor ve ekliyor: "Buraya dikkat et."

Bir yanım istese de başka bir şey eklemiyorum. Ahıra doğru ilerlediğimde Griz ve Maggie geçen sonbaharda doğan taylardan birinin ahırına doğru eğilmişlerdi. Griz'in ona şöyle dediğini duyuyorum: "Bunu düzeltmek onu geri getirmeyecek. Her ne yapıyorsanız, birileri zarar görmeden durmanız gerekiyor."

"Çoğu zaman iyi tavsiyeleri oluyor," diyorum, onların dikkatini çekerek. "Griz, Maggie ile konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Ona başının yanından bir öpücük veriyor ve giderken elini omzuma koyuyor. "Sakin ol, tamam mı?"

Griz'in bazı zamanlarda yaptığı bazı şeyleri nasıl bildiğini bilmiyorum. Belki de vücut dilinden ya da ortalığı toz dumana katan birine dik dik bakmamdan ve bunun korumam gereken insanlara isabet etmesinden endişe etmemden kaynaklanıyordur.

Griz kulağımdan uzaklaşır uzaklaşmaz, ses tonum uyarı niteliğinde, söylemem gerekeni söylüyorum. "Derin sularda oynadığını biliyorum. Bana saçmalama Maggie. Finch & King ile ne yapıyorsun?"

Bir kahkaha mırıldanıyor. "Neden umursuyorsun, Linc? Hala senin ve Ace'in beni tuttuğu işi yapıyorum. Sadece sizlerin sahip olduğu şeylerin çoğunu sattım."

rezerviniz var. Burbonunuz ciddi bir sirkülasyon içinde ve bunu kanıtlayacak kârınız var."

"Farkındayım ve ikimiz de bunun onunla bir ilgisi olmadığını biliyoruz." "Faye?" diye soruyor ata bir havuç uzatırken.

"Eğer sana bir şey olursa, o da zarar görür. Planladığın şey her neyse yanlış tarafa geçersen, o zaman o koz olur. Ben koz olurum. Ailem. Kızlarım. Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Linc," diyor başını ahır kapısının yanında kavuşturduğu kollarına dayayarak. "Sana her şeyi anlattı, değil mi?"

Ona başımı salladım. "Bunun sürüncemede kalmasına izin vermeyecek ve en iyisini umacak." Ona dikkatle baktığımda, gözlerinden haklı olduğumu anladığını görebiliyorum. Gergin ama bunu itiraf etmiyor.

Telefonumu çıkarıp rehberimi tarıyorum ve bir arama yapıyorum. "Hey, Murray." İkinci çalışta açtığında telefona gülümsüyorum.

"Lincoln Foxx, senden ne zaman haber alabileceğimi merak ediyordum," diyor neşeli bir ses tonuyla. "Parça hakkında ne düşünüyorsun?"

Maggie merakla beni izlerken, "Harika bir makaleydi. Size şahsen teşekkür etmek istedim."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok," diyor nazikçe. "Çok sayıda içki fabrikasını ziyaret ettim ve hiçbirisi bana sizinki gibi bir his bırakmadı. Sizde özel bir şeyler var."

İltifatı kabul ediyorum. "Ben de öyle düşünüyorum." Maggie'ye bakıyorum, umarım bu iş istediğim gibi gider. "Dinle Murray, burada at yarışlarında neler olup bittiğiyle ilgili sorularına cevap verebilecek biri var. Söyleyeceklerini duymak isteyebileceğini düşündüm."

Bu onun dikkatini çekti, ama iyi bir şekilde değil. Doğruldu, beni susturmak için başını sallıyor.

Murray arka planda bir şey karıştırıyor, muhtemelen söyleyeceğim başka bir şeyi kaydetmek için bir kayıt cihazı ya da başka bir şey. "Takip edebilmem için bana bir isim verme şansınız var mı?"

Ama ona başka bir şey vermiyorum. "Bunu ona bırakacağım. Sadece sorduğunu unutmadığımı bilmeni istedim."

Telefonu kapatmadan önce birkaç nezaket konuşması daha yaptık.

Maggie kollarını kavuşturur ve neredeyse "Ne oluyor Linc?" diye bağırır.

Sağındaki sandalyeye yaslanıyorum ve onunla aynı hizaya geliyorum. "Tüm inancını FBI'ın bu işi çözeceğine ve

sana ve ailene zarar veren insanlar sonunda adaleti bulacak. Bu ihtimalleri sevmiyorum." Yarıştan ve kumardan anlıyor ve söylediklerimin zihninde ne zaman yer ettiğini anlıyorum. "Eğer tüm bunlar istediğin gibi sonuçlanmazsa" -ona Murray'in kartını uzatıyorum- "şimdi başka bir seçeneğin var."

Aşağıya bakıyor, ikna olmamış. "Bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Bu bir karmaşa yaratır."

"Bazen işleri yoluna koymak için ortalığı karıştırmanız gerekir."

"Burada çoktan kötü kararlar verdim, Linc," diyor başını eğerek ve muhabirin kartvizitini çevirerek, ses tonu değişiyor. "Kız kardeşimden, annemden bir şeyler sakladım. Ve Cortez'den. Lanet olası FBI bana baskı yapıyor. Waz'a yaptıklarının bedelini ödetmekten başka bir şey umurumda değil." Hıçkırıklarını bastırıyor. "Ve bu-"

Foxx'un omzunu sıkıp sözünü kesiyorum. "Sıkışıp kalmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Başka birinin istediğini yapmaktan başka seçeneğiniz yokmuş gibi hissetmek. Doğru olanı yapmak bazen sevdiğimiz insanları korumak kadar basittir." Elindeki karta bakıyorum ve bir kez dokunuyorum. "Bu da başka bir yol."

Gerçekte ne söylediğimi anlamak için yüzüme bakıyor. Sonra soluk soluğa bir kahkaha attı. "Onu seviyorsun," diyor, sanki hiç düşünmediği bir şeymiş gibi.

Gülümserken göğsüm ısınıyor. "Benim olanı korurum, Maggie. Buna artık Faye de dâhil."

Tırnaklarına bakıyor, aklına estiği zaman bana Lark'ı hatırlatıyor.

"Uzun süre bir sır saklamak zorunda kaldınız. Bunun içinde boğuluyormuşsun gibi hissettirdiğini biliyorum. Ama sen güçlüsün Maggie. Tıpkı kız kardeşin gibi. Ve şimdi tüm kartların senin elinde olduğu bir konumdasın. Eğer senin için çok tehlikeli olursa. Onun için de." Bir adım uzaklaşmadan önce elindeki kartvizite bir kez daha bakıyorum. "İşte bu senin emniyetin."

Charlea 7h

FAYE

CLIVE basa vuruyor, aynı anda trompette Marshall içeri giriyor ve gerçekten uzun zamandır duyduğum en iyi soloyu atıyor. Griz her ne kadar bu adamları kötülemek istese de, onlar birlikte çalma zevkine eriştiğim en iyi cazcılardan bazıları. Piyano riffinin vuruşu şarkıyı bitirmek için mükemmel bir nokta.

Üstümde ve altımda uzanan yumuşak pembe devede tüyü yelpazelerle, spot ışıkları beni takip ederken odanın içinde hareket ediyorum. Saten kırmızı slip elbisem, kalçalarımı öne doğru eğip büktüğümde seyircilerin parıltılı göğüs dekoltemle ve elmas taklidi püsküllerimin en üst kısımlarıyla alay etmesine neden olacak kadar aşağıya iniyor. Her zamanki gibi eski Hollywood görünümünü tercih ediyordum ama bu gece biraz daha ihtişamı hak ediyordu. Köşeye sıkışmış kadife koltuklarda, Marla fıçı birasını yudumlarken Prue ve Romey müzik eşliğinde omuzlarını sallıyorlar. Marla gülümsemiyor, ama müziğin duraklamaları arasında birkaç yüksek sesli ıslık çalıyor.

Kalçalarımı bara doğru fırlatıyorum, tüylü yelpazeler her iki elimde dönerken kollarımı zarifçe kaldırıyorum. Bu gecenin şarkısı Nina Simone'un "Feeling Good" şarkısının bluesy yorumu, tam da böyle hissediyorum, oyunda bir plan olduğunu biliyorum.

Söylendiği gibi bara atladığımda, bir kadeh burbon beni bekliyor. Benim ve Lincoln'un küçük şovu hakkındaki konuşmalardan sonra

rodeo sonrası partide Hadley, gecenin sonunda burbon eklemenin iyi bir fikir olacağını düşündü.

Bu gece, grup son birkaç notaya hazırlanırken, caz şarkıcısı "Bayanlar ve baylar, harika bir seyirci oldunuz. Son içkiler için Foxx Bourbon'un şerefine, hep onlardan." Kadehini kapıya doğru uzatıyor ve işte orada. Lincoln Foxx, bir fantezi gibi görünüyor, siyahlar içinde mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, dudaklarına boyanmış bir sırtış ve gamzeleri sıkıştırılmış, izleyen her külot çiftine maksimum hasar veriyor. Okyanus gözleri gördüğü tek şeye odaklanmış: bana.

Takip etmeden önce seyircilerin arkalarını dönmelerini beklerken, kalabalığın içinde tanıdık bir yüz daha dikkatimi çekiyor. Dikkatini bana vermiş olan Wheeler Finch bir kadeh Porto şarabını yudumluyor ve koltuğunda rahatlamış bir şekilde oturuyor. Tek başına. Hadley, Waz'ın Midnight Proof'a alınmaması konusunda çok netti. Başını yeterince belaya sokmuştu ve Hadley babasından onu uzak tutmasını istemişti. Ama nedense Wheeler'ın da burada olmasını beklemiyordum. Buraya başladığımdan beri onu hiçbir şovumda görmedim.

Bu gece, tüm geceler arasında, kötü bir tesadüf gibi görünüyor. Sırtıma serin bir ürperti yayılıyor ve gülümsememin bozulmasını engelleyerek tekrar ona bakmamaya çalışıyorum.

Finale ayak uydurarak barın üzerinde duruyorum ve burbon shot'ımı yetenekle dolduruyorum. Uzun kadeh boğazımdan aşağı iner inmez Hadley elbisemin arkasındaki ipi çekmeyi biliyor ve ben kalçalarımın abartılı bir twerk yaparken elbisem düşüyor. Yüksek saten şortum kırımın yanaklarına gereken ilgiyi gösterecek şekilde kesilmişti, elmas taklidi kapaklar ise her bir göğsümü vurgulayarak kalabalığa nefes nefese bekledikleri finali yaşıtıyordu. Omuzlarımı ve kalçalarımı hareket ettiriyorum, böylece tüm vücudum davulcunun zillere vurması, trompetin son notayı çıkarmasıyla aynı anda titriyor. İnsanların unutamayacağı türden bir gösteri.

Bardan indiğimde hızlı adımlarla koridordan Hadley'nin bir depo dolabından dönüştürdüğü küçük giyinme odasına doğru ilerliyorum. Daha topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya başlayamadan kapıya vuruluyor ve kapı açılıyor. "Hey, Peach."

O olduğu için sessiz bir rahatlama iç çekiyorum. İçeri girdiğinde kocaman gülümsüyorum ve kolları beni sarana ve dudakları kulağımın hemen altına bastırana kadar durmuyor. "Mmm, burbonum gibi kokuyorsun."

Ondan derin bir nefes aldığımda, kollarında olmanın verdiği hissi seviyorum; kızarmış meşenin sıcak kokusu ve burbonla ıslatılmış kiraz gibi ekşilik duyularımı tüketiyor. Çok lezzetli.

"Bu gece burada olacağını düşünmemiştim." Gece yarısını biraz geçtiğini gösteren saate bakıyorum. "Kızların yanında kim var?"

"Mızıkla öğrenmek için Griz ile bir akşam geçirmeyi tercih ettiler. Lily ona el falına bakmayı denemek istediğini söyledi." Bana bakarken ellerini kalçalarımın altına götürerek gülümsüyor. "Ve seni orada özlemekten hoşlanmıyorum-"

Onu bir öpücükle kestim, bu gece olacaklar için çok heyecanlıydım. Ağzıma karşı inleyerek bana daha sıkı sarılıyor, beni iyice öpüyor - tam da ihtiyacım olan şey.

Birinin boğazını temizlemesi ve açık kapının çalınması araya giriyor ve ayrılıyoruz.

"Faye, sadece hâlâ içki içip içmeyeceğimizi görmek istedim," diyor Maggie kendinden emin bir şekilde, kapı çerçevesine yaslanarak.

İçki için bir plan yok ama Lincoln'ü bu mücadelenin dışında tutmanın bir yolunu arıyor. Burada olmaması gerekiyordu ve onu plandan uzak tutmaya çalıştığım için, muhtemelen performansım bittiği için beni eve götüreceğini düşünüyor.

Ama Maggie ve benim bu gece tamamlamamız gereken önemli bir görev var, eğer her şey yolunda giderse daha sonra öğrenecek.

Önümüzdeki bir saat içinde Finch & King ahırlarında olacağız ve personel 5. saat için gelmeden önce güvenlik kameralarının geri kalanını yerleştireceğiz.

Sabah antrenmanı. Tahmin ettiğim gibi iyi yağlanmış bir makine olan Finch & King ahırları turuna katılmıştım. Kış aylarında bile sık sık düzenlenen turlarda gruplar ahırları geziyor, atları besliyor ve padok turlarında atlarla dolu uçsuz bucaksız manzarayı gözlemliyor. Bu, perdenin arkasında yaşananların maskesidir. Kız kardeşim ve benim ifşa etmeye kararlı olduğumuz bir endüstrinin kötü muamelesi ve suç düzeyindeki manipülasyonu.

Dış cepheye birkaç küçük kamera yerleştirmiştim ama en çok faaliyetin olacağı yerler tesisin içi ve ofisler olacaktı.

Cortez Maggie'yi koz, beni de yem olarak kullandı. Calloway kızları başkalarının kurallarına göre oynamayı bıraktılar. Bu sadece doğru şeyi yapmakla ilgili değil. Maggie için bu bir intikam, benim içinse sevdiklerimi korumak.

At yarışı sezonu yakında başlayacak ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyimiz varsa, Finch & King'in artık kazananlar çemberinin yakınına bile yaklaşmasına izin verilmeyecek. Yeterli kanıtla kendilerini parmaklıklar ardında bulacaklar. En azından kapalı kapılar ardında neler olup bittiğine dair görseller ve kayıtlar davayı ilerletebilir.

Lincoln boynumu öpüyor ve geri çekilirken şöyle diyor: "Ben gidip kızların uyuduğundan emin olacağım. İşin bitince gel beni bul."

Bileğimi öptüğünde gülümsüyorum ve sonra gitmek için dönüyor. Koridordan bara doğru ilerlerken Maggie'nin omzunu sıkıyor ve dudaklarını bükerek gülümsüyor.

O gözden kaybolduğunda bana endişeli bir bakış attı. "Bu gece seyirciler arasında özel bir yüz fark ettim." Kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum. "Wheeler Finch'in burada ne işi var?"

Hırkaman düğmelerini ilikliyor, tayt ve saten şortumun üzerine jogger'ımı geçiriyorum. "Burası kızının evi. Belki Hadley'i kontrol etmek istemiştir?"

Maggie başparmağının tırnağını ısırır ve başını sallar. "Yakın değiller. Hadley onu gördüğünde gülümsüyor ve yanağına bir öpücük konduruyor ama o kadar. Rastgele bir uğrama olabilir ama ben buna güvenmiyorum."

Lily'nin iyi şans getiren ametist taşını cebime atıyorum ve saçlarımı yüzümden uzakta topluyorum. Aşırı sıcaktan bunalmışım ve yapacağımız şey konusunda endişeliydim.

Maggie'nin saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru taranmış ve koyu renk far kirpik çizgisi boyunca dağılıyor. Uzun kollu siyah gömleği, bol paçalı kot pantolonuyla birlikte vücudunu sarıyor. "İyi görünüyorsun. Bekle, daha sonra biriyle mi buluşacaksın?"

Gözlerini deviriyor. "Lütfen, bu kulağa çok planlı geliyor. Bu gecenin fiyasko olma ihtimaline karşı Tinder'a girdim."

Kız kardeşime göz kırpıyorum. "Finch & King'e ait birden fazla özel mülke gireceğiz ve sonra, ne zaman bitireceğimize bağlı olarak, bekar bir ilişkiye mi gireceksiniz?"

Midnight Proof'un koridorunda arka tarafa doğru ilerlerken kaşlarını oynatarak, "Seçeneklerim olmasını seviyorum," diyor. "Artık babamla sevişme treninin müdavimlerinden biri olduğun için beni bekâr takılmalar konusunda yargılama. İkimiz de daha sonra onun evine gideceğini biliyoruz."

"Zekice ve rahatsız edici," diyorum kısık bir kahkaha atarak. "Ama bir daha asla baba bang treni deme."

"Lafı açılmışken. Onu burada bıraktığını fark ettiğinde Lincoln'le birlikte savunma yapmak zorunda kalacaksın," diyor beni merdivenlerden yukarı ve arka çıkışa kadar takip ederken.

"Biliyorum." İş bitince ona ne yaptığımı söyleyeceğim. Ayrıntıları atlamayı sevmiyorum ama bunu Maggie'yle birlikte, başka kimse karışmadan yapmam gerekiyor.

Arka tarafa açılan metal kapı gürültüyle açılıyor ve üzerime vurduğu anda soğuğun farkına varıyorum. Ama üzerime sinen şey havadaki kruvasan kokusu ya da caddenin karşısındaki yeşilliklerin kokusu değil; onun yerine yoğun bir kolonya ve bir tutam sigara kokusu. Arkamdaki kapı kapanır kapanmaz çantamı derme çatma soyunma odamda bıraktığımı fark ediyorum. Anahtarlarım olmadan bu şekilde içeri giremem.

Hafif bir fısıltı, tüylerim diken diken olurken beni adımlarımın ortasında durduruyor. Maggie de duyuyor çünkü parmakları elimi okşuyor ve beni sessiz kalıp dinlemeye teşvik ediyor.

Bir ses, "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun, küçük Maggie Calloway?" dediğinde kafalarımız sola doğru sarsılıyor. Waz, ara sokak boyunca karanlıkla yıkanan duvardan kendini sıyrırken kendi kendine gülüyor. *Kahretsin.*

Maggie sessiz kalıyor ve bana yaklaşıyor. *Onun burada ne işi var?*

"Bir kadına sinsice yaklaşmamayı ilk seferinde öğreneceğini sanıyordum, Waz." Burnumun önünde bir daire çizirken başımı eğip ona bakıyorum. "Bu pek de iyi iyileşmedi."

"Faye. Kendi sürtük dünyanda kalmalıydın. Neden buraları kurcalamaya başladın? Blackstone'un bir tesadüf mü olduğunu yoksa senin de kız kardeşin kadar sinsi olup olmadığını anlayamıyorum." Daha da yaklaşarak ara sokaktaki yolu kapatıyor. Onunla aramıza mesafe koymaya çalışmamızı izlerken başını yana eğiyor. "Maggie, Maggie, Maggie, ilk seferinde dersini almadın mı? Bir daha bana kazık atmaya kalkarsan seni güzelce doğrarım dediğimde ciddi olmadığımı mı sanıyorsun?"

Maggie tek kelime etmiyor, neredeyse çok sakın görünüyor, ama adrenalinin damarlarımda öyle bir dolaşıyor ki, bunu yatıştırmak için çaresizce çırpınıyorum.

Waz alt dudağını yalıyor, tükürdükten hemen sonra yanağına sürdüğü tütün damlası dışarı akıyor. Maggie ve ben sustalı bıçağın açılma sesini duyunca gerildik ve dikkatimizi Waz'ın yanındaki bıçağa yönelttik.

"Wheeler'dan çalıyormuşum gibi göstermeye çalışıyorsun." Başını yavaşça ileri geri hareket ettiriyor. "Bunun seni daha yakından izlememe neden olduğunu düşünmüyor musun? O dayak sadece eğlence içindi, kızım. Sadece ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedik. El sıkıştığı ve bu lanet kasabadan olduğu için Wheeler'ın yetkili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye karşılık veriyor Maggie, gözlerini ona dikmişken öfkesi yüzeye çıkıyor.

"Benim için sorun değil Maggie. Gerçek şu ki, bu kasabada kimse senin hakkında fazla bir şey düşünmüyor zaten." Gözleri kocaman ve kan çanağı, sanki aklına harika bir şey gelmiş gibi kıkırdıyor. "Bu kasaba konuşmayı seviyor, değil mi? Ve sevişen insanlar hakkında konuşmaya bayılırlar. Memur Cortez'le yaptığınız şey bu mu? Onu beceriyor musun?" Gülümsüyor, çarpık dişlerini gösteren ürkütücü, yavaş bir gülümseme. "Yoksa sen de o pislik Blackstone gibi bir sıçan mısın? Kardeşimden daha hızlı kan kaybetti. Tek yapman gerekenin yerçekiminin senin lehine çalışmasına izin vermek olduğunu kim bilebilirdi? İptal etmemiz gereken atlar için de çok zaman kazanabilirdik."

"Sen lanet bir psikopatsın," diye homurdanıyor Maggie.

"Sanki bu zaten bilinen bir şey değilmiş gibi konuşuyorsun. Olmadığım bir şeymiş gibi davranmaya çalışmıyorum." Gözleri bana kayıyor. "Senin yaptığın gibi, Faye." Sanki tüm bunları yeni çözüyormuş gibi konuşuyor. O ana kadar benim sadece eğlence için burada olmadığımı fark etmemiştir. "Wheeler bunları öğrendiğinde hiç mutlu olmayacak. Calloway'lerden geriye kalanları yok etmek bu geceki planım değildi ama sürprizleri severim."

Waz bana gülümserken sırtımda bir ürperti daha oluşuyor ama sakın tavrı sadece bir yem, çünkü bir saniye sonra kız kardeşime doğru atılıyor. Onun geldiğini görüp arkasını dönmeye çalışan kız kardeşimi at kuyruğundan tutup kendine doğru çekerken keskin bir nefes alıyorum.

Onu göğsüne bastırarak, çığlık atarken kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kızın yüzü sanki ona söylediği şey fiziksel acıya neden oluyormuş gibi kısılıyor.

İşte o zaman bileğinin öne doğru kaydığını gördüm.

"Hayır!" Bıçağı yavaşça kızın böğrüne saplarken bağıriyorum. Bıçağı sapına kadar sapladı, tam böbreğin olması gereken yere.

"Siktir" diye inliyor. Sen."

"Maggie, seni besleyen elleri neden ısırarak isteyesin ki?" diye mırıldanıyor ve yüzünün yan tarafına bakıyor. "Eğer o gece orada değilsen..." diye kulağına mırıldanıyor ve midem sıkışıyor. "Görmemen gereken bir şey mi gördün, kızım?"

Kendimi çaresiz hissediyorum. Yüzü buruş buruş ve gözyaşları içinde. Teslim olmamak için deli gibi mücadele ettiğini biliyorum. Sesli nefesler alıyor ve her nefes alışında yüzünü buruşturuyor.

"Bu acıtıyor, değil mi? Biri seninle oynuyor mu? Annen ve kardeşimin hizaya gelmeleri gerekiyordu. Tullis Shelby'yi kontrol altında tutamayınca ben devreye girmek zorunda kaldım." Küçümseyerek yüzünün yan tarafını yalıyor. "Zor şeyleri yapmakla ilgili bir sorunum yok. Tıpkı senin gibi Maggie. Biz zor şeyleri yaparız."

Kasıklarını kızıya sürüyor ve kızın göğsünden bir hıçkırık koparıyor, tam da kız "Bırak beni, seni hasta herif" demeden önce.

Bunu durdurmak için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Üzerimde ne olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Karambit bıçağım yanımda değildi. Şok tabancam şarj oluyordu. *Lanet olsun*. Etrafa bakındım ve silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey bir kol mesafesinde değildi.

Ön kolunu göğsüne dayayarak onu daha sıkı çekiyor ve göğsü inip kalkarken burnunu yanağında gezdiriyor. "Küçük bir nokta var ..." Bıçağı yavaşça sırtından çıkarıyor.

Boğazından kopan çığlığın öfkesi, adamın onu daha fazla incitmesinden duyduğu korkuyu bastırıyor.

Waz artık kana boyanmış bıçağın ucuyla kulağının hemen altını işaret ediyor. "Burası tam buranın tatlı noktasıdır, güzel ve keskin bir şeyle doğru şekilde yakalarsanız, bir at, bir insan, söyleneni yapmayan herhangi biri çok güzel kanar. İlk başta bahçe hortumundan su içer gibi hızlı akar, sonra kalbinizin atışıyla birlikte düzenli bir şekilde akar." "Güzel bir gösteri oluyor" demeden hemen önce alçak bir ısıklık alıyor.

"Bu kadar yeter," diye feryat ediyorum, kalbim kulaklarımda çarparken kanım kaynıyor.

Yanıt olarak mırıldanıyor. "Öyle mi? O daracık amcığınla dans ediyorsun diye seni dinleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Adam yanağını onunkine sürerken gözlerini kısıyor, gözleri benimkilerden bir çıkış yolu arıyor. Aşağıya baktığımda, kot pantolonunun

daha koyu, daha ıslak bir hal alıyor, onu tutarken kanıyla doyuyor. Kalbim ayaklarıma kadar batıyor.

Ben de hızlı bir karar verdim ve "Kıskandın mı Waz?" dedim.

Gözleri benimkilere kayıyor. Ama cevap vermesine izin vermiyorum. "Sahip olamayacağın bir şey mi istiyorsun?"

Maggie'yi o kadar hızlı ileri itiyor ki, botu Maggie'nin sırtının ortasına denk geliyor ve Maggie'yi üzerinden iterek birkaç adım ötede yere düşürüyor. O kargaşada ona ulaşmaya çalışıyorum ama ben aradaki mesafeyi kapatamadan o bana ulaşıyor.

Adımı söyleyen bir ses duyuyorum ama onu tekrar dinleme şansım olmuyor çünkü ağrı midemde patlıyor ve sırtımda titreşiyor.

Kendimi toparlayamadan Waz bana tekrar yumruk atıyor, bu sefer daha sert, nefesimi kesiyor. Yüzüme doğru bağılıyor ama nefesimi tutmaya çalışırken kelimeleri seçemiyorum. Çenemi kavlıyor, o kadar sert sıkıyor ki acı yüzüme yayılıyor. Bir anlık netlik ve çaresizlikle arkamı yokluyorum, cebime ulaşmaya çalışıyorum. Parmaklarım ayrılmadan önce oraya koyduğum taşın üzerinde geziniyor. Bir tarafı pürüzsüz, diğer tarafı ise sarp ve mor. Tırtıklı kenarları pek bir şey yapmaz ama doğru vurursam, gitmeme izin verecek kadar ürkütür onu.

Yüzüme tükürerek, "O gece anneni de öldürmeliydim. Söz verdiğim gibi onunla yolumu bulurdum. Sonra Maggie için gelecektim. Seni sona sakladım. Bence kan kaybını izlemek en eğlencelisi sen olacaksın."

Tüm gücümle hareket etmeye çalışıyorum ama bağırarak ve nefes nefese ona karşı koyduğum her seferde tutuşu daha da sıkılaşıyor.

Kız kardeşime bakıyor ama beni tuttuğu yerden onu göremiyorum. "Maggie," diye sesleniyor. "Seninle eğleneceğim.

-" Ama kolumu genişçe ve bulabildiğim en büyük güçle savurduğumda sözleri kesildi. Kayayı ağırlık ve kaldıraç olarak kullanarak yumruğumu kafasının yan tarafına vuruyorum.

Ve bundan sonra olan her şey o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, zar zor kaydedebiliyorum.

Lincoln adımı haykırıyor.

Waz'ın elleri beni bıraktı.

Waz gülerken bedenim sendeleyerek uzaklaşıyor, zar zor ayakta durabiliyorum. "Bunun bir önemi yok," diyor Waz başının yan tarafını tutup çiğnediği lokmayı tükürürken. "Çok daha yüksek yerlerde bir sürü arkadaşım var. Öylece çekip gitmeyeceğim."

Sonunda, sözlerinin bittiği yer burası. Eğer gözümü kırpmış olsaydım, Lincoln'ün hamlesindeki çabukluğu kaçırabilirdim. Hızlı ve kesin bir hareketle Waz'ın bıçağını yerden aldı ve hiç tereddüt etmeden bıçağı sıkıca kavrayıp Waz'ın boynuna sapladı. Derisi sanki bir fermuar çekilmiş gibi açılırken nefesim kesiliyor. Kan boynundan aşağı dökülüyor, eli yaraya doğru uçuyor, tam o sırada Lincoln dönüp bana doğru koşuyor.

Maggie telefonuna bakarak kelimeleri mırıldanıyor. "Cortez. Hemen buraya gel," der, tam Waz iki dizinin üzerine düşer ve ardından kaldırıma yüzüstü çakılır.

Bir hıçkırıkla elim ağzımı kapatıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Bana bak," diye yalvarıyor Lincoln, gözleri vahşi ve panik dolu. Elleriyle yüzümü kavrayarak vücudumu kendine doğru çekiyor ve ben de anlık bir şok haliyle ona yaslanıyorum. "Bana bak, bebeğim. Yaralandın mı?" Vücudumun etrafına bakıyor, ama o ben değilim, Tanrım.

"Maggie!"

Bölüm 37

Lincoln

"MAGGIE!" Faye çılgınca bağırır. "Lincoln-Oh kahretsin. Çok fazla kan var."

Ceketimi çıkarıp sırtına doğru itiyorum. Faye de aynı şeyi gömleğine yapıyor ve yan tarafına bastırıyor. Sirenler çalıyor ve kırmızı ve mavi ışıklar önümüzdeki birkaç saniye içinde Midnight Proof'un arka sokak girişinin her santimetresinde kaotik desenler halinde sallanıyor.

Cortez koşarak gelir ve az önce yaşanan rezaletin envanterini çıkarır: Maggie baygın, sedyeye kaldırılıyor ve ambulansın arkasına konuyor. Faye şu anda kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor.

Sağ elim ve ön kolum kırmızıyla kaplandı. Faye gömleğimin ön tarafına tutunuyor, tam yumruk ve sözsüz bir şekilde güvende hissetmek için yalvarıyor, topraklanmış, onu gördüklerinden başka bir şey

kardeşinin aceleyle götürülmesi ona şu anda ne yapıyor.

Cortez onu tepeden tırnağa hızlıca tarar. "Faye, yaralandın mı?"

"Evet, çok kötü yaralanmış. O lanet hayvan ona yumruk attığı için yana doğru yatıyor. Bu sadece fiziksel bir şey Cortez," diye karşılık veriyorum. "Bu iş asla kontrolden çıkmamalıydı ve sen de bunu biliyorsun."

Önce bana, sonra da kanlar içinde yere yığılmış Waz'a bakıyor. "Kim yaptı bunu?"

Faye'in eli gömleğimi daha sıkı sıkıyor, tutuşu ve nefes alışları titriyor ve ona hiç benzemiyor. Ama ikimiz de birbirimize bakmadan ağzımızı kapalı tutuyoruz. "Maggie'nin yedeği olmalıydı. Ya da bir çeşit gözetim, Cortez. Bir suç mahalline giriyorsun çünkü bu, bu kasabada çok uzun zamandır serbest olan lanet bir deliye karşı nefsi müdafaaydı. Bunu herkes biliyor."

Tam üniformalı polis elinde suç bandıyla geldi ve Cortez'le konuştu: "Bir ölü ve bir silahımız var." "Biz-" demeden önce hem Faye'e hem de bana dikkatle baktı.

Cortez Faye'e bakıyor ve sonra beni tutan eline odaklanıyor. Burada ne anlamaya çalıştığını bilmiyorum ama sonunda boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Tutuklamaya gerek yok. Aşağı gelip ifadelerinizi vermenizi istiyorum. Gidip Maggie'nin iyi olduğundan emin olun."

Faye başını sallıyor, beni bırakmadan öne doğru adım atıyor.

Cesede bir kez daha baktıktan sonra ekliyor: "Bana göre bu bir nefsi müdafa. Bunu doğrulamanız gerekecek ama Maggie'den telefonda duyduklarım ve burada gördüklerime dayanarak, bu şekilde yazılacak."

Ona başımı salladım ve Grant'e bir mesaj gönderdim. Bundan sonra ne olacağını anlayacaktır. Her şey söylendikten ve yapıldıktan sonra ne gibi yansımalar göreceğimi. Vücudumdaki her kas hala gergin, adrenalın içimde dolaşüyor. Waz'ın kızımın yüzünü o şekilde tuttuğunu gördüğüm an, ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. *Başka kimseyi kaybetmeyeceğim.*

"Faye," diye sesleniyor Del karanlık Crowne Vic'inden ve bize el sallıyor. "Atlayın. Sizi hastaneye götüreceğim."

Arabanın arkasına geçiyoruz ve kapı kapanır kapanmaz gaza basıyor, sireniyle ana yoldaki ambulansa neredeyse yetişiyor.

"Faye, tatlım, senin bu durumda olmanı hiç istemedim. İşlerin yolunda gitmediğini biliyordum. Maggie'nin bu şekilde dayak yiyip onlar için çalışmaya devam etmeyeceğine dair içimde bir his vardı. Cortez'le buluşmanı ve Blackstone'un öldürölme şeklini gördüğümde. Bunun için imza atmadığını biliyordum."

Öne eğilir ve onun omzunu tutar. Adam onun elini okşuyor. "Del, beni aramamış olsaydın burada neler olurdu bilmiyorum."

Hastaneye vardığımızda hemen bir şeyler öğrenmeye çalışıyoruz. Ama şimdi oturup Maggie'nin bu durumdan çıkmasını bekliyoruz, doktorlar Maggie'nin durumunu değerlendirirken odasının yakınındaki koridorda hafif bir karanfil kokusu algılıyoruz.

Faye'in kolları omuzlarımı sarıyor ve hayatımda hiçbir şeye bu kadar sıkı tutunmak istememiştim. Saatler gibi gelen bir süre boyunca birlikte sessizce oturuyoruz. Ayakkabılarımdaki kurumuş kan ve ön kolumdaki benekler az önce bir adam öldürdüğüme dair kalan tek ipucu. Bu bana daha fazla terapi garantisi verebilirdi ama yaptığım şeyden dolayı hiçbir parçamda pişmanlık yok. Önemli olan Faye'in güvende olması.

"Teşekkür ederim," diyor kısık bir sesle. Kimse böyle olmasını beklemiyordu. Bana sokuluyor ve dudaklarını boynuma değdiriyor. "Uzun zamandır başkalarını kurtarmaya çalışıyordum-" Sesi çatlıyor ve arkasına yaslanıyor. "Birinin bana göz kulak olmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Bu şekilde değil. Lincoln, seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Bu asla senin sorunun değildi-"

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını başparmaklarımla siliyorum. "Bana bak."

Gözleri benimkilere kayarken bir nefes veriyor. *Çok güzel.*

"Merhaba," diyorum ona gülümseyerek.

İstediğimi yapıyor. O da gülümsüyor ve vücudu gevşiyor.

"Merhaba." "Beni dinle. Sen bu haldeyken seni sevdiğimi söylemeyeceğim.

kanlar içinde ve hastanede."

Elleri yine gömleğimin eteklerini buluyor ve kumaşla oynuyor.

"Senin karmaşanı nasıl istediğimi sana söylemeyeceğim. Ben de sana tam olarak benimkine karışmasını istediğim türden bir kaos olduğunu söylemeyeceğim."

En sevdiğim dudağımı ısırmağa çalışıyor.

"Beni parçası olmak istemediğim hiçbir şeye bulaştırmadın Peach." Ona söylediğim her gerçeği dinleyip ararken güzel yeşil gözleri daha fazla yaşla doluyor.

"Burada planladığımdan çok daha fazlası var." Dudaklarına yalvardıkları öpücüğü veriyorum, sadece hiçbir yere gitmediğimi bilmesini sağlayacak kadar hassas. "O yüzden burada kalıp benimle birlikte olmanı ne kadar istediğimi sana söylemiyorum. Ve kızlarımla."

Gülümsüyor ve rahatlama dolu küçük bir kakhaha atıyor. "Pekâlâ."

Bunun, bu gece etrafta dönen tüm duyguların arasında kaybolmasını istemiyorum. "Bunu aştığımızda, bunları benden duymaya hazır olduğunda, bana söyle, tamam mı?"

Ama doktorun boğazını temizlemesi dikkatini benden çekti. "Bayan Calloway, kız kardeşiniz çok kan kaybetti ama iyi olacağından eminim. Onu ameliyata almamız gerekecek. Sırtındaki yara o kadar derin ki daha fazla hasar olmadığından emin olmak istiyorum. Daha iyi baktıktan sonra soruları cevaplayabileceğim. Şimdilik rahat ama bir an önce içeri girmek istiyorum."

Telefonum arka cebimde titreyip duruyor ve çıkardığımda ekranda Hadley'nin adının yandığını görüyorum. Ondan gelen cevapsız aramalar ve Grant'ten gelen mesajların ardı arkası kesilmiyor.

Faye'in alnından öpüyorum ve cevap vermek için telefonumu kaydırıyorum. Hadley'nin sesi aceleyle geliyor. "İyi olsan iyi olur."

Faye kolumu sıkıp hastanenin lobisine doğru yürürken kardeşlerim ve Griz resepsiyonu atlayıp doğruca bize doğru geliyorlar.

"Ben iyiyim. Biz iyiyiz," diyorum

ona. "Peki Faye, o iyi mi?"

Grant başını eğiyor ve Faye'e bakmak için diz çöküyor. Onun iyi olduğundan emin olduklarını görebiliyorum ve onu aileme katlanmış halde görmek göğsümü ağrıtıyor. Böyle olması gerekiyordu.

"O iyi," diyorum Hadley'e, dönüp pencerenin yansımasındaki ön koluma bakarken. Dövmemin ana hatlarını ve benim için en önemli olan şeyleri -kızlarımı, burbonumu ve boş olanı- inceleyerek dalıp gidiyorum. "Eğer oraya gitmem gereken zamanda gitmemiş olsaydım-"

Hadley sözümü kesti, "Ama sen yaptın."

Kardeşlerim ve büyükbabam önümde dururken boğazımı temizliyorum. "Ama ben yaptım."

"Dinle, Laney ve ben senin evindeyiz. Grant sana gelmek istedi, yani ona ihtiyacın olursa orada olacak. Tahminimce Ace ve Griz de çok geride değiller."

Griz omzumu sıkıca kavrarken ona "Şu anda üçüne de bakıyorum," diyorum. Gözleri bir anlığına kapanıyor, yüzü kısılıyor, ben ona yaslanırken endişesi azalıyor.

"Kızların ikisi de uyuyor ve pijamalarını giymişler. Bu arada Kit de çok sevimli."

"Peki ya Dottie?" diye sordum.

"İneğiniz sokağın karşısındaki ahırda. Ben geldiğimde oradaydı ve ayrılmamıştı. Sanırım hava onun için fazla soğuk - yazlık bir kıza benziyor. Önemli değil," diyor gülerek. "Burada iyiyiz. Sen kızına iyi bak, biz de burada olacağız, tamam mı?"

"Teşekkürler, Hads. Sen harikasin, bunu biliyor musun?"

Dramatik bir şekilde nefes verir. "Hadi canım, kanka. Seni seviyorum, güle güle."

Telefonu kapattığımda Ace diğer omzumu tutarken Griz şöyle diyor: "Del, Grant'i aradı. Bir kaza olduğunu söyledi." Kekeleyerek nefes verdi. "Siz çocuklar benim için dünyadaki en önemli şeysiniz-" Duygularını bastırmaya çalışırken bıyığı yana doğru eğiliyor. "Ben gittikten sonra da burada kalmanıza ihtiyacım var. Tam tersi değil. Beni duyuyor musunuz?"

Her şeyin ne kadar çabuk elimden alınabileceğini benim kadar iyi anlayan Grant'e bakıyorum. Birbirimize sarılmayabiliriz, ama ağır bir el ve bir omuzdaki sıkı kavrama aramızda her şeyden daha fazla ağırlık taşır. Bu hep böyle olmuştur. Ben Grant'in omzunu sıkıyorum, o da Ace'inkini. Dördümüz birlikte bir an geçiriyoruz; her birimizin iyi olduğundan emin olmak için bir temas noktası.

Doktor geçerken hastane kanadının çift kanatlı kapıları açılıyor. Hepimizi görünce kısa bir süre duruyor. Faye gülümseyerek duvara yaslanmış, aramızdaki alışverişi izliyor. "Faye ve Griz'i Maggie'yi görmeleri için yanımda getirmem istendi."

Faye bir an bana bakıyor ama başka bir şey yapmadan önce kollarıma girip beni öpüyor. Dudaklarına karşı gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tam geri çekilirken, sadece benim için sessizce fısıldıyor, "Seni seviyorum."

Kollarımı ona daha sıkı sarmak için fırsatım olmadı. Arkasını dönüyor ve kolunu Griz'inkiyle birleştiriyor. Uzaklaşmasını ve çift kapıya doğru ilerlemesini izliyorum.

"Şeftali," diye seslendim. "Bunu daha sonra biraz daha yüksek sesle söylemen gerekecek."

Hafızama kazınan bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakıyor.

Faye Calloway'e aşık olmaya bir mısır tarlasının kenarında, bir sahnede, bir şişe burbonun üzerinde başladım ve o zamandan beri her seferinde kollarımda oldu.

Bölüm 38

FAYE

GRIZ ve ben doktoru takip ediyoruz, ta ki bizi kapalı bir kapının önünde durdurana kadar. Kapının hemen sağında sivil giyimli, bir tarafında beline takılı bir silah, diğer tarafında ise gümüş renkli bir ABD Marshall rozeti olan bir adam duruyor. Griz "Lanet olsun" diye mırıldanırken kolumu tutuyor.

Ancak kapı açılıp içeri girene kadar tam olarak ne olduğunu anlamıyorum. Kız kardeşim ayağa kalkmış, üzerinde yeni gibi görünen giysiler, saçları ıslak ve arkaya doğru kaymış, yan tarafına buz torbaları sarılmış bir şekilde oturuyor.

"Maggie, iyisin" diye bağırırken gözlerim doldu.

Başını sallayıp "İyiyim" derken çenesi titriyor.

Ve sağında, tanıdık gelen bir kadın var, ama çıkaramıyorum. Ve Del.

"Bea." Griz kadına hitap ediyor. "Şu anda benimle dalga geçiyor olmalısın."

Buradaki dinamiğin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Del'in uzun zaman önce Bea ile evlendiğini ve Fiasco PD rozetini sağ kalçasında duran parlak yıldızla değiştirdiğini fark ediyorum:

U.S. Marshall.

"Del, burada ne yapıyorsun? Neler oluyor?" Herkesin yüzünü tararken sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Faye," diyor Bea en uzaktaki duvara yaslanırken. "Yıllar boyunca Del'den senin hakkında çok şey duydum. Annenden de." Önce bana, sonra Maggie'ye bakarak, "Dinle, kısa ve öz konuşacağım. Fiasco'ya geri döndüğüm ve lanet olası ailenle daha fazla dramın içine düştüğüm için çok kızgınım Griz."

Dişlerini gıcırdatıyor, kalın bıyığı zorlukla kıpırdarken, "Homurdanmayı bırak ve bana burada tam olarak ne olacağını söyle" diyor.

Ama cevap veren Maggie olur. "FBI ile beni tehlikeye atabilecek bilgileri paylaştım. Ve bu nedenle, bu bilgi doğru bir şekilde kullanılana kadar-"

Griz onun sözünü kesti ve Del'e baktı, "Bunu biliyor muydun?"

"Maggie'nin boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyordum ama bu kadarını fark etmemiştim. Bea'nın dünyada yardım istemek için arayacağım son kişi olduğunu biliyorsun."

Bir karanfil sigarası çıkarıyor ve fısıldayarak, "Siktir git, Delaney..." diyor.

Del ona yan gözle bakıyor. "Bu yüzden eski karımdan bir iyilik istemem -tekrar ekleyebilirim- bunun ciddiyeti hakkında çok şey söylemeli, Griz."

Griz çenesini Bea'ya doğru eğdi. "Son zamanlarda bunlardan çok fazla topluyor ve borçlanıyor gibisin." Dikkatini bana vererek, "Onunla mı gidiyorsun?" diye soruyor.

Kaşları çatıldı, Maggie'ye baktım. Bir yere gitmeyi planlamıyordum.

"Buna cevap vermeden önce, Faye. İkinizi de bu konuya dahil etmemin tek nedeni burada bazı çakışmalar olması. Ve"- başını yana eğiyor-"Bence hepiniz önceden bunun farkında olmalısınız."

Griz önce Bea ile başını salladı, sonra da şöyle dedi: "Bu sözü asla bozmayacağıma yemin ettim. Onun güvenine ihanet etmeyeceğime. Ama ikiniz de bu hayatı bilmeden yeterince yaşadınız."

Kafam karışmış bir halde duvara yaslanıp dinliyorum, Bea'nın kullan-at telefonuna yazdıklarına dikkat kesiliyorum. "Del, bu gitmen için bir işaret." dedi.

Del önümde yürürken bana gergin bir gülümseme veriyor. "Burada neye karar verirsen ver, seninle gurur duyuyorum."

Dudağımın kenarını ısırtıyor, onun bu sözleri karşısında bir bebek gibi hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Minnettarım Del," diye boğuk bir ses çıkardım. Af-

Beni sımsıkı kucakladıktan sonra arkasına bile bakmadan yan kapıdan çıkıp gitti. Titrek bir nefes aldım.

Griz bana bakıp gülümsüyor ama eli ensesinde geziniyor. Bu onu gördüğüm en endişeli haliydi. Ceketinin iç cebine uzanıp katlanmış bir kartpostal çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Ondan almadan önce Maggie'ye bakıyorum. Yumuşatılmış kâğıdın kenarları çok fazla açılıp katlanmış gibi yıpranmış. Ön yüzünde, ön planda kır çiçekleriyle çevrili soluk, mavi renkli dağlar var. Kalın, blok harflerle şöyle yazıyor: **HIDEAWAY, MONTANA'YA HOŞ GELDİNİZ.** Arkasını çevirdiğimde, sol üst köşede bir kahve halkası lekesi var ve Griswald Foxx'a her yerde tanıyabileceğim kıvrımlı bir el yazısıyla yazılmış. Kalbim tekliyor.

Anne.

Not bölümünde şöyle yazıyor: *Bir ömür yeterli olmazdı.* "Bu nedir, Griz?"

Boğazını temizliyor. "Sanırım kendi gözlerinizle görmeye değer." Sonra kız kardeşime başıyla selam verdi. "İkiniz de."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp boynumdan aşağı akarken Maggie'ye uzatıyorum. Anlamıyorum ve gözleri cam gibi olan kız kardeşime doğru bakıyorum. "Maggie? Biliyor muydun?"

Ağzını kapatıyor. "Hayır," diyor başını sertçe sallayarak.

"Aşık olduğum ve güvende tutamadığım birine bir söz verdim," diyor Griz boş yüzük parmağına bakarak. "Tekrar aşık olmayı hiç planlamamıştım. Büyük bir aşk yaşadım ve onu kaybettim. Bununla barışmıştım." Başını sallayarak gözlerindeki parıltıyı kırıştırıyor. "Ama annen... O kadının konuşma ve gülümseme tarzında bir şeyler vardı. Büyülü bir ağ gibiydi. Ondan uzak duramadım. O kadar genç bir kadınla işim olmazdı ama bana kendisini güvende hissettirdiğimi söyledi. Ve bir kadının ağzından çıkan bu sözler çok güçlüdür. 'Seni seviyorum'u duymaktan bile daha güçlüdür." Sevgiyle gülümsüyor ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Ve sonunda bunu da söyledi."

Açık sandalyeye oturur, boğazını temizler ve öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Wheeler Finch iyi bir adam değil. Bu yüzden Hadley'e her zaman kapımızı açtık. Ona hiç iyi bir baba olmamıştı. O da babasının yanında olmak istemedi, özellikle-

Özellikle de iş yaparken." Bana bakarak şöyle diyor: "Annen çok iyi bir at terbiyecisi olduğu için Finch & King'e bağlandı. Tullis ona dişlerini geçirdi ve onda ne bulduğunu kesinlikle bilmiyorum ama onu kendisine aşık olduğuna ve ona ihtiyacı olduğuna ikna etti. Bu işte başarılı olmasına yardım edebileceğine inandırdı."

Duraklıyor, devam etmeden önce kabaca yutkunuyor. "Hepimiz bir şeylerin doğru olmadığını biliyorduk. O zamanlar anneni çok iyi tanı mıyordum ama dikkat eden herkes öyle düşünüyordu -Marla, Romey, Prue. Hepsi daha sonra Tullis'in sorunlu olduğunu bildiklerini onunla paylaştılar. Geriye dönüp bakınca, ne derlerdi?"

Ona cevap veriyorum, "Fark etmezdi. Kadın inatçıydı ve adam onu çok uzun süre manipüle etti, gazladı."

"Tullis en iyi at yetiştiricilerinden biri olarak ün yapmış olabilirdi, ama i yinin bittiği yer burasıydı. King kardeşler ve Wheeler Finch, Kentucky at yarışlarını milyar dolarlık bir imparatorluğa dönüştürdüler ve bu da onları dokunulmaz kıldı." Mag- gie'ye bakıyor. "Wheeler'ın Tullis'in gittiğini öğrendiğinde mutlu *olmadığını* tahmin edebilirsiniz. Güneydoğudaki motellerde kullanılan rastgele kredi kartları yaklaşık bir buçuk yıl sonra kullanılmaz hale gelince polisler buna kayıp vakası adını verdi."

"İki yıl," diye düzeltiyorum. Tüm gözler üzerimdeyken, birazcık gerçeğin ağzımdan kaçmasından zarar gelmezdi.

Griz bir an için söylediklerimi düşünüyor ama soru sormak yerine devam ediyor. "İki yıl sonra öldüğü sanıldı. Ama kardeşi Waz, annenin bu işle bir ilgisi olduğu konusunda her zaman kararlıydı. Bu söylenti yi uzun süre devam ettirdi. Ve eninde sonunda bunun kanıtını da bulacağını söyledi."

Waz bir psikopat, bu kadar basit.

"Bana neler olduğunu, Waz'ın Tullis'e neler yaptığını anlattı. Annenizi ve siz kızları nasıl tehdit ettiğini." Elini bıyığının üzerinde ve çenesinde gezdiriyor. "Aramızda bir şeyler döndüğünü öğrendiğinde, anneme başka yollarla şantaj yapmaya çalıştı. Benim için de onun için de her şeyi alt üst eden buydu. Onu koruyamayacağımı biliyordum. O zamanlar koruyamazdım. Oğullarıma göz kulak olmalıydım. Lincoln karısını yeni kaybetmişti. İki küçük kızla bu durumu atlatmaya çalışıyordu. Grant ise Fiona'nın ölümünden sonra hâlâ çöküşteydi." Sessizce Bea'ya bakar. Bea'ya dönüp baktığında

"Ben de bir seçim yaptım ve bir iyilik istedim. Gerçekten büyük bir iyilik."

Bunalmış hissederek başımı sallıyorum çünkü doğrusu bu çok fazlaydı. Her şeyin açıklığa kavuşmasını istiyorum. "Griz, burada bize ne anlatıyorsun?"

Bea, "Annenin hayatta ve iyi olduğunu," diye cevap verir.

Maggie arkasına yaslanıyor, eliyle ağzını kapatırken "Aman Tanrım" diye mırıldanıyor. Gözlerim Maggie'ninkilerle birleşiyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Bu doğru olamaz. Boğazım kurudu ve sanki biri beni iterek göğsümdeki rüzgârı kesmiş gibi hissediyorum.

Griz, "Şimdiye kadar nasıl iyi yapılacağını bildiğim tek şey burbon yapmaktı," diye ekliyor. "Onu nasıl güvende tutacağımı bilmiyordum." Gözyaşlarının kaçmasına izin vermemeye çalışarak başını kaldırıyor. "Kızlar, geride kalmakla doğru seçimi yapıp yapmadığımı düşünmediğim tek bir gün bile geçmiyor. Onsuz."

Bea araya girerek, "Ve şimdi onu görmek için bir fırsatınız var. Eğer ikiniz de isterseniz, sizi ona götürebilirim."

Midem bulanıyor, hafif hissedenden göğsüm ve az önce olan biten her şey yüzünden başı dönen başımla savaşıyor.

Harper önce Griz'e sonra da bana baktı. "Bu bir protokol değil ve doğrusu, bu noktada o kadar çok kuralı çiğnedim ki yasal çizgileri aşıyorum." Odanın uzak tarafındaki kapıya doğru ilerlemeden önce Griz'e sıkı bir gülümseme veriyor. "Maggie WITSEC'e dahil olmak istiyorsa bu odadan çıkamaz." Maggie'ye bakar. "Şu anda başına bir sürü iş açılmış durumda evlat. Şimdi bunu yapmamaya karar verersen seni buradan çıkarmak çok daha zor olacak ve iyi bir kılıf uydurmuş olacaksın."

Maggie başını salladı ve bana baktı, gözleri kıpkırmızıydı.

"Tamam." Bea, "Faye, bunu başarmak için çok az zamanımız var," diyor.

Ben.

"Öylece gidemem," diyorum, takip etmeye başlarken ellerimi yanıma kaldırıyorum. "Lincoln-"

". . anlayacaktır," diye beni temin ediyor Griz. "Git ve onu gör. Onu düşünmediğim bir günün bile geçmediğini söyle."

Charlea 7ç

Lincoln

Hastanenin bekleme salonundaki sandalyede uyuklamaktan hâlâ sersemlemişken Griz'in söylediklerini anlamam bir dakika sürüyor. Boğazımı temizleyip doğruluyorum. "Neyin var?"

Griz kollarını kavuşturuyor ve üçümüzün önünde duruyor, tıpkı birimizin başı derde girdiğinde yaptığı gibi. Ama göğsümün sıkışmasına neden olan şey yüzündeki ifade. Bir şey için üzgün ve gergin.

"Griz, neler oluyor?" Grant yanımda durup soruyor.

Ace öne eğilir, dirseklerini dizlerine koyar ve sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi aşağıya bakar.

Griz bana odaklanarak şöyle diyor: "Bu gece olanlar zincirleme bir reaksiyona neden olacak. Sizinle paylaşamayacağım şeyler var çocuklar." Yere bakar ve ensesini ovuşturur. "Linc, Maggie'nin Finch & King'i kazarak ne yaptığını biliyorsun, ama nedenini-"

Sözünü kesiyor ve ben bunun sebebinin Tullis'in öldüğü gece tanık olduğu şey olduğunu hemen anlıyorum. Onu öldürenin Waz King olduğu gerçeği.

Ace'e bakarak, "Benim bile bildiğimden daha fazla şey oluyor, tek bildiğim Maggie'nin burada kalmasının güvenli olmadığı. Waz King ölmüş olabilir ama ..."

Ace cümlesini şöyle bitiriyor: "Ama Wheeler değil."

"Calloway kızlarının biraz zamana ihtiyacı var." Griz tepkimi izlerken devam ediyor ama ben olduğum yerde donup kalmış hissediyorum. "Geçmişlerini ziyaret etmek ve onunla yüzleşmek için. Bu geceden nasıl bir hikâye çıkacak bilmiyorum. Bu onlara bağlı olacak. Şimdilik, Maggie'nin yoğun bakım ünitesinde olduğunu söyleyebiliriz."

Griz omzumu tutuyor, yanımdaki sandalyeye oturuyor. Söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum. Ve söylememiş olabileceği her şeyi.

"Bana geri döneceğini söyle Griz," diyorum ona sessizce. "Öylece çekip gitmez."

Bana cevap vermek yerine, "Eğer sana düşündüğüm gibi aşık olduysa ..." dedi.

Gözlüklerimi çıkarıyorum, bana fısıldadıklarını düşünürken kendi kendime gülümsüyorum. Duymaya bu kadar hevesli olduğumu fark etmediğim sözler.

Griz bana gülümsüyor. "O zaman geri dönecek ve bu ailenin bir parçası olacak," diyor kendinden emin bir şekilde. "Torunlarım onun ruh eşleri olduğunu düşünüyorlar - kadınlar, hele Foxx kadınları asla yanılmazlar."

Ellerime bakıyorum, sol yüzük parmağım çıplak ve serbest. Bu sabah onu çıkarmaya karar verdim. Tekrar takmayacağımı bildiğim halde ilk kez altın yüzüğüm olmadan dışarı çıktım. Kızlar fark etmedi ama fark etseler de sorun değildi. Onlar için taktığımdan başka bir nedenle takmamıştım.

"İnsanlar her zaman hayatlarında tek bir büyük aşk olduğunu düşünür, ama bence bunu söyleyen her kimse, bir ömür boyu ortaya çıkabilecek farklı aşk türlerini hiç hesaba katmamış."

Gözlerim yaşardı. Burada dağılmak istemiyorum ama bu gece bir adam öldürdüm. Ve bu konuda bir şeyler hissetmem gerekirken, düşünebildiğim tek şey eğer buraya geri gelmezse iyi olmayacağım.

Griz elini kalın bıyığının üzerinde gezdiriyor. "Seni ve kardeşlerini yetiştirecek kadar şanslıydım. Ondan önce de babanı. Hayatıma iki olağanüstü kadın girdi ve beni hiç hak etmediğim şekilde sevdiler, ama yine de sahip oldum. Ve sonra sen devam ettin ve hayatımın iki aşkı daha olan iki güzel kızın oldu."

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve topraklayıcı bir nefes aldım. "Birini sadece gitmesi için sevmek-"

Boynumun arkasını sıkarak sözümü kesti. "Biri doğru hissettirdiğinde, ona doğru eğilirsiniz. Birini yeniden sevmek

Birinin daha iyi ya da daha güçlü olması gerekir. Eğer akıllıysanız, dünyanın izin verdiği kadar çok aşık olursunuz-bazen aynı kişiye ve birbirinizin yıllar içinde gelişen tüm yeni versiyonlarına. Kayıplar ya da vedalar yaşayan diğerleri içinse, yeni biri ortaya çıktığında, sizi sarstığında ve birdenbire her şey çok daha doğru hissettirdiğinde. Bir an bile Faye'i sevmenin şimdiye kadar yaptığınız en cesur şey olmadığını düşünmeyin. Ondan henüz vazgeçme."

Bölüm 40

FAYE

"SEN VE LINCOLN FOXX?" Bea yan gözle bakarak şöyle der.

"Ben de öyle dedim," diye ekliyor Maggie ön koltuktan.

"Hiç şaşırmadım. Foxx oğlanlarının böyle bir huyu var."

"Bir iş ve Maggie için geri döndüm. Lincoln bir bonus oldu," diyorum omuz silkerek ve gülümsememi gizleyemiyorum.

İkisi de bir kahkaha atıyor. Sonra Harper ekliyor: "Tüm ikramiyelerim Ayın Jölesi kulüplerine gitti, ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Aldığım son ikramiye sahte çıktı," diye iç geçiriyor Maggie. Ama ben daha gülemeden, Harper direksiyonu özel bir havaalanına kırıyor ve yakıtını doldurmuş ve taksiye başlamaya hazır gibi görünen küçük bir uçağın yanına yanaşıyor.

"Çekiciliği anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Harper kamyonetten atlıyor ve ekliyor: "Griz eskiden gözlere çok sert gelmiyordu." Ben kız kardeşimin kamyondan inmesine yardım ederken o da bir duman üflüyor ve özel uçağa doğru aceleyle ilerliyoruz.

İri yarı bir pilot iki biniş merdiveninin sonunda kollarını kavuşturmuş duruyor. "Harper, kişisel pilotun olmadığının farkındasın, değil mi? Bunun için hizmetleri var. Hatta sizin hükümet şubenizin bu tür işler için bir uçak filosu ve pilotları var."

"Yine de buradasın Riggs," diye karşılık verir merdivenleri çıkarken. Omzunun üzerinden, "Henry, bunlar Faye ve Maggie. Onları hiç görmedin. Bu kayıt dışı." Elindeki karanfili salladı. "Bunun nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Aralarında her ne geçmiş varsa, kendi kendine homurdanıyor ve Maggie ile bana başını sallamaktan başka bir şey yapmıyor.

Beş saat sonra, oldukça uzun bir uçuş ve kısa bir yolculuktan sonra, yolun sonuna geldik. Her iki tarafımızda düz araziler ve önümüzde dağlardan başka bir şey yokken, tabelasında "Hideaway" yazan küçük kare bir lokantanın önüne park ediyoruz: Hideaway. Yerel saatle sabah 7:30'u biraz geçe kapalı görünüyor. Ön tarafa park edilmiş bir araba ve bir direğe bağlanmış alaca renkli bir at dışında.

Bea kamyonu park eder ve kapısını açar. "Belki siz kızlar bir kahve içmek istersiniz. Sonra Faye, ne yapmak istediğine sen karar verirsin." Kollarını başının üzerine uzatır ve bir karanfil daha çıkarır. "Yirmi dakikanız var, sonra geri mi dönmek istersiniz, yoksa kalıp Montana'nın sunduklarını mı keşfetmek istersiniz, karar verin."

Maggie boğazını temizler ve fısıldar, "Bu gerçek, değil mi? Gerçek olduğunu ve öldüğümü düşündüğüm bir yaşam sonrası bulanıklığı içinde değilim, değil mi?"

Dirseğinin üstündeki deriyi çimdikliyorum.

"Ow," diye bağıyor. "Bir ördeği becer, Faye."

Omuz silkiyorum. "Bana gerçek gibi geliyor." Topraklayıcı bir nefes alıyorum ve kapı kolunu tutuyorum. Çekmeden önce, "Hazır mısın?" diye soruyorum.

Başıyla onaylıyor. Küçük dükkâna girdiğimizde, kapıdaki zilin cama çarparak çıkardığı ses bana Hooch'unkini hatırlatıyor. Arabadan kapıya kadar yürüdüğümüz yolun tozunu alan kar ayakkabılarıma yapışmış, ama onları hızla eziyorum. Tezgâhın arkasındaki kadın ikimize de nazik bir gülümseme veriyor. "İsteddiğiniz yere oturabilirsiniz hanımlar."

Ama odanın uzunluğuna baktığımda, gözlerim mekandaki diğer tek kişide duruyor. Barın ucunda elinde bir fincan çay ve poğaça olan bir kadın, sanki dünya durmuş da gözleri inanamayacağı bir şey görüyormuş gibi bize bakıyor. Göğsüm daralıyor ve sonra sanki biri ciğerlerime hava vermiş gibi genişliyor.

Ayağa kalkar ve sulu gözlerle, "Bea mesaj attığında düşünmemiştim-" der. Ama Maggie daha fazla saniye kaybetmez ve

Şu anda hareket edebileceğini düşündüğünden daha hızlı bir şekilde ona doğru topallıyor.

Kolları birbirinin etrafında uçuşuyor ve tek ses annemin duymayı ne kadar özlediğini fark etmediğim sakın sesiyle karışan kaprisli çığlıklar. "Sevgili kızlarım." "Burada ne yapıyorsunuz?" diye fısıldarken gözleri kapanıyor.

Arkasına yaslanıp Maggie'nin kollarını uzatıyor. "Kendine bir bak, Maggie." Dudaklarını titreterek kız kardeşimin yanından bana bakıyor. Annem hâlâ çok güzel. Zamanın durmadığına dair küçük işaretler var: Dalgalı, buğday rengi saçları sarıdan çok gümüş rengine ve şimdi kısa bir bob şeklinde kesilmiş. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon, kovboy çizimleri ve Carly Simon turnesinden kalma bir tişört var. Uzun hırkası el örgüsü ve kıştan geriye kalanlar için yeterince sıcak görünüyor.

"Anne ..." kollarımı ona dolamadan önce söyleyebildiğim tek şey bu. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyor; lavanta ve şeker. *Evim gibi kokuyor.*

"Oh, Faye, tatlım." "Benim güzel kızım" derken sesi kırılıyor. Benim koruyucum." Bana bakmak için geri çekildi. "Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettim." Duraksayarak, içinde tuttuğunu bildiğim hıçkırığını ısırdı. "Yanında hiç işin olmayan bir pisliği temizlemene izin verdim. Çok özür dilerim."

Başımı sallıyorum. Gözyaşlarımın arasından ona "Biliyorum," diyorum.

Etrafımızdan garsona doğru bakıyor. "Annie, bu kızlara biraz kahve getirebilir misin?"

Bir kabine geçiyoruz ve o da garsona gülümseyerek daha fazla bir şey söylemeden önce gitmesini bekliyor. "Teşekkürler, Annie." Hem Maggie'ye hem de bana elini uzatarak, "Bana her şeyi anlat" diyor.

Maggie ona Tullis'in öldüğü geceyi anlatma konusunda öncülük eder. Maggie'nin her şeyi nasıl gördüğünü. Waz'ın öz kardeşini öldürmesini, onu tehdit etmesini ve annemin onu öldürdüğünü düşünmemi nasıl izlediğini.

"Sana söyleyecek zamanım olmadı. Hem ne işe yarardı ki? Ne olacağını bilmemin hiçbir yolu yoktu," diyor Maggie. Griz'in bize anlattıklarına devam etmeden önce bana bakıyor. "Waz seni tehdit etmeye devam etti." Maggie'nin elini sıkıyorum.

"Kendimi denklemden çıkarırsam ikiniz de güvende olursunuz diye düşündüm. Gitmek istemedim," diyor annem başını kaldırarak.

Maggie her iki gözünün altını siliyor. "Senin için bir anma törenimiz vardı."

Ben de "Bütün kasaba seni kutladı anne. Kitap kulübündeki tüm kızlar. Seni tanıyan herkes seni özledi."

"Ve sonra kendi başa çıkma yöntemimi buldum," diyor Maggie. "Çok fazla içki ve kumar. Ama iki amaca hizmet ediyordu." Bana bakıyor. "Kötü alışkanlıklarım Finch & King'in radarına girmek için tam da ihtiyacım olan şeye dönüştü."

Annem önce şaşkınlıkla bana, sonra da Maggie'ye baktı. "Lütfen bana bu işe karışmadığını söyle."

"İşe karışmaktan fazlasını yaptı anne." Sonraki birkaç dakikayı Maggie ve beni buraya getiren şeyin tam olarak ne olduğu hakkında konuşarak geçirdik. Ama bu tabii ki daha fazla soruya yol açtı.

Maggie ve ben, Blackstone'la olan ilişkimden Maggie'nin FBI'a teslim etmeyi başardığı dikkatlice düzenlenmiş sisteme kadar her ayrıntıyı paylaşırken, sabahın büyük bir bölümünde hiçbir yerin ortasında bir lokantada birlikte oturduk. Yaptığım gözetlemeler, özel açık artırma yoluyla uyuşturucu sevkiyatı, uzun para trafiği, sabit bahisler ve atların, antrenörlerin ve jokeylerin şüpheli ölümleri arasında, tüm bunlar doğrudan Finch & King'i işaret eden bir dava oluşturdu.

"Seni mi arıyorlar?" diye sorduğunda annemizin gözleri kapanıyor. O adamların ulaşabileceği bir yer var. Waz bir psikopat. Peşinizden gelmeye devam edecek. Ancak Wheeler'ın ellerini kirletmemesi hiçbir şeyi unuttuğu anlamına gelmiyor. İnsanları işe alıyor-

Ama ben onun sözünü kestim. "Anne, Waz öldü."

Yüzlerimizi arıyor, "Nasıl?" diye sorarken gözleri kocaman.

"Dün gece. Lincoln oradaydı," diye cevap veriyorum. "Tam zamanında geldi."

"Lincoln Foxx? Griz'in torunu mu? O ne yapıyordu ..."

Maggie dirseklerini masaya dayar ve çenesini avuçlarının üzerine koyar. "Evet, anne. En iyi kısmı da bu. Tüm bunlar olurken Faye gidip ona aşık oldu."

Sulu bir kahkahayla, "Şu Foxx oğlanlarıyla ilgili bir şey." diyor. Kaşları kalkıyor. "Anladım. Ben de birine aşık oldum."

Pencereden dışarı, yerleştiği kasabanın sessizliğine bakıyorum. "Griz seninle gelmedi."

Başını sallıyor ve çayından bir yudum alıyor. "Yanında olması gereken bir hayatı ve ailesi vardı. Ona benden daha çok ihtiyaçları vardı."

"Her gün seni düşündüğünü söylememi istedi," diyorum. Gözleri tekrar sulanıyor. Peçetesiyle göz kenarlarını siliyor. "Bea Montana'yı seçti. Hiçliğin ortası ama istersem araba yerine ata binebileceğim bir yer seçti." Hafifçe gülerek gülümsüyor. "Sert biri gibi görünüyor ama benim için iyi bir yer olacağını biliyordu. Buraya geldiğimde kötü durumdaydım. İyileşmem gereken çok şey vardı." "Ayrıldığım için suçluluk duyuyorum. Ve ikinize de ne kadar üzgün olduğumu söyleme şansım olmadı."

Seni sevdim."

Gözyaşlarımı siliyorum ve sakın bir nefes alıyorum.

"Açtığım at barınağı bir şifa yeri haline geldi. Hem benim için hem de yeniden ayaklarının üzerinde durmaya ihtiyacı olan birçok kadın için. Yaklaşık bir aydır buradaydım ve bir hesap açmak için bankaya gittiğimde, orada zaten yeni ismimle açılmış bir hesap vardı. İçinde çeyrek milyon dolardan biraz fazla para vardı."

Maggie ne düşündüğümü tahmin ediyor. "Griz."

Annem gülümser ve başını sallar. "Ben de öyle tahmin etmiştim. O tanıdığım en iyi adam. Birlikte altı ay geçirdik ve daha önce bir eşten en çok sevgi hissettiğim zamandı. Bu duyguya bir kez sahip olduğunuzda, bunun için kendinizi şanslı hissediyorsunuz." Bir süre sessiz kaldıktan sonra arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakıyor. "Ve Bea, bir dost yüzüne ihtiyaç duyduğumda bana iyi bir arkadaş oldu. Basit ve sakın bir yer ama burada iyi bir hayatım var. Güzel kızlarım olmadan olabileceği kadar iyi. Kendi pisliğimin sizin hayatınıza bulaşmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

Akmaya devam eden gözyaşlarımı siliyorum. "Seninle bunu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim - seni sevdiğimi ve özlediğimi söylemek için bir dakika daha." Bea Harper'ın bizim için belirlediği süreyi fazlasıyla aştığımızı fark ederek saate bakıyorum.

"Seni bir kez gördüm," diyor annem, dikkatimi geri çekerek. "Louisiana'da bir kulüpte sahnede."

"Anne . . ." Beni böyle dans ederken görebileceğini hiç düşünmemiştim. Ve utanmadım, her şeyden çok gurur duydum.

"Hiç bilmediğin tek şey, Faye. Sana bunu söyleme şansım hiç olmadı." Elimi tutuyor ve sesindeki sükûnet her anın tadını çıkarmamı sağlıyor. "Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum. Dans ederken nasıl görünüyorsan, atları eğitirken de öyle hissediyorum. Sizin bir parçanızı oluşturur. Tanımlamıyor, ama

bizi şekillendirir ve daha güçlü kılar. Kendini en iyi versiyonun gibi hissetmeni sağlayan şeyleri bulmak, senin için her zaman umduğum türden bir hayat. Ve özel dedektiflik ..." Kendi kendine gülümsüyor. "Sen bir profesyonel, bir iş bitiricisin ve bunun bir yerlerde parlaması kaçınılmazdı."

Bu onaylama ihtiyacım olduğunu düşündüğüm bir şey değildi ama göğsüme bir yük treni gibi çarptı.

Pencereden gelen bir tıkırtı üçümüzü de zıplattı. Bea orada durmuş saatine bakıyordu. Camdan ve dışarıdaki sessizlikten duyulabilecek kadar yüksek sesle sesleniyor. "Gitme zamanı."

Bölüm 41

Lincoln

Ahırın kapılarını iterek açıp kendime derme çatma bir çalışma alanı yaptığım yere doğru yürürken derin bir nefes alıyorum. Dikkatim dağınıktı ve yoluma çıkan herkesi yarım yamalak dinliyordum. Her nasılsa, hiç işim olmayan bir Okul Aile Birliği etkinliğini yönetmek için gönüllü oldum. Bir mayşeyi o kadar berbat ettim ki tüm içki fabrikası üç gün boyunca yanık saç gibi koktu. Ve tüm bunların sebebi bir daha asla yapmayacağıma karar verdiğim tek şeydi: bir kadına aşık olmak. *Kahretsin, onu özledim.* Sadece kısa bir süredir tanıdığım birini nasıl bu kadar özleyebilirim?

Sonra Lark *"Faye bu hafta akşam yemeğine gelecek sanıyordum"* diye sorduğunda. Bir süreliğine gitmesi gerektiğini ve ne zaman döneceğinden emin olmadığımı açıklamaya çalışırken neredeyse kendimi kaybediyordum. Dönüp dönmeyeceğinden. Onu özlediğimi belirten kısa mesajlar gönderdim ve sesli mesajlar bıraktım ama hiçbirini okunmadı ya da geri dönmedi. Nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmiyorum ve bu durum her gece kollarım onsuz boş kaldığında içimi kemiriyor.

"Baba," diye gülüyor Lily. "Sanırım saçındaki fiyonkları seviyor.

Gülümsüyor." İnek kesinlikle gülümsemiyor, ama iyi huylu ve Lark derisini fırçalarken Lily'nin saçına fiyonk takmasına izin veriyor.

Üzerinde Dottie'nin adının yazılı olduğu bölmeye doğru yürüyorum ve tanık olduğum şeye gülümsüyorum.

Aralarına bakıyorum - Lily ve Lark, sonra iki yeni Foxx kızı, Kit ve Dottie. Bir inek ve bir köpek. Bu görüntünün bende yarattığı gülümsemeye engel olamıyorum. Gözlüklerimi düzelterek, "Bu iki tüylü yaratığı eve getirmeye karar verdiğinizde ne düşündüğünüzü bilmiyordum. Ama anlıyorum, ikinizin de kocaman kalpleri var. Bu ailedeki herkesi gülümsetiyor ve çok sevildiklerini hissettiriyorsunuz."

Lark ahırın etrafına, boş ahırlara ve sonra tekrar bana bakıyor. Gözleri yaşararak şöyle diyor: "Senin mutlu olmanı istedik. En mutlu olduğun anın biz mutlu olduğumuz an olduğunu söylemiştin baba."

Gülümsüyorum. "Peki ya sen?"

Lily kocaman gülümsüyor. "Baba, eğer bu bize Faye'i sevdiğini söylemenle ilgiliyse, biz bunu zaten biliyoruz."

Şimdiden yeni birini sevmemi sorun etmemeleri fikrini hiç düşünmemiştim. Benim için hızlı olduysa, onlar için de aynı şeyi hissetmek zorundayım.

Yer değiştirip Lark'a bakıyorum ve o da gülümsüyor. "Bunu görmemek için kör olmak gerekir baba. Onu seviyorsun, değil mi?"

Kirişlere bakıyorum ve nefesimi içime çekiyorum. "Evet, Lark, seviyorum. Onu çok seviyorum."

Lily beni işaret ederek, "Biliyordum. Ruh eşimizin işaretlerini ve gözlerinin yanındaki elmasları gördüğüm an anladım. Baba, onun göbek adının Rose olduğunu biliyor muydun?"

Aslında, yapmadım.

"Alo?" Lily kollarını havaya kaldırarak şöyle diyor. "Göbek adı bir çiçek. Ruh eşi!"

Bir kahkaha attım. "Çok akıllıca, Lil." Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışmıyorum. "Ben

nasıl hissedeceğin konusunda endişelendim. O annem değil-"

Ama Lark sözümü kesti, "Annemizle bu kadar uzun süre birlikte olduğumuz için şanslıydık." Kız kardeşinin çenesini omzuna yaslamasına izin verirken gözyaşlarını siliyor.

Lily ona değerli taşlarından birini uzatır. "Al, Lark. Cesaret için bir oniks sürtme taşı."

Olivia ve ben o ölmeden önce kırılmıştık - ilişkimiz bizi bir çift olarak mutlu eden şeylerden çok şey kaybetmişti, ama o harika bir anneydi. Bir erkeğin çocuklarının şanslı olmasını umduğu türden bir anneydi. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım. Onlar için.

Onları bu konuda çalışırken izlerken çok gurur duyuyorum - yeni biri için alan yaratıyorlar.

"Seni çok severdi. Her şeyden çok."

Lark burnunu çekiyor ve sonra bana gülümsüyor. "Sanırım annem bu duyguyu daha fazla yaşamamızı isterdi - başka birinin bizi sevmesini ve bizimle zaman geçirmek istemesini."

Elimi Lily'nin sırtına sürterek, "Siz ikiniz oldukça harikasınız," diyorum.

"Belli ki," diye fısıldıyor Lily.

Lark kız kardeşine gülümsüyor ve başparmağını taşın pürüzsüz siyah yüzeyine sürüyor. "Baba, sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımın." Duraksıyor, kaşları çatılıyor ve şöyle diyor: "Faye'i tanıştığımız ilk andan itibaren sevdim. Tüm zamanını alacağı için endişeliydim. Ama artık bunun olmayacağını biliyorum. Sadece tekrar üzgün olmak istemiyorum.

- "Birini sırf elinden alınsın diye sevmek."

Bunu duyunca midem bulanıyor, çünkü ben de öyle hissediyorum. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak indiriyorum ve daha fazla gözyaşı dökülmesini engellemeye çalışarak başımı kaldırıyorum. "Harika bir hayatımız var, sadece üçümüz. Buna eklenecek başka birini bulmak istemedim. Her şeyi kendi başımıza gayet iyi çözüyoruz, değil mi?"

Lily başını sallarken gözlerini siler.

Lark kıkırdıyor, bana bilmiş bilmiş bakıyor. "Ama sonra Faye ortaya çıktı."

"Beni tam kıçımın üstüne vurdu," diyorum gülümseyerek.

"Baba, ilk başta ondan bu yüzden mi nefret ediyordun?" Lily soruyor, her zaman çok meraklı.

Nasıl başladığımızın ayrıntılarını bilmelerine gerek yok ama burada yeterince dürüst olabilirim. "Onu tanı mıyordum. Onun hakkında yanlış olan bir fikrim vardı." Derin bir nefes çekiyorum. "Ben de korkuyorum. Birini sevmek ve onun gitmesi. Ya da geri gelmeyecek. Ama eğer dönerse-"

Lark gerisini tamamlamak için araya giriyor. "O zaman onu burada ne kadar çok istediğimizi bilmesini sağlayacaksın."

"Evet evlat, o zaman kalmasını ne kadar çok istediğimizi bilmesini sağlayacağım. Ve onu ne kadar çok sevmeyi planladığımı."

"Biz," diye düzeltiyor Lily. "Onu ne kadar sevmeyi planladığınızı."

Bölüm 42

FAYE

Hideaway Rescue çiftliğinde altmış dört at yaşıyor. Dört köpek, birkaç ahır kedisi ve iki düzine tavuk. Bir dağ ineği de güzelce tamamlar. Dottie'yi düşününce gülümsüyorum; Lark ve Lily muhtemelen onun evlerine bu kadar yakın olmasından hoşlanıyordur. Burası çok güzel ve sessiz, tıpkı annemin dediği gibi. İki haftadan biraz fazla oldu ve ben hâlâ arazinin tamamını göremedim. Anneme göre bu sabah yağan kar, Şubat ayının sonlarında burada normalmiş. Soğuk sabahlar, her zaman aldatici derecede parlak güneş ışığının eşlik ettiği tempolu günlere dönüşürdü.

"Sol taraftaki gümüş sırtlı sorumlu olmayı seviyor; en uzun süredir burada olan o. Geldiğinde oldukça zayıftı ama nasıl olduysa sonunda beni iyileştiren o oldu. Sanırım onun güçlenmesini izlemek benim de aynı şeyi yapmama yardımcı oldu," diyor annem verandasında oturup sallanırken.

"Burası çok güzel," diyorum gözlerimi kapatıp güneşin yüzümü ısıtmasına izin verirken.

"Onu özölüyorsun," diyor Maggie. Bu bir soru değil, bir gözlem.

"Onu seviyorum," diyorum iç çekerek.

"O iyi bir adam, Faye," diyor annem elimi ararken. Elimini sıkarak, "Senin için seçebileceğim biri olsaydı, bu Lincoln Foxx olurdu," diyor.

"Neden?" diye sorduğumda ellerimize bakarak gülümsüyorum.

"Her zaman kucaklaşmaya, ailesine eğilir. Onu kardeşlerinden ayıran en önemli özelliğin bu olduğunu düşünüyorum. Bu yönüyle Griz'e çok benziyordu; doğal bir hikaye anlatıcısıydı, bir oda dolusu insanı denemeden bile büyüleyebilirdi ve çok yakışıklıydı."

Maggie beni güldüren bir kaş oynatmasıyla "Haklı," diye onaylıyor.

Başımı annemin omzuna yaslıyorum, bunu istediğim zaman yapamayacağımı, hatta belki bir daha hiç yapamayacağımı biliyorum. Artık Waz King'in tehdidine sahip olmayabilir ama Wheeler Finch parmaklıklar ardında olsa da olmasa da ona çok bağlı. Aynı şey Maggie için de geçerli. Ben jokerim. Bildiği kadarıyla onun için bir tehdit değilim. Davasıyla ilgili her şey Maggie'ye bağlı. Del, Bea ve Cortez ile birlikte bundan emin olacaklar.

Annem boğazını temizleyerek düşüncelerimi böldü. "Lincoln gibi bir adam sevip terk edeceğin biri değildir. O seni tutmasına izin vereceğin ve asla bırakmayacağından emin olacağın türden biri."

Üçümüz atların en yakın padok boyunca koşmasını izlerken gözlerim doluyor. "Seni sonsuza dek özleyeceğim," diyorum titrek bir sesle.

"Ve seni özlemekten asla vazgeçmeyeceğim, güzel kızım," diyor elimi sıkıca sıkarak.

Maggie bir dakika sonra ayağa kalkıyor ve ellerini önünde çırpıyor. "Pekala, eğer bu Calloway kızları olarak birlikte son yemeğimizse, o zaman akşam yemeği için pasta diyorum."

"Akşam yemeği için pasta," diye gülerek kabul ediyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülürken bile.

Annem gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. "Gidip malzemeleri bulayım."

Ayağa kalkıp Maggie'ye doğru ilerliyorum. Dirseklerini verandanın parmaklıklarına dayamış, manzarayı seyrediyor. Öğleden sonra mavi gökyüzüne beyaz bulutlar serpiştirilmiş - mükemmel bir gün gibi geliyor.

"Sana sonra söylemeyi unutursam, Faye," diyor ve sonra duraklıyor. "Sen benim en sevdiğim insansın. Her zaman öyleydin. Muhtemelen her zaman da öyle olacaksın."

Sözlerinin getirdiği hıçkırıkları bastırmaya çalışırken çenem sallanıyor. "Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Başını sallıyor, dudakları aynı duyguları zapt etmeye çalışırken ağzının içinde sıkışıyor. Alnını omzuma yasladığında, ben-

hepsini hafızama kaydediyorum, böylece ihtiyacım olduğunda çağırabiliyorum.

"İyi olacağına söz verir misin?" diye fısıldamadan önce birkaç dakika geçti.

Çenesini geriye atıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sensiz burası çok sıkıcı olacak."

Kıkırdıyorum. "Eminim başını belaya sokacak bir şeyler bulacaksın." "Belli ki," diyor, işaret parmağını

Benim. "Doğru şeyi yapmak iyi hissettiriyor." Kocaman gülümsedim.

"Ne demek istiyorsun?"

Topuklarının üzerinde dönüyor ve "Göreceksin" diyerek içeri giriyor.

Bölüm 43

Lincoln

Hayatımın en uzun iki haftasıymış gibi hissediyorum. Gözlüklerimi çıkarıp ön kolumla alnımdaki teri siliyorum. Kış nihayet kendini bıraktı ve bahar bize gelmekte olduğunu hatırlatmak için çok iyi bir iş çıkarıyor. Posta kutusunun etrafında birkaç nergis ve lale açmaya başladı ve güneş ahırın çatısını öğle vakti kurduğum devasa vantilatörleri açmamı gerektirecek kadar ısıtıyor.

Calloway kızları buradaki birkaç not artışını takdir edeceklerdir. Laney ile yaptığım bazı planlamalara ara vermem gerekiyordu. Foxx & Peach'in piyasaya sürülmesi yaklaşıyor ve baldızımın bunun için yarattığı heyecan, etkinliklere hazırlanmak ve turları genişletmek anlamına geliyordu. Burada kendime ait bir alanımın olması, içki fabrikasından biraz uzaklaşmak ve kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlayan bir yer olması çok güzel.

"Lincoln Foxx," diyor arkamdan gelen tatlı bir ses.

Bir nefes çekiyorum ve rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. Vücudumdaki her kas gevşiyor. Dönüp ahırın kapısında onun güzel yüzünü görür görmez tırnığı bırakıyorum. Vücuduma bakıyor, tişörtüm çıkmış ve arka cebimden sarkıyor. Gözlerinin uzunluğumda gezindiğini hissedebiliyorum ve lanet olsun, bunu yapmasına bayılıyorum.

"Geri döndün," diyorum ona doğru koşarken ve kollarımı ona sıkıca sararken.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda ağzından çıkacak tüm sözcükler uçup gidiyor. Bu kadını öpmek, bir anda kaybolmak ve olmam gereken yeri bulmak gibi bir şey.

"Sana söylemem gereken çok şey var" diyecek kadar geri çekiliyor. Gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak başını sallıyor. "Ama hep geri dönüyordum, Foxx. Bu sefer uzak kalamazdım."

Parmakları çenemde ve ilgilenmeye üşendiğim aşırı uzamış saç diplerimde geziniyor. Burnumu onunkine sokuyorum, nane ve vanilya kokusu dudaklarına siniyor. "Anlayamadım. Senden gözümü ayıramadığımda ve sana yakın olmak istediğimde, bunu bana hissettiren şeyin ne olduğunu anlayamadım."

Parmaklarıyla gömleğimi kavrayarak yüzümü inceliyor. "Belli ki benim parlak kişiliğim," diye alay ediyor.

Ve haksız olmasa da, tam olarak bu değil. "Seni benim için bu kadar mükemmel yapan şeyin ne olduğunu anladım." Bana bakarken saçlarını yüzünden çekiyorum. "Ailen ve değer verdiğin insanlar için ortaya çıkıyorsun ve bu bana her zaman aşkın nasıl görüldüğünü gösterdi. Sen benim için aşkın ta kendisisin."

Kolları omuzlarıma dolanırken dudaklarında bir gülümseme dans ediyor. Parmaklarının ucunu ensemdaki saçların arasından geçiriyor. "Böyle bir itiraf karşısında nasıl erimeyebilirim Foxx?"

"Sadece cazibemi gösteriyorum. Kilitlendiğinden emin oluyorum."

Ona yeterince sıkı tutunamıyorum ve o da aynı şeyi hissediyor olmalı çünkü hiç düşünmeden onu kaldırıyorum ve bacakları belime dolanıyor. Burnunu boynumda gezdiriyor ve ısırtıyor, onu benim olarak sahiplenmek için her türlü ihtiyacı ve arzuyu ateşliyor.

"Üzerinde çok fazla kat var Şeftali," diyorum dudaklarının arasından mırıldanarak.

Gülmeye başlıyor ve bu benim en sevdiğim seslerden biri. Dudaklarını çenemde ve boğazımda gezdirerek, "Dışarıda kış olduğunu ve senin burada üstsüz olduğunu biliyor musun?" diyor.

"Ne zaman ortaya çıkacağından emin değildim, bu yüzden günlerdir bu haldeyim."

Kazağını yukarı ve başının üzerine çekerken bir kahkaha atıyor.

Altında sadece bir atlet vardı ve saçları dağınıktı, iki elimle yüzünü kavradım. "Sana söylememe izin vermedin. Seni sevdiğimi söyledin ve sonra

Sola. Nihai mikrofon düşüşü gibi."

Dudaklarıma gülümsüyor, dilini dudaklarımın kenarına sürüyor; istediği şeyi elde etmek için çok hevesli. Bizi duvardan uzaklaştırıp ahırın uzak ucuna doğru götürüyorum. Dottie'nin samanların üzerinde otladığı yerden geçiyoruz. Boynumun yan tarafını yaladığında, omurgamdan aşağıya ve sikime doğru bir telaş gönderiyor. "Beni şu anda nereye götürüyorsun Foxx?"

En uzak odaya ulaştığımızda, onu mekânı boydan boya kaplayan tezgâhın üzerine yatırıyorum. "Buranın bir ahır olduğunun farkındasın değil mi?"

"Sadece bir süreliğine küçük bir depolama alanı. Özel partimle yeni bir şeyler deniyorum." Etrafına bakınırken Laney'nin daha önce bıraktığı etiket maketlerinden birini görüyor.

Elinde tutarken gülümsüyor, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken parlıyor. Etiket yüksek sesle okuyor, "*Foxx & Peach*. Bir burbona bizim adımızı mı verdin?"

Ondan uzaklaştım ve bugün tadım için kullanılan raftan açık bir şişe aldım. Bunu içki fabrikasında saklayabilirdim ama buradan uzakta olmak istemedim. "Döndüğün anda bilmem gerekiyordu. Bu yüzden mekânı ben devraldım. Kit ve Dottie'ye göz kulak olabilir, kızlar okuldayken biraz iş yapabilir ve sabırla seni bekleyebilirdim."

Şişeden bir yudum alıyorum, burbon dilime değdiği anda Şeftali'nin tadını alıyorum. Neredeyse önümdeki kadar lezzetli.

Ben yutkunurken gülümsüyor, boğazımdaki viskinin süzülüşünü izliyor. Bana bakışı, sanki beni çok istiyormuş gibi, asla unutamayacağım bir şey. Elleri göğsümden aşağı inip kemerime doğru ilerlerken, "Bana takıntılısın," diye alay ediyor.

"Evet, bebeğim. Sana takıntılıyım." Dudaklarını ısıyorum. "Senin için sorun olur mu?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyor. "Ondan biraz istiyorum."

Ben atletinin önünü indirirken o da kemerimi çözüyor, göğüsleri pembe sütyeninin üzerinden taşıyor. Ama şu anda sabırlı hissetmiyorum, sütyeni aşağı çekiyorum, böylece ağzımı tam olarak neye sarmak istediğimi görebiliyorum.

"Ben söylediğimde biraz alabilirsin."

Nasıl oynayacağımızı duyunca gözleri açılıyor. Göğsünü öne doğru itiyor, ondan ne isteyeceğimi bekliyor. "İt

o güzel göğüsleri benim için bir araya getir."

Tam olarak istediğimi yapıyor, her ikisinin de yanlarını avuçluyor ve sıkıca birbirine tutturuyor.

Nefes alıyorum, inliyorum. "Siktir, şu haline bak." Önüne eğilerek belini kavıyorum ve dilimi derin göğüs dekoltesinde gezdiriyorum. "Benimleyken burbon içmenin tek bir yolu var, Şeftali."

Gülümüyor ve sonra iyi bir kız gibi ağzını açıyor, dili dışarıda, şişeden bir yudum alıp ona tam olarak istediği şeyi veriyorum - Foxx & Peach burbonumuzdan bir yudum.

Gülümserken gözleri açılıyor ve benimkilere kilitleniyor.

"Buna bayıldım." "Güzel." Ben de ona gülümseyorum. "Ben de seni seviyorum."

Ağzından kaçan parçanın çenesinden aşağıya ve göğüslerinin üzerine damlamasına izin veriyor. Yol boyunca yalayarak tenine karşı inliyorum. Kalçalarını üzerine tünediği tezgâhın kenarına yaklaşıtıyorum ve taytını aşağı doğru yuvarlıyorum.

"Bana tutun."

Geri kalanını çıkarmak için kıcını kaldırdığımda kollarını bana doluyor. Diz çöküp onları odanın diğer ucuna fırlatıyorum, dizlerini daha geniş açıyorum ki benim olanı koklayabileyim. Gözlüklerimi çıkarıp burnumu amının ortasına götürüyorum ve o da titriyor. "Çok ıslaksın, bebeğim."

Çınlayan bir kahkaha atıyor. "Seni düşündükçe bile ıslanıyorum, Foxx."

Ayağa kalkıp kot pantolonumu çevirerek açıyorum, fermuarı da onunla birlikte yırtıyorum. Boxer külotumu aşağı iterek sikimi kavıyorum. "Benim için yaptığın her damlayı içmek istesem de, şu anda sikime sarılmış o güzel amcığa ihtiyacım var."

"Foxx?"

Elime tükürerek, yarığı boyunca sürüklemeyi önce sikimi iki kez sarsıyorum. "Evet, bebeğim?"

Ben dudaklarını okşarken o dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. Ve bana ne soracağını biliyorum. Bu yüzden ilk hamlede onu derin ve sert bir şekilde becerdiğimde kelimeleri çıkarmasına izin vermiyorum. Bu onun havasını söndürüyor ve bana gülümsemeden önce ağzı açık kalıyor. "Eğer daha sonra söylemeyi unutursam, seni seviyorum."

Ben de karşılık olarak onun yumuşacık dudaklarını öpüyorum. Kelimeler tenimde bir okşayış gibi dolaşarak ve içime, ruhuma kadar sızıyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve sikim onun içine gömülürken, çekip çıkarıyorum

ve onu daha yükseğe kaldır. "Bacaklarını etrafıma güzelce ve sıkıca sar, Peach."

Dediğimi yaparak alnını benimkine dayıyor ve "Seni özledim" diye fısıldıyor.

Dudaklarım onunkileri ısııyor ve onu tezgahın üzerinden kaldırıp içinden çıkarıp kendimi tekrar içeri sokuyorum.

Ben ileri geri sallanırken bana karşı inliyor, kalçaları itişlerini karşılamak için yuvarlanıyor. "İşte bu, o amcığı bana srt," diyorum bir iniltiyle, etrafımda kenetlendiğini hissederek.

"İşte böyle, Foxx. Ben seni becerirken gözlerini benden ayırma," diyor nefesleri arasında, beni daha da yaklaştıarak. Ağzını ayırmasından ve vücudunun gerilmesinden zaten çok yakın olduğunu anlayabiliyorum. Bana sürtünme hızını korurken göğsünde bir ter parıltısı beliriyor, vücudu en güzel şekillerde zıplıyor. Benim dansım. Benim fantezim.

"Şimdi benim sıram bebeğim." Bizi düz duvara doğru itiyorum ve bacakları hala etrafımda sarılı haldeyken, kalçalarımı ona doğru kaydırmak için duvarı kaldıraç olarak kullanıyorum, her ileri yuvarlanışta klitorisine srtndğmden emin oluyorum.

Nefes alış veriş hızlanıyor ve kollarını daha sıkı sarıp kollarımda titrediğinde zar zor dayanıyorum. Uzun bir inilti yumuşak başıyor, ama amı etrafımda titreşirken hızla zlmeme dönüşüyor. "Sakın durma Foxx. Bir erkek gibi inlediğini duymak istiyorum."

İşte aşık olduğum kadın *bu*. Onun için diz kmemi, her yerini görmemi ve düşerken kaybolmamamı sağlayacak kadar hızlı. Tam olarak bana söylediği gibi yapıyorum. Onun orgazmı bitmek üzereyken, benimki vücudumda dalgalanıyor, başımanın üstünden sırtımdan aşığıya, ona dökülürken sikime doğru.

O kadar yüksek sesle inliyorum ki, sesin benden geldiği fark edilmiyor, ama o beni sahip olduğumuz son enerji kırıntısıyla öperken sesin sonunu bastırıyor. Başıma omzuna yaslıyorum, ağır nefesim ve sayıklayan gülümsemem tenine değiyor.

"Bunu tekrar yapman gerekecek," diye mırıldanıyor. Hâlâ duvara yaslanmış durumda ve ben içinden damlarken kalçalarım onu yerinde sabitliyor. "Ayak uydurabileceğini mi sanıyorsun?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Peach, o amcığı sıkmaya devam et, bir dakika içinde tekrar sertleşeceğim." Ve bu doğru, ama okul otobüsünün gıcırdayan fren sesi beni ondan çekip çıkarıyor.

alnından öperken. Pantolonumu ayağım takılmayacak kadar yukarı çekiyorum ve onun taytını bulmak için hareket ediyorum.

Bana gülümsüyor, sersemlemiş bir halde duvara yaslanmış, memnun bir tanrıça gibi görünüyor. "Acelen mi var?"

Kot pantolonumun düğmelerini ilikleyip tokasını kapatırken yarı sertleşmiş sikimi külotumun içine geri sokuyorum. Öne doğru eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük kondururken, "Evet, biraz. Sen de öyle olmalısın, tabii kızlarımın göğüslerini ve çıplak kıcını görmesini istemiyorsan."

Sarsılarak kendine geliyor, ayağa kalkıyor ve harekete geçiyor. "Aman Tanrım," diyor gülerek.

"Bekar bir babaya aşık olmanın tehlikesi."

Sütyenini silkerek yerine takıyor ve Led Zeppelin tişörtünü giyiyor, sonra da bacaklarını bir şimşek hareketiyle taytının içine sokuyor. Gömleğimi başımın üzerinden çekip silkelerken suratını asıyor ve beni güldürüyor. Etek ucunu aşağı çekmeme yardım ediyor ve beni öpüyor. "Avantajlar," diyor dudaklarıma karşı. "Bir Foxx'a aşık olmanın avantajları."

Çift kapının açıldığını duyuyorum ve iki kız da ineğimizle konuşmaya başlıyor. "Dottie, bugün çok tatlı görünüyorsun" ve "Merhaba Dottie, sanırım yakında kaküllerini düzeltmemiz gerekecek."

Kit defalarca havlayarak varlığını duyuruyor ve mekanın ana caddesine doğru hızla ilerliyor. Faye'in kolunu kendime doğru çekiyorum ve ona sarılıyorum.

Onu görmek ve kucaklamaktan ötesini planlamamıştım. Bunu isteyeceğinden emin olmadan kendimi çok ileriye götüremezdim. Ama şu anda, "İstedığinin bu olduğuna emin misin?" diye sormadan edemiyorum.

Bana bakmak için başını arkaya yatırıyor. Parmaklarını enseme gezdirirken etrafımızdaki sesler kesiliyor.

Lark bağıırıyor, "Faye! Dönmüşsün."

Lily de Kit'in havlamasına karışan bir ciyaklamayla onu takip ediyor.

O kadar büyük gülümsüyor ki yeşil gözleri kısıyor ve o güzellik işareti kırıksıklıklar arasında kayboluyor. "Sen tam olarak istediğim şeysin Foxx." Gözleri Lark ve Lily'ye kayıyor, her ikisi de yüzlerinde aptalca gülümsemelerle kemer aralığında duruyorlar. "Sen ve kızların," diye ekliyor Faye, sonra dönüp kızlarıma kollarını açmadan önce beni bir kez daha öpüyor. "Vay canına, sizi özlemişim çocuklar. Bana kaçırdığım her şeyi anlatın."

Son birkaç gün içinde gerçekleştiğini bile fark etmediğim bir dizi şeyi sıralamaya başladılar. Görünüşe göre Laney ve Hadley sadece kızlara özel bir hoş geldin partisi planlıyorlar. "Laney için yaptığım yeni bir karışım var.

Sen, Faye. Bence yemek hazırlarken kullanabileceğimiz mükemmel bir karışım." Lark, seçtiği şarkıları sıralıyor.

Lily kız kardeşinin üzerinden konuşur. "Zamanlaman mükemmel. Bu gece dolunay var ve pembe olması gerekiyor. O zaman bütün pembe değerli taşlara bakabiliriz. . . Lark, ben konuşuyorum."

Faye bana bakıyor ve ben bunu hissediyorum - o sakinlik hissini. Yeterince yanlış karar verdiğinizde, ama bir şekilde doğru hissettiren bir karara giden yolu bulduğunuzda ortaya çıkan memnuniyet duygusu.

Bölüm 44

FAYE

"FAYE," diyor Cortez, garajdan içeri girerken. "Bu senin için geldi." Bana bir zarf fırlattı. "Hey, bir aile içi vakam var. Mahallede biraz yardıma ihtiyacım var. Şu anda Fiasco PD ile konuşmak istemiyorlar ama seninle konuşabilirler."

Ona başımı salladım ve ceketimi üzerime sardım. "Çalışma saatlerim için size bir fatura göndereceğim."

Ekibine doğru geri yürürken masaya vuruyor. "Siz benden daha iyi para kazanıyorsunuz. Bunun farkında mısınız?"

"Düşünsene, bu bir ek iş," diye bağıriyorum kendi kendime kıkırdarak.

Resepsiyon görevlisi bu kez bana yarım bir gülümseme veriyor. Koyun pırzoları kafasının tepesindeki gür saçları kadar kalın görünüyor. "Faye, asistan istediğin zaman bana haber ver, eğer ücret konusunda söylediklerin doğruysa."

Ona göz kırpıyorum.

Telefonum çalışıyor ve birkaç saniye içinde diğer personelin telefonları da çalmaya başlıyor. Daha haber alarını açmadan memurlardan birinin "Benimle dalga geçiyor olmalısın" dediğini duyuyorum.

Manşetler ulusal haberlerde *The New York Times*'tan geliyor: Murray Ackroyd'un yazdığı **At Yarışı Tarihindeki En Büyük Skandalın Arkasındaki Adamlar**.

Kazançların tarihi ve son on buçuk yılda Triple Crown kazanan atların uzun soyağacı hakkındaki makaleyi okudum. Kazanılan ve kazanıldığı tahmin edilen para miktarı ve zimmete geçirilen fonlar, yarış öncesi atların uyuşturulması, hepsi tek bir ismin altında toplanan antrenörler, jokeyler ve personel ağı: Finch & King. Tüm bunlar adı açıklanmayan, korunan bir kaynak tarafından gün ışığına çıkarılmıştı.

Maggie.

Soğuk havaya adımımı attığımda ceketimin bağını daha sıkı çekiyorum. Artık Cumartesi günleri gitmeyi en çok sevdiğim yere doğru kaldırımdan inmeye başlıyorum. Az önce cebime gömdüğüm telefonum elimde vızıldıyor.

FOXX

Acil bir durum var. Bu akşamki şeker salatası barı için tüm uygun şekerleri toplamaya gönüllü oldunuz. Lark'a göre, yanlış türde ekşi pipet almışım.

Çok ciddi isteğine cevap verirken gülümsememi engelleyemiyorum.

FAYE

Eve giderken uğrarım.

FOXX

Artık evimi mi arıyorsun?

FAYE

Küçük bir hata. Hala kendime ait büyük bir evin tadını çıkarıyorum.

FOXX

Ben de hâlâ çok keyif alıyorum. Çocukları bırakıp orada buluşsak mı? Yılın Babası varsayımsal olarak soruyor tabii ki.

FAYE

Ama şimdi canım şeker salatası çekti.

FOXX

Salata dedin, Peach. Böyle saçmalıklarla kirli düşüncelerimi uçuruyorsun.

FAYE

Seni seviyorum, bir süre sonra görüşürüz.

FOXX

Acele et, seni özledim.

Telefonumu atmak için çantamı açıyorum ve Cortez'in bana verdiği mektup gözüme çarpıyor. Zarfın üzerinde iade adresi yok ve Cortez'e gönderilmiş ama Faye Calloway'in dikkatine. Mektubu açtığımda yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. Onu ve annemi geride bırakalı yaklaşık altı ay olmuştu. Ve bu sefer, çok daha nihai hissettirdi. Veda etmek çoğu kişinin sahip olduğundan daha fazlaydı ama yine de daha fazlasına sahip olmayı dilediğimi hissettim. Maggie annemle kalmayı seçti ve benim de onun nerede olduğunu unutmam gerekiyordu - Wheeler Finch'in bağlantılarının ve ortaklarının bir imparatorluğu yıkan kadını aramaya gitme ihtimali hâlâ vardı. Ama şu anda, el yazısıyla ilmek ilmek işlenmiş el yazısıyla, göğsüm daha hafif hissediyor.

3eax /a;e,

Jope('lly Sy cLe ci e cLi' xea ³es ;ov, ;ov'll ^are see cLe new'. Rs ic cv'>s ovc, 5'm cLe ^e'σ şimdi. 5f cLe e's exe' a ci e nLe> 5 get co xvb cLa9 in ;ov' fa e, do 'c cLi>h 5 no 'c.

5 ^ea't cLa9 cLe c'ee ac C^'i'c a' ci e in Roc efelle Cente is jvs9 a c'ee. şvc fo' so e x easo>, sv' σ'nbet Sy Svilt- ing' anb an ice xi S, ic feel' mo'e li e C^'i'c a' cLa> any9^i p else. 5'd li e co see cLa9 so e9ime. Pa;be ;ov novlt coσ.

Soxe ;a, ş;e!

-P

Yüzümden akan gözyaşlarını sopayla uzaklaştırıyorum. Onunla çok gurur duyuyorum. Maggie'nin tek başına üstesinden gelmeye zorlandığı şeyde yanlış olan pek çok şey vardı. Ama herkesin en büyük hatası onu hafife almış olmalarıydı. Koltuk değnekleri ve hataları vardı -kumar ona hiçbir zaman iyilik yapmamıştı- ama

Kız kardeşim bir imparatorluğu parçalamayı başardı ve kimsenin onu piyon olarak kullanmasına izin vermemeye karar verdi.

Wheeler Finch'in onu bulamayacağından emin olmak için tanık koruma programında kalmıştı. Bu makale, Kentucky'de at yarışlarıyla herhangi bir ilişkisi olan herkesin Finch & King'in ne yaptığını bilmesini sağladı. Çoğu kişi annemin bu uğurda neleri feda etmek zorunda kaldığını ya da her birimizin bu uğurda neleri feda etmek zorunda bırakıldığını asla bilemeyecek olsa da, biz diğer tarafa canlı ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilerek geçtik.

Bu gece hava sıcak, ama bütün yaz boyunca ilk kez esinti nemi kesiyor ve nihayet dışarıda olmak keyifli geliyor. Evin arka tarafına doğru yürürken havada mükemmel bir tarçın ve şeker kokusu var. Havaya uçurulmuş film ekranı verandanın kenarına kurulmuş. Lark, Lincoln'le bir şeyler konuşuyor ve Lily patlamış mısırı havaya fırlatıp diliyle yakalamaya çalışıyor.

Lincoln kızlarının arasında oturuyor, kollarını açık havadaki kanepenin arkasına açmış, başını arkaya eğmiş ve gökyüzüne bakıyor.

Onu böyle anlarda yakalamayı, her geçen gün daha da aşık olduğum yeni bir hayatın ayrıntılarını gözlemlemeyi ve kataloglamayı hep sevmişimdir. Kit beni görür görmez bir havlama sesi çıkarıyor ve aşağı atlayarak beni yavaş bir dörtnalla selamlıyor. Ve aynı anda, üçü de dönüp aynı gülümsemeyle bana bakıyorlar.

"Faye! Tamam, bu akşam hangi filmi izleyeceğimize karar vermeye çalışıyoruz. Lily yine *Field of Dreams* ya da *Princess Diaries* izlemek istiyor," diyor Lark gözlerini devirerek. "Ama ben bu hafta sonu softball oynayacağımız için *A League of Their Own* olması gerektiğini düşünüyorum."

"Belki yeni bir şeyler yapabiliriz?" Lincoln öneriyor. "Yeni *Transformers* ya da *Hayalet Avcıları* filmine ne dersiniz?"

Lark, sanki bu çok kötü bir fikirmiş gibi yüzünü buruşturur.

Lily araya giriyor, "Kötü karar baba. Yedi yaşıma geldiğimde Slimer hakkında ne kadar uzun süre kötü rüyalar gördüğümü hatırlıyor musun?"

Onu işaret ediyor. "Ace Amcan yedi yaşındayken o filmi izlemene izin vermemeliydi," diye gülüyor.

Şeker poşetlerini kaldırıyorum. "İyi ekşi kamışları ve eski tereyağlı patlamış mısırları aldım," diyorum kaşlarımı oynatarak.

"Patlamış mısırı ben yaparım!" Lark poşetleri kapıp içeri girerken, Lily de şeker salatası görevinde olduğunu şarkı söyleyerek onun peşinden gidiyor.

Lincoln birkaç metre öteden bana gülümsüyor. "Makaleyi gördüm," diyor.

"Hadley ile konuştun mu?" Onun için ve babasının Fiasco'ya getirdiği tüm kaosun şüphesiz onun hayatına da yansıtacağı için endişelenerek soruyorum.

Başını sallıyor, elimi kendine doğru çekip öpüyor. "Bununla başa çıkmaya çalışıyor. Bir dakikaya ihtiyacı olabilir ama henüz o noktada değil. Ona film gecesi için gelmesini söylediğimde itfaiyecilerle bir gece geçirmeyi planlıyordu." Omuz silkerek başını sallıyor. "O iyi olacak."

Kollarını bana doluyor ve beni öpmeden önce burnunu çeneme sokuyor. Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve tüm benliğini dudaklarıma döküyor. Dillerimiz, beni daha sıkı tutarken karnımın dönmesine neden olan yavaş bir kaydırmada buluşuyor. Parmaklarım boynu boyunca ilerliyor ve saçlarını karıştırıyor, bana karşı mırıldanırken onu yakın tutuyor.

"Bana böyle sürtünmeye devam edersen bu filmi izlemek acı verici olacak," diyorum kıkırdayarak.

"Şeftali, hava battaniyenin altında yaramazlık yapmak için çok sıcak," diyor dudaklarını boynumda gezdirerek. Ağustos böceklerinin alçak uğultusu ve cırcır böceklerinin rastgele tik takları sessizliği dolduruyor.

Birkaç saniye sonra Lark ve Lily, biri patlamış mısır, diğeri de tatlı ve ekşi şeker karışımından oluşan iki büyük kâseyle dışarı fırladılar. Onlar kanepeye tünerken, Lincoln ve ben de sandalyede birbirimize sokuluyoruz. Yazın açık havada film izlemek en yeni alışkanlığımız haline geldi. Yaz başladığından beri, onların hayatlarına daha da fazla zaman ayırıyorum. Burada onlarla birlikte olmak kolay ve doğal geliyor.

Lark filmi başlatıyor ve müzik yandaki hoparlörlerden yankılanıyor. Yeniden üye olmak için umutsuzca çabalayacağım rastgele bir gece. Sırtım Lincoln'ün ön tarafına dönükken onu dürtüyorum ve boynuma doğru fısıldamadan önce dudaklarından bir nefesin çıktığını duyuyorum.

"Daha sonra burbon içmeyi mi planlıyorsun, Peach?"

Ona sarılırken gülümsüyor ve başımı sallıyorum. İkimiz de birlikte burbon içmekten bahsettiğimizde ne olacağını tam olarak biliyoruz - her yol lezzetli bir şekilde dağınık bitiyor. Ve onun kollarına sarılmışken çılgınca tahrik olsam da, bu onunla birlikteyken hissettiklerimin sadece bir kısmı. Korunmuş, tapınılmış ve çok önemsenmiş.

Lincoln Foxx için bu, aşk gibi basit bir kelimedenden daha büyük bir his.

Onunlayken evimdeymişim gibi hissediyorum.

SONSÖZ

Lincoln

BİRAZ SONRA. . .

Kimya sadece maddelerin yapısı ve özellikleriyle ilgili değildir; bu maddelerin yeni bir şey oluşturmak için nasıl etkileşime girdiği ve değiştiği ile ilgilidir. Bu benim her zaman büyüleyici bulduğum, burbon yapmaya gelince geliştiğim şeydi. Ama dahası da vardı. Karmaşık ve duygusal. Faye Calloway ile olan kimyam akla meydan okuyor, çünkü işleri daha karmaşık hale getirmedi. Çok basit olduğu ortaya çıktı: O benim katalizörümdü. Tüm hayatım iki kızım ve Faye'den ibaretti. Ayrıca bir köpek, bir inek ve altı yavru civciv var. Ve civcivleri, şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer gerçekten biliyordum. Hayatımı her zaman biraz kontrolden çıkmış ama şüphesiz tamamlanmış hissettiren pek çok kadın.

"Baba, pratik yapmak ister misin?" Lily tezgahın üzerine tüneyerek soruyor.

"Hayır, pratik yapmak istemiyorum," diyorum aynada ona, siyah gömleğimi yukarı kaldırırken.

"Biraz gergin görünüyorsun-" Lark küvetin kenarına yaslanırken öyle diyor. Aldığım en yeni banyo bombalarını elinde tutuyor ve gözleri açılıyor. "Baba, bunlar vanilya ve kiraz gibi kokuyor. Lily, şunu bir koklasana."

Lily benim için gözlüklerimi tutuyor ve "Evet demeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" diyor.

Ama Faye cevap vermek yerine kafasını banyoya sokarak hepimizi hazırlıksız yakalıyor. Nefes nefese, "Kimin neye evet demediğinden endişeleniyorsun?" dedi.

Gözleri iki kızıdan bana kayıyor, hepimiz bir oh çekiyoruz çünkü onun burada olmaması gerekiyor. Hadley ve Laney'nin ben her şeyi ayarlayana kadar onu en az bir saat dışarıda tutmaları gerekiyordu.

Lark tezgâha ve küçük kırmızı kadife keseye bakarken iri gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Hadley ve Laney'e dersten sonra hemen üstümü değiştirmem gerektiğini söyledim. Kitap kulübü kadınlarına kuş tüyü yelpazelerle nasıl dans edileceğini öğretmenin daha az yoğun olacağını düşünürsünüz ama değil." Gülüyor ve başını sallayarak ebeveyn odasındaki banyomuza giriyor.

Hayvan sayımızın artmasıyla birlikte Calloway Çiftlik Evi'ne taşınmaya karar verdik ve Maggie'nin yerine bizimmiş gibi hissettiren bazı tadilatları tamamladık. Evimizi satmaktan çok mutluydum; orada çok fazla acı hatıra kalmıştı. Kızlarımın annelerini hatırlamalarını istiyordum ama bu artık iyi hissettirmeyen bir yerde kalmak anlamına gelmek zorunda değildi.

Faye gülümsüyor ve her iki kıza da benimkinden ve Hadley'ninkinden çok daha havalı olduğuna karar verdikleri bir beşlik çakıyor. Kollarını omuzlarıma doluyor. "Merhaba," diyor tatlı tatlı dudaklarıma karşı. Ellerimi sırtında gezdiriyorum ama kolumdaki sargı dikkatini çekiyor ve kaşlarının çatılmasına neden oluyor. "Ne oldu?"

Kendi kendime gülümsüyorum, çünkü bunu nasıl yaptığımızın gerçekten bir önemi yok. İkimiz hakkında şimdiye kadar herhangi bir plana uygun giden tek bir şey bile yoktu - şimdi neden farklı olsun ki?

"Baba, gidelim mi?" Lark anlıyor ve kapıyı işaret ederek soruyor.

Ona başımı sallayarak cevap veriyorum. "Kal. Sorun yok."

Yeni yaptırdığım dövmeyi örten sargıyı sıyrırken Faye hepimizin arasına bakıyor. Üçüncü pencere bölmesindeki boşluğu nasıl doldurmak istediğime karar vermek için fazla düşünmem gerekmedi. Faye'in bakışları benimkinden koluma kayıyor ve onu kavrarken nefesi kesiliyor. Mükemmel bir şeftalinin renk ve şekil sıçraması. "Hayatımı iyi hissettiren her şey artık orada."

Bana bakarken her iki gözünün altını da siliyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne diyeceğimi bilmiyorum-"

"Pekâlâ." Bunu doğru yapmak için kendime alan açarak hafifçe geri çekiliyorum. Dizim yere doğru hareket ediyor ve küçük kadife çantayı avuçluyorum.

"O zaman sadece evet de."

Yüzümü arıyor, çenesi hafifçe düşüyor ve gözleri açılıyor. "Foxx .
." diye nefes veriyor.

"Bu harika bir soyadı, Peach. Senin soyadın olmasını çok isterim. Ama baskı yok." Göz kırparak ona rahat bir gülümseme veriyorum. Birbirlerine sarılmış olan kızlarıma bakıyorum, sevdiğim kadına benimle evlenip evlenmeyeceğini sorarken gözlerim doluyor.

Onu daha yakına çekmek için uzanıyorum ama ikna edilmeye ihtiyacı yok.

Kıçını bükülmüş dizime dayadı.

"Bunun için büyük bir fikrim vardı - smokin giymeyi planladım, sana bir elbise aldım." Ortasında oval bir elmas olan pembe altın yüzüğü çıkardım. Etrafında pembeye boyanmış gibi görünen daha küçük elmaslar var. Gördüğüm anda onun seveceği bir şey olduğunu hissettim. "Elbise bununla uyumlu."

Kızarmış yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken ağzını kapatarak adımı boğuyor. "Lincoln-"

"Bu hayatı seninle yaşamak istiyorum. Sen bir eşte, arkadaşta, sevgilide isteyebileceğim her şeysin. Mükemmel dudaklarından büyük, koruyucu kalbine kadar her parçana takıntılıyım." Gözlerim doluyor ama bunun tek nedeni bu anın benim için ne kadar anlamlı olduğunu kontrol edememem. Burada onunla birlikte olmak ve onu benim yapmaya bu kadar hazır hissetmek. "Sen pek çok şeysin Faye, ama bizim olmaktan asla vazgeçmek istemeyeceğini umduğum tek şey bizimki."

Kızlarım birkaç adım öteden burnunu çekerken nefesi kesiliyor. Kızlara baktı ve "İkiniz için de sorun olur mu?" diye sordu.

İkisi de ona gülümsüyor. "İyiden de öte, Faye," diyor Lily. Lark sadece başını sallıyor ve gözyaşlarının ağlamaya dönüşmesini engellemeye çalışıyor.

Faye gülümsüyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Evin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Fikrini özlüyordum ama nasıl hissettirdiğini hatırlayamıyordum. Sıcaklığını ve ilgisini. O şiddetli koruyuculuğunu. Sen benim evimsin, Lincoln Foxx. Seçtiğim hayatın aşkınsın ve hepinize sahip olduğum için çok şanslıyım. Evet. Kesinlikle evet. Kesinlikle evet," diyor kollarını boynuma sararken.

Ona sımsıkı sarılıyorum ve bu anı, hayatımın en mutlu anlarından birinde kollarımda hissettiklerini asla unutmamaya çalışıyorum. Geri çekildiğinde ikimiz de Lark ve Lily'ye bakıyoruz ve onlara buraya gelmeleri için başımızı sallıyoruz.

Lily fısıldar, "Gördün mü baba, haklıymışız. Ve Faye, endişelenme, lanet cüzdanı bugün geçerli değil."

İkimiz de mutluluk gözyaşları içinde gülüyoruz, önce birbirimize sonra da aceleyle banyodan çıkan kızlara bakıyoruz. O ayağa kalkıyor, ben de onu takip ediyorum, sol elini uzatıyor ve yüzüğü takıyorum.

"Çok güzel," diyor bana bakarak. Yüzündeki gülümsemeyi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Öne doğru eğildim ve dudakları dudaklarımı bulmadan hemen önce ona son bir sır verdim. "Seni sevmeyi hiç planlamamıştım, Peach. Ama şimdi, asla durmayı planlamıyorum."

SON

Faye ve Lincoln'den biraz daha ne isterdiniz? Bonus Epilog için aşağıyı tarayın.

Bourbon & Secrets'in Bonus Sonsözü

Bourbon & Proof

Ace & Hadley için kim hazır?
Bourbon & Proof Haziran 2025'te geliyor.

[ŞİMDİ ön sipariş verin](#)

Teşekkür

Bu hikâyede yazmayı sevdiğim pek çok parça var ama en sevdiklerimden biri Faye ve Maggie ile Lark ve Lily arasındaki kız kardeş ilişkileriydi. Benim de iki kız kardeşim var ve ikisi de harika kadınlar oldular. **Brianna ve Blair**, çocukluğumuzun çok ötesinde benimle birlikte büyüdüğünüz için teşekkür ederim. İkiniz de en iyi ilham kaynağısınız.

Blair, elimde değil. Söylemek zorundayım. Elimi coşkuyla kaldırarak, "Araba çaldık!" Karmakarışık fikirlerimi serbest bıraktığın ve onları kahkahalar ve heyecanlı el hareketleriyle dizginlememe yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Editörüm **Mackenzie**'ye, sen olmasaydın bu kitap bu hale gelemezdi. Sen inanılmaz bir editör ve harika bir arkadaşsın. İçgörün, yaratıcı düşüncelerin ve beni zorlama şeklin ASLA hafife almayacağım şeyler. Köşemde olduğun için sana sonsuza dek minnettarım.

Lincoln ve Faye'e benim için hayat veren inanılmaz sanatçıya: Benim için yarattığın kapaklar çok güzel ve büyüleyici. **Loni**, yeteneğin ilham verici. Sen harika bir meslektaş ve arkadaşsın. Bourbon & Lies ile söylemiştim, ama tekrar söyleyeceğim, sen bulmam gerektiğini bilmediğim yaratıcı ruhsun. Evet dediğin için teşekkürler. Bundan sonra yaratacaklarımız için sabırsızlanıyorum!

Asistanım, beta okuyucum, düzeltmenim ve en inanılmaz destekçim **Amy**'ye: Benimle birlikte bu hikâyenin bir parçası olduğun için teşekkür ederim. İçgörün ve geribildirim bu karakterlerin sayfalar arasında nasıl hayat bulduğunu gerçekten etkiledi. Her zaman en büyük darbeleri vuran küçük şeyleri gördüğün için teşekkür ederim. Köşemde olduğun için çok şanslıyım.

Wilder beta ekibime: Benim için çok önemlisiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Jill, bu hikayeleri okumadan önce her zaman birkaç parmak burbon doldurduğun için teşekkür ederim. Seninle çalışmaktan çok mutluyum. Betimlemelerde dikkatli davrandığımdan emin olduğun ve gerekli tetikleyicilere dikkat çektiğin için teşekkür ederim. Ama aynı zamanda Lincoln ve onun kirli ağız karşısında çılgına döndüğün için de!

Kate, bu hikâyeye dalıp okuduğun için teşekkür ederim. Harika bir bakış açısı getirdin ve geri bildirimim benim için kesinlikle çok değerli.

Sierra, görünüşe göre artık benimle takılıp kaldın! Tüm geribildirimlerin ve hikayede farkına bile varmadığım alıntıları ve kancaları görmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim!

Kelsey, okuduğun ve doğru soruları sorduğun için teşekkür ederim. Seninle tanıştığım ve ekibimde olduğun için çok heyecanlıyım.

Koşu ekibime: Ashley James, Jenn McMahon ve Julia Connors. Böylesine inanılmaz bir destek ekibi ve tezahürat takımı olduğunuz için teşekkür ederim hanımlar. Evrenimde olduğunuz için çok minnettarım. SHA- NIA ve iyi şanslar!

Esmé, tüm sorularımı yanıtladığın ve burlesk dansındaki çarpıcı yeteneğinin yanı sıra içgörünü de paylaştığın için teşekkür ederim.

ARC Takımı Kızlarıma: Siz en harika insanlarsınız. Okuduğunuz ve zaman ayırıp sadece bu hikâyeyi övmekle kalmayıp tüm sosyal paylaşımlarınıza yaratıcılığınızı kattığınız için teşekkür ederim. Hikâyelerimin yeni okuyucular bulmasına yardımcı olanların sizler olduğunu asla unutmayacağım. Bu burbon çocukları sevdiğiniz için teşekkür ederim! Hepinizi çok seviyorum.

Her zamankinden daha fazla kitap okuyarak emekliliğin tadını çıkaran **anneme:** Bu kitabı bir oturuşta yutacağınızı biliyorum. Ve sadece ithaf ve teşekkür bölümleri için kıracak olan **babama** da teşekkür ederim (böyle kalsın Charlie). İkinize de en büyük hayranlarım olduğunuz ve kaç yaşında olurlarsa olsunlar her çocuğun hak ettiği türden amigolar olduğunuz için teşekkür ederim.

Bay Wilder'a: Her hikayede sizden bir parça vardır. Sen en iyi şeysin.

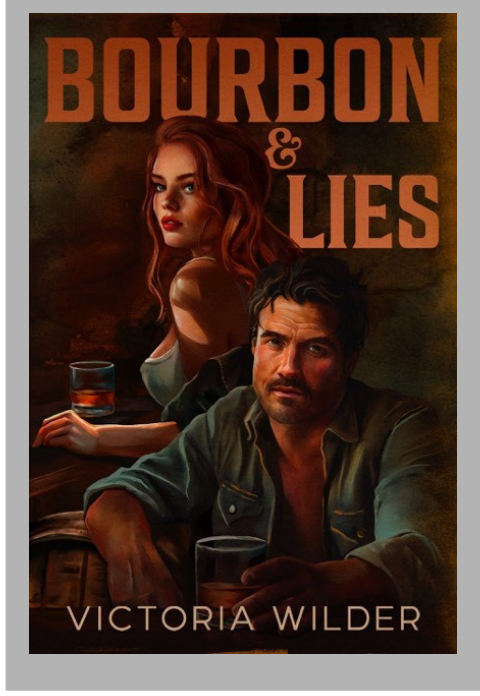
**FIASCO'dan henüz ayrılmak istemiyor
musunuz?**

Fiasco'dan ayrılmaya hazır değilseniz, [Facebook](#) okuyucu grubuma katılın!

Ayrica VICTORIA Wilder

Bourbon ÇOCUKLARI

Kitap 1: Grant & Laney

BOURBON & PROOF

VICTORIA WILDER

Kitap 3: Ace ve Hadley

Ayrica VICTORIA Wilder

Riggs Romantik Serisi

Everly & Jack

Henry & Giselle

Michael & Grace

Law & Tessa

Yazar Hakkında

Her zaman umutlu bir romantik olan yazar Victoria Wilder, lezzetli esprili ve vahŖi karakterlerle çağdaŖ romantizm yazıyor. Hikayeleri küçük kasabadan romantik gerilime, baygınlık geçirmeye değer erkekler ve istediklerini istemekten korkmayan sert kadınlara kadar uzanıyor.

Kocas1, iki çocuğu ve Yorkie'si Linus ile güney Connecticut'ta yaŖayan bir doğu yakası kızı. Her zaman bir sonraki mevsimi kovalıyor ve yol boyunca yapabildiğiniz her Ŗeyi romantikleŖtirmeye inanıyor. Onu her zaman ya okurken, ya yazarken ya da filmler ve kitaplar hakkında konuşmaya hazır bulursunuz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.